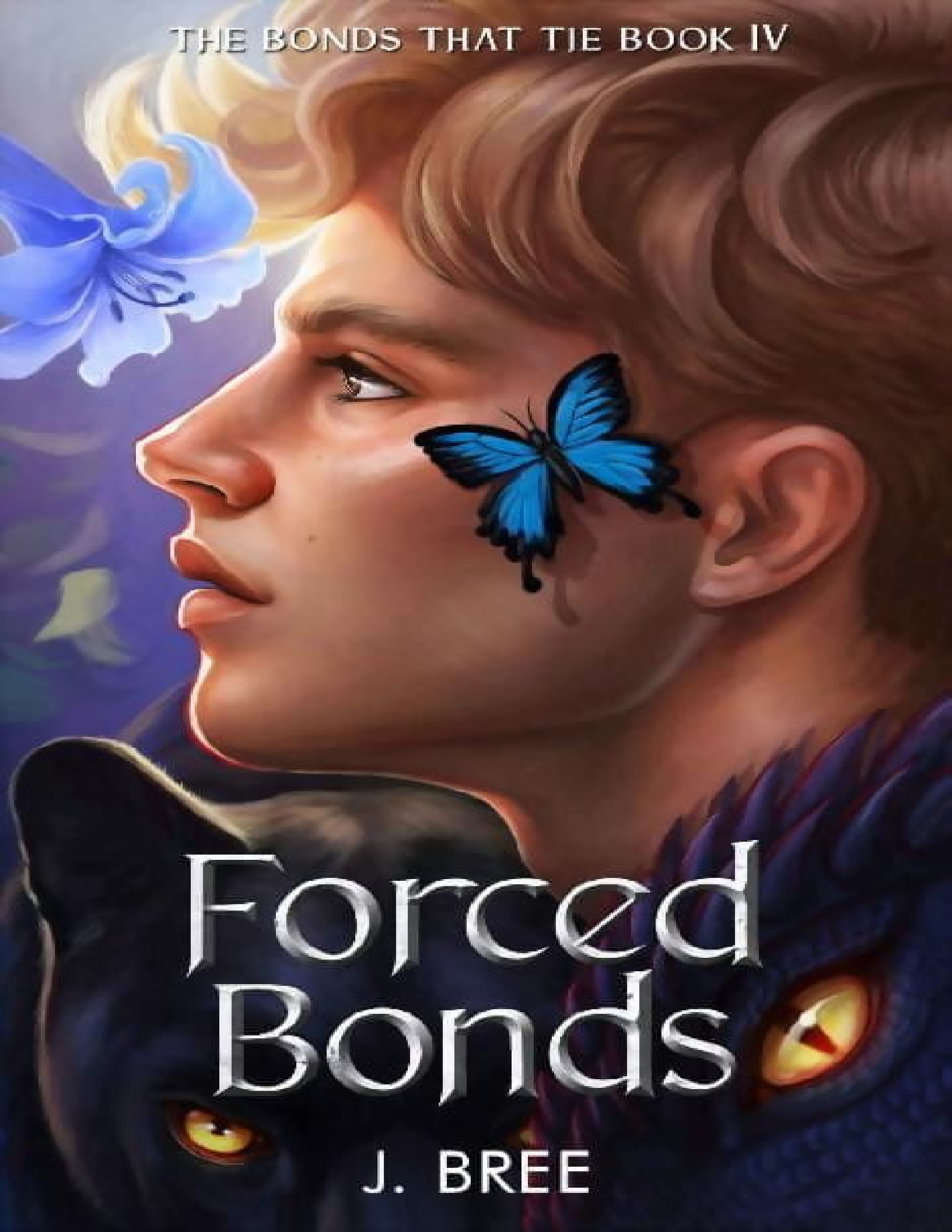

THE BONDS THAT TIE BOOK IV
Forced Bonds
J. BREE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ZORUNLU TAHVİLLER

BAĞLAYAN BAĞLAR #4

J BREE

Copyright © 2021 by J Bree

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz,
Bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan.

İÇİNDEKİLER

Önsöz Bölüm 1
Bölüm 2 Bölüm
3 Bölüm 4
Bölüm 5 Bölüm
6 Bölüm 7
Bölüm 8 Bölüm
9 Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Ayrıca yazan J
Bree
Yazar Hakkında
'DAN BIR ALINTI IÇIN OKUMAYA DEVAM EDIN
Sadece Bırakın
Önsöz

PROLOGUE

Gryphon

Yalanın tadı dünyada başka hiçbir şeye benzemez.

Dildeki kül gibi ama daha buruk, eğer bir koku olsaydı keskin, kokuşmuş ve aklınıza gelebilecek diğer tüm iğrenç sıfatlar olurdu.

Söylenmemiş bir gerçek çok farklı bir canavar gibidir.

Bu bir tat ya da koku değil. Gerçekten parmağınızı koyabileceğiniz bir şey değil, sadece bakarak birinde görebileceğim bir şey değil.

İçimin derinliklerinde bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum. Güvenlik odasına girdiğimde Sawyer'ı buldum.

Benson iç çamaşırlarıyla bilgisayarın başında oturuyor, gözünün üstünde bir oyuk var ve yüzünden hala kan akıyor. Gray onun arkasında duruyor ve üstünü kaplayan kir yüzünden sanki bir toz fırtınasından çıkmış gibi görünüyor. İkisi de dönüp bana bakıyor ve eğer daha önce hissetmemiş olsaydım, yüzleri her şeyi ele veriyor.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ve Sawyer'a omuz silkiyorum. "Her ne ise saklamaya çalışmanın bir anlamı yok. Eğer bana söylemezsen, beynine girip daha zor ve acı verici bir şekilde öğreneceğim."

Bunu bir şaka olarak söylüyorum, gözlerini devirmesini ve bana alaycı bir şakayla karşılık vermesini bekliyorum, ama savunmaya geçerken yüzü sertleşiyor.

Burada gerçekten yanlış giden bir şeyler var.

Önce Gray'e sonra bana bakıyor, çenesi dişlerini gıcırdatıyormuş gibi esniyor. Cevap verdiğinde, sanki kelimeler içinden sürüklenerek çıkarılıyor. "Sana bunu gösteriyorum çünkü kız kardeşimin hem masum hem de kurban olduğunu biliyorum. Burada doğru olanı yapacağını ve olayları gerçek beyninle düşünüp acele kararlar vermeyeceğini biliyorum. Beni pişman etme Shore."

Başka bir şey söylemesine gerek yok çünkü bahsedebileceği tek bir şey var, ama sözlerini anladığımda bile bana hiçbir anlam ifade etmiyorlar.

Ona baktım, çünkü bu Sage olamazdı. Sığınağımızdaki hain, TacTeam'imin onu eve, hepimizin yanına sürüklediği anda bağlandığım yumuşak kalpli, üzgün küçük Üstün Yetenekli kız olamazdı. Sonra görüntüler oynamaya başladı ve bunu inkar etmek mümkün değildi.

Dara Smythe'a doğru yürüyüp bir dakika boyunca onunla konuşuyor, Kalkan'ın arkasını dönmesine yetecek kadar dikkatini dağıtıyor ve sonra saldırıyor, kan fışkırıp yaradan akarken bile en ufak bir tereddüt göstermeden bıçağı diğer kızın boğazına doğru sürüklüyor.

Gerilim göğüs boşluğumu o kadar hızlı dolduruyor ki kalbim sanki damarlarıma asit pompalıyormuş gibi hissediyorum.

Sesim normalden daha kısık, daha hırıltılı çıkıyor, sanki susuzluktan ölüyormuşum da burada neler olup bittiğinden dehşete düşmüşüm gibi. "Oli az önce ona gitmek için çıktı."

Sözlerimin ardından gelen sessizlik kahredici ve sesim bu sefer öfkeden başka bir şey değil, "Bana Bağlı'mın nerede olduğunu göster. Bana onun hayatta, burada ve dokunulmamış olduğunu göster. Hemen şimdi Benson, beynine ulaşıp seni mahvetmeden önce."

Güvenlik odası şimdi, bir talep değil, Oli'yi hızlıca kontrol ederken doğrudan Kuzey'e gönderiyorum. Sakin, mutlu ve etrafında herhangi bir tehlike hissetmiyor. Yanlış bir şey olsaydı bağı tepki verirdi... değil mi?

Sawyer tehdidim karşısında gözlerini devirdi ve bana ters ters baktı, "Muayene odalarında kamera yok! Bu karar çeşitli nedenlerden dolayı alındı, buna Bağlanmış'ınızın sizin tarafınızdan yarı çıplak taşındığı ve Draven'ın onun görüntülerinin olduğu konusunda lanet olası bir kalp krizi geçirdiği zamanki serpinti de dahil. RİA taktırırken onu kameraya alsaydık ne olurdu hayal edebiliyor musunuz? Kahretsin, gerçekten patlar ve kasabayı yerle bir ederdi."

Alaycı küçük pisliği boğma arzusu o kadar güçlü ki, kendimi durduramadan kolum kalkıyor ve elim uzanıyor, bağım içimde canlanıyor ve başa çıkmam gereken başka bir sorun haline geliyor. Oli'ninki ya da Draven'lardan birininki gibi davranmıyor olabilir ama yine de Bağ'ımın gerçekten tehlikede olduğunu düşünürse, benden çok fazla girdi olmadan onu yok edebilecek kadar güçlü.

Öyle hissetmeye başladım.

"Şu an senin lanet dudağının zamanı değil-"

"Öyle olmadığını biliyorum, buna başa çıkma mekanizması deniyor! En uzun süredir tanıdığım, sevdiğim ve hayatımdaki her şey için güvenebileceğim kişi olan kız kardeşim, ilk kez olduğundan emin olduğum bir şekilde birini öldürdü. Yani, fen dersinde bir kurbağayı parçalara ayırma düşüncesiyle bağırsaklarını kusan aynı kız az önce Dara'nın boğazını kesti... Dara, ortaokul yozları olarak pislik ebeveynlerimizden şampanya çaldığımız ve üç yudumda sarhoş olduğumuz çocuk. Bunların hiçbiri mantıklı değil Shore ve ben burada çıldırıyorum."

Derin nefes al.

Kontrol ediyorum ama North hala bize doğru ilerliyor ve Oli hala şakalar yapıyor, Gabe ve Bassinger ona bir kol mesafesinde. Bu, adrenalini korumaya ancak yardımcı oluyor

Damarlarımdaki nabız kontrol altında atıyor, tüm vücudum Bağlı'ma ya da ailemize yönelik herhangi bir tehdidin peşinden gitme ihtiyacıyla adeta titreşiyor.

Bu tehdit hepimizin çok güvendiği biri olsa bile.

Gray öne doğru eğilip Sawyer'a sessizce bir şeyler mırıldanıyor ve ekrandaki alanları işaret ediyor, ama orada işaret etmeye değer bir şey göremiyorum. Ben de oraya bakmak için öne çıkıyorum ama ekrandaki kodlama çizgileri benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Sawyer'a sert bir bakış atıyorum ve o da yüzünü buruşturuyor. "Sistemde izlendiğimizi gösteren hiçbir şey yok. Burada herhangi bir seviyede güvenlik ihlali olduğunu gösteren hiçbir şey yok, Kalkan'ın... dışarı çıkarılması dışında."

"Yani burada ihanetin tek işaretinin kız kardeşiniz olduğunu mu söylüyorsunuz? Ve şu anda, onun tarafından ihanete uğradığımızı bilmeyen ve Dara'yı öldürmek için kullandığı sürpriz unsurunu ona veren Bağlı'mla aynı odada olduğunu mu?"

Tereddüt ediyor.

Tereddüt ediyor.

Gray onun önüne atılıyor, sanki Telekenetik'in erkek arkadaşını-arkadaşını-Bond-Grubu-Üyesini öldürdüğümde beni durdurma şansı varmış gibi ve Sawyer tam ellerini kaldırdığında ellerini kaldırıyor, "Kız kardeşimin Bonded'ına zarar vereceğini söylemiyorum, ama şu anda kafasının içinde her kim varsa, çünkü bunun başka bir açıklaması yok, hala orada olabilir... Oli'yi yalnız yakalamak için bekliyor. Onları ayırın ve biz bunu çözene kadar Sage'i izole edin. Bunu çözeceğim."

Gray yüzümdeki ölümcül öfkenin biraz yatıştığını görünce derin bir nefes alıyor. Sawyer az önce kendi hayatını kurtardı.

İçinden küfrediyor ve Gray'in yanından bana bakmak için sandalyesine yaslanıyor. "Kuzey burada. Yaratıklarını üzerime salmasını engelleme şansın var mı? Beni ikna edene kadar ona kapıyı açmayacağım."

Onu bir boka ikna edemiyorum.

Kapı düğmesine basmak için onun yanından geçerken, nefesinin altında bana küfretmesini dinliyorum. North içeri girdiğinde ona tek kelime etmiyorum, sadece Sage'in Dara'nın boğazına sapladığı bıçağın görüntüsünün hâlâ durduğu ekrana işaret ediyorum.

"Oleander şu an hangi cehennemde?"

Sözcükler daha ağzından tam olarak çıkmadan ona doğru uzanıyor. Neredesin?

Ona bakıyorum, elbette şu anda Sawyer'a herhangi bir soru sormayacaktı. Kendi Bond Grubumuz dışında Sığınak için en büyük değer olması önemli değil, ama her şey göz açıp kapayıncaya kadar değişti.

Oli'nin kızgınlığını hissedebiliyorum ve istemeden tehlikeli bir şey yapmadan önce araya giriyorum, Oli, şu anda yanında kim var? Yüksek sesle bir şey söyleme ya da tepki verme. Tedbirli olmalısın.

İçini bir huzursuzluk kaplıyor, açıkça tüm Bağlanmışlarıyla olan bağlantılarını sarsıyor. Bassinger'ın içinden geçen kızgınlık dalgasını hissedebiliyorum, ama o şimdilik bunun dışında kalıyor, ya işlerin kötüye gittiğini hissediyor ya da sadece aptal şansı sayesinde.

Tıp merkezindeyim, tam olarak North'un bana söylediği yerde. Gabe ve Atlas yanımda. Kieran, Sage ve Felix de. Güvendeyim.

North'a bir kez daha bakıyorum ama o çoktan telefonunu çıkarmış, parmakları ekranın üzerinde gezinirken destek çağırıyor. "Onu hemen oradan çıkarıyorum."

Sawyer ona laf atmaya başlayınca Gray ikisinin arasına giriyor ama ben bu mesafeden Sage'in beynine onu ya da orada olabilecek herhangi birini uyarmaksızın gizlice girmeye çalışmakla o kadar meşgulüm ki fazla dikkatimi çekmiyor.

Şimdi söyle. Her ne ise, şimdi söyle.

Ona söylersem bana inanmaz. Lanet olsun, eğer Sawyer bana söyleseydi, ben de ona inanmazdım.

Ama ona gösterebilirim. Bunu yaptığım an, kendini kapattığını hissediyorum.

Neuro babasının ona öğrettiği gibi beynini boşaltıyor. Bu bir lütuf çünkü şu anda kendini kaybettiğini sadece Bonded'ı anlayabilir.

Gray, Sawyer'ı North'tan uzaklaştırıyor ve gözlerim odanın diğer ucundaki Ölüm Taciri'nin gözleriyle buluşuyor, aramızda söylenmemiş milyonlarca kelime geçiyor.

North'un gözleri bir anlığına kontrolünü kaybederek önce siyaha sonra tekrar maviye dönüyor ve tehlikeli bir ses tonuyla, "Nox en yakınımızda. Onu şimdi ona gönderiyorum."

BİRİNCİ BÖLÜM

Oli

Göğsüm yanıyor. Ciğerlerim hava almak için çığlık atıyor ve kalbim göğüs kafesimin içinde çılgınca bir hızla çarpıyor, ama odanın öbür ucundaki Atlas'a bakarken kendimi sakin olmaya zorlayamıyorum, gözleri sert ama sabit bir şekilde benimkilere bakıyor.

Şu anda Sage'e bakamam, Gryphon'un bana gönderdiği görüntü kaybolmuş olsa da Dara'yı öldürüşü hâlâ aklımdayken bakamam. Atlas'ın gözleri benimkilere dikilmiş, en yakın arkadaşımın ihanetine duyduğu öfke yüzeyin hemen altında kaynıyor ama şu anda, onun iki tahvili yanımızdayken bir şey söylemek kabus gibi bir durum.

İşler çok çabuk kızışabilir.

Özellikle de Felix'in her tarafımdaki sıyrık ve çürükleri iyileştirdiğini, yani ellerinin doğrudan cildimde olduğunu düşünürsek. Kieran, üçümüzün toplamından daha fazla eğitim ve beceriye sahip, yüksek eğitimli bir TacTeam ajanı... Ayrıca bir Taşıyıcı olduğu ve bir şey söylediğimiz anda onunla birlikte ortadan kaybolabileceği gibi küçük bir gerçek de var.

İçimde küçük bir parça bunu yapmasını istiyor, sonuçlarına katlanmadan önce onu buradan götürmesini istiyor.

çünkü o benim en iyi arkadaşım. Bu beni kötü bir insan mı yapar?

Belki, ama zihnimin arkasındaki küçük ses kesinlikle benim için bu çizgiyi aşıyor ve bağımın tüm bunları bizim için halledebileceğini fısıldıyor.

Yine de bunu istemiyorum ve... garip bir şekilde içim sessiz, sanki Charge'ın ruhunun ziyafeti onu kısa bir uykuya yatırmaya yetmiş gibi.

Bu, şu anda bu odada güvende olduğum ve tüm bunların büyük bir yanlış anlaşılma olduğu anlamına mı geliyor? Yoksa sonunda bir kör noktam olduğu, bağımın bir Direniş casusunun hepimize yaklaşmasına izin vermek için yaptığı küçük bir hata olduğu anlamına mı geliyor?

Tüm bilinmeyenler ve ihanetler yüzünden kafam patlayacakmış gibi hissediyorum. Neden o kadar insan arasından Sage olmak zorundaydı ki?

Felix'in sesi beni sarmal düşüncelerimden koparıyor. "Oli, şu anda kalp atışların çok hızlı. Bir nefes al. Bağın ortaya çıktığı için mi panik atak geçiriyorsun yoksa başka bir şey mi? Gabe, ona biraz su getir ve Atlas, transfer işlemini başlatmak için tişörtünü çıkarmak isteyebilirsin. Bir şeye ihtiyacı var."

Gözlerim tekrar ikisine dönüyor, ama ikisi de Felix'in komutları karşısında hareket etmiyor ya da ona cevap vermeye çalışmıyor.

Gabe bana bakıyor ve ben de ona göz kırpıyorum, umarım yüzümden soğukkanlılığını koruyacak kadarını okuyabilir ve şu anda olan çılgınlıkların hiçbirini sorgulamaz.

Ona neler olduğunu anlattım, sadece sakin ol. Yola çıkıyoruz.

Gryphon'un zihnimdeki gergin sesini duyunca yutkunuyorum ama ona bir şey gönderecek kelimeleri bulamıyorum. Tüm bu olanları yıkılmadan nasıl anlatacağımı bilemiyorum.

Sage casus olamaz.

Yapamıyor işte.

"Gerçekten hasta görünüyorsun Oli, seni... dinlenmen için evine geri götürelim mi?" Sage her zamanki tatlı ve

Şu anda şüphe duyduğum ve sanki bir suç dehasıymış gibi okuduğum şefkatli bir ton, çünkü burada gerçekten neler oluyor?

Boğazımı temizliyorum ve sesim karmakarışık çıkarken şöyle diyorum: "Ben iyiyim. Sanırım bağlarım harekete geçti, üstesinden gelemeyeceğim bir şey değil."

Sage bana endişeli bir bakış atıyor, empati ve sıcaklık her zaman olduğu gibi ondan bana doğru akıyor ve göğsüm daha da geriliyor. Kieran kaşlarını çatarak bana ve tahvillerime bakıyor ve ağzının etrafındaki çizgiler daha da derinleşiyor. Bir şeyler döndüğünü biliyor ama bize bunu söyleyemeden süvariler geliyor.

Teşekkürler.

Onu görmeden önce hissediyorum.

Gözlerim kapının altından içeri süzülen duman dallarına kayıyor, ama kimsenin fark etmemesini umarak hızla başka tarafa bakıyorum.

Tabii ki, Felix biliyor.

Ayağa kalkıp Sage'e doğru ilerlerken elleri benden uzaklaşıyor. Sadece bir adım atabildi ki duman her yeri kapladı, bir dal ayak bileklerine dolandı ve daha fazla hareket etmesini engelledi. Sanki tutarlı kelimeler düşünüyormuş ama kâbus dumanının korkusu mantıklı düşüncelerini kurutmuş gibi bir ses çıkarıyor ama artık çok geç. Duman Kieran ve Sage'in etrafını sararak ikisini de birbirinden ayırıyor ve tamamen hareketsiz hale getiriyor. Kieran kaşlarını çatıyor ama direnmiyor, gözleri odada hepimizi süzüyor ve dumanın sadece kendi Bond Grubunu hedef aldığını fark ediyor.

Bana döndüğünde, burada olanlara karşı kendi tepkimi görmesini istemediğim için gözlerimi kaçırıyorum.

Paniklediği her halinden belli olan, iri gözleri ve titreyen sesiyle kalbimin göğsümde daha da acımasına neden olan Sage, "Oli, bu da ne böyle? Neler oluyor? Kuzey neden-"

Kapı açılır ve Nox içeri girer, yaratıklarından biri vahşi Doberman formuyla ayaklarının dibindedir, keskin ve ölümcül dişleri tüm odaya hırlarken ortaya çıkar ve en asitli ve tehlikeli tonuyla şöyle der: "Kuzey değil, ama sana soracak bir sürü soruyla geliyor, Benson. Cevapların üzerinde çalışmaya başlamak isteyebilirsin, hem de hemen, çünkü güvenlik kameralarının gözü önünde hepimize ihanet etmek yaptığın en parlak şey değildi."

"Bu da ne demek oluyor Draven?" Felix hâlâ dumana karşı koymaya çalışarak homurdanıyor ama Kieran soğuk gözlerle ona bakıyor.

"Bırakın gideyim. Şimdi Kuzey'e gidiyorum."

Nox onunla alay ediyor ve odanın diğer ucuna doğru adım atıyor, Sage'in etrafında dönerken yaratıkları dumanların arasında şekillenip onun etrafında sıraya giriyor. Brutus kulağımın dibinde gürlüyor, bir uyarı olarak değil ama beni rahatlatmak için, hala orada olduğunu ve ihtiyacım olursa müdahale etmeye hazır olduğunu biliyorum. Bunu yapacağından hiç şüphem yok, bana olan sadakatinden en ufak bir şüphem bile yok ve onu sevmek için elimi kaldırıyorum, elim biraz titrese de.

Şu anda Sage'e bakamam.

Ya yıkılacağım ya da çığlık atmaya başlayacağım.

Nox odanın ortasına doğru bir adım daha atıyor, duman gözlerim net görebilmek için yer değiştirmek zorunda kalana kadar yoğunlaşıyor. Kieran'a cevap veriyor, "Az önce yolda olduğunu ve hiçbirinizin bir yere gitmediğini söyledim. Bana kalsa, Gryph hayatlarınızın her saniyesini didik didik edip sadece Benson mı yoksa hepiniz bu işin içinde misiniz öğrenene kadar hepiniz kilit altında olurdunuz. Senin için bundan daha fazlasını düşünmüştüm Black, ama buradaki hiçbir şey beni gerçekten şaşırtmayacak. Bize ihanet etmen bile-"

Sage hava almak için çırpınıyormuş gibi bir ses çıkarıyor, ama bu daha çok öfkeli bir şey ve ben hala kendimi ona doğru bakmaya zorlayamıyorum.

Kieran kendi öfke sesini çıkarıyor ve kıpırdamamalarına rağmen duman iplerine doğru geriliyor. "Sana ihanet etmek mi? Bu da ne demek şimdi? Sırf burada kendi küçük saçma görevin var diye, Bond'unun psikolojisini bozmaya çalışıyorsun çünkü tamamen boku yemiş durumdasın-"

Bundan hoşlanmadım.

Bağım da öyle, nihayet içinde bulunduğumuz mutlak karmaşaya uyanıyor, ama fısıltıyla bir tehdit ya da başka bir şey bekleyerek onu dürttüğümde sessiz kalıyor. Dikkatli ve tetikte ama sessiz.

Yani, sorunlarımız olduğunu biliyorum, bir yığın sorunumuz var. Ama bunlar bizim başa çıkmamız gereken sorunlar. Bir gün. Belki.

Kamuoyu önünde tartışmaya açık değiller.

Atlas'ın sesi puslu havayı ve Kieran'ın tiradını yararak keskinleşiyor. "Kalkanımızı öldürdü. Sawyer az önce North ve Gryphon'a bunun kanıtlarını gösterdi. Bu içeriden bir iş değil, Black. Bu sadece arkadaşlarımızı ve ailemizi değil, Sığınak'taki herkesi güvende tutmak için yaptığımız bir şey. Eğer bunu başlatan kardeşiyse, Draven'a bunun bir cadı avı olduğu konusunda söyleyebileceğin hiçbir şey yok. Ayrıca, bunun Oli'ye ne yaptığına bir bak... Başka hiçbir şeye inanmıyorsan, Sage'in o kadını öldürdüğünü bizzat görmemiş olsaydım, burada durup ona bunu yapmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Sersemletici bir sessizlik oluyor ve ardından kapıların çarpılarak açılması ve tıp merkezinin içinde düzinelerce botun tepinmesi sesleriyle irkiliyorum, süvarilerin nihayet geldiğini işaret ediyor. İlk gerçek, derin nefesimi alıyorum ve sonra bir tane daha.

Yine de Sage kendini savunmaya çalışmıyor ya da tek kelime etmiyor. Denemekten çok mu korkuyor? Biliyor mu ki

Gryphon benim aracılığımla beni dinliyor, armağanı bana akıyor ve burada olan her şeyi izliyor ve bekliyor.

Belki de tüm bunların gönüllü bir katılımcısı olduğuna dair bir işaret?

Yoksa en iyi arkadaşı ve en sadık sırdaşı olan benim onu savunmamı ve her zaman yaptığım gibi onu bu beladan kurtarmamı mı bekliyor?

Hasta olmak istiyorum.

North ve Gryphon arkalarında bir grup Tac personeli olduğu halde odaya giriyorlar ve ben de içgüdüsel olarak onlara doğru ilerliyorum. North yüzümü ellerinin arasına alıyor ve gözlerimin siyah boşluklarına bakana kadar başımı geriye yatırıyor. Orada gördüğü her neyse hoşuna gitmiyor ve ağzı daha da sertleşiyor.

Biraz öne eğildi, kardeşinin dumanı hâlâ ikimizi de diğerlerinin görüş alanından gizliyordu ve bana sessizce mırıldandı: "Eve git ve biraz dinlen. Ben bununla ilgileneceğim. Atlas ve Gabe'le kal ve bu işi bana bırak, Bonded."

"Oli?" Sage sesi biraz titreyerek söylüyor. Canım acısa da sonunda ona bakıyorum ve boşluğa benzeyen gözlerim sayesinde onu gün gibi net görebiliyorum.

Korkmuş görünüyor.

Kapıdan çıkarken kelimeler ağzımdan dökülüyor, "Geri döneceğim, Sage. Sadece... sadece tüm sorularına cevap ver. Bir yolunu buluruz."

Gabe ve Atlas her iki yanımı kuşatırken Nox'un diğer Bond Grubu ile benim arama girdiğini fark ettim.

Öğleden sonra güneşinde birlikte dışarı çıkarken, midemin derinliklerinde endişenin çırpınışlarını hissediyorum. Direniş askerlerinin yarattığı tahribat etrafımızda her yerde. Arabalar

devrilmiş, bir zamanlar yeni asfaltlanmış yollarda kraterler oluşmuş ve enkaz her yere saçılmıştır.

North ve ailesinin hepimizin sahip olması için o kadar uğraştığı ve şimdi Direniş'in kaprisleri ve sadist oyunları dışında hiçbir şey uğruna yok edilen her şeye bakarak üzülmemeye çalışıyorum. Her şey o kadar anlamsız ki, sanki huysuz kaltağın uyanmasını istiyormuşum gibi, sinirlenme dalgaları göğsümde uykuya ve dinlenme durumuna geri dönen bağımı çekiştiriyor.

Hala neden uyuduğunu anlayamıyorum.

Gabe diğer elimi tutarken Atlas bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni iyice yanına çekiyor.

Yola çıkarken Atlas saçlarıma doğru, "Her şey yoluna girecek, tatlım," diye mırıldanıyor ama benim buna karşılık söyleyecek bir şeyim yok.

Bunu atlatacağımızı biliyorum. North ve Gryphon'un tam hasar kontrol moduna geçeceklerini ve bugünün olmasına neden olan sızıntıları düzelteceklerini biliyorum. Ancak gözyaşlarımı silerken, her şey yolunda gitmeyecekmiş gibi hissetmekten kendimi alamıyorum.

Sage, herkes benden nefret ederken burada kalmamı sağlayan kişiydi. Yemekhanede birlikte oturduğumuz andan itibaren beni sevmiş ve sorgusuz sualsiz kabul etmişti. Karşılıklı 'yabancı' etiketlerimiz ve sosyal dışlanmışlığımız bizi buraya çekmişti ama beni kazanan onun şımarık ve güçlü kalbiydi.

Onu kaybedersem, iyi olmayacağım.

Göğsümdeki panik dolu çarpıntı yeniden başlıyor ve nefesimi k e s i y o r. Sanki bir kez daha Bağ Grubumuzun parçalanmasına dakikalar kalmış gibi. Burada, Sığınak'ta bulduğum azıcık huzur Direniş'in bir hamlesiyle yok oldu. Az önce bize bir yumruk attılar ve Sage aracılığıyla ben de doğrudan bir darbe aldım.

O benim en iyi arkadaşım ve eğer bunca zamandır casussa... Bunu sindiremiyorum bile. Denemek bile istemiyorum.

Yine de bunu ikisine de söyleyecek kelimeleri bulamıyorum, ikisinin de benim şerefime bir tür öldürme çılgınlığına girişmelerine neden olmadan olmaz. Boğazımdaki yumruyu bastırmak için kabaca yutkunuyorum ve eve doğru ilerlerken katliamı engellemek için başımı eğiyorum.

Tek istediğim sıcak bir duş ve günün geri kalanında saklanabileceğim bir yatak, aslında herhangi bir yatak, seçici değilim. Rahatsız edici bir sessizliğe gömülüyoruz ama ikisinin de üzgün olduğumu anladıkları açık. Gabe'in eli benimkinde gergin ve Atlas yürürken beni vücuduna doğru çekmeye devam ediyor, sanki yeterince yaklaşabilirse bir şekilde tüm endişelerimi ve korkularımı içine çekebilecekmiş gibi. İkisini de rahatlatacak kelimeleri bulamıyorum.

North'un ofisini ve yemekhaneyi geçtikten sonra Gabe elimi hafifçe sıkıp bizi durduruyor. Gözlerimi yere indiriyorum ve dikkatimi çekmek için elimi tekrar sıkıyor.

"Etrafına bak Bond. Burada her şey gerçekten yoluna girecek."

Başımı kaldırıp işaret ettiği yöne baktığımda yemekhanenin ön merdivenlerini çevreleyen TacTeam ajanları ve sivillerden oluşan uzun bir sıra görüyorum.

Herkes yolu ve kapıları kapatan enkaz ve molozların kaldırılmasına yardım ederken, şef ve mutfak personeli ön tarafta, her biri bir orduyu doyurmaya yetecek kadar yiyecekle kaplı sehpa masalarıyla duruyor.

Bir grup çocuk, ellerinde sıcak ve lezzetli görünen tek kullanımlık kaplarla gülerek ve kıkırdayarak etrafta duruyor, kabuklu ekmekleri kemiriyor ve kendi aralarında sohbet ediyor.

Etraflarındaki tüm yetişkinler kir ve toz içinde ama yüzlerinde çocukların görebileceği bir gülümseme var. Çocuklar ne zaman başka bir yere baksa, ebeveynlerinin yüzlerini buruşturduklarını ve durumdan endişe duyduklarını görebilirsiniz, ancak hepsi işleri yoluna koymak için bir araya geliyor.

Gabe elimi tutup arkasına bir öpücük konduruyor ve sessizce mırıldanıyor: "Burası hiçbir zaman uzun süre gizli kalmayacaktı ama yine de buna değeceğini düşünüyorum. Hâlâ bu insanları güvende tutmanın buna değeceğini düşünüyorum Bond. Tam olarak olmamız gereken yerdeyiz. Burada hepimiz senin sayende güvendeyiz."

Tekrar yutkunuyorum, sesim hala göğsümde bir yerlerde sıkışıp kalmış, ama bu sefer suçluluk ve korkunç duygularla boğuluyormuşum gibi hissetmiyorum.

Eve doğru geri dönerken, Atlas yemek salonundan gelen muhteşem kokuların yanından geçerken bana yiyecek bir şeyler getirmeyi teklif ediyor ama reddediyorum. Şu anda yemek hakkında düşünemem, bağlılığımın içimdeki bir ruhu kemirmesinin anısı hâlâ bu kadar tazeyken olmaz.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Ancak merdivenlerden yukarı çıkarken su kirliliği sorunlarımızı ve hala duş almama izin verilmediği gerçeğini hatırlıyorum. Gözlerim yine yaşlarla doluyor ama onları aceleyle siliyorum. Kendimi toparlamak için bu kadar uğraşıp da şimdi lanet olası bir sıcak su yüzünden kendimi kaybetmeyeceğim.

Gabe yine de fark ediyor ve sessiz bir destek gösterisi olarak başparmağını benimkinin üzerinde gezdiriyor, ben de ona yüzümü buruşturarak gülümsüyorum.

Atlas sonunda anahtarlarını çalıştırıp ön kapıyı açtığında Sawyer ve Gray'i masada birlikte oturmuş bizi beklerken buluyoruz.

Kalbim yere düştü.

Sawyer gözlerini deviriyor ve parmağını bana doğru uzatıyor. "Bana öyle bakma Fallows. Bu pisliği düzeltmek için buradayım, çünkü ikimiz de kız kardeşimin soğukkanlılıkla birini öldürmediğini biliyoruz."

Omurgam çöküyor ve masaya doğru eğilip kolumu dramatik bir şekilde uzatıyorum çünkü lanet olsun, dramatik olmanın zamanı şimdi değilse ne zaman bilmiyorum. "Kendi gözlerimle görmemiş olsaydım ben de inanmazdım Sawyer. Ama... Nasıl olacak da

açıklamak için? Yapamam... Kahretsin, ne halt edeceğiz? North, Gryphon ve hatta Nox'u bile bu konuda bu kadar güçlü oldukları için suçlayamam çünkü... Dara öldürüldü. Birinin sorumlu tutulması gerekiyor ve eğer bu Sage değilse, o zaman gerçekten kim olduğunu bulmamız ve bunu hemen yapmamız gerekiyor."

Bana tekrar gözlerini deviriyor ve dizüstü bilgisayarını kendine doğru çekiyor, kapıdan bizi dikkatle izleyen ve sanki içeri atlayıp bizi birbirimizden ayırmak için bir an kollayan Bond'larıma bir bakış fırlatıyor.

Sawyer için endişelenmiyorum.

Sage'i bu durumdan kurtarmak için en iyi şansı benim ve bunu ikimiz de biliyoruz. Bunu nasıl yapacağımıza dair hiçbir fikrim yok. Dara'nın boğazını kesen bıçağı izlediğim için onun masum olduğundan hâlâ tam olarak emin olamadığım için içimde yakıcı bir suçluluk duygusu var. Ama her iki şekilde de emin olana kadar Sage'in son hareketlerinin her saniyesini araştırmamamın imkanı yok.

O benim en iyi arkadaşım, lanet olsun!

Masadaki diğer sandalyelerden birine çökmek için yürüyorum, sırf Bond'larımın aşırı korumacı doğalarını tamamen karıştırmamak için karşı tarafı seçiyorum. Bu durumda en son ihtiyacım olan şey onlardan birinin patlaması. Bağım hâlâ göğsümün içinde, o tuhaf uyku halinde sessizliğini koruyor. Bu beni iyice korkutuyor, ama aynı zamanda bu şu anda o kadar da kötü bir şey olmayabilir.

Sawyer klavyesini tıklamaya başlar ve gözlerini ekrandan ayırmaya zahmet etmeden konuşur. "Açıkçası, kim olduğunu bulmamız gerekiyor ve bunun nedeni sadece o pisliğin kız kardeşimi bu işe bulaştırdığı için ölmesi gerekmesi değil. Dara hem kişisel hem de stratejik olarak büyük bir kayıptı ama bu duvarların içinde yaşayan başka pek çok varlık var. Unser'ın da burada olduğunu biliyor muydun? Eğer uyurken boğazı falan kesilirse, o zaman sıçtık demektir. Meclis Üyesi Hannity ve ailesinden bahsetmiyorum bile. Oh, ve

Sonra da ne bileyim, aşırı başarılı ve boş gözlü vahşilerden oluşan tüm Bond Grubunuz. Eğer biri sizi atlatırsa, o zaman ciddi sorunlarımız olur."

Atlas alaycı bir tavırla yanımdaki sandalyeye doğru yürüyor ve sanki bana bir tehdit gibi görünürlerse ikisinden birinin üzerine atlamaya hazırlanıyormuş gibi kinetik bir enerji yayarak sandalyenin kenarına tünüyor. Gabe, muhtemelen Sawyer ve Gray'i hayatı boyunca tanıdığı için daha az endişeli ve yanımdaki diğer koltuğa çöküyor, böylece tamamen aşırı korumacı Bond'lar tarafından kuşatılmış oluyorum.

Sawyer ikisine bakıyor ve onlardan gördüğü tavır karşısında yüzünü buruşturuyor, sonra bana çok daha sakin bir yüz ifadesi takınıyor. "Burada her ne oluyorsa, su kirliliği ilk olaydı. Sage zaten bunun dışında bırakıldı, değil mi? Neden oradan başlayıp... cinayete doğru ilerlemiyoruz?" diyor Gray, her türlü mantıklı, aklı başında ve sıfır şımarıklıkla, ki bu da onu burada hepimizden milyonlarca kez daha iyi bir planlamacı yapıyor.

Başımı sallayıp elimi yüzüme sürüyorum ve Atlas'ın ceketini omuzlarımdan çekip bacaklarımın üzerine koyuyorum. "Tamam, o zaman... en baştan başlayalım. Bu sabah Dara öldürüldüğünde hepimiz neredeydik?"

İKİNCİ BÖLÜM

Oli

Her şey Riley ve Giovanna'ya geri dönüyor.

Sawyer sabahımızın her saniyesini takip ediyor, hatta Atlas ikimizin geceyi o mağarada birlikte geçirmemizle ilgili yaptığı küçümseyici yorumlar yüzünden onu öldürmek istediğinde bile. Sanki bir milyon yıl önceymiş gibi geliyor, ama olağandışı bir şey bulamıyoruz.

Sage yatağında çok erken uyandı, rutin sabah koşusuna çıkarken her bir Bonded'ıyla vedalaştı ve ardından duvar güvenliklerinden birine doğru ilerledi.

Sonra da Kalkanımızı öldürdü.

Ayrıştırabileceğimiz başka bir şey yok, kimse ona yaklaşmadı ya da zihin değiştirici bir madde enjekte etmedi. Uyandı ve... cinayeti mi seçti?

"İşin ucu Giovanna'ya dayanıyor olmalı. Direniş için zihin kontrolü yapan ve hepimizin kıçına lanet bir kaktüs sokan kişi o. Bu durumun çok uzun süre sürüncemede kalmasına izin verdik ve şimdi bizimle olan tek bağlarını kullanıyorlar," diye söyleniyor Sawyer, parmakları klavyenin üzerinde normalde olduğundan biraz daha çılgınca uçuşuyor.

Gabe yüzünü buruşturup koltuğunda arkasına yaslanıyor, burada sıkışıp kaldığımız süre içinde ne kadar az şey öğrenebildiğimiz konusunda hâlâ hayal kırıklığına uğramış durumda. "Giovanna bunu gerçekten yapabilir mi? Bağlanmamış olsalar bile Riley'den Sage'e geçebilecek kadar gücü olduğunu mu düşünüyorsun? Bu... çok fazla güç demek. O çıkarcı kaltağın sahip olduğunu düşündüğümden çok daha fazla."

Sawyer'a bakıyorum ama o gözlerini ekrandan ayırmıyor. "Ne kadar gücü olduğunu hep gizledi çünkü Riley'nin kafasını karıştırarak çok fazla güç kullanıyordu. Bunu göz ardı etmiyorum. Birinin onun peşinden gitmesi, Riley'yi kurtarması ve biz bunu eleyene kadar onu buraya geri getirmesi gerekiyor. Eğer o değilse... Araştırmaya devam edeceğim."

Atlas beni ölçüp biçiyormuş ve tam olarak nasıl tepki vereceğimi tahmin ediyormuş gibi yan gözle bakıyor, sonra da ekliyor: "Peki Sage'in dönek olduğu ortaya çıkarsa ne yapacağız? Ben de inanmak istemiyorum ama birinin bunu söylemesi gerekiyor."

Koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum, çünkü bunca zamandır kafamda dönüp duran tek şey bu ve suçluluk duygusu beni canlı canlı yiyebilir.

Sawyer, ne yapacağı belli olmayan bir şımarıklık ustası olarak omuz silkiyor ve tersliyor, "Eğer kötüyse, o zaman sanırım icabına bakılacak. Ayrıca bunu göremediğim için tüm Üstün Yetenekliler Topluluğu'ndaki en saf ve kör ahmak olduğum için kendimi teslim etmem gerekecek, böylece ikimizi de bir hamlede kaybedeceksin. Oli, benim için Gray'in icabına baktığından emin ol."

Gray Sawyer'a kuru bir bakış atıyor, sanki biraz aşağılanmış gibi, ama Sawyer ona sırıtarak karşılık veriyor. Düzgün bir sırıtma değil, kenarları biraz gergin ve kesinlikle gözlerine ulaşmıyor, ama bu karmaşadan kurtulana kadar numara yapma çabasını takdir edebiliyorum.

Derin bir nefes alıp yavaşça dışarı veriyorum. "Tamam, o zaman North ve Gryphon'u Riley ve Giovanna'nın yanına taşınmanın ileriye dönük tek önceliğimiz olduğuna ikna

etmemiz gerekiyor.

en geç şu anda gerçekleşmesi. Bu o kadar da imkansız olamaz, değil mi?"

Gabe yüzünü buruşturarak yanıma geliyor ve Sawyer bana sırıtıyor. "Ne demek 'biz'?"

Ve kendimi North'un ofisine geri dönerken buldum.

Yapması kolay bir şey değil ama Atlas ve Gabe'i oraya tek başıma gitmeme izin vermeleri için ikna etmeyi başardım. Eminim bunu yapmalarının tek nedeni Atlas'ın sürekli kafamın içinde benimle konuşması ve şakalaşmasıdır. Ayrıca, Brutus ve August yanımda sessizce ilerlerken, koruma seviyem hakkında söyleyebilecekleri pek bir şey yok.

Hiç kimse gölgelere yaklaşmaya kalkışmazdı, özellikle de etrafımızda yarattıkları katliamdan hemen sonra. Bunu bizi savunmak ve Direniş'i Sığınak'tan kovmak için yaptıklarını bilsem bile, sokaklarda birlikte yürürken diğer Üstün Yeteneklilerin kıymetli bebeklerim için neredeyse altlarına sıçtıklarından eminim.

Ofisler sadece birkaç yüz metre ötede, ama Sawyer ve Gray'le yaptığım konuşmadan sonra biraz kafamı toparlamak için oraya yürümek iyi geliyor. Sokaklar hala enkazı temizleyen ya da bir şeyler yemek için yemekhaneye giden insanlarla dolu. Hepsinin temizlendikten sonra hayata devam edebilecek kadar dirençli olduklarını görmek güzel. Etrafımdaki yüzleri ezberlemeye, burada omurgalı insanları hatırlamaya çalışıyorum, ama çok fazla var.

Kendi kendime usulca gülümsüyorum ve bir an durup başımı arkaya yatırarak tepemdeki güneşin sıcaklığının tenime işlemesine izin veriyorum. Saçlarımı hafifçe dalgalandıran küçük bir esinti fısıltısı var, ama yüzüme ve boynuma düşen parlak ışınlara zar zor dokunuyor.

Derin bir nefes alıyorum, sonra iyi şans için bir nefes daha alıyorum.

Her şey karmakarışık ve tamamen bunaltıcı geliyor ama aynı zamanda içimde bir yerlerde bu mücadelede nihayet bir şeyler yapabilme fırsatının tadını çıkaran bir yanım da var.

Bir kenarda sıkışıp kalmak, sanki Bağlarımın değerli, kırılabilir bir varlığıymışım gibi şımartılmak ve korunmak inanılmaz derecede sinir bozucu oldu. Özellikle de kendi bağlarım her fırsatta karanlık ve kana bulanmış planlar fısıldarken. Bizim tarafın sahip olduğu en büyük silahın ben olduğumu zaten biliyorum.

Şimdi tek yapmam gereken North ve Gryphon'u buna ikna etmek.

Brutus dikkat çekmek için kafasını bacaklarımın arkasına vuruyor, ben de kulaklarının arkasını kaşımak için biraz eğiliyorum. August durduğumda bir adım önümde topuklamıştı, her zaman benimle potansiyel tehditler arasına giriyordu. Her iki kulağı da sivri bir şekilde dik duruyor ve etrafına bakarken, onların aslında yavru köpek olmadıklarını, kendi bağlarımdan oluşan gölgeler olduklarını sık sık hatırlamadığım düşüncesine kapılıyorum. İçindeki durgunluk, Kuzey'deki ölümcül sakinliğin bir yankısı.

Aynı anda hem ürkütücü hem de rahatlatıcı.

Acele edip ofise gitmelisin, Atlas doğrudan bana gönderiyor ve ben ona cevap veremeden, çoğunlukla alaycı ve tavırlı bir şekilde, North'un sözleri zihnime sızıyor.

Onu bulunduğum yerden görebiliyorum Bassinger. Şimdilik tamamen güvende. Eğer bir dakika yalnız kalmak istiyorsa, şimdi bunun için en iyi zaman.

Sırıtışımı gizlemek için başımı eğiyorum, burnumu Brutus'un yumuşak kürküne gömüp son bir derin nefes alıyorum ve sonra ofislere giden yolun geri kalanında yürümeye devam ediyorum. Yanlarından geçerken karşılaştığım herkes beni görmezden geliyor, bu hiç de şaşırtıcı değil, birkaç mırıldanma ve bakış Korku. Ama var. a çok daha fazla gülümsüyor ve daha önce olduğundan daha sessiz teşekkür, çoğunlukla

Alt Kademe aileler ve Tanrım, bunun kulağa geliş şeklinden şimdi daha da nefret ediyorum.

Hepsi de savaş konusunda Üst ailelerden çok daha becerikliydi. Gabe bana okulda saklanmalarına yardım ettiği insanlardan, ailelerine ve toplumlarına ellerinden gelen korumayı sağlamak için birlikte çalışan Kalkanlardan bahsetmişti... Kalmayı seçen diğerlerinden on kat daha fazla güce sahipken, sadece sinen ve kaçan diğerlerine asla saygı duymayacağım.

Asla.

Hepsine gülümseyip el sallıyorum, uysal görünmeye ve az önce tanık oldukları ölüm makinesi gibi görünmemeye çalışıyorum ama hiçbirine yaklaşmaya ya da sohbet etmek için durmaya çalışmıyorum. Zorlamak istemiyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, North ve Gryphon'la olan bu konuşmayı aradan çıkarmam gerekiyor.

İyi gideceğini sanmıyorum.

Ofisin kapısında nöbet tutan üç TacTeam personeli var ama gölge yavrularıyla yanlarından geçerken hiçbiri beni durdurmaya ya da benimle konuşmaya çalışmıyor. Yine şaşırtıcı değil ve eminim North beni penceresinden ya da büyük bir güvenlik kamerasından görmüş olsaydı, onları geldiğime dair uyarırdı.

Aslında, Gabe'in önceden aradığına eminim.

Aptalca bir şekilde anahtar kartımı evde unutmuşum ama personelden biri beni North'un ofisine giden asansöre bindirmek için onunkini okutacak kadar kibar. Ona gülümseyerek teşekkür ettiğimde, o da bana başını sallayarak karşılık verdi, bir eli bilinçsizce silahının kabzasında duruyordu, sanki ikimizin de aynı tarafta olduğumuzu bilse de rahatlamak için silahına uzanmaktan kendini alamıyordu. Bunu ona karşı kullanmayacağım.

Asansörde müzik olması bana garip geliyor. Etrafımızdaki dünya yanarken böyle normal ve sıkıcı bir şeye sahip olmak.

"Bu biraz dramatik oldu, Bonded. Dışarıda neredeyse hiç yanık izi yok," diyor Gryphon asansörde

Kapılar açılıyor, elleri beni tutup kollarına almak için uzanıyor. Benim sakin ve kendinden emin TacTeam Bonded'ım için biraz çaresiz, biraz fazla istekli hissettiriyor ama tek kelime etmeden kabul ediyorum.

Boktan bir gündü.

"Kendi kafamın sözde mahremiyetinde biraz dramatik olduğumu henüz anlamadıysan, o zaman bu senin sorunun gibi görünüyor," diye homurdanıyorum nefesimin altında, ama kollarım onun bana sarıldığı kadar sıkı bir şekilde ona sarılıyor.

Bir anlığına onun gücünün bir kısmını içime çekmeme izin veriyorum, tek bir şikâyet kelimesi etmeden onun içinde erimeme izin verirken onun katı ağırlığına yaslanıyorum. Boktan yurt odama gelip korkunç regl sancılarımı dindirmek için beni yatağa yatırdığından beri, bunu kabul edemesem ya da itiraf edemesem bile, o benim güvenli yerim oldu.

Ona çok ihtiyacım var.

Aynı zamanda Sage'in sözde ihanetinin görüntülerini ve o berbat andan sonra gelen tüm saçmalıkları görmek son enerjimi de benden aldı.

Bu garip bir duygu, çünkü bağım kontrolümde olduğu ve yeteneğimin çoğunu kullandığım süre boyunca, yeteneğimi kullanıyormuşum ya da gücüm tükeniyormuş gibi hissetmedim. Hiçbir zaman yeteneğimin tükeneceğini hissetmedim. Ama genellikle, bağım elimden kayıp gittiğinde ve kendimi tekrar kontrol altında bulduğumda, sanki ultra maraton koşmuşum gibi enerjim kalmıyor.

Bu sefer farklıydı.

İster diğer Bağlarım ve onlara enerji aktarma şeklim yüzünden olsun, isterse de Bağımın tükettiği Üstün Yetenekli ruh yüzünden olsun, ancak Sage'i duyduktan sonra kemik derinliğindeki yorgunluk beni ele geçirdi. Bunun beni fiziksel olarak gerçekten etkileyen bir şeyden çok bir savunma mekanizması olduğundan eminim.

Geri çekilip etrafa bakmadan önce Gryphon'u bana tutunduğu kadar sert bir şekilde sıkmak için kendime tam bir dakika veriyorum.

North'un ofisi daha önce hiçbir yerinde görmediğim kadar dağınık görünüyor. Nox'un üzerinde uyumaya meyilli olduğu kanepenin yarısı hâlâ hazır, battaniyeler, yastıklar ve her zamanki kitap yığını oraya yığılmış, onun dönüşünü bekliyor. Her yerde dosyalar ve evrak kutuları var ve masasının arkasında bilgisayarlı bir beyaz tahta kurulmuş, her türlü bilgi yanıp sönüyor.

Gözlerim sonunda Kuzey'in kendisine takılıyor, birkaç saat öncesine göre daha yaşlı görünüyor, günün yükü omuzlarında ağırlaşıyor. Göğsümde bağlılığımın ilk kıpırtıları başlıyor. Onu böyle bir baskı altında görmekten hoşlanmıyorum. Bu topluluğun başında olmanın ve bu kadar çok hayattan sorumlu olmanın onu nasıl etkilediğini görmeye dayanamıyorum.

Nasıl hâlâ ayakta durabiliyor, aklım almıyor.

"Sage'i buradaki yeraltı sığınağındaki daha rahat hücrelerden birine taşıdık," diye mırıldanıyor Gryphon sessizce ve ben de başımı sallayarak ona bakıyorum.

Ya şimdi ya hiç, sanırım. "İkinizle de onun hakkında konuşmak için buradayım. Bunu yaptığına inanamıyorum... Bunu yaptığına inanmayacağım."

Gryphon başımın üzerinden North ile bakışıyor. Ağzı düşük olsa da yavaşça başını sallıyor. "Biz de onun bir casus olduğunu düşünmüyoruz, Bonded, ama aklımıza gelen sadece birkaç açıklama var."

North araya giriyor, sesi hayal kırıklığı ve yorgunluktan sırılsıklam olmuş, "Ve tam olarak ne olduğunu ve bunun tekrarlanmasını nasıl önleyeceğimizi öğrenene kadar onu genel nüfusta bırakma riskini alamayız. Bana söz vermeni istiyorum Oleander, onu dışarı çıkarmaya çalışmayacaksın. Bu senin arkadaşlığınla ilgili değil. Bu senin arkadaşlığınla ilgili değil.

insanlar güvende. Bu konuda bizimle birlikte çalışacağınızı bilmem gerekiyor."

En ufak bir an için hakaret etmek istiyorum ama kendime o kız için yanan bir binaya girdiğimi ve ikisinin de bunu bildiğini hatırlatmak zorundayım, bu yüzden bunun yerine Gryphon'un gözlerinin içine bakıyorum ve sözlerimden bunu hissedebileceğini bilerek tam bir dürüstlük ve eminlikle şöyle diyorum: "Ne olduğunu öğreneceğim. Arkadaşımı kurtaracağım. Bunu yaparken kimsenin hayatını gereksiz yere riske atmayacağım."

Küçük bir duraksama oluyor ve eğer dürüstlüğümün Gryphon'u tahrik ettiğini zaten bilmeseydim, gözlerini dolduran sıcaklık onu ele verirdi. Yine de harekete geçmek için bir hamle yapmıyor, şimdi gerçekten zamanı değil, bunun yerine bana yavaşça başını sallıyor ve bir nefes veriyor.

Gerçi başka hiçbir şeyin önemi yok. Hayatım boyunca hiç bu sözleri söylerken olduğum kadar ciddi olmamıştım. Sage bana asla sırtını dönmezdi ve ben de şimdi ona sırtımı dönmeyeceğim.

Ne pahasına olursa olsun, onun adını temize çıkaracağım.

"Riley ve Giovanna, Draven'dan yaklaşık bir saat uzaklıkta, Daniella'nın göl evinde kalıyorlar. Riley'nin baş ağrıları ve burun kanamaları daha sık olmaya başladı, bu yüzden dinlenmesi ve iyileşmesi için orada biraz zaman geçirmeye karar verdiler," diyor North tabletindeki ekrana dokunarak. Bilgisayarlı panoda bir GPS haritası ve en az birkaç milyon dolara mal olmuş gibi görünen geleneksel tarzda bir göl evinin fotoğraf görüntüleri gösterilmeye başlıyor.

Gryphon kasabanın temizlenmesi sırasında ortaya çıkan bazı sorunlar için çağrılmıştı. North planlarımı gözden geçirmek için onunla oturmam konusunda ısrar etmeden önce bana şöyle bir baktı.

Etrafımız karanlık, perdeler çekilmiş, böylece tüm odağımız ekranda yanan bilgilere odaklanabiliyor. İlk gördüğümde North'la tahta konusunda dalga geçmiştim. Mabet henüz yarı inşa halindeyken bana gereksiz bir lüks gibi gelmişti ama şimdi ne kadar çekici olduğunu görebiliyorum. Birkaç basit dokunuşla, birlikte bakmamız ve tartışmamız için her şeyi oraya gönderebilir. Belki de tüm bu 'günahtan daha zengin' olayı o kadar da kötü değildir.

Kollarında biraz kıpırdanıyorum, göğsüne daha da yerleşiyorum ve sanki beni daha da yakınlaştırmaya çalışıyormuş gibi kolunun belime dolanmasının tadını çıkarıyorum. Sanırım şu anda sırf bizi kimsenin ayıramayacağından emin olmak için onun tenine gömülebilirim.

Yine de gözlerim panoya takılı kalıyor, oradaki bilgiler hem endişe verici hem de her şeyi anlamak için hayati önem taşıyor. Zaman çizelgeleri ve teslimat programları, aldıkları randevular ve günlük rutinler var. Giovanna kesinlikle her gün sabah altıda kendi isteğiyle sabah koşusuna çıkan bir psikopat. Oraya gidip ikisini de kaçırmak için ihtiyaç duyabileceğimiz her şey orada.

Onun kucağında olmak benim fikrimdi, çünkü çoğunlukla bana yakın olmasına ihtiyacım vardı, ama aynı zamanda küçük bir parçam, burada ihtiyacım olanı yapmama izin verecek kadar onu yumuşatacağını umuyor.

"Gitmeni yasaklamak istiyorum. Seni burada, bu odada benimle tutmakta ısrar etmek ve Gryphon'u hepimiz için bunu yapması için dışarı göndermek istiyorum," diye mırıldanıyor North, sanki aklımı okuyormuş gibi.

Başımı biraz omzuna yaslayıp fısıldıyorum, "Ama? Burada bir ama olmalı, Bonded."

Sessizce kıkırdıyor, bacaklarını biraz açıyor, böylece vücudum kucağına daha da alçalıyor, ta ki aletinin kıçımın altında sertleştiğini hissedinceye kadar. "Ama… benim bağım bunu yapmanı istiyor. Benim sahiplenici, kıskanç, katil ve kötü niyetli bağım, senden bahsedildiği için öfke içinde kıvranıyor.

bana oraya gitmene izin vermemi söylüyor. Bunun tam olarak neden olduğunu düşünüyorsun?"

Dudaklarıma yapışan sırıtış, biraz flörtöz bir yanı olan kolay bir sırıtış. Aletinin sert çizgisine karşı biraz sallanıyorum, kasıtlı bir alay. "Bana güvendiği için mi? Neler yapabileceğimi çok iyi bildiği için mi? Belki de beni senden daha çok seviyordur."

Ben daha tam olarak düşünemeden kelimeler ağzımdan dökülüverdi. Kendime küfredemeden ya da geri almaya çalışamadan North tableti masasına fırlatıyor ve beni kucağında döndürene kadar ellerinden biri çenemi kavrayıp beni doğrudan ona bakmaya zorlarken şimdi ona binmiş ve yüzüm ona dönük.

"İmkânsız. Seni benden daha çok seven ne benim ne de bağlı olduğun diğer Bağların hiç kimse yok, Oleander. Bu konuyu ölene kadar tartışacağım, şiddetle ve büyük bir gururla. Kalbimin atmasının sebebi sensin ve seni hak etmesem bile, hak ettiğin adam olmak için elimden gelen her şeyi yaparak mezara gideceğim. Şimdiye kadar bu konuda berbat bir iş çıkardığımı biliyorum ama kendimi sana kanıtlayacağım."

Sertçe yutkunuyorum ve yavaşça başımı sallıyorum, dudaklarımızı yumuşakça birbirine bastırmak için biraz öne eğiliyorum. "Bunu kanıtlamak için şimdiden harika bir iş çıkarıyorsun. Ben de seni seviyorum. Hepinizi; bağınızı ve gölgelerinizi de. Bunların hiçbiri beni korkutmuyor ya da endişelendirmiyor. Sana benim demekten gurur duyuyorum… ikimiz de korkunç canavarlar olsak bile."

Benimle alay ediyor ve bu sefer bana düzgün bir öpücük vermek için öne doğru eğiliyor. "Bu duvarların dışına yapacağın küçük yolculuğu kabul etmemin tek nedeni senin bağın. Tereddüt etmeyeceğine güvenebileceğimi biliyorum."

Öpüşmeyi derinleştiriyorum, kendimi onun içinde kaybetmeye ve belki de kafamdaki kaostan bir dakikalığına kaçmaya hazırım. Sonra bilgisayarının zili çalıyor ve dudaklarıma karşı inliyor, pantolonunun içinden zorlanan aletinin yakıcı sıcaklığıyla hiçbir ilgisi olmayan sinirli bir ses.

Geri çekiliyorum ve eğilip burnumu boynunun kıvrımına bastırarak bir dakika boyunca onu içime çekiyorum. "Sanırım bu görmezden gelebileceğimiz bir şey değil? Görmezden gelebileceğimiz bir şey var mı?"

Saçlarıma bir öpücük kondurduktan sonra kollarını kalçalarıma doluyor, ayağa kalkıyor ve bilgisayarının başına geçerken beni de yanına alıyor. Karşı koymaya çalışmıyorum; beni taşıyabilecek kadar güçlü olduğunu zaten biliyorum. Ben ona hayatım buna bağlıymış gibi sarılırken o beni taşımaktan mutlu olacaksa, izin vereceğim.

Tüm bunların beni ne kadar merkezden uzaklaştırdığını tam olarak açıklayamayabilirim, ancak eylemlerimin yeterince açık olduğunu düşünüyorum.

Kuzey'in ne yaptığına bakmaya zahmet etmiyorum. Konseyin ve Üst Düzey ailelerin şu anda ne tür saçmalıklar peşinde olduğunu bilmek istemiyorum, bu yüzden yüzümü onun omzuna yaslıyorum.

"Bazen bir canavar olmanın ve yeteneklerimizi bu kadar kısıtlamadan kullanmanın hayatı çok daha kolaylaştıracağını çok net görüyorum," diye mırıldanıyor ve ben bir kahkaha atıyorum.

"Düşmanlarınızı öldürmeyi çoktan teklif ettim. İhtiyacınız olursa bu hâlâ masada."

O da alay ederek karşılık veriyor, bir eli dalgın bir şekilde sırtımı ovuyor ve eminim ki bu hareket benim için olduğu kadar onun için de rahatlatıcıdır. "Minnettar olmakla birlikte, ikimizin de Üstün Yetenekli olmayan insanları sırf cahil aptallar oldukları için öldürme düşüncesini hazmedemeyeceğimizi de biliyorum."

Üstün Yetenekli Değil mi?

Gözlerini yakalamak için ondan uzaklaşıyorum. İçinde daha önce olmayan bir gerginlik var. "Neden onlar için endişeleniyorsun ki? Onların toplumunda hayır işleri yaptığını biliyorum, ama neden aptallarla uğraşmak zorunda kalasın ki?"

Dudakları sert bir çizgi halinde ve gözleri bir saniye daha arkamdaki ekrana yapışık kaldıktan sonra nihayet benimle göz göze geliyor. "Direniş'in güçlenmesi ve ortalığı

karıştırması dikkatlerini çekti. Şimdi çok fazla

Üstün Yetenekliler topluluğu hakkında hoş olmayan haberler dolaşıyor. Şimdi mahkemeye çağrılıyorum çünkü Üstün Yetenekli olmayan belirli bir grup bir araya geldi ve konseye karşı yasal işlem başlatıyor."

Tedirginlik tekrar içime akıyor ve o bunu hemen fark ediyor, ellerinden biri çenemi kavramak için hareket ediyor. "Bunun için endişelenme, Bonded. Bu benim için bir baş belası ve zamanlaması da çok kötü ama endişelenmeni gerektirecek bir şey yok. Bunu çözeceğim ve seni güvende tutacağım. Bir daha hiçbir şey bizi ayıramayacak, hiçbirimizi. Yemin ederim."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Atlas

Ollie'nin North'un ofisinde güvende olduğundan emin olduktan sonra Gabe'e bugün için yola çıktığımı bildiriyorum. Nerede olacağımı kontrol edip bildiren biri değilim ama mevcut koşullar sayesinde kimsenin sadakatimi ya da bağlılığımı sorgulamasına ihtiyacım yok.

Sage'in Kalkan'ı öldüren kişi olması benim için sadece bir şok değil, aynı zamanda bir tehditti. Eğer Oli'nin en yakın arkadaşı bize ihanet eden kişilerden biri olabiliyorsa, ailemin bağlılıkları sayesinde beni de hedef alabilecekleri konusunda aklımda pek şüphe yok.

"Gidip kız kardeşini görmenin gerçekten iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?" Gabe elinde telefonu, gözleri ekranda bana soru sorarken sanki cevap konusunda çok soğukkanlıymış gibi konuşuyor. Ama bunun gerçekle uzaktan yakından ilgisi olmadığını biliyorum.

Kime mesaj atıyor olabileceği hakkında hiçbir fikrim yok, Bond Grubu dışında pek arkadaşı yok gibi. Omurgamdan aşağı bir hayal kırıklığı dalgası süzülüyor ve onu temizlemek için başımı sallamak zorunda kalıyorum.

"Aurelia ile konuşmaktan kaçınıyordum çünkü o benim kız kardeşim ve ben

onun ağzından çıkan ailemin telkin saçmalıklarını dinlemek istemiyorum. Ama... eğer bu konuda bilebileceği bir şey varsa, bunu öğrenmek benim sorumluluğum. Eğer Oli her şeyle yüzleşebiliyorsa, bunu yapmak kalbini kırsa bile, ben de yüzleşebilirim."

Gabe bana bakıyor ve yavaşça başını sallıyor. Eğer yeterince dikkatli bakarsam, sanırım gözlerinde biraz saygı görebiliyorum. Gerçi diğer Tahvillerin benim hakkımda ne düşündüğünü hiçbir zaman önemsemedim, bu yüzden çok fazla aramaya da gerek duymuyorum.

Başka bir şey söylemeden, birkaç saat önce Oli'nin omuzlarına astığım ceketimi aldım, Oli'nin güzel kokusu hala ceketime sinmişti ve Shore'un izini sürmek için dışarı çıktım. Draven'a geri dönmek ve oradaki konsey ofislerinde kız kardeşimi görmek için Taşıyıcılardan birini görmek için bir geçiş izni almam gerekiyor.

Her hareketimi izlemesi ve bana rapor vermesi için yanıma birini göndermekte ısrar edeceğini zaten biliyorum ama bu artık beni rahatsız eden bir şey değil. Oli söz konusu olduğunda hepimizin aynı tarafta olduğundan emin olduğum için artık başka hiçbir şeyin benim için önemi yok. Benim için koydukları küçük testler, sınırlar ve saçmalıklar ne olursa olsun, burada güvende olduğu ve her zaman bir sürü gözün onun üzerinde olduğu anlamına geliyorsa, hepsiyle başa çıkacağım.

Hayatımızın geri kalanını benden şüphe duyarak ve onlara sırt çevirmemi bekleyerek geçirecek olmaları gerçeği muhtemelen beni olduğundan daha fazla rahatsız etmeli ama Oli'nin bana olan tam güveni ve inancı gerçekten ihtiyacım olan tek şey. Ailemin Direniş'le olan bağlarını ve yakalanmasında ve kamplarda geçirdiği zamanda rol oynadıklarını öğrendikten sonra bile benimle bağ kurmayı seçmesi gerçeği? Oleander Fallows'un benim için mükemmel bir Bağlanmış olduğuna, hayatımı adamam ve son nefesime kadar tapınmam için yaratıldığına dair aklımda hiçbir şüphe yok.

Saldırı, Kalkan'ın ölümünü öğrenmem, Sage'in olası ihaneti ve şimdi de birlikte geçirdiğimiz zamanın kısa kesilmesi yüzünden hala öfkeliyim.

burada gerçekten neler döndüğünü anlamaya çalışıyor. Bu gece başka birinin yatağında uyuyacağını bilmek inanılmaz derecede sinir bozucu, özellikle de North onu bağlandıktan sonra günlerce kendi odasında tuttuğu için. Oli'ye kızdığımdan değil, bunların hiçbiri onun suçu değil. Zamanını paylaşacağı beş Bond'un olması en iyi koşullarda bile çok zor olurdu.

Zavallı kız devasa egoları, aşırı korumacı eğilimleri ve imkânsız güvenlik standartları olan beş alfa erkeğiyle uğraşmak zorunda... Nox'un lanet olası Draven'ın sorunlarından bahsetmiyorum bile.

Sokaklar hâlâ Direniş'in buraya sadece yıkabildikleri kadarını yıkmak için gelmiş olduğu izlenimini veriyor ki dürüst olmak gerekirse durum böyle olabilir. Kamplarının hepsinin geçici yapılardan oluşmasının bir nedeni var; daha ucuz, değiştirilmesi kolay ve çadırlar arasında yaşayan herkes Doğu Yakası'nın yüksek aileleri için tamamen gözden çıkarılabilir.

Silas Davies bile.

Elbette, o güçlü. Gerçekten çok güçlü. Onunla bir odaya girdiğiniz anda kafanızda uyarı zillerinin çalmasına neden olacak türden, ama besin zincirinin tepesinde değil. Bir gün Oli'yle onun hakkında konuşacağım... nerede oturduğu, kime bağlı olduğu, tüm zayıflıkları ve yüksek ailelerin onu nasıl hizada tuttuğu hakkında.

Bir gün, en iyi arkadaşı söz konusu olmadığında ve belki de hepimizin burada lanet olası düşmanla flört ettiğimiz gerçeğiyle tamamen kızarmadığında.

Shore'u etrafını saran bir grup TacTeam personeliyle birlikte küçük kasaba meydanında buluyorum. Tanrı'ya şükür Black orada değil ve sırf Shore'un ekibindeki yüksek konumu nedeniyle ona bir çıkış verilseydi söyleyecek çok şeyim olurdu. Yine de Rockelle orada ve benim geldiğimi fark ettiğinde, kendini beğenmiş, ağzı bozuk suratında sinsi bir sırıtma beliriyor.

Ağzını açtığında, Shore beyninde kaynayan saçmalıklardan herhangi birini dışarı çıkaramadan sözünü keser. "Odaklan Rockelle, buraya boş konuşmaya gelmedik. Gece olmadan bu pisliği temizlemek ve güvenlikteki açıkları gidermek için buradayız. Seni turlardan çıkarıp göz hapsine almadan önce aklını başına topla."

Rockelle işine yönelik tehdidin onu en ufak bir şekilde etkilemesine izin vermiyor. Bunun yerine kafasını bana doğru sallayıp ters ters bakıyor: "Benim kafam olması gerektiği yerde ama seninkinin uzun süre öyle kalacağından şüpheliyim. Yine de Bond Grubu saçmalığın için bir istisna olacağına şüphe yok, değil mi?"

Rockelle'in amiri olsaydım, bu saygısızlığı yüzünden onu kıçına tekmeyi basardım. Shore'un ona attığı bakış, çok daha güçlü bir adamın taşaklarının büzüşüp çakıl taşına dönmesine neden olurdu.

"Yarın sabah ilk vardiyada eğitim odalarında görüşürüz. Yeni bir eğitim partnerine ihtiyacım var. Teklif etmen ne güzel."

Etraflarını saran adamlar birbirlerine kıs kıs gülmeye ve mırıldanmaya başlıyor ve sonunda Rockelle o aptal ağzını açtığına pişman olmuş gibi görünüyor.

"Ben ilk turda değilim. Yeni gelenleri kontrol edebilmek için üçüncü tura atandım-"

Shore onun sözünü kesti. "Ve şimdi seni ilk turlara yeniden atıyorum. Herhangi bir şikâyetiniz varsa, gidip üstlerime iletmekten çekinmeyin."

Rockelle yüzünü buruşturup ondan uzaklaşır ve nefesinin altından "Senin yok ki" diye mırıldanır.

Shore tamamen Rockelle'e dönüyor ve hareketleri aldatıcı. Sinirlendiği zamanki varlığıyla onun bir Şekil Değiştiren ya da başka bir fiziksel Yetenekli olduğunu tahmin edebilirsiniz, ama sanırım Neuro'nun seviyesi hafife alınacak bir şey değil.

Babam başkalarının böyle içsel düşüncelerine erişebilmek için ruhunu satabilirdi.

Shore'un sesi alaycı bir tonla şöyle diyor: "Kesinlikle. Burada işlerin nasıl yürüdüğüne dair fikirlerin kimsenin umurunda değil. Danışman baban sayesinde çok fazla şeyden kurtuldun ama bu burada sona eriyor. Kapa çeneni ve işinin başına dön. Hepiniz."

Grup hızla dağılıyor, diğer personelin hiçbirinin komutanlarına söyleyecek tek bir sözü bile yok. Shore, hepsinin atandığı yere gittiğinden emin olana kadar bana arkasını dönüp duruyor. Rockelle neredeyse ikimizden de kaçıyor.

Shore'un dikkatini çeken bu görüntüyle alay ediyorum. Sonunda omzunun üzerinden bakıp beni onayladı, yüzü sertti. Yüzündeki yara izi, açıkça hissettiği yorgunlukla daha da koyulaşmış. Bu onu daha yaşlı ve öfkeli gösteriyor ama eminim günün ağırlığı omuzlarına ağır geliyordur.

O ve Draven, Bond Grubu'nu ve daha da önemlisi Oli'yi güvende tutmak için her şeyin yükünü taşıyor.

"Senin için ne yapabilirim Bassinger? Sana zaten temizlik görevi verdiğimizi sanıyordum."

Omuz silkiyorum. "Onları Ardern'e verdim. Kız kardeşimle konuşmaya gitmemin daha akıllıca olacağını düşündük, böylece Benson'la olan meseleyi biraz daha hızlı çözebilirdik."

Bu onun dikkatini çeker.

Topuklarının üzerinde dönerek yüzüme baktı ve "Onunla konuşmak mı istiyorsun? Bu senin zor cümlelerinden biriydi. Gerçekten bir şeyler bileceğini mi düşünüyorsun?"

Sinirli bir nefes veriyorum ve ona yine omuz silkmemeye çalışıyorum. Bu da başka bir sorgulama gibi geliyor ve kendime tüm bunları Oli için yaptığını hatırlatmak zorunda kalıyorum. Hepimiz bunu Oli için yapıyoruz.

O lanet Nox hariç.

"Bence bu henüz denemediğimiz bir yol. En azından bunu denemezsem bencil bir pislik olurum."

Gerçek bu ve bunu yüzde bin doğrulukla biliyor, bu yüzden bir dakikadan kısa bir süre içinde Draven'a gideceğimizi söyledi ve bizi götürmesi için bir Taşıyıcı gönderdi. Görünüşe göre Gryphon Shore'dayken her şey çok çabuk oluyor.

Shore bir elini Taşıyıcı'nın omzuna vurarak sertçe başını sallıyor, hazırlık için duruşunu biraz genişletirken ağzını eğiyor. Tüm hareketleri bunu Oli kadar zor bulduğunun küçük işaretleri, sadece artık midesini hizada tutmak için yılların eğitimine ve deneyimine sahip.

Onun yerine kendi sorununu çözmesi için Nöro yeteneklerine güveniyor.

Taşıyıcı, işi yapmak için bana dokunmaktansa çıplak elleriyle köpek boku toplamayı tercih ediyormuş gibi bana bakıyor ve Shore'a mırıldanıyor, "Saldırıya katılmadığından emin misin? Bassingerlar hakkında ne derler bilirsin."

Shore bana bakıyor ve cevap veriyor, "İşini yap Godden. Ben sana hesap vermiyorum, Atlas da öyle."

İlk kez ilk adımı kullanıyor ve bunun çok stratejik bir hamle olduğunu biliyorum. Artık onlar için bir Bassinger değilim, en azından kamuoyu önünde ve hepsi benim yanımda olmayı seçti.

Şimdi tek yapmam gereken üzerime düşeni yapmak ve bu riske değdiğimi sadece Bağlılarıma değil, herkese kanıtlamak.

Konsey ofisleri hayalet kasaba gibi.

Buraya son geldiğimizde sessizdiler ama hâlâ etrafta dolaşan birkaç çalışan ve diğer konsey üyeleri vardı. Bunlar Sığınak'a gelmeyi reddeden ve bunun yerine Draven'da yaldızlı malikanelerinde Direniş için kolay bir av olarak kalanlardı. İnceleme sürecinden geçmek istememelerini ihanetlerinin açık bir göstergesi olarak görüyorum. Eminim Gryphon ve North da aynı şekilde düşünüyorlardır.

Taşıyıcı ayaklarımız yere basar basmaz uzaklaşıyor, sanki bana yakın olmaktan endişeleniyor ya da belki de Gryphon'a bu kadar yakın olmak ve onun hırçın ruh hali adamı endişelendiriyor.

Beni endişelendirmiyor. Gryphon sadece biz yokken dikkatle izlememiz için bir emir veriyor, sonra asansöre gitmek için uzaklaşıyoruz. Binada muhafaza alanına inen tek bir asansör var ve o da burada, yeraltı otoparkında. North'a her zaman aynı noktaya taşınmamızın bir güvenlik riski olduğundan bahsetmiştim. Benimle aynı fikirdeydi ama henüz değişen bir şey olmadı, bu yüzden etrafıma bakarken dikkatli davranıyorum, pusuya düşürülmek üzere olduğumuza dair bir işaret arıyorum.

Gryphon daha az endişeli ve gözleriyle buluştuğumda tek bir parmağını şakağına vuruyor, bu da artık etrafta insanlar olduğunda 'duyabildiğini' hatırlatıyor.

Doğru.

Asansör kapıları arkamızdan kapandığı anda bana döndü ve sessizce şöyle dedi: "Kız kardeşinle yapacağın konuşmalarda hazır bulunmam gerekecek. Doğruyu söyleyip söylemediğini gözlemlemek ve değerlendirmek benim için standart bir prosedür. Ayrıca size zarar vermeye ya da herhangi bir şekilde kaçmaya kalkışması ihtimaline karşı yanınızda bir TacTeam üyesinin bulunması da protokol gereğidir, o yüzden yanlış anlamayın."

Başımı salladım ve omuz silktim. "Zaten orada olmanı bekliyordum ve yalan söyleyip söylemediğini bilmek işime yarayacak. Sanırım anlayabiliyorum ama ona çok yakın olduğumun ve bu konuda tamamen tarafsız olamayacağımın da farkındayım. Keşke olabilseydim. Onunla işimin bitmesinden başka bir şey istemiyorum ama... bu farklı. Onunla olmak ailemle olmaktan farklı."

Başını sallayıp benden uzağa bakıyor ve bana düşüncelerimle ilgili yapabildiği kadar az mahremiyet sunuyor. "Elbette öyle. Siz birlikte büyüdünüz. Onun beynini nasıl yıkadıklarını tam olarak biliyorsun, bu yüzden mücadele ediyorsun çünkü... bazı

Bu onun suçu değil. Sorun şu ki hayat adil değil. O artık yüzleşmesi gereken kararlar almış bir yetişkin. Siz farklı kararlar verdiniz."

Alay edip mırıldandım, "Oli için. Eğer o olmasaydı o zaman-"

"Oraya gitme. Sadece kendini delirteceksin. Bunları umursamadığını istediğin kadar söyleyebilirsin ama öldürülen o çocukları gördüğünde yüzünün halini gördüm. İnsanlığını kapatmayı ne kadar istesen de sen bir kötü adam değilsin."

Asansör kapıları hücrelerden oluşan uzun koridora açıldığında, çoğunun artık boş olduğunu görüyorum. Buraya son geldiğimizde, her bir hücrede en az iki Direniş üyesi vardı, yani ya çok fazla işlem yapıldı... ya da burada benim farkında olmadığım bir baskın oldu.

Dönüp Gryphon'a bakıyorum ve o da bana kuru bir sırıtışla karşılık veriyor. "Çok meşguldük. Tüm bu insanları beslemenin ve sınırlı kaynaklarımızı sırf burada bize eşlik etmelerinin keyfini çıkarmak için onlara harcamanın bir anlamı yok. Herhangi birinin bize verebileceği bilgi bir yere kadar."

Kız kardeşimle de aynı şekilde işlerini bitirip onu yere sermeleri düşüncesi mideme küçük bir korku tohumu ekiyor ama aynı zamanda benim sayemde ona burada muhtemelen hak ettiğinden daha fazla hareket alanı tanındığını da biliyorum.

Ben de bu konuda ne yapacağımdan emin değilim. Bu yatağı kendisi için yaptı ve şimdi içinde yatmak zorunda. Kendi eylemlerinin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda. Sadece suçluluk duygusu içimi kemiriyor. İzin verirsem beni canlı canlı yiyecek olan suçluluk duygusu.

Annemin bilgisayarındaki o dosyayı ve Bonded'ime işkence edilirken çekilen görüntüleri görmemiş olsaydım, ben de onun gibi olur muydum?

Bu hücrelerden birinde oturup ölmeyi ya da çürüyüp gitmeyi bekliyor olma ihtimalim çok yüksek, çünkü bir zamanlar

O zamanlar ailemin propaganda ve telkinlerinin her bir parçasını yalayıp yutmuştum.

Düşünmesi bile mide bulandırıcı.

Gryphon benden önce davranarak kız kardeşimin hücresinin kilidini açıyor ve onu sorgu odasına götürüyor. Ona karşı koymuyor ya da Yeteneğini herhangi bir şekilde kullanmaya çalışmıyor, ki bu başlangıç için garip, ama onunla birlikte koridora çıktığında ve yüzü bana döndüğünde, irisinin etrafındaki beyaz ışık halkasını görüyorum, bu Gryphon'un Yeteneğinin sıkı bir şekilde çalıştığını gösteriyor. Onunla etkileşim halindeyken tam ve mutlak itaatini sağlamak için beynini hacklemiş, bu hem inanılmaz derecede akıllıca hem de biraz korkutucu.

Bu dövüşte ona verdiğim değerden çok daha büyük bir silah.

Onu daha önce hiç görmediğim kadar zayıf ve bitkin görünüyor. North'un ona açlık ya da bu tür bir yoksunlukla işkence etmeyeceğini zaten biliyorum, ancak esaret altında geçirdiği zamanın ona pek iyi davranmadığı açık.

Mahkumlara hak ettikleri şekilde davranmadıklarını söylemiyorum, ama kız kardeşim olması ona diğer mahkumlardan daha fazla ayrıcalık sağlamış.

Gryphon onun bileklerini kavrayışını ayarlıyor ve sonra onu sorgu odasına götürüyor. Onun her emrine tek kelime etmeden itaat eder. Gryphon onu beton zeminden yukarı uzanan zincire bağlayana ve kıçını sıcak koltuğa oturtana kadar gözlerindeki beyaz halka kaybolmuyor.

Ben onun gözlerini kırpıştırarak kendine gelmesini izlerken o masanın diğer tarafına geçiyor.

Sonunda başını kaldırıp Gryphon'un orada durduğunu gördüğünde ağzındaki alaycı ifade anında ortaya çıkıyor. Her santimetrekaresi, bu insanlara karşı duymak için yetiştirildiğimiz o kökleşmiş nefreti yayıyor, bizden o kadar aşağılar ki neredeyse farklı bir türler.

Konuşurken sesi titriyor ve çatallaşıyor. "Neden beni görmek için buraya gelip durduğunu bilmiyorum. Beynimde zaten elenmemiş, didiklenmemiş hiçbir şey kalmadı, bu yüzden ya beni öldürün ya da huzur içinde çürümeye bırakın."

Gryphon ona yavaşça başını sallıyor ve sonra başını benim durduğum açık kapıya doğru sallıyor. Görüş alanını kapatmıştım ama çift taraflı camdan onun her hareketini izliyordum. "Seni görmesi için buraya birini getirdim. Belki değişiklik olsun diye benim yerime tanıdık biriyle konuşmak istersin diye düşündüm."

Küçük bir an için onda en ufak bir umut kırıntısı görebiliyorum. "Jericho'yu yakaladınız mı? Benim için mi geldi?"

Bu yüzden göğsümde bir sızı var. Onu gerçekten seven tek Bağlanmışı, ona gerçekten sevmiş gibi davranan tek kişi, elbette onu burada esaret altında kaçınılmaz ölümünden önce görmeyi umacaktı.

"Kardeşin aslında," diyor Gryphon ve kadının gözlerindeki umut sönüyor.

Bu konuda mutlu görünmüyor, hatta rahatlamış bile değil, ki bu garip çünkü beni kampta gördü ve Draven'larla olan bağımı çoktan tahmin etmiş olmalı. Buradan çıkmak için beni kullanmak isteyeceğini düşünmüştüm.

Yine de kovulmasından rahatsız olmadım ve kapı aralığından kolayca geçip masada onun karşısındaki koltuğa oturdum. Gryphon ikimizin arasına bakıyor ve sonra odadan çıkıp kapıyı arkasından sıkıca kapatıyor.

İkimizi de çift taraflı aynadan izleyeceğini söylemesine gerek yoktu.

"Kendini neyin içine soktun küçük kardeşim?" Aurelia, sırık gibi ve kirli sarı saçları yüzünün etrafına dökülürken başını iki yana sallıyor.

Gözlerimi onunkilerden ayırmadığımdan emin oluyorum, hiç tereddüt etmeden cevap veriyorum: "Bonded'ımı buldum. Draven Bond Grubu'nun bir parçasıyım. I

Sizi bulduğumuz o kamplara, bulabildiğim son Direniş üyesini bulup yok etmeye yardım etme niyetiyle gittim."

Bana göz kırpıyor ve sonra yavaşça başını sallıyor. "Annem sana söyledi mi? Yoksa kendin mi öğrendin? Kızı alıp kaçmalısın Atlas. Jericho ve benim on yıl önce yapmamız gerekeni yapmalı ve onlar seni yakalamadan buradan gitmelisin."

Jericho.

Hâlâ sadece onun için endişeleniyor, diğerlerinden hiç bahsetmiyor.

Bunu ona söylediğimde başını bana doğru salladı ve sesi kırılarak itiraf etti: "Geri kalanını istemiyorum. Eve, babamın yanına gitmek istemiyorum. Jericho'yu son bir kez görmek istiyorum ve sonra ölmek istiyorum Atlas. Burada ölmek istiyorum."

Midem bulanıyor. Gryphon bana sorgularında onun bir kadın kabuğu olduğunu söylemişti ama... Bunu hiç beklemiyordum. "Aurelia, bunu nasıl söylersin? Nasıl-"

Sözümü kesiyor, sesi tiz ve panik içinde, "Eğer dışarı çıkarsam, hepsine geri dönmek zorunda kalacağım. Bunu istemiyorum! Kamplara ölmek için gittim. Oraya tüm bunlardan kurtulmak için gittim Atlas. Sadece bitmesini istiyorum."

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı ve etrafta dolaşıp ona sarılmamak için kendimi zor tuttum çünkü o sadece... kırılmıştı. Çaresiz. Kendi mutsuzluğuna o kadar dalmış ki tamamen pes etmiş.

"Aurelia, neler oluyor? Bana bir şey söyle, ne olursa, ben de senin için Jericho'yu bulmaya çalışayım."

Ona yalan söylüyor olabilirim, bunu söylediğim için cehenneme gideceğim ama hıçkırıklara boğulup, "Ölsek daha iyi Atlas. Hepimiz için planladıkları şey... ölsek daha iyi."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oli

Hava kararana kadar North'la ofisinde kalıyorum. Onu çalışırken izlemek ya da lezzetli bir şekilde dikkatini dağıtmak yerine, kendime onun birçok yedek dizüstü bilgisayarından birini ayarlıyorum. Sawyer'ın beni yavaşça beslediği bilgiler üzerinde çalışıyorum. Sawyer birini tanıyıp tanımadığımı ya da Direniş'te dikkatimi çeken bir şey olup olmadığını öğrenmek istiyor ve ben de elimden geldiğince yardım etmekten mutluluk duyuyorum.

Yavaş ve sinir bozucu bir iş, çünkü bulduğum pek bir şey yok, ama yine de hiçbir şey yapmadan oturmaktan daha iyi ve dikkatimin dağılmasına ihtiyacım olduğunu ilk itiraf eden benim.

Giovanna ve Riley'yi bulup kurtarmak için yarın Sığınak'tan ayrılacağımı bildiğimden beri içime gergin bir enerji yayılıyor. Yaralanmaktan veya yakalanmaktan endişe etmiyorum, son birkaç haftada bağım o kadar büyüdü ve kendine geldi ki artık böyle bir şeyin olmasından gerçekten korkmuyorum, ama beni korkutan daha çok başarısızlık korkusu.

Sage'in hayatı buna bağlı.

Aptal değilim, masumiyetini en ufak bir şüpheye yer bırakmayacak şekilde kanıtlamanın şu anda onun hayatını kurtarmak için yapabileceğim tek şey olduğunu biliyorum. Direniş'le ilişkisi olduğuna dair en ufak bir ihtimal bile varsa, sonsuza kadar hapiste kalır.

Eğer onu öldürmezlerse. İkisi de burada seçenek değil.

Ayrıca Tahvillerimi hayal kırıklığına uğratmak ya da onlardan herhangi biri için bir sorumluluk olduğumu kanıtlamak istemiyorum. Hepsinin, zamanı geldiğinde kendimi ve herhangi birini koruyabileceğimi bilmelerini istiyorum. Bu sabah Direniş'i Sığınak'tan temizledikten sonra bile hâlâ önümde uzun bir yol varmış gibi hissediyorum.

Belki de tuhaf bir övgü fetişine falan sahibimdir, kim bilir?

Sage'in cep telefonunun canlı video görüntülerini çalıştığım süre boyunca ekranımın köşesinde tutuyorum, sadece orada güvende olduğundan kesinlikle emin olmak için. Bağlarıma ve arkadaşlarıma hayatım ve onun hayatı konusunda güvenebilmem, herkese güvenebileceğim anlamına gelmiyor. Burada yaşayan çok sayıda TacTeam personeli, konsey üyeleri ve toplumun diğer üyeleri var. Güvenliğin sıkı olacağından hiç şüphem olmasa da, buralarda garip şeyler olduğu açık. Benim gözetimimdeyken ona bir şey olmasına izin verirsem lanetleneceğim.

North sonunda geceyi sonlandırıp bilgisayarını sessizce kapattığında inliyor ve sırtı tatmin edici bir çıtırtı sesi çıkarana kadar sandalyesinde geriye yaslanıyor.

İrkilerek kendime geliyorum ve ona bakıyorum, gözlerim ekranın sert ışıklarından uzaklaşırken baykuş gibi göz kırpıyorum. Çalışırken zamanın ne kadar geçtiğini fark etmemiştim. Pencereye doğru baktığımda dışarının karanlık olduğunu görmek beni biraz şaşırttı.

Bu konuda akıllıca bir yorum yapmak için ağzımı açtığımda midem gurulduyor ve North kaşlarını çatıyor.

yol.

"Neden daha önce bir şey söylemedin? Bir saat önce ya da daha önce eve gidebilirdik," diye homurdanıyor ve ben de ona doğru gözlerimi deviriyorum.

"Daha önce aç değildim. Karanlık olduğunu bile fark etmemiştim. Ayrıca, eminim bir şeyler yemeyeli çok uzun zaman olmuştur. Geç bir akşam yemeğini kaldıramayacak kadar narin değilim."

Bana sessizce oflayıp pufluyor ve ayağa kalkarak dizüstü bilgisayarını çantasına yerleştirip omzuna atıyor. Bu o kadar sıradan ve normal bir şey gibi görünüyor ki neredeyse ona gülmek istiyorum. Olmak istediğinden emin olduğum sakin ve ağırbaşlı bir işadamı gibi görünüyor. Bunun yerine, tüm toplum için çok fazla büyük kararlar alan stresli ve aşırı çalışan bir meclis üyesi. Bu işte kendi iyiliği için fazla iyi.

Kendi dizüstü bilgisayarımı kapattım ve masasına, onun çıkardığı yere geri koymak için hareket ettim. Çekmeceyi kapatırken elimi yakalıyor ve beni vücuduna çekiyor, göğsüne sıkıca bastırana kadar beni sarıyor.

"Dönüş yolunda yemekhanede durup bir şeyler yiyebiliriz."

Başımı sallıyorum, sallarken burnum göğsüne sürtünüyor. "Şu anda herkesin etrafında olmak ve bu sabah olduğu gibi tüm topluma gösteri yapmak istemiyorum. Eminim herkes Sage'i duymuştur ve şu anda sahte olmak istemiyorum."

Ellerinden biri yatıştırıcı bir hareketle omurgamda geziniyor ve bana mırıldanıyor: "İyi davranmana bile gerek yok. Bu benim işim. Sadece hayatta, mutlu, stressiz ve en önemlisi benimle kalmalısın."

Sahiplenici Bağ.

"En azından hepsine karşı nazik olsaydım eminim hayatınız daha kolay olurdu. Evde yemek var mı? Eminim kendim için bir şeyler hazırlayabilirim... ve

Eğer sandviç ya da yumurta gibi normal yiyecekler yemeye istekliysen."

Benimle alay ediyor ve beni kolunun altına alıp asansöre doğru götürüyor ve benden fazla yardım almadan ikimizi de asansöre bindiriyor. "Daha iyisini yapabilirim ve bize akşam yemeğini kendim hazırlayabilirim.

Eve geri dönerken sokaklar sessiz. Yemekhane, ışıkları yanan ve hala içeri girmek için bekleyen küçük bir insan kalabalığıyla hayatın tek gerçek işareti.

Kuzey bize seslenen birine el sallamak için elini kaldırıyor ama ben başımı eğip onun yanına biraz daha sokuluyorum. İyi geçinmek istemediğimi söylerken yalan söylemiyordum. Bugün bir kabus gibi başladı ve zaman geçtikçe daha da kötüleşti.

North benimle konuşmaya ya da beni bir sohbete sürüklemeye çalışmıyor ki buna minnettarım. Şu anda içimde öyle bir şey yok. Eve döndüğümüzde ikimizi de içeri alıyor ve ayakkabılarımı çıkarıp Atlas'ınkilerin üzerine bıraktığımda beni azarlamıyor. Bu, diğer Bağlı'mla yaptığım küçük bir kavga, çünkü ikimiz de bunun herkesin sinirini bozduğunu biliyoruz ve bazen insanları böyle düşük riskli bir şekilde kızdırmak güzel oluyor.

Kendi zevkimiz için bu kadar önemsiz olmaya zorlanmamız üzücü.

Ev boş ve karanlık, bu yüzden içeriye doğru ilerliyorum ve Kuzey'in önündeki ışıkları yakarak mekâna biraz hayat vermeye çalışıyorum. Hâlâ bir evden, geçici bir konuttan daha fazlası gibi hissettirmiyor. Hepimiz bavullar ve kutularla yaşıyoruz ve bu da yerleşik hissetmeyi zorlaştırıyor. Diğerleri dışarıdayken, burada her şey normal ve yolundaymış gibi davranmak daha da zorlaşıyor.

North ceketini çıkarıp dizüstü bilgisayarını güvenli bir şekilde odasına yerleştirirken ben de Atlas ve Gabe'in odasına girip nerede olduklarına ya da ne yaptıklarına dair herhangi bir iz bırakıp bırakmadıklarını kontrol ediyorum ama hiçbir şey yok. Gabe'e kısa bir mesaj göndererek onu kontrol ediyorum ve aklımı kullanıyorum

Aynı şeyi yapmak için Atlas ile bağlantı kurdum. Bana hemen geri dönüyor. Ben at ve Konsey ofisler ile Gryphon, kardeşimi sorguluyorsun. Yakında geri dönüyoruz, tatlım.

Yüzümü buruşturup, "Dikkatli ol." diye geri yolladım. Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzgünüm.

Kelimelerle cevap vermiyor, sadece koridorda dizlerimin üzerine çöküp bir çocuk gibi ağlamak istememe neden olan bir sıcaklık ve sevgi hissiyle cevap veriyor.

North arkamdan yaklaşıp kollarımı sıcak ellerinin arasına alıyor ve hafifçe ovuşturarak mırıldanıyor: "Su kirliliği sorunu çözüldü. Git sıcak bir duş al ve yatağıma gir, Bonded. Akşam yemeğini senin için oraya getireceğim."

İşte bu yüzden bu adamı seviyorum.

Duş temelde hayat kurtarıcı bir önlemdir.

Orada çok uzun zaman geçiriyorum, suyu kapatıp bu son derece kullanışlı kabinden çıktığımda kapıdan içeri dolan akşam yemeğinin lezzetli kokusunu alabileceğim kadar uzun. Kıyafetlerimi giymek için acele etmeme yardımcı oluyor. Kıyafetlerden kastım, haftalar önce Atlas'tan çaldığım ve burada kendim için bıraktığım bir çift boxer külot ve Gryphon'un eski antrenman tişörtlerinden biri. Göğsümün büyük bir kısmını ortaya çıkaran devasa kol delikleri sayesinde biraz müstehcen ama eminim North şikayet etmeyecektir. Yemek için minnettarlığımı göstermenin iyi bir yolu olacak, ancak muhtemelen tatlı olduğuma karar vermeden önce hızlı bir şekilde yemem gerekecek.

Kapıyı açtığımda North çoktan yatağının iki yanındaki küçük masalara yemek dolu tabaklar koymuştu. Gömleği açık, göğsü ve muhteşem bronzlaşmış karın kasları sergilenirken bir yandan da telefonuyla uğraşıyor. Kapının sesiyle başını kaldırıp bakıyor.

açıyor ve bana gülümsüyor, ağzının etrafındaki hayal kırıklığı çizgileri yumuşuyor.

Onu gördüğümde kalbim göğsümde garip bir çarpma hareketi yapıyor.

"Burada henüz çok fazla deniz ürünü seçeneği yok. Umarım İtalyan seversiniz."

Bu hileli bir soru, benim için üçüncü seçeneğe yakın olduğunu zaten biliyor. Deniz ürünlerini, Meksika mutfağını ve eğer bu iki seçenek yoksa haftanın her günü İtalyan mutfağını tercih ederim. Benim hakkımda bunları nasıl öğrendiği, en küçük tercihlerimi ve hatta Starbucks'taki saçma siparişlerimi bile nasıl bildiği konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok. Gözlerimi ona doğru çevirdiğimde, bana sadece bok yiyen bir sırıtış olarak tanımlanabilecek bir şey veriyor.

Her hevesimi bildiği için kendini çok beğenmiş.

Yatağa bağdaş kurup oturuyorum ve dev makarna kâsesine yumuluyorum, açlığım sonunda tüm gücümle bastırıyor. North beni saf, katıksız bir memnuniyetle izlemeseydi muhtemelen kendimi mahcup ya da utanmış hissederdim. O her zaman bağlarımın sağlayıcısıydı, ikimize de verebileceği her şeyle bağıma kendini kanıtlamak isteyen oydu. Kendimizi her konuda aynı tarafta bulduğumuz şu anda bile, ortaya çıkabilecek her küçük sorunu çözen ilk kişi o.

Ona şımarık bir sırıtma yapıyorum, kelimenin tam anlamıyla, çünkü şu anda çeneme kesinlikle biraz sıçradı ve sonunda uygun şekilde halledildiğimden memnun görünüyor, kendi kasesini kapıyor ve kazıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, tüm kaseyi yemeyi başardım. Kaseyi yerine koyup gerindiğimde, şişkinlik ya da aşırı tokluk hissetmedim bile. Sanki vücudum, hediyemin ne kadarını kullandığım sayesinde karbonhidratları girdikleri kadar hızlı işliyordu.

Sahip olmak için kullanışlı küçük bir özellik.

Gözlerim kapanıyor, ellerim karnımın üzerinde kenetleniyor ve kendimi yarın için planlar yapmaya bırakıyorum.

Sage'in masumiyetini kanıtlamak için.

Burada başka bir seçenek düşünemiyorum.

Yemeğini bitirdiğinde North'un tabağımı topladığını ve alnıma bir öpücük kondurduğunu duyuyorum ama sessizce mırıldandığım "Teşekkür ederim" cümlesiyle gözlerimi kapalı tutuyorum. Burada uyuyabilirim, mutlu bir hiçliğe dalıp gidebilirim ve başımın üzerinde asılı duran her şeyi unutabilirim... ama bunu düşündüğüm anda suçluluk duygusu beni perişan ediyor ve gözlerim yeniden açılıyor.

Şu anda Sage için başka ne yapabilirim?

Hiçbir şey. Onun için yapabileceğin hiçbir şey yok, sadece biraz dinlen, Bonded, Gryphon doğrudan beynime gönderiyor, her zaman lanet olası kafama karışıyor ve onu tamamen görmezden geliyorum.

Eğer biri bana onu nasıl engelleyeceğimi söylemezse, kendimi doğrudan güneşe fırlatacağım. Sonsuza kadar böyle devam edemeyecek kadar utanç verici.

North odaya geri döndüğünde yaşadığım krizi görmezden geliyor, bunun yerine banyoya yöneliyor ve duşu açarken kapıyı açık bırakıyor. Bunun ona katılmam için bir davet olup olmadığını bilmiyorum ama çok cazip geliyor.

Ancak suçluluk duygusu yeniden başlıyor ve kendimi yatağa yapışmış, onun imzası olan sabunların ve saç bakım ürünlerinin kokuları bir siren çağrısı gibi bana doğru süzülürken, günün dehşetini derinlemesine temizlemesini dinlerken buluyorum.

Beline sardığı devasa, lüks havlularından başka bir şey giymeden banyodan çıktığında, onu görünce sertçe yutkunuyorum, boğazım kuruyor ve ona verdiğim delice şehvet dolu tepki yüzünden suçluluk duygum üç katına çıkıyor.

Saçları hala ıslak, hafifçe damlıyor ve kolay bukleler onu normalde olduğundan daha fazla Nox'a benzetiyor. Demek istediğim, en iyi zamanlarda bile birbirlerine benziyorlar, çok açık bir şekilde kardeşler, ama bukleler bunu yüzünde bir tokat haline getiriyor.

Gözlerim neredeyse vücuduna saldırırken beni izliyor, her santimi benim için doğrudan cehenneme giden bir yol çünkü bu adam için her şeyden vazgeçebilirim. Tahvillerimden herhangi biri için her şeyden vazgeçebilirim.

"Buraya gel, Oleander," diyor, sesi alçak ve karanlık bir talep ve bedenim benden herhangi bir yönlendirme olmadan uyuyor.

Yanına gittiğimde North, tahmin ettiğim gibi beni kollarına almak yerine kolumdan tutup önüne çekiyor. Sonunda açık banyo kapısının arkasına astığı aynayı fark ediyorum, tam boy bir ayna ve boyu ondan daha uzun. Havlusunu bırakıp tekmelemeden önce gözlerim onda olacak şekilde oraya yerleşmemi bekliyor. Onu göremiyorum, sırtım ona dönük ve bedenim yansımasının önünde ama ereksiyonunun sıcaklığını sırtımda hissedebiliyorum.

Dizlerimin üzerine çöküp onu burada emmek istiyorum ama hareket edecekmişim gibi yaptığımda kolumdaki tutuşu sıkılaşıyor.

Bunun yerine, giydiğim atletin kenarlarından çekiştiriyor, kumaşın ne kadar esnek olduğunu hissediyor ve sonunda beni aynaya yaklaştırmak için kalçalarımdan tutuyor. Benden o kadar uzun ki, benimle uğraşırken yüz ifadelerini izleyebiliyorum, beni tam istediği yere konumlandırıyor ve sonra tekrar atletimle uğraşmaya başlıyor. Üstümü çıkarmasını ve bu işi bitirmesini bekliyorum ama yapmıyor.

Kol delikleri, kenarları göğsümün ortasında birleşene kadar çekebileceği kadar büyük, göğüslerim dışarı fırlıyor ve odanın serin havası doğrudan onlara çarptığında meme uçlarım sıkıca çekiliyor. Kumaşı yumruklayıp daha sıkı çekerken gözleri ihtiyaçla kararıyor ve beni ona sıkıca bastırana kadar geri çekiyor.

"Seni burada becereceğim ve sen de seni almamı izleyeceksin. Sana yaptığım her şeyi izleyeceksin.

Sen."

Başımın biraz geriye düşmesine izin veriyorum, küçük bir baş sallamayla kabaca yutkunurken gözlerim itaatkâr bir şekilde onun üzerinde kalıyor. Ona izin vermekten başka bir şey istemiyorum. Onun tarafından kullanılmak, burada durmak ve her kaprisine boyun eğmek, bunu yaparken benimle ilgileneceğini bilmek.

Ve öyle.

Şortum bacaklarımdan aşağı kayıyor ve parmakları amımı okşuyor, bu sırada gözleri sıcak ve karanlık bir şekilde benimkilerin üzerinde duruyor. Diğer eliyle meme uçlarımı çimdikliyor, çekiştiriyor ve ben onun yoğun bakışları altında zevk ve acı arasındaki o çizgide güzelce ilerlerken çimdikliyor. Her söylediğimi, benimle mükemmel bir şekilde oynarken ona verdiğim tüm küçük tepkileri biliyor ve birkaç dakika içinde ona daha fazlası için yalvarıyorum, daha fazlası, daha fazlası.

Aletini içime iterkenki gerginlik her şey, her şey ve zevk kıvılcımları amımdan başlayıp tüm vücuduma yayılıyor. Gözlerim başımın içine yuvarlanıyor ve kalçaları hemen hareket etmeyi kesiyor, sesi sert bir taleple "Gözlerini benden ayırma, Bonded."

Ben daha ısıramadan dudaklarımdan bir sızlanma süzülüyor, saf ve muhtaç bir ses. Biraz sürtünme için kalçalarımı geriye itmeye çalıştığımda, parmakları tenimi ısırıyor, çürüklerle kaplanacağımdan emin olana kadar tutuşu sıkılaşıyor.

Balın ya da katranın içinden geçmek gibi ağır bir görev gibi geliyor ama gözlerimi zorla açıp aynada North'un gözleriyle tekrar buluşuyorum. Kalçaları hemen yeniden hareket etmeye başlıyor, şiddetli bir hızla içime giriyor, sahip olduğu her şeyi bir anda bana veriyor. Onun her santimini olabildiğince sert bir şekilde alacağıma kararlı, eminim.

Hareket etmek, pozisyon değiştirmek istiyorum, böylece ona karşı kıvranabilirim, bir şeyler yapabilirim. Bunun yerine, beni yerleştirdiği yerde kalıyorum ve bedenime sahip oluşunu izliyorum. Ve lanet olsun, bana ihtiyacım olanı nasıl vereceğini biliyor.

Diğerlerinin eve geliş seslerini, Gabe'in aletlerini sağa sola fırlatırken çıkardığı gürültüyü ve Gryphon'un ağır tabanlı botlarının evin içinde tepinirken çıkardığı sesleri duyuyorum. Bağım iznim olmadan onlara uzanırken amım North'un sikinin etrafında kenetleniyor, hepsine sahip olma ve şimdi sahip olma arzusuyla. Neden onlar bana hak ettiğim şekilde taparken ben onların ortasında kıvranamıyorum ve-

Bonded, biz senin peşinden gelerek North'un gecesini mahvetmeden önce senedini alsan iyi olur.

Gryphon'un kafamın içindeki sesiyle soluk soluğa inliyorum, boğucu ve seksle sırılsıklam tonlar beni uçurumun kenarına itiyor, sesleri bastırmak için dudağımı sertçe ısırıyorum, kanın tadı ağzıma doluyor.

Aynada North'un gözleriyle tekrar karşılaşıyorum. İrisleri siyahla halkalanmış, başparmağıyla dudağımdaki kanı temizlemek için elini kaldırdığında kontrolünün son ipliği de gerilmiş. Gözlerinin tamamen siyaha dönüşmesini ve kanı yalamak için başparmağını dudaklarına götürmesini hayranlıkla izliyorum.

Kendi bağlarım zihnimi zorluyor ve beni sular altında bırakıyor, yüzeye doğru tırmanıyor ve kısa bir an tüm zaman ve nerede olduğum duygusunu kaybediyorum, sadece muazzam zevk ve haz duygusu beni dolduruyor. Bağlar her ne yapıyorsa, bedenim bundan zevk alıyor. Zihnime geri döndüğümde kendimi dizlerimin üzerinde buluyorum, boynumun arkasındaki bir el yüzümü halıya bastırıyor ve North'un bağı beni sanki onun zevki için bir kaptan başka bir şey değilmişim gibi beceriyor.

Tekrar boşalıyorum, zihnim onun sert muamelesi karşısında parçalanıyor çünkü bazen tapınmanın aşağılanmaya benzediğini biliyorum ve lanet olsun, bunu arzuluyorum.

Bağım bunu arzuluyor.

Kalçaları son bir kez bana çarptığında, bağı bir kükreme ile geldiğinde, tam orada onunla birlikte milyonlarca parçaya ayrılıyorum, dudaklarımdan nefes nefese bir nefes düşüyor.

Amımdan fışkırıyor ve dölleri damlıyor. Kendini toparlayıp çekilirken hırıltılı bir ses çıkarıyor, kesinlikle insani olmayan bir şey ve sonra parmaklarını bacaklarımda hissediyorum, tohumunu topluyor ve sonra vücuduma geri itiyor.

Bağım harekete geçiyor.

Ben mi? Hafifçe dehşete d ü ş t ü m ve aynı zamanda doğum kontrol durumumu nihayet çözdüğümüz için çok mutluyum çünkü bu çok anlamlı bir eylem. North beni mutlu ve çocuksuz tutmak istiyor olabilir ama bağının başka planları var.

Kendime not: North's bond'u reçetemden uzak tut.

Diğer eli sonunda boynumun arkasını serbest bırakıyor ve bağlarım yavaşça benden uzaklaşıyor, burada ne kadar iyi sahiplenildiğimden memnun. Yavaşça doğruluyorum, vücudumun her yerindeki gergin ve sıkı kaslara dikkat ediyorum. Topuklarımın üzerinde oturduğumda, North'un gözleri her zamanki koyu mavi tonuna geri dönmüştü. Ağzı çökmüş ve gözleri bende olduğundan emin olduğu ölümcül bir yara arıyormuş gibi üzerimde geziniyor.

"Oleander-"

Sesindeki suçluluk duygusundan nefret ediyorum ve sözünü keserek yalvarıyorum: "Bunu mahvetme. Ben iyiden de iyiyim ve bağların ikisi de çok heyecanlı, bu yüzden sadece... bırak da hepimiz bunun tadını çıkaralım, tamam mı?"

Oflayıp pufluyor, sonra hiç utanmadan çırılçıplak ayağa kalkıyor ve beni kollarına alıp yatağa götürüyor. Beni temizleyene kadar benimle uğraşmasına izin verdim, ikimiz de birbirimize sarıldık ve hala onun malikanesi gibi kokan kalın yorganın altına girdik. Işıkları kapatmadan önce gözlerimin kapanmasını bekliyor ve karanlıkta birlikte uzanıyoruz.

Bir dakikalığına sessizlik oluyor ama orgazm sonrası yüksekliğin çökmekte olan tınısı hala damarlarımda akarken bile uykuya dalmama izin veremiyorum.

Boğazımı temizledim ve mırıldandım, "Burada seninle yatmak yanlış geliyor, ölecekmişim gibi hissediyorum.

Sage bir hücrede otururken."

North bir an sessiz kalıyor, beni bunun iyi olduğuna tam olarak neden ikna edeceğini düşünüyor ve dürüst olmak gerekirse, bir şey bulmasını beklemiyorum.

Şimdiye kadar Kuzey Draven'ı hafife almamam gerektiğini öğrenmiş olmalıydım.

Bana mırıldanırken sesi sert ve alçak, "Sen o işkence kampında mahsur kalırken o ne yaptı sanıyorsun? Her gece Felix'le yatağa girdi ve onunla teselli buldu. Yarın onun için Giovanna ve Riley'i bulmaya gidiyorsun. Sawyer'la birlikte ipucu bulmak için çok çalışıyordun. Ve ikimiz de zaten biliyoruz ki kendine dikkat etmeden ona iyi gelemezsin. Bağının buna ihtiyacı var. Benim de buna ihtiyacım var."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Oli

Ertesi sabah üç buçukta uyanıp bir duş daha alıyorum ve bugün için, Sığınak'tan ayrılmak ve en iyi arkadaşımın adını temize çıkarmak için hazırlanıyorum.

Burada kendime, Gryphon'a ve diğer Bond'lara kanıtlamam gereken çok şey var ve Bond Grubu içinde bir sorumluluk olmayı reddediyorum. Böylece North'un alarmı saat dörtte çaldığında kalkmış, giyinmiş, çantamı hazırlamış ve botlarımı sıkıca bağlamış oluyorum. Öldürülüyormuş gibi inliyor, yüzüne bir yastık bastırıyor ve bu erken uyanış için bir cinayet planlıyormuş gibi dramatik bir şekilde nefesinin altında homurdanıyor. Bu hakaret için gölgelerinin yutmasını istediği insanların listesinin tamamını gözden geçirdikten sonra, beni bulmaya çalışıyormuş gibi tek koluyla uzanıyor. Bir şey bulamayınca yastığı yüzünden uzaklaştırıyor ve kaşlarını çatarak oturuyor.

Sırıtıyorum ve ona el sallıyorum, sadece biraz alaycı bir şekilde, ama onu bu kadar dengesiz görmek iyi bir duygu. İkimizden daha dağınık olmaya o kadar alışmışım ki, onu buruşuk ve huysuz bir şekilde uyurken görmek çok tatlı.

"Kes şunu. Kendini beğenmiş gibi bakmayı bırak ve buraya gel. Gryphon her an burada olabilir ve bana bir tane daha lazım.

gitmeden önce seninle bir dakika." Sesi sert bir törpü, seksle sırılsıklam olmuş fısıltısına çok benziyor ve kalçalarım bu sesle birbirine kenetleniyor. Geceyi onunla geçirmiş olmamın ve onun bağının içimdeki hayatı sikip atmasının bir önemi yok. Ellerini vücudumda hissetmeyeli, dilini tenimde gezdirmeyeli ve sikini sırılsıklam olmuş amıma sokmayalı çok uzun zaman olmuş gibi geliyor.

Başı omuzlarının üzerine düşüyor ve göz bebekleri genişliyor, neredeyse bağının boş gözlerine benziyor. "Her ne düşünüyorsan, evet. Hepsini sana vereceğim, sadece buraya gel."

Kıkırdıyorum ve ona bir parmağımı sallıyorum. "Planlarım var, unuttun mu? Seni ne kadar istediğimin önemi yok."

Kaşlarını çatıyor ve ayağa kalkmak için hamle yapıyor, bu karışımın içine bir anahtar atıyor çünkü göğsü acayip muhteşem. Boxer şortunu çekmek için eğildiğinde, mükemmel ısırılabilir kıçının tam görüntüsünü alıyorum.

Onu daha erken uyandırmalıydım.

"Yapmalıydın, artık zamanın kalmadı."

Gryphon'un sesiyle irkiliyorum ve topuklarımın üzerinde döndüğümde onu sırıtarak kapıda durmuş, Tac kıyafetlerini giymiş ve yola çıkmaya hazır halde buluyorum. Gözleri üzerimde geziniyor ve gitmeye hazır olmamdan ne kadar etkilendiğini görebiliyorum.

North'un genel çekiciliğine o kadar dalmışım ki kapının açıldığını ve Gryphon'un arkamdan sinsice yaklaştığını fark etmediğim için içimden küfrediyorum.

Bana sırıtıyor ve omuz silkiyor. "Bizimle gelmiyor, bu yüzden görevde seni etkilemesi konusunda endişelenmiyorum."

Görevimiz.

Bu kelime kadar küçük bir şey bile midemde heyecanlı kelebeklerin uçuşmasına neden oluyor.

Ben de homurdanarak karşılık verdim, "Sen de kendini korusan iyi olur. İkimiz de biliyoruz ki senin kıçın da bir o kadar iyi."

Gryphon'a usulca gülümsüyorum ve ikimiz de dönüp Kuzey'in aceleyle giyinirken yaptığı çılgınca hareketleri izliyoruz. Neden zahmet edip bizi uğurlamaya bu kadar niyetli olduğundan emin değilim. Sadece Gryphon ve ben gidiyoruz ve ona burada kolayca veda edebiliriz.

Yine de, sanki o nefis göğsünü bir kenara bırakması hayati önem taşıyormuş gibi, bir eşofman altı giyiyor ve sahip olduğu çok az sayıdaki gündelik görünümlü kazaklardan birini kafasına g e ç i r i y o r .

"Taşıyıcı ne zaman geliyor?" diye Gryphon'a çıkışıyor, o da sadece kaşlarını kaldırıyor.

North'un bir kez daha homurdanması ve sonunda "O zaten burada. Dışarıda bizi bekliyor. Boktan bir tavırla uyanacağını biliyordum ve onu korkusuz liderimizin bu... onursuz görüntüsünden kurtarabileceğimi düşündüm."

Bir kıkırdamayı bastırıyorum ve North bana bir bakış attığında, yüzümü onun sıkıntısında bulduğum sadist neşenin hiçbirini göstermemeye zorluyorum. Söylemeliyim ki, North'un bu versiyonu şimdiye kadarki favorim olabilir.

"Nox daha kalkmadı mı?" diye homurdanıyor ve kalbim biraz sıkışıyor.

Başımı kaldırıp Gryphon'a bakıyorum, o da bana bakmadan, "Evet, uyandı ve hazır. Sen her zamanki gibi en son uyanan kişisin. Gabe ve Atlas çoktan kalktılar ve Oli'yi uğurlamak için bekliyorlar."

Tekrar botlarıma bakıyorum ve çok belli etmeden derin bir nefes almaya çalışıyorum. Kuzey'in mabedi Tahvillerimden sadece biriyle terk etmeme izin vermeyeceğini bilmeliydim. Tepkim Nox'un etrafında olmak istemediğimden değil. Bu, kendimi Gryphon'a kanıtlamak ve North'un hoşuna gitse de gitmese de bu Tahvil Grubunda bir değer olabileceğimi kanıtlamak için ilk gerçek fırsatım. Nox'un bunu baltalamak için elinden gelen her şeyi yapacağını zaten biliyorum. Her zaman tüm kusurlarımı ve başarısızlıklarımı, yaptığım her küçük şeyi göstermeye o kadar hazır ki

ya da deneyimsizlik veya bilgisizlikten kaynaklanan küçük yanlış adımlar atabilirim. Yani artık sadece en iyi şekilde davranmak zorunda kalmayacağım.

Bu adamı etkilemek için dağları ve yıldızları yerinden oynatmam gerekecek... ya da en azından ona şikayet edecek bir şey vermem. Direniş bize bir ömür önce saldırmış gibi gelse de onun sert eleştirileri hâlâ kulaklarımda çınlıyor.

"İhtiyacımız olan her şeyi çoktan paketledim ve malzemeleri üçümüz arasında paylaştırdım," diyor Gryphon, benim yarı boyumdaki bir çantayı bana doğru kaldırarak.

Tek kelime etmeden alıyorum, her ne kadar başka bir durumda muhtemelen homurdanacak ve ağırlığından şikayet edecek olsam da. Sırtına bağladığı çanta daha da büyük ve iliklerime kadar işleyen garip bir inatçılık beni çenemi kapalı tutmaya ve şu anda bana fırlatılan her şeyi almaya itiyor.

Bunun dışında, bu şeyle ne kadar ileri gidebileceğimden emin değilim ve spor salonundaki antrenmanlarımızda kendimi biraz daha zorlamam gerektiğini yeni yeni fark ediyorum. Şimdi koşu bandında bir saat aralıksız koşabiliyorum ama sırtımda bu ağırlıkla?

Boku yedim.

North sonunda ayaklarını kendisinin olmadığından emin olduğum eski bir çift spor ayakkabının içine soktu, çünkü Meclis Üyesi North Draven'ın böyle şeyler giydiğini hayal bile edemiyorum ve çantanın kayışlarını çekiştirmek için bana doğru yürüdü. Ayaklarımın üzerinde sabit durmaya ve fazladan ağırlıktan tamamen etkilenmemiş gibi görünmeye çalışıyorum, ama o lanet olası çok zeki ve eminim bunu anlıyor.

Yine de Tanrı'ya şükür beni bu konuda tamamen suçlamama konusunda iyi.

"Bunun çok fazla olmadığına emin misin?"

Başımı geri salladığımda, muhtemelen sessizliğimden dolayı bana kaşlarını çatıyor. Beni biraz daha dürtmek istediğini söyleyebilirim,

Ama Gryphon benim yerime cevap veriyor, "Çanta değil. Kardeşinin de geleceği gerçeğini kabullenmeye çalışıyor. Sana onu daha önce uyarmamız gerektiğini söylemiştim ama sen ısrar ettin."

Nox'la ilgili içimden geçen tüm karmaşık duyguları North'a açıklamak zorunda kalmak istemiyorum, şu anda ya da hiçbir zaman, gerçekten, bu yüzden ona güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme veriyorum ve yatak odasından çıkmak için topuklarımın üzerinde dönüyorum.

Arkamdan Gryphon'la tartışmaya başladığını duyuyorum ama bu konuda herhangi bir şey hissedemeden kendimi Atlas ve Gabe'le yüz yüze buluyorum. Oturma odasında bana veda etmek için beklerken ikisi de inanılmaz derecede yorgun ve uykusuz görünüyorlar, saçları her yere yapışmış ve yastıklarının izi hala yanaklarında.

Atlas önce bana yaklaşıyor, kalçalarında düşük belli bir çift eşofman var ve üzerinde başka hiçbir şey yok. Evren benim için erken bir işkence sabahı emretmiş gibi görünüyor.

Beni kollarına çekiyor, sıkıca sarıyor ve başımın üstünü öpüyor. "Gryphon'u benim de gelmeme izin vermesi için ikna edemeyeceğimize emin misin?"

Başımı sallıyorum, burnumu göğüs kaslarına sürtüyorum ve cevap veriyorum, "Bunu yapmam gerek. Buradan çıkmam ve burada garsonluk ve bulaşık yıkamaktan başka yapabileceğim bir şey olduğunu kanıtlamam gerekiyor."

Atlas'tan uzaklaşıp, üzerinde basketbol şortu ve dün geceyi düşündükçe yüzümün kızarmasına neden olan abartılı kol delikli atletlerden bir tane daha olan Gabe'e doğru ilerliyorum. Bana tamamen kaçındığım sorgulayıcı bir bakış atıyor.

Yanaklarımdaki renk hakkında tek kelime etmeyeceğimi anlayınca Atlas'a şöyle diyor: "Yaşayabilmesi lazım. Yaşadığı kurallar yüzünden çıldırabilirim. Dürüst olmak gerekirse, onu

Tüm bu saçmalıklar arasında istikrarlı bir şekilde bağ kurması hepimizin ona verdiğinden çok daha fazla."

Beni kollarına aldı ve aramızda kalacak şekilde kulağıma sessizce mırıldandı: "Çivi tabancasını da çok iyi kullanıyorsun, bilgin olsun."

Şakasına homurdanıyorum ve ona aynı sıkılıkla sarılıyorum. Bağım diğerlerine ulaşmadığı bir şekilde ona ulaşıyor ve bunun şu ana kadar bağ kurmadığım tek kişi olduğu için olduğunu biliyorum.

Nox dışında tabii ki, ama o da belli.

İçimde onun ait olduğu yerde hala kasvetli bir boşluk var, tam olarak onun şeklinde oyulmuş ve onun için sızlayan bir boşluk. Bu konuda gerçekten bir şeyler yapmalıyım... yakında.

Ona bakıyorum ve bana o tanıdığım yumuşak gülümsemesini veriyor. Bu gülümsemeyi sadece benim için saklıyor ve bu gülümsemeyi gördüğümde içim eriyor.

"Aptalca bir şey yapma," diye mırıldanıyor bana. Kaşlarımı kaldırdığımda, sesi öncekinden bile daha kısık bir şekilde devam ediyor: "Bond, ikimiz de biliyoruz ki Nox oradayken, onun bu tavrı karşısında ortalığı yakıp yıkmak isteyeceksin."

Başımı iki yana sallayıp sessizce "Söz vermiyorum" diye mırıldanıyorum ve parmak uçlarıma uzanıp dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyorum. Onların yanında bu kadar çok PDA yapmaktan hâlâ rahatsız oluyorum ama onu öpmeden bırakmak da yanlış geliyor.

Gryphon ve North, her ikisinin de yüzünde ekşi bir ifadeyle North'un yatak odasından çıkarken Gryphon, "North sağ olsun, zaten geç kalıyoruz. Hadi yola koyulalım."

Başka bir şey söylemeden onu ön kapıdan çıkarken takip ediyorum, şimdilik tamamen itaatkâr bir asker olmaya kararlıyım. Nox ön basamakta bekliyor, sırtında büyük bir çantayla Taktik teçhizatını çoktan giymiş. Yanında tanımadığım bir adam duruyor, o da tam teçhizatlı. Taşıyıcı olmayan bir Taşıyıcı kullanmak hâlâ garip hissettiriyor.

Kieran, ve arkadaşımı düşündükçe göğsümde bir acı hissediyorum.

Nox, "Geç kaldık," diye tersleyince Gryphon elini North'a doğru uzattı.

"Kardeşini suçla, bizi değil. Oli zaten saatlerdir ayakta."

Onlara katılmak için merdivenleri birlikte koşarak iniyoruz ve omuzlarımı çantanın ağırlığıyla biraz sararak vücudumun buna alışmasına izin veriyorum. Şu anda o kadar da kötü değil ve en azından birkaç saat boyunca acısını görmezden gelebileceğimden eminim.

Tahvillerime omzumun üzerinden hızlı bir bakış atıyorum ve Kuzey bana sahiplenici, kızgın bir bakış atıyor, şimdiden tüm bunlardan pişman olduğunu söyleyen bir bakış. Daha yola bile çıkmadık.

Onunla bundan daha fazla vedalaşmak isterdim ama herkes etrafta dururken son bir kez sarılmak için geri dönmek garip geldi.

"Bu kadar saçmalık yeter, gidiyoruz," diye tersliyor Nox ve ben de Taşıyıcı'ya dönüp elimi koluna koyuyorum ve her zaman beni ele geçiren yolculuk hastalığına hazırlanmak için dişlerimi sıkıyorum.

Derin nefes al, Oleander. Bunu yapabilirsin.

Gölü çevreleyen ormanlık alan cehennem gibi ürpertici.

North, Giovanna ve Riley'nin saklandıkları göl evinin etrafındaki güvenlik kameralarının ve diğer gözetleme araçlarının yerlerini bulacak kadar istihbarata sahipti, bu yüzden fark edilmemek için ne kadar uzağa gitmemiz gerektiğini zaten biliyorduk. Bugün ö n ü m ü z d e uzun bir yürüyüş var ama temiz ve berrak havayı derin derin içime çektiğimde şimdiden kendimi daha rahat hissediyorum.

Ayaklarımız yere basar basmaz, Taşıyıcı Gryphon'a sorgulayan bir bakış atıyor ve sonra harekete geçer geçmez tekrar ortaya çıkıyor. Başım dönüyor ve midem çalkalanıyor ama boğazıma dolan safraya karşı yutkunuyorum. Ne yazık ki seyahat hastalığımın hafifleyeceğini hiç sanmıyorum. Bu kadar seyahatten sonra bile kendimi hâlâ berbat hissediyorum.

Gryphon'un ne kadar kötü durumda olduğumu anlaması için bana bakmasına bile gerek yok ve tek kelime etmeden ellerinden biri boynumun kenarına dolanıyor, armağanı içime akıyor ve hastalığı hafifletiyor.

Sessiz bir teşekkür mırıldanıyorum ve yapabildiğim anda uzaklaşıyorum. Bana sorgulayan bir bakış atıyor ama neden uzaklaştığımı çoktan anlamış olmalı.

Nox'a doğru bir bakış atıyorum.

Zaten ikimizi de görmezden geliyor, gölgeleri vücudundan dışarı akıyor ve çeşitli köpek benzeri yaratıkların farklı biçimlerini alıyor. Bazıları Brutus'a o kadar benziyor ki, kendimi anında onlara doğru çekilmiş buluyorum, onları sevmek ve sevmek istiyorum, ama bunun kötü bir fikir olacağını zaten biliyorum.

Kulağımın arkasında küçük bir hava püskürüyor ve Brutus'u yakalamak için uzanıyorum, kardeşlerine katılması için onu aşağı bırakıyorum. Huysuz ve düşünceli gölgelerin arasında mutlu bir köpek yavrusu resminde olduğu gibi sıçrayıp birkaçına şakacı bir şekilde saldırıyor. Ona kıkırdamamak için dudağımı ısırıyorum.

North bana August'u da vermeyi teklif etmişti ama sesindeki gerginlikten gölgesinin kendisinden bu kadar uzakta olmasını nasıl idare edeceğinden emin olmadığını anlayabiliyordum. Gölgeleri üzerinde kardeşi kadar kontrol sahibi olmadığını zaten biliyordum ve ona ya da August'a bir şey olmasını istemiyordum ve sırf August'la olan bağı koptu diye görevden çekilmesini kesinlikle istemiyordum.

Gryphon, "Eğer iyi vakit geçirirsek buradan üç saatlik bir yürüyüş mesafesinde," diyor ve ben de başımı sallayarak sırt çantamı ayarlıyorum.

ve sırtımda daha güvenli hissedene kadar kayışları biraz sıkıyorum.

Acı ve ıstırabı görmezden gelme konusunda hiç de iyi değilimdir. Artık vücudum ağırlığa alışmak için biraz zaman ayırdığından, gerçekten ne kadar ağır olduğu konusunda o kadar da endişeli değilim. Alacağım ve bunu şikayet etmeden yapacağım.

Gölgeleri önümüzde ilerlemeye başlarken Nox ormanlık alana bakıyor, keşif yapıyor ve fazladan bir çift göz oluyor. Gryphon insanları hissedebiliyor ve düşüncelerini birkaç mil öteden de duyabiliyor, bu yüzden henüz bağımı çağırma ihtiyacı hissetmiyorum.

Gryphon usulca mırıldanarak, "Şansın yaver giderse, bağına hiç ihtiyaç duymayacaksın," diyor ve önden giderek çalılıklar arasında dikkat çekici bir sessizlikle ilerliyor. Onun hareketlerini taklit etmeye çalışıyorum ama kıyaslandığında sanki bir fil tepiniyormuş gibi ses çıkarıyorum.

Nox tek kelime etmeden arkadan geliyor.

Bu kadar sessiz olması beni biraz rahatsız ediyor, ama daha önceki kötü tavrı çoğunlukla bize değil Kuzey'e yönelikti, bu yüzden boşverdim. İlk bir saati göreceli bir sessizlik içinde geçirdik, çoğunlukla sadece benim nefes alış verişim ve ayak seslerim duyuluyordu, ama sessiz olmak için çok çabaladığım için mi bana daha gürültülü geliyor, ondan da emin değilim.

Brutus yanımda dolanıyor, mutlu ve tatlı bir köpek yavrusu gibi ve diğer gölgelerin ikimizi de tamamen görmezden gelmekten mutlu olduklarını görüyorum. Tüm zaman boyunca Nox'un yanında yürüyen iki gölge yaratık var, ikisi de tamamen büyümüş görünüyor. Gölge yaratıklar olmalarına ve aslında bizimle birlikte yürümek için herhangi bir enerji kullanmamalarına rağmen, nefes alıp verirken dilleri kafalarından dışarı sarkıyor ve yetişkin insanları endişelenmeden tüketebileceğini bildiğim jilet gibi keskin dişlerle dolu çenelerini gösteriyorlar. Bu kadar sevimli olmasaydı tehdit edici olurdu.

Başka bir yaratık Gryphon'un yanında yürüyor, ama sanki o yokmuş gibi davranıyor, sanki büyüleyici bir

kokunun peşindeymiş gibi kulaklarını dikerek yeri kokluyor.

Doğal olarak, ancak nefesime çok odaklandıktan ve Gryphon'un çok daha uzun adımlarına karşı kendimi güzelce hızlandırdığımdan emin olduktan ve bu yürüyüşte genel olarak kıçımı tekmeledikten sonra, Nox huzurumu bozmaya karar verdi.

"Eğer kız bir casussa tam olarak ne yapacaksınız? Kalkan'ı öldürdüğünü doğruladıktan sonra Direniş'in diğer üyeleriyle aynı muameleyi görmeli."

Ayaklarımın üzerinde biraz tökezliyorum, çoğunlukla ormanın sessizliğini kesen sesinden irkiliyorum, ama o bunu küçük bir zayıflık işareti olarak alıyor ve iki katına çıkıyor. "Bağının fark etmemesinin bir nedeni var mı? Yoksa bunca zamandır seninle onun hakkında konuşuyordu da sen mi görmezden geliyordun?"

Gryphon'un iç çektiğini duyuyorum ama müdahale etmeye kalkışmıyor ki bunu takdir ediyorum. North'la ikimizi yalnız bırakması ve sorunlarımızı kendi başımıza çözmemize izin vermesi konusunda birkaç kez konuştum, ancak Nox'un boktan tavrının kardeşinin karışmasından kaynaklandığından eminim.

İçimden taşan saf dürüstlükle cevap vermeden önce derin bir nefes alıyorum, ki bunu fark etmeyeceğinden ya da takdir etmeyeceğinden eminim. "Bağımın daha önce onun hakkında konuştuğunu duydun ve ondan hoşlandığını biliyorsun. Kieran'ı da seviyor, Felix'i de seviyor. Onun Direniş'in bir üyesi olduğunu gerçekten düşünmüyorum... Ve son birkaç gündür en çok zorlandığım şey, onun bir casus olduğu kanıtlanırsa ne yapmak zorunda kalacağım düşüncesi. Böyle bir durumda kimsenin özel muamele görmesi gerektiğini düşünmüyorum ve en iyi arkadaşım söz konusu olduğunda böyle düşünmek beni öldürüyor. Ama Direniş'in çocuklara işkence ettiğini ve öldürdüğünü de gördüm. Silas Davies'in insanları doğradığını gördüm ve o kamptaki herkes onun ne yaptığını biliyordu. Her biri onun yaptıklarının suç ortağıydı. Direniş'in masum üyesi diye bir şey yoktur."

Bunları itiraf etmenin getirdiği duyguları yutuyorum ve Gryphon zihnimi sıcaklık ve rahatlıkla dolduruyor. Neyse ki Nox'a hiçbir şey belli olmamıştı ama Tanrı'ya şükürler olsun ki dizlerimin tekrar düzelmesini sağladı.

Nox'un arkamdan homurdandığını duyuyorum ve sonra tersliyor, "Bassinger Direniş'in içinde doğdu. Onun hakkında aynı şekilde hissettiğini sanmıyorum."

Bu tartışmanın geleceğini bilmeliydim, ancak North ve Gryphon'dan aldığım sorular sayesinde buna zaten bir cevabım var.

"Direnişçi bir ailenin çocuğu olarak doğdu. Onların telkinlerinin içinde doğdu ve yine de inandıkları şeye uymamayı seçti. Benim yüzümden taraf değiştirdiğini söylese de, o ekranda babasının öldürdüğü çocukları gördüğünde yüzündeki dehşet ifadesini gördüm. O Direniş'in bir üyesi değil ve onların yaptıklarına katılmıyor. Kendi kız kardeşini öldürmemize yardım etti! Onun hakkında hiçbir şüphem yok. Eğer varsa, o zaman bu sizin sorununuz, çünkü mantık onun bu işte doğru tarafta olduğunu söylüyor."

Gryphon'un önümde başını sallamasını izliyorum ve ateşimi yeniden bulduğum için varlığı yavaşça zihnimden uzaklaşıyor. Ben North'un ofisindeyken Atlas'la aralarında her ne olduysa, diğer Bağlılarım hakkındaki algısına yardımcı oldu. Aurelia'yı görmeye gittiklerini biliyorum ve Atlas'la bu konuda henüz konuşma fırsatı bulamadığım için kendimi kötü hissediyorum. Nox'a ne söylemiş olursam olayım, bunun inanılmaz zor bir şey olduğuna eminim. Atlas için kız kardeşini beni tuttukları ve işkence ettikleri o kamplarda görmenin yanı sıra onu da almalarını izlemenin inanılmaz derecede zor olduğunu biliyorum. Onun için kolay değildi.

Tekrar rahat bir sessizliğe bürünüyoruz, Nox'un tavrı hâlâ üzerinden akıyor, ama ben onu tamamen görmezden gelme konusunda uzmanım.

Bir mil kadar sonra, izlendiğimize dair tüylerimi diken diken eden bir hisse kapılıyorum.

Bağım canlanıyor ama tehlikedeymişiz gibi tepki vermiyor, daha çok meraktan ve tedirginliğime tepki veriyor. Ne Gryphon ne de Nox herhangi bir tepki vermiyor ve gölge yaratıklar her zamanki yollarına devam ediyor, bu yüzden endişelenecek bir şeyden ziyade küçük bir paranoya belirtisi olarak bu hissi kafamdan atmaya çalışıyorum.

Bağlantım bunu sorun etmiyorsa, ben de sorun etmemeliyim.

ALTINCI BÖLÜM

Nox

Çantalarımızın çoğunu bırakmak için göl evlerinden yaklaşık çeyrek mil uzakta duruyoruz. Burada birkaç gün mahsur kalmamız ihtimaline karşı paketlenmiş çok fazla malzeme var ve hedeflerimizi yakalamakla ve onları herhangi bir kayıp vermeden getirmekle meşgulken onları sürüklemenin bir anlamı yok.

Gryph onları saklamak için derme çatma bir delik açar ve etrafını ağaç kabukları ve yapraklarla kapatır, ta ki alanın rahatsız edildiğini anlamanın hiçbir yolu kalmayana kadar. Onun Taktik Lideri olmasının bir nedeni var ve bunun sosyal konumu ya da Draven Bond Grubundaki yeri ile kesinlikle bir ilgisi yok.

Kız onun her hareketini sanki bir taktik eğitim dersi alıyormuş gibi izliyor. Adam tekrar doğrulduğunda, kız ona küçük bir baş selamı veriyor. Karşımda o geveze üniversite öğrencisinden eser kalmamıştı, sadece iyi eğitimli bir asker vardı ve Gryph'i yaptığı iş için neredeyse takdir edecektim.

Neredeyse, ama tam olarak değil.

Beni asla diğerlerine yaptığı gibi rehavete sürükleyemeyecek. Bunu görebiliyorum. Bond'ların nasıl çalıştığını çok iyi biliyorum.

Gölgelerimin her birini kontrol etmek için Yeteneğimi tekrar fırlatıyorum ama bulunduğumuz yerin yakınlarında hâlâ kimse yok. Bu bölge Üst Seviye ailelerin uğrak yeri ve gölün etrafında inşa edilen evlerin çoğu Üstün Yetenekli topluluk üyelerine ait. Hatta birkaç tanesinde, mülkün bakımını yapmak üzere yıl boyunca burada yaşayan daha düşük Yetenekli ailelerden oluşan tam zamanlı personel bile var.

North ve ben burada birkaç Konsey partisine ve etkinliğine katıldık. Hatta yıllar önce, bu tür şeylere hayır diyecek kadar büyümeden önce beni sürüklediği bir Bond töreni bile vardı.

Burayla ilgili kötü bir anım yok ama geri döndüğüm için de pek heyecanlı değilim. Giovanna ve ailesinin en azından Direniş sempatizanı olmaları ve burada mülk sahibi olmaları beni ailenin geri kalanından şüphelendiriyor. Burada hep birlikte geçirdikleri zamanın, dinlenmek ve rahatlamaktan çok strateji oluşturmak ve amaç için bağış toplamakla ilgili olabileceğini düşünmek çok da uzak bir ihtimal değil.

Gryph ağaçların en sık olduğu bölümün ötesine bakar ve sonra şöyle der: "Dışarı çıkmamız gerekiyor. Bundan sonra sözsüz iletişim olacak. O'Neill ailesinin mülklerinin etrafında mikrofonlar ve ısı dedektörleri de dahil olmak üzere kapsamlı bir güvenlik var. Mülkleri Giovanna ve Riley'nin kaldığı yere sınır, bu yüzden emin olmak için etrafından dolaşacağız. Oli benimle konuşabilir, ben de ihtiyacım olan her şeyi Nox'a iletirim. İhtiyaç duymamız halinde her zamanki taktik el işaretlerini de kullanacağız."

Onun sözlerini onaylamaya gerek yok ama kız omuzlarını geriye atarak başını sallıyor, bu da sırtındaki çantayla mücadele ettiğine dair verdiği tek işaret. İtiraf etmeliyim ki, tüm yolu sırtındaki yükün ağırlığıyla tamamlamasını beklemiyordum ve bunun Gryph'in onun sınırlarını görmek için yaptığı küçük bir test olduğunu zaten biliyordum.

Kızın kaldırabileceğini düşündüğünden biraz daha ağır yapardı, ki bu onun ekip üyelerine karşı eski bir taktiğidir. Sadece onun için çok şey değiştireceğinden şüpheliyim. O her zaman taktiksel grup lideri olacak ve bu, onun manipülatif yollarını görmese bile, onunla olan ilişkisini nasıl yürüttüğüne de yansıyacaktır.

Hareket etmeye başladığımızda gölgeleri çevremizde daha geniş bir alana yayıyorum. Isı kameralarında, mikrofonlarda ya da video görüntülerinde bile görünmeyecekler. Eğer birileri daha önce bu yaratıklarla herhangi bir deneyim yaşamışsa, onları yakalamaya çalışan video görüntülerinin bozulduğunu fark edebilir ve muhtemelen burada olduğumuzu anlayabilirler, ancak bir gölge yaratığını filme almanın hiçbir yolu yoktur. North ve ben bunu mevcut her üründe test ettik ve her seferinde görüntüler beyaz çıktı.

Birlikte hareket etmeden önce tamamen silahlanmış olduğumdan ve her şeyin olması gereken yerde olduğundan emin olmak için vücuduma bağlı tüm silahları ve mühimmatı son bir kez kontrol ediyorum. Gryph de aynısını yapıyor, gerçi o daha hızlı ve çoğunlukla dokunarak yapıyor, sonra küçük zehirli Bond'umuzla aynı şeyi yapmak için yanına gidiyor. Yine, sanki daha sonra bir test yapılacakmış gibi onun her hareketini izliyor.

Garip bir davranış, sonrası için not alıyorum.

Küçük arkadaşı ve Bond Grubu ile uğraşmak zorunda kalırsak bunu gerçekten kabul edeceğine inanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Gryph'in de bunu iyi karşılayacağından şüpheliyim. North ve benim dışımda, Kieran onun en eski ve en güvenilir arkadaşı. Birlikte eğitim aldılar ve Direniş'in masum hayatlara yapabileceği en kötü şeylere tanıklık ederek yıllarca birlikte Taktik Ekiplerde görev yaptılar.

Benson kızının ihaneti yüzünden ortadan kaybolmayacak bir bağ var.

Göl evlerine doğru ilerlerken Bağlanmış çifti arkamda bırakarak yola devam ediyorum. Rahab ve Procel benim yanımda kalırken, geri kalanlar

Gölgeler etrafımızda bir çember oluşturuyor. Gryph ve Bonded'ı arkamda hareket etmeye başladığında, gölge yaratıklar üçümüzü de tamamen kuşatmış oluyor.

Onları yıllar boyunca iyi eğittim, ıssız ve rahatsız edici bir çocukluk bu ihtiyacı yönlendirdi ve her emrimi yerine getirmek onlar için ikinci bir doğa gibi. Azrael, son zamanlarda kıza yaltaklanma isyanına rağmen, kendisine verilen her talimata atlayacaktır.

Bir daha asla çaresiz kalmayacağım.

Ağaçların seyrelmeye başladığı alana ulaşana kadar sessizlik içinde yürüyoruz, fark edilmemeye odaklanmaya başladığımda ayaklarım yavaşlıyor. Burada farklı bir his var, küçük hayvanların sesleri kayboluyor ve insan yaşamının olduğu alana ulaştığımızda vahşilik eriyip gidiyor.

Ağaçların arasında kalmayı ve Üstün Yetenekliler topluluğunun saçma sapan toksisitesini arkamda bırakmayı tercih ederdim ama ne yazık ki kardeşime, kendi konumumuzun altında yaşayan daha küçük ve masum insanları savunmaya yardım edeceğime söz verdim.

Ağaç çizgisinin kenarına geldiğimizde, suyun içini görebiliyorum ve hala korunuyor olduğumdan emin olmak için ilerleme şeklimi bir kez daha değiştirmek zorunda kalıyorum. Su hattı boyunca uzanan evlerin sıraları gölün tüm çevresi boyunca uzanıyor, aralıklı ve her birinin özel güverteleri ve üzerinde tekneler ve deniz taşıtları bulunan iskeleleri var.

Onlara ev dememeliyim. Batı Yakası'ndaki Üstün Yetenekliler topluluğunun en zengin aileleri tarafından, acınacak derecede korunaklı hayatlarından uzaklaşıp rahatlamak için inşa edilmiş malikaneler. Her zaman onların tipik Üst Kademe klikleri olduğunu, kendilerinden 'aşağıda' olanlarla kaynaşamayacak kadar elit ve zengin olduklarını düşünmüşümdür ama topluluğumuz şu anda bir kriz döneminde. Kesinlikle tatil için uygun bir zaman değil.

Burada bir sürü insan var.

Böylesine değişken bir çatışma döneminde beklediğinizden çok daha fazla ve anında, Kuzey'in

Bu bölgenin Direniş sempatizanlarının uğrak yeri olduğuna dair varsayımlar doğrudur.

Hiç kimse, güvende olduğuna inanmak için bir nedeni olmadığı sürece, kendi toplumunun üyeleri Direniş tarafından vurulurken evinin sürüş mesafesinde tatil yapmaz. Hiç kimse.

Hangi evlerin ışıklandırıldığını not ediyorum. Benimle aynı fikirde olup olmadığını anlamak için Gryphon'a dönüp baktığımda, o da aynı şeyi yapıyor, gözleri burada bulunan hainlerin her birini tek tek sayarken kurnazca bakıyor. Burada mülkü olan tüm Üstün Yeteneklilerin hain olduğunu varsayıyorum, ancak şu anda burada kalanlar 'alaşağı edilecekler' listesinde daha üst sıralarda yer alıyor.

O'Neill'ların mülk sınırına ulaştığımızda, tespit edilmekten kaçınmak için çevreyi geniş bir alana yaymaktan başka seçeneğimiz yok. Harriet, Langton ve Grant O'Neill potansiyel Direniş sempatizanları listemde her zaman oldukça üst sıralarda yer almışlardı ve bacalarından çıkan duman da onların öyle olduğunu doğruluyor.

Eğer bu, fark edilmeden girip çıkılan sessiz bir görev olmasaydı, gölgelerimi seve seve gönderip hepsini şu anda yok ederdim. Kendileri için iyi olandan daha fazla paraya sahip Üst Seviye aileler, hiç bitmeyen güç ve tanınma arayışlarında alt aileleri feda etmekten mutluluk duyuyorlar; bu mide bulandırıcı. Ayrıca bana Hediyeleri ve böyle hissediyorlarsa neler yapabilecekleri hakkında da çok şey söylüyor.

Bir kez olsun altımdakiler üzerinde güç kullanma ihtiyacı hissetmedim.

Sadece birileri gereksiz yere esneklik gösterdiğinde, bir noktayı kanıtlamak için onlara karşı Yeteneğimi kullandım. Bahse girerim ki her biri eksikliklerini telafi ediyordur ve kız artık aramızda olmadığı anda hepsini yeryüzünden silmek için sabırsızlanıyorum. Eğer şu anda burada olmasaydı, Gryphon planı değiştirirdi. Hiç şüphem olmayacak kadar uzun süredir onunla çalışıyorum. Bu ciddiyetsizliğe bir göz atar ve

Bu insanların kaygısız mizaçlarını görseydi, silahlarını ateşleyerek içeri girerdi. Ama Bonded yanımızda olduğu için, Kuzey'in bizim için belirlediği sessiz göreve sadık kalmak zorundayız.

Sonunda O'Neill arazisinin sınırına ve Giovanna ile Riley'nin kaldığı göl evinin arkasındaki araziye vardığımızda, gölgelerden birini evin tam olarak neresinde olduklarını bulması için önümüze gönderiyorum. Mephis'i seçiyorum ve bir avuç dolusu dumandan daha fazla küçülerek gözlerimin takip edebileceğinden daha hızlı hareket ediyor. Yaratıklarım arasında en ısrarcı olanı o, bir görev verildiğinde tazı gibi koşuyor ve bu işin yarım saatten kısa bir sürede biteceğinden hiç şüphem yok.

Gryphon dikkatimi çekiyor ve başını sallayarak Yeteneği sayesinde doğrudan kafamın içine bir mesaj gönderiyor. Orada değiller. Ev boş.

Tanrı aşkına.

Kız sinir bozucu. "Bağını bırak."

Sanki sırf benim keyfim için önümde bileklerini kesmesini önermişim gibi bana bakıyor. Gryphon da bana sert bir bakış atıyor, sanki o da benim için aynı şeyi düşünüyormuş gibi.

Değerli küçük Bonded'ine kötü davrandığım konusunda çok daha fazla ses çıkarmaya başladı ve ona bunu söyleyecek yüreğim yok. Bu bir şey değil. Bu benim en iyi davranışım.

Çok daha kötü olabilir.

Üç saat boyunca göl evini sessizce izledikten, hedeflerden herhangi birine dair bir işaret bekledikten ve hiçbir şey bulamadıktan sonra, yeniden toplanmak için çantaları sakladığımız yere geri döndük. Sessizce durmaktan gayet memnundum ama emri Gryph vermişti ve liderimiz oydu.

Burada. Bu görevlerde yeterince bulundum, liderliğinizi takip etmediğiniz bir senaryo olmadığını biliyorum, bu şekilde anlamsız ölümlerle ve insanların düşman tarafından ele geçirilmesiyle sonuçlanıyorsunuz.

Derin bir nefes alıyor ve sesini sabit tutmaya çalışıyor, ancak bunda pek başarılı olamıyor. "Bağımı açığa vurmama gerek yok. Hiçbirimiz tehlikede değiliz. Benden yapmamı istediğiniz her neyse, kendim yapabilirim."

Aramızdaki boy farkı, onun üzerinde durabileceğim ve onu gerçekten aşağıya bakabileceğim anlamına geliyor, ancak karşılığında gözlerinin arkasında, bağını uyandırmaya oldukça yakın olduğumu söyleyen bir ateş var, ki bu çabanın tüm amacı da bu. "Senden bir şey istemiyorum. Bağına ihtiyacım var."

Yeni yürümeye başlayan bir çocuk gibi hiddetle ofluyor ve tam bir öfke nöbeti içinde ayağını yere vurmamasına şaşırıyorum. "Bağımın yapabildiği her şeyi yapabilirim ve bence şu anda bağımı dışarıda tutmak değmeyeceği kadar büyük bir risk. Saldırıya uğramıyoruz. Tehlike altında değiliz. Direniş'in pusuya yattığına dair hiçbir uyarı işareti yok. Yüzeyde olması için hiçbir sebep yok."

Sanki bir şekilde aklımı başıma getirebilecekmiş gibi bunu tekrarlayıp duruyor. "Bu benim senin bağından bir şey istememle ilgili değil, bu yapmam gereken işle ilgili ve bunun için senin yerine bağının burada olmasını tercih ederim."

Küçük bir şok sessizliği oldu ve sonra öfke dolu bir ses çıkardı, sanki müdahale etmesini istermiş gibi Gryph'e baktı. Son zamanlarda benimle kendi başına 'başa çıkma' konusunda o kadar kararlı ki, bu bir zafer gibi geliyor.

Çok açık bir şekilde doğrudan ona benim hakkımda sızlanıyor, ama yüzü hiçbir şey ele vermiyor, bu da kendi başına bir şey söylüyor ve onu kollarına çağırmak için bir kolunu uzatıyor.

Bu artık eskidi, biraz büyümen lazım.

Rahab Gryph'in ayak bileklerine vuruyor ve o da bana bir bakış fırlatıyor, ben de görmezden geliyorum. Ya benim nezaket girişimlerimi kabul edecekler ya da Bağlı'larına hak ettiği şekilde davranmamı kabul edecekler.

Teklif edebileceğim tek şey bu.

"Gölgelerle çalışmak için bir süre sessizliğe ihtiyacı var. Tabii ki bunu sana söyleyemez, mantıklı olan bu olurdu. Bunun yerine seni yemliyor. Hadi gidip öğle yemeği için bir şeyler yiyelim ve onu işiyle baş başa bırakalım."

Onlara sırtımı dönüp uzaklaşıyorum, anlamsız ve aptalca konuşmalar yapmaktan bıktım. Omurgamda tam olarak bana ait olmayan bir kaşıntı var.

Bağım onunkini istiyor.

Elbette Bond asla değişmeyecek, ama aynı zamanda onu görmek istiyor. Hâlâ orada olduğunu, hâlâ ona ait olduğunu ve bu dünyevi düzlemde birlikte olduklarını bilmek.

İçimde yaşayan varlığı dışarı çıkarana kadar derime bir bıçak saplamak, o kızla olan her türlü bağlantımı kesip atmak istiyorum, böylece manipülasyonunu ve sadist planlarını bana karşı asla kullanamayacak. Hayatım boyunca içimdeki bu diğer varlıkla göreceli bir uyum içinde yaşadım ama Draven'a geri götürüldüğü an başladı. Kendi derimin altında savaş başladı.

Bu yüzden ondan nefret ediyorum.

Zaten yaptığımdan daha fazla.

Devrilmiş bir ağaca doğru yürüyorum ve sert gövdesine oturuyorum, gözlerimin kapanmasına izin verirken omuzlarımı geriye atıyorum. Gölgelerimin her birine uzanıp onları kontrol ediyorum, onların gözünden bakıyorum ve izlediğimiz küçük topluluğun tüm çevresini kontrol ediyorum. Procel, Mephis'le birlikte evin içinde, her ikisi de evrakları ve bu çıkarma işleminde bize yardımcı olabilecek her şeyi karıştırıyor.

Hem güvende hem de fark edilmeyecekleri bir yerdeler, bu yüzden onları bırakıp tüm kasabayı dolaşana kadar teker teker ilerliyorum. Çok fazla lanetleyici şey duyuyorum, Direniş yanlısı konuşmalar. Bu topluluk burada güvende olduklarını düşünüyor ve hafızamı keskinleştirmek için yaptığım tüm eğitimler için minnettarım.

Üstün Yetenekliler'i ya da bahsettikleri kötülüğü asla unutmayacağım.

Yaratıklarımın her birini gözden geçirdiğimde, onları tekrar gözden geçiriyorum.

Ve sonra bir kez daha, emin olmak için.

Kendime geldiğimde etrafıma karanlık çökmüştü. Kaslarım kaskatı kesilmiş ve ağrıyor, parmaklarım uyuşmuş ve gecenin soğuk havasında biraz morarmış ve midem hırıltılı bir şekilde gurulduyor.

Farkında olmadan saatlerdir gölgelerin içindeyim.

Ağacın üzerinde yanımda duran küçük, sarılı bir paket var, fazla düşünmeden içime çektiğim ve neredeyse hiç tatmadığım basit bir erzak. Orada beni doyuracak kadar bir şey yok, sadece açlığımın sınırını hafifletiyor. Rahab hâlâ ayaklarımın dibinde oturuyor, boş gözleriyle ağaçları koruyarak nöbet tutuyor.

Kız bana yemek getirmiş olmalı.

Gölgeler North, Gryph veya Gabe'e karşı genellikle hırçın değiller, onlarla yıllar içinde kurduğum güven sayesinde, ancak son zamanlarda hepsiyle yaşadığım sorunlar, onlara karşı bile daha tepkisel oldukları anlamına geliyor.

Ama kızla asla.

Onda nefret ettiğim başka bir şey daha.

Ayağa kalktığımda, vücudum hareketten dolayı çatırdıyor ve kaskatı kesiliyor, Gryph'in kurduğu küçük kampa doğru ilerliyorum. Küçük kamuflaj çadırının yere kurulması ve iki gölgemin birkaç metre ötede nöbet tutması standart prosedür. İçeride sessizlik var ama ikisi de uyanık. İletişim kuracaklar

paylaştıkları zihin bağı aracılığıyla, kısmen işimi bozmamaları için, ama aynı zamanda burada fark edilmeden kalabilmemiz için.

Çadırda uyumak istemiyorum.

Gryph'le konuşup gece için nöbet tutacağım. Yaslanabileceğim bir sürü ağaç var ve gölgelerim dışarıdayken, bizim için hiçbir risk oluşturmadan orada uyuyabilirim. Gryph'in Yeteneği de biri düşüncelerini duyabileceği kadar yaklaşırsa onu uyandıracaktır ve... kızın bağı onu hayatta tutma konusunda her zaman iyi olmuştur. Gerekirse onu uyandıracağından eminim.

Kapağı kaldırıp açıyorum ve eğilerek çadırın içine giriyorum. Neredeyse hemen oturacak bir yer bulmam gerekiyor. Bu şey sadece bizi kuru ve görünmez tutmak için yapılmış, bizi rahat ettirmek için değil.

Ne buldun? Gryph, ben ikisine de hitap etme fırsatı bulamadan söylüyor.

Ceketini çıkarmış ama hâlâ tamamen silahlı. Bu şekilde de uyur, her zaman elinde bir silahla uyanmaya hazırdır. Birkaç kez kıçımızı kurtardı. Bağlanma sayesinde sahip olduğu ekstra güçle bile Yeteneğinin çoğunu kullanmasının getirdiği bir yorgunluk var yüzüne kazınmış.

Cevabı zihnimin yüzeyine itiyorum, yıllar önce öğrendiğimiz, burnunu sokmasına gerek kalmadan bulacağı ve Hediyesini üzerimde kullanmasına izin vermemin tek kabul edilebilir yolu olan alanı. O bu sınırı biliyor ve her zaman saygı duydu.

Çok sayıda Direniş desteği ve ihanet var ama hedefler yok. Yine de evde onlardan izler var. Bir günden fazla kalmayacaklarını sanıyorum. Kontak lensleri banyoda ve dolaplardan birinde içinde kimliği olan bir çanta var, öylece bırakıp gideceğinden şüpheliyim.

Sertçe başını sallıyor ve elindeki su şişesinden bir yudum alıyor. Ona baktığımı görünce eğilip çantasından bir tane daha çıkarıyor ve bana doğru fırlatıyor.

Tek seferde yuttum ve sonunda Bonded'ına baktım.

Saçları başının etrafında gümüşten küçük bir hale oluşturacak şekilde kabarık duruyor, bu da henüz kimsenin yorum yapmadığı Hediyesinin bedeli. Başlangıçta bize verilen fotoğrafında siyah saçlı küçük bir kız görünüyordu. Direniş'in ona yaptığı deneyler, yeteneklerinin sınanması ve onun gibi bir Render'ın yapabileceklerinin sınırları her neyse, saçlarındaki tüm rengi alıp götürmüştü ve bazen bunu cildine de yapıp yapmadığını merak ediyorum. Doğal olmayan bir solukluğu var, North ve benim zeytin tonlarımla kıyaslanamaz bile, ama Bassinger'ın Doğu Avrupa kökenli teninde bile ondan daha fazla ton var.

Bir Render'ın Yeteneğinin etkileri, onun Yeteneksiz olduğu konusunda yalan söylediğini öğrendiğim andan beri araştırdığım bir şeydi. Başından beri yalan söylediğini biliyordum, yaptığım her şey onun içindeki Yeteneği ortaya çıkarmak içindi. Onun burada olması zaten bir tehditti, ama gerçekten neler yapabileceğini bilmeden burada olması?

Kabul edilemez.

Eğer gölgeleri ya da ona benzer bir şeyi de varsa, beni alt etme ihtimali vardı ve bunun için burada kalmamın imkânı yoktu. Asla. North da bunu biliyordu, haftalarca bana onun bizimki gibi bir lanete sahip olmasının mümkün olmadığını söylemişti.

Sonra gözleri karardı.

O zaman bağının kendi sesi vardı, içinde yaşayan bilinçli bir varlık, eğer isterse benimkinin yapabildiği gibi kendi kararlarını veriyordu. Kardeşimin bana verdiği her güvence mırıltısının yanlış olduğu kanıtlanmıştı. Küçük Bağlı'sı tam da olacağını bildiğim gibi bir tehditti.

Rahab bacağıma bir pençe koyuyor, zihnimin karanlık girintilerini hissediyor ve bir elimle başını okşamak için uzanıyorum, kulaklarını biraz yıkıyorum. I

Kısa bir süre için üzerime bir sakinlik dalgasının çöktüğünü hissediyorum ve sonra panik başlıyor.

Panikliyorum çünkü kalkıp buradan gitme vakti geldi ama bağım gitmeme izin vermiyor.

Bedenimi tamamen ele geçirmiyor ama bedenimi bu çadırdan çıkarmak için hareket etmeyi düşündüğümde bunu yapamıyorum. Rahat etmek için ağırlığımı değiştirdiğimde bunu yapabiliyorum ve ceketimi çıkarmak için hareket ettiğimde bunu da yapabiliyorum.

Ayakta mı? Hayır.

Oli ve ben uyuyacağız. Sabah ilk ışıkta kalkacağız. Yatağını hazırlamadım çünkü burada olduğun için çok kızacağını düşündüm ama almak istersen şurada.

Şu anda bu çadırı terk edemeyeceğimi ona itiraf etmemi sağlayacak hiçbir işkence biçimi yok. Kesinlikle hiçbir şekilde.

Tabii bu da başlı başına bir sorun, çünkü eğer uyuyakalırsam, Bond'um ortaya çıkacak ve onunkini aramaya gidecek. O zaman tüm bu görev bir sepet içinde cehenneme gidecek, çünkü değerli küçük Bonded'ının yanında nefes almaya cesaret ettiğim için boğazımı kesecek.

Bu yüzden çadırın uzak tarafına, onlardan olabildiğince uzağa yatak takımını seriyorum ve gözlerinden kaçarak üzerine uzanıyorum. Bir şeyler olduğunu biliyor, hem de çok iyi biliyor, ama ben sadece uzanıyorum ve Rahab'ın göğsümün üzerine kıvrılmasına izin veriyorum.

Kız Gryph'in vücuduna kıvrılırken ikisi de birbirlerine sokulur, yatakları birbirine karışır. Gryph, kızı yanında tutmak için yapması gerekeni yapar ve aynı zamanda tüm silahlarını kendine bağlı tutar ve sonra lambayı öldürür.

Sorun değil.

Ta ki öyle olmayana kadar.

Bir saat sonra kız mışıl mışıl uyuyor. Gryph sonunda biraz sakinleşmeye başlıyor. Vücudundaki gerginlik hâlâ devam ediyor ama nefes alış verişi biraz sakinleşiyor. Hâlâ ona bakıyorum.

Kendimi uyanık kalmaya zorlarken başımın üzerindeki kamuflaj kumaşı. O tamamen dışarı çıkana kadar uyanık kalabilirsem, burada iyi olacağız.

Ancak o zaman, kızın bağı uyanır.

Gryph, burada bizim fark etmediğimiz bir tehlike olduğunu düşünerek hemen alarma geçiyor ve ayağa kalkıp silahına uzanırken onu göğsünden uzaklaştırıyor.

Olduğum yerde kalıyorum ve yanıldığımı umuyorum. Yanılmıyorum.

Gözümün ucuyla, bağın akıcı bir şekilde ondan uzaklaştığını, gecenin içinde bir tür kedi avcısı gibi elleri ve dizleri üzerinde bana doğru süründüğünü görüyorum. İç çekiyorum ve zihnimi doldurmaya başlayan kendi bağımı geri itiyorum, kontrolü ele almak ve istediğini elde etmek için beni zorluyor ve telaşlandırıyor.

Yatağımın en ucuna, tam ayaklarımın dibine geldiğinde bana dokunmadan duruyor. Aşağıya bakıyorum ve boş bakışlarla çarpılıyorum, bağlarım beni umutsuzca itiyor ama buna biraz daha karşı koyuyorum. Çoğunlukla inatçı olduğum için, ama aynı zamanda Gryph'ten gelen artan dehşeti hissedebildiğim için.

Neler oluyor, Nox?

Çadırın öbür ucunda göz göze geliyorum, ki bu yapılacak en kötü şey çünkü oradaki şok ve telaş tam da onun ya da kardeşimin öğrenmesi durumunda olacağını bildiğim şey.

Şu an bunu konuşuyoruz.

Hayır, lanet olsun ki değiliz. Sözcükleri zihnimin yüzeyinde bırakıyorum, ama onun onları duymaya fırsat bulamadığından emin olmadan önce bağım devreye giriyor, kendi bilincim gelgit gibi akıp gidiyor. Sonra gecenin geri kalanında hiçbir şey bilmiyorum.

YEDİNCİ BÖLÜM

Oli

Uyandığımda havada uyuduğum zamankinden tamamen farklı bir his vardı.

Nox çoktan çadırdan çıkmıştır ve gölge yaratıkları da onunla birlikte gitmiştir. Gryphon önünde MRE adını verdiği yiyecek paketlerinden bazılarıyla bağdaş kurmuş oturuyor. Yüzünde kızgın bir ifade var, bu genelde Direniş'te büyük bir şeyler olduğu için olur, ama diğerleriyle iletişim kurmamızın hiçbir yolu yok... bana ulaşmadıkları sürece, ve bu olsaydı uyanırdım, bu yüzden ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok.

Çoktan toparlanıp yatağını kaldırmış ve ceketini geri giymiş. Uyuduğum için kendimi tembel hissediyorum ve umarım bu yüzden orada oturmuş cinayet ve suikast planları yapıyormuş gibi etrafa bakmıyordur.

Özür dilerim. Ne zamandır uyanıksınız? Kalktığında beni uyandırmalıydın.

Bana bakıyor ve gözleri bir nebze yumuşuyor, başını sallayarak cevap veriyor: Dün gece pek uyuyamadım. Nox güneş doğmadan kalktı ve

onun yaratıkları. Güneşle birlikte uyanmadığın için kendini suçlu hissetmene gerek yok, Bonded.

Başımı umursamazca sallıyorum. Sanki ikisi çok çalışırken ben tembellik yapıyormuşum gibi geliyor. İkisinin uzaktan kullanılabilecek hediyelere sahip olması ve benim sahip olmamam, en azından ölümcül olmayan hiçbir şeyin olmaması sinir bozucu. Bu insanların hain olduğunu biliyorum ama yasal bir işlem yapmadan hepsini öldürebileceğimizden de emin değilim. Önce onlar saldırmadan olmaz, değil mi?

Bu tür bir savaşta kurallar tam olarak nedir?

Bu erken saatlerde beynim için çok fazla, bu yüzden olabildiğince sessiz hareket ederek kendi yatak takımımı topluyorum ve ceketimi tekrar giyiyorum, hızlı hareket etmeye çalışıyorum.

Umutsuzca işemem gerekiyor ama Nox'un çadırın dışında olduğu ve gölge yaratıklarından birinin beni bir ağacın arkasında çömelmiş halde bulabileceği düşüncesi güne tam olarak nasıl devam etmek istediğimi göstermiyor.

Gryphon sırıtıyor ve kafasını bana doğru sallıyor, düşüncelerim açıkça yine 'çok yüksek' ve ona doğru bağırıyor. Doğrudan zihnimin içine konuşuyor: Brutus'u bırak ve onu da yanına al. Sen işlerini hallederken o herkesi senden uzak tutacaktır.

Aptalca kızarıyorum ve yanıma almakta ısrar ettiğim küçük tuvalet kağıdı rulosunu kaptığım gibi çadırdan dışarı çıkıyorum. Güneş ağaçların arasından zar zor görünüyor, gökyüzüne yeni yeni giriyor ve hava yanaklarıma soğuk geliyor. Hayatlarına devam eden küçük yaratıkların hışırtılarını, üstümdeki kuşların seslerini ve hafif esintide hışırdayan yaprakları duyabileceğim kadar sessiz.

Huzurlu ve umarım gün için iyi bir alamettir.

Tanrı'ya şükür ağaçların arasında yürürken Nox'u ya da gölge yaratıklarını görmüyorum. İyi, korunaklı bir yer bulduğumda, kendimi gerçekten rahatlatabilmek için kendimi hazırlamam bir saniye sürüyor. Brutus'e, ben tuvaletimi yaparken bana sırtını dönmesi gerektiği konusunda çok katı davranıyorum.

Çadırın olduğu yere döndüğümde Gryphon çadırı çoktan paketlemişti.

Çıkardığı yiyecekler bir şişe suyla birlikte bir ağaç kütüğünün üzerinde beni bekliyor. Hâlâ aç ya da susamış hissetmiyorum ama enerjime ihtiyacım olacağını biliyorum, özellikle de Giovanna ve Riley her nereye kaybolduysa oradan geri dönerlerse. Bugün bir işe yarayacağımı ya da en azından dün ayakta durduğumdan daha fazla işe yarayacağımı umuyorum ve bunun için enerjiye ihtiyacım olacak.

Aptalca bir nedenden dolayı çok yorgunum.

Burada, Nox'un Gryphon ve benden sadece bir kol mesafesi uzakta olduğu küçük bir çadırda düşündüğümden çok daha derin bir uyku çektim. Yine de vücudum tam sekiz saat uyumuşum gibi hissetmiyor. Sanki bir partiye gitmişim ve gece boyunca dans etmişim gibi hissediyorum.

Gryphon'un gözleri benimkilere kayıyor ve ağzı biraz sertleşiyor. Bu, ağaçların arkasına işemekten bahsetmekten daha çok yüzümü kızartıyor çünkü düşüncelerime takılıp burada olmaktan şikâyet ettiğimi ya da ne kadar yorgun olduğum konusunda sızlandığımı düşünmesini istemiyorum. Kendimi kanıtlamak için buradayım, lanet olsun!

Bir an için kendimi unutuyorum ve bir bahane uydurmak için ağzımı açıyorum. Sonra şu anda telsiz sessizliğinde olduğumuzu hatırlayınca tekrar kapatıyorum... ya da yaptığımız bu yüksek sesle konuşmama şeyine ne diyorsanız. Muhtemelen Gryphon'a bunun resmi adının ne olduğunu sormalıyım.

Ona ne diyeceğime karar veremeden, sözleri kafamın içinde süzülüyor. Eve gittiğimizde neden yorgun olduğunu konuşuruz, Bonded. Yorgun hissetmen senin suçun değil.

Bu da ne demek oluyor şimdi?

Kaşlarımı çatıyorum ama o bana arkasını dönüp çantasından bir şişe daha su çıkarıyor ve yarısını tek seferde içiyor. Etrafında aynı garip enerji var, sanki

bir gecede olan ve gözden kaçırdığım bir sorun var. Şimdi söyledikleriyle kafamda uyarı zilleri çalıyor.

Uyurgezerlik mi? Uykuda konuşmak mı? Bilincim yerinde değilken başka ne yapıyor olabilirim ki?

Sakin ol. Yaptığın bir şey yok. Bugün yapmamız gereken bir iş var, kafanı topla.

Yüzümü eğip botlarıma bakıyorum ve kafamı sallayarak tüm kötü hislerden kurtulmak için zihnimi silkeliyorum. O haklı. Bugüne dengesiz girersem, en küçük bir provokasyonda bağımın ortaya çıkma olasılığı daha yüksek. Gryphon, Nox'un ona buradaki insanlar hakkında söylediklerinin çoğunu aktarmıştı, bu yüzden felaket gibi bir şey olmayacaktı. Ancak sırf kendimi kontrol edemediğim için Direniş'in misilleme yapma ve daha fazla masum Üstün Yeteneklinin peşine düşme potansiyeli yüksek.

Bunun olmasına izin veremem. Şimdi olmaz. Asla izin veremem.

Ağaçların arasından göldeki mükemmel evlerin sırasına doğru ilerlerken Nox sessiz ve düşünceli. Bu dünkünden farklı bir sessizlik ve Gryphon'u onu hesapçı bir yoğunlukla izlerken yakalıyorum. En gaddar ve özel Bond'umun muhtemelen bu inceleme ve onu tetikleyen her ne haltsa yüzünden bir isyan başlatmaya hazırlandığının farkındayım. Umarım bunun benimle bir ilgisi yoktur.

İçimdeki batma hissi, bunun kesin bir uyarı olduğunu gösteriyor.

öyle.

Brutus yürür tarafından benim yan, Çıtlatma ve hırıltılı

Diğer gölge yavrularından biri bize yaklaşırsa ses çıkarmıyor. Hiçbirinin bize zarar vermek istediğini sanmıyorum, daha çok beni merak ediyorlar ve tüm bu yaygaranın ne hakkında olduğunu görmek istiyorlar, ama Brutus çok bölgeci.

Çok tatlı.

Dün yaptığım tüm pratik ve gözlemler, ayaklarımın yerde görevin başında olduğundan çok daha sessiz olduğu anlamına geliyor. Beni yanlış anlamayın, Tahvillerimden herhangi birine kıyasla hala fil sürüsü gibi ses çıkarıyorum, ama bu büyük bir gelişme.

Nox önce gölge yaratıkları en küçük halleriyle gönderecek ve oraya geri döndüklerini teyit ettikten sonra harekete geçeceğiz.

Genelde Gryphon'un sesi kafamın içindeyken irkilmem ama kendi kafamın içine o kadar dalmışım ki ayaklarım biraz takıldı. Nox'un duyup arkasını dönüp beceriksizliğimi görmesine yetecek kadar değil, Tanrı'ya şükür, ama Gryphon dirseğimin altından elini sokup beni yakalıyor ve ağaçların seyrelmeye başladığı alana ulaştığımızda beni durduruyor.

Nox'a doğru yarım adım atarken Gryphon'un eli benden uzaklaşıyor, duruşunu biraz genişletip omuzlarını geriye atarak kendini yapacağı işe hazırlarken onu yakından izliyor.

Nox'un gözlerinin tamamen boşaldığını görmek North ile olduğundan çok daha tedirgin edici, çünkü bağının benden Nox'un kendisi kadar nefret edip etmediğini bilmiyorum... ya da içinde yaşayan başka bir varlık olup olmadığını. Öyle olduğunu varsayıyorum çünkü gözleri bizimkilerle aynı şekilde kararıyor ve ben bu deneyimi daha önce sadece North ile paylaşmıştım.

Etrafımızdaki gölge yaratıklar, etrafımızda bir kez daha bir koruma çemberi oluşana kadar hemen harekete geçmeye başlıyor. Sonra daha büyük ve daha vahşi görünen yaratıklarından ikisi, her ikisi de hırıltılı Doberman formunda, hareket ettiklerinde havadan biraz daha fazla olan karanlık duman dalgaları zar zor görünene kadar küçülmeye başlıyor ve önümüzdeki ağaçların içinde kaybolmalarını izliyorum.

Gryphon ayaklarının üzerinde kayar, gözleri kısılırken kollarını kavuşturur. Beyaz bir ışık halkası irislerini çevrelerken

Çevremizde olup bitenleri dinlemek için kendi Yeteneği. Aynı şeyi yapamamak inanılmaz derecede sinir bozucu. Kesin olarak söyleyebileceğim tek şey, bağımın bana doğru yönelen ve devralmak isteyecek kadar endişe duyduğu herhangi bir tehlike hissetmediği. Şu anda uyanık ve göğsümde yer kaplıyor, ancak çoğunlukla burada iki Tahvilimle bir şeyler yaptığımız için memnun.

Göğsümde Nox'a karşı her zaman var olan özlem de var, ama düne göre garip bir şekilde daha sessiz.

Kendimi bir kez daha Gryphon'a yan gözle bakarken buluyorum ama o tamamen göreve odaklanmış durumda.

Geri döndüler, diyor doğrudan zihnimin içine ve Nox yüzünü bize dönüyor, dudağı bana doğru hafifçe kıvrılıyor.

Bu soruya cevap oldu. Şu anda yüzünde çok fazla insanlık var, bu yüzden bağının aslında şu anda kontrol altında olmadığını biliyorum, eğer olabilirse. Buna üzülmeli miyim yoksa rahatlamalı mıyım bilmiyorum.

İki yetişkin, tam güçte Yetenekli'yi kaçırmak üzere olmadığımız zaman düşünebileceğimiz bir şey.

Gitmemiz gerek, gitmek için toplanıyorlar. Nox'un liderliğini takip ediyoruz. Sen onun peşinden git, ben de arkadan geleceğim. Sadece Nox'u takip et ve gereksiz sesler çıkarmamaya çalış.

Gryphon'a başımı sallayarak selam veriyorum ve ayaklarımı sessiz tutmaya ve ikimizin arasında makul bir mesafe bırakmaya dikkat ederek diğer Bond'uma doğru ilerliyorum.

Gryphon'un emirlerine uyduğumu göstermek istiyorum ama aynı zamanda Nox'un bana yaklaşmaktansa camın üzerinde karnının üzerinde sürünmeyi tercih edeceği gerçeğine de saygı duyuyorum. Bu çok hassas bir denge, lanet olsun.

Birlikte hareket edeceğiz.

Nox'a ayak uydurmak itiraf etmek istediğimden daha zor. Bacakları benimkilerin iki katı uzunluğunda ve benim ona ayak uydurduğumdan emin olmak konusunda pek de endişeli görünmüyor. Brutus tüm zaman boyunca yanımda kalıyor ve

Hepimizin gizlice hareket etmek zorunda olması konsantrasyonumun çoğunu alıyor.

Neyse ki sabahın erken saatlerinde dışarıda fazla insan yok ve fark edilmemek için yolda sadece bir kez gizlenmek zorunda kalıyoruz. Şaşırtıcı bir şekilde, bu sefer O'Neill arazisinin etrafından dolaşmıyoruz. Mülkün sınırına yaklaştıkça Brutus yanımda biraz daha büyüyor ve aynı büyüklükte başka bir gölge yaratık da mülkte ilerlerken diğer tarafımı kuşatıyor.

Etrafıma bakıyorum ve diğer gölge yaratıkların da Nox ve Gryphon ile aynı şeyi yaptığını görüyorum. Bunu anlamam bir saniye sürüyor ama sonra son birkaç haftadır Brutus ve August'un fotoğraflarını çekmeye çalıştığımı hatırlıyorum. Her birinde ışık parlaması ya da başka bir tür aydınlatma sorunu olduğu ortaya çıktı, bu yüzden biz hareket ederken kameralarla bizim için uğraştıklarını varsayıyorum. Hedeflere doğru ilerlediğimiz için artık görünme konusunda endişelenmemize gerek yok.

Göl evine vardığımızda Nox doğruca arka kapıya yöneliyor. Gölge yaratıklardan biri zıplayarak doğruca anahtar deliğine giriyor ve kilidi bizim için anında açıyor.

Bu çok kullanışlı.

İçimdeki gerginliğin kızardığını hissetmem sadece yarım nefesimi alıyor ama Nox başımın üzerinden Gryphon'un gözleriyle buluşmak için bakarken onu itiyorum, kararlı bir şekilde başını sallamadan önce gitmeye hazır olup olmadığımızı son bir kez kontrol ediyor.

Nox kapıyı açmak için ileri uzanıyor ve silahını çekmiş halde göl evine giriyor, gözleri hala diğer Üstün Yeteneklileri çok rahatsız eden aynı ürkütücü siyah renkte ve bunu binlerce kez yapmış bir profesyonelin hızlı, pratik kolaylığıyla hareket ediyor.

Liderliği ele geçirdiğinde bile ona bir şey olacağına dair gerçek bir endişem yok, çünkü gölge yaratıkları onu takip etmek için hep birlikte hareket ederek

Cehennemin en derin çukurlarından gelen bir sürü gibi evin içinde. Hepsi hırlıyor ve sanki sökecek bir boğaz bulmaya hevesliymiş gibi sessizce kapışıyorlar. Umarım hizmetçi taşınmaya başladığımızdan beri gelmemiştir, ancak bu gölge yaratıklar Kuzey'inkilere hiç benzemiyor. Bize ya da başka birine sebepsiz yere saldırmalarından endişe eden bir yanım yok, çünkü Nox hepsini sıkı bir şekilde kontrol ediyor.

Ben de aynı hızla onun peşinden ilerliyorum, artık bir önemi olmasa da basamakları çıkarken ayaklarımın hâlâ sessiz olmasından gurur d u y u y o r u m. Brutus hemen yanımda kalıyor. Gryphon'un arkamda hareket ettiğini duyabiliyorum ama bunun için yeterince eğitim yaptık, onun için yavaşlamamam ya da geri dönmemem gerektiğini biliyorum. Nox'un sırtını korumak ve hem Giovanna'yı hem de Riley'i yakaladığımızdan emin olana kadar evi süpürmeye yardım etmek için buradayım.

Gryphon ve Nox'un yetenekleri sayesinde evde sadece ikisinin olduğundan neredeyse tamamen eminim. Başka biri olsaydı, Gryphon onları duyabilirdi ya da gölgeler onların kokusunu alırdı, ama yine de bunu yapmamız Tac prosedürünün bir parçası, bu yüzden buna bağlı kalıyoruz.

Göl evi çok lüks ve Giovanna'nın ailesinin sadece parası olmadığı, aynı zamanda Dravens ve Benson'ların da bir parçası olduğu eski zenginlerden oldukları çok açık. Her şey mükemmel bir şekilde tasarlanmış ve özellikle gösterişli veya abartılı bir şey olmamasına rağmen, yine de her şey para sızdırıyor. Nötr, kıyı renklerinde dağınık dekoratif yastıklar ve kaşmir kucak battaniyeleriyle ilgili bir şey var ki gerçekten para çığlığı atıyor.

Gölge yaratıklar bunu benim kadar fark etmiyor gibi görünüyor.

Nox evin içinde ancak evin planını yakından bilmenin getirebileceği bir hassasiyetle hareket eder; dün gölge yaratıklarının gözünden görerek geçirdiği saatler ve saatler ona bir avantaj sağlamıştır

Bu yerin haritasını çıkararak. Bir dakikadan kısa bir süre içinde Giovanna ve Riley'i birinci kattaki çok sayıda salondan birinde izliyoruz.

Riley'yi Sage'le karşılaştığımız ve hemen ayrıldığımız futbol maçından beri görmemiştim ama artık neredeyse tanınmaz haldeydi.

Derisi kemiklerinin üzerinde gergin görünüyor ve o kadar kilo kaybetmiş ki neredeyse yürüyen bir iskelet gibi. Gözleri kafatasının içine çökmüş ve yüzünün solgunluğu onu olduğundan en az otuz yaş daha yaşlı gösteriyor. Burnunun altında küçük bir kurumuş kan lekesi var ve aramızda gidip gelen gözlerinde neredeyse hayvani bir bakış var.

Kimse onun bir kurban olduğunu bilmeden yaşadıklarından duyduğu dehşet, gerçekten dehşet verici.

Giovanna ise sağlık timsali gibi görünüyor, bu da beni intikamcı bir bağa gerek kalmadan onun ruhunu anında söküp atmaya hazır hale getiriyor.

Uzun, mükemmel bronzlaşmış bacakları, giydiği minicik mini etek sayesinde açıkta ve askılı üst kısmı göğüslerini zar zor içeriyor. Nox'a bir an için küçümseyen bir bakışla bakıyor, bu da beni ateşliyor, ama sonra Gift'i harekete geçerken gözleri bembeyaz oluyor.

"Vazgeç Jordan," diye bağırıyor Gryphon arkamdan. "Riley için o kadar çok güç kullandığını ve bize hiç güç bırakmadığını zaten biliyoruz."

Ağzından yavaşça bir gülümseme yayılıyor ve eli kalkıp manikürlü tırnaklarından birini çenesine dokunduruyor. "Bu birkaç hafta önce doğru olabilirdi ama artık tamamen bağlandım," diye böbürleniyor ve başka bir şey söylemeden Riley'nin gözleri de beyaza dönüyor.

Bağım, kendimi hareket ettirmeye fırsat bulamadan bedenimi hareket ettiriyor, beni durduğum yerden Nox'un yanına fırlatıyor ve ben onun üzerine serilene kadar onu yere düşürüyor. Bir an için, belki de Giovanna'nın

ikimizin de arkasındaki duvara saplanmış ateş demirini görmeden önce bir şekilde beni kontrol altına aldı.

Nox'un göğsünü delip geçebilirdi.

Bağlarım canlanmadan önce bir saniyeliğine demir çubuğa bakıyorum ve yerden kalkıyorum, kendimi fırçalıyorum ve manipülatif kaltağa kendi elimi kaldırıyorum. Yine de o benim için hazırdı, kelimenin tam anlamıyla ruhunuzu söküp atabilecek biriyle yüzleşirken ne kadar hazır olabilirseniz o kadar hazırdı ve etrafımızda mobilyalar uçuşmaya başladı.

Riley'e odaklanmamı ve önce onu öldürmemi sağlamaya çalışıyor. Artık deşifre olduğuna ve ona ihtiyacı kalmadığına göre Riley onun planları için bir yemden başka bir şey değil.

Bond'um bile bu konuda bazı öfke duygularına sahip ve Bond Grubumuz dışındaki hiç kimseyi gerçekten umursamıyor.

Üzerime bir koltuk fırlıyor ama Brutus onu hiçbir şey olmamış gibi savuşturuyor ve ben de gözlerimi Giovanna'dan ayırmıyorum, onun beni güvende tutacağından kesinlikle eminim. "Kötü hareket. Güzelce içeri alınabilirdin, şimdi geri sürükleneceksin, beyin ölümü gerçekleşecek."

Bana aptalca gülüyor ve Riley'nin gözleri parladığında, beni korumak için bağıma ya da Brutus'a ihtiyacım yok, önüme fırlatılan kanepeden yan adımlarla geçiyorum. Nox'un yanıma yaklaştığını hissediyorum, gözleri hâlâ boş ama yüz hatlarında omuriliğime heyecan veren bir boşluk var.

Bağım içimde geriliyor, onunkini görmeye tepki verirken uzuvlarıma yayılıyor.

Nox'a olan şaşkınlığım Gryphon'un Riley'e ateş edip onu bacağından vurması ve bir çığlık atarak yere düşürmesiyle bozuluyor. Gözleri her zamanki bal rengine dönüyor ve havada asılı duran sehpa tekrar yere düşüyor.

Bu ne içindi?! Buradaki tehlike o değil! Ben bağırıyorum ve Gryphon cevap vermekte tereddüt etmiyor.

Dikkatin dağılmıştı ve indirilmek üzereydin. Ayrıca, Bonded'ime bok atan o ve ben de

Öylece durup olanları izlemeyeceğiz. Onları geri aldığımızda onu iyileştirebiliriz.

Ben ofluyorum ama Nox öne çıkıyor ve gölge yaratıklarını yönlendirerek durumu tekrar ele alıyor. Riley, lanet bir kurşun sayesinde artık görevde olmadığına göre, odağı tamamen Giovanna'da.

Ona odaklandığında gözleri daha parlak bir beyazla parlıyor, ama yüzü aynı boş levha olarak kalıyor, soğuk, duygusuz bir varlıktan başka bir şey yok.

Bu onun Bond'u olmalı.

Gölge yaratıklardan üçü aynı anda Giovanna'nın üzerine atlıyor, Giovanna karanlığa bürünene kadar şekilleri değişiyor ve dönüşüyor, onlarla savaşmaya çalışırken hüsran içinde kıvranıyor ve çığlık atıyor. Faydası yok, kendi yoğunluğunu istediği zaman değiştirebilen bilinçli dumana karşı mücadele etmeye çalışıyor.

Hediyesinin zihnimde dolaştığını ve işe yaramaz bir şekilde zıpladığını hissediyorum. Bağlandıktan sonra bile, benimle ve gücümle kıyaslandığında bir hiç. Bu konuda çok tatmin edici bir şey var.

Ona doğru sırıtıyorum, üzerini kaplayan kara dumanın altından göremiyor ama beni yeterince iyi duyabiliyor, "Dürüst olmak gerekirse, senden daha fazlasını bekliyordum. Yüksek profilli bir Bond Grubuna girip onlarla bu kadar uzun süre uğraştıktan sonra... Bize bundan daha fazla sorun çıkarmanı bekliyordum. Acınası, gerçekten."

Boğuk bir çığlık attı ve sonra bana hırladı, "Ben senin aklına giremeyebilirim ama Silas girecek. Onu durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok. Sen ya da senin lanetli Bond Grubun. Bu sadece bir zaman meselesi, canavar."

Kanım damarlarımda soğuk akıyor.

Onun haklı olduğunu zaten biliyorum. Davies'in ne kadar güçlü olduğunu bilecek kadar çok işkence gördüm ama Nox'un aklına girmesi fikri? Ya da herhangi bir Bond ve Bonded'ımın?

Ölmeyi tercih ederim.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Oli

İki blok halinde Sığınak'a geri götürüldük, çocuklar önce Giovanna ve Riley'i aldılar, sonra Gryphon, Nox ve benim için geri geldiler. Eşyalarımızın geri kalanı için geri dönmemiz gerekiyor ve ağaçların arasından geri yürürken bunu hissettim.

Gözler üzerimizde.

Ne Gryphon ne de Nox bunu fark ediyor gibi görünmüyor, ikisi de kamp yerine geri dönerken odaklanmaya devam ediyor ve benim bağım tamamen devralmıyor ama fark ediyor.

Göğsümde hareketsiz duruyor ve sadece... bekliyor. Ne için, hiçbir fikrim yok, ama bekliyor ve izliyor ve hazır bekliyor, bir şey olursa devralmaya hazır.

Ama öyle değil.

Taşıyıcı bizi geri götürmek için tekrar gelmeden hemen önce ekstra paketleri alıyoruz. Ormandan çıkmaya o kadar hazırım ki, sinirden derimden çıkmaya hazırım. Ayaklarımız yere bastığı anda, Gryphon kusmamı engellemek için bir elini boynumun bir tarafına doluyor, ancak Hediyesi bittiğinde ve muhtemelen North'u bulmak ve onunla ilgili bilgi almak için benden uzaklaştığında

Görevi tamamladım ama içimdeki huzursuzluk hissi hâlâ devam ediyor. Bu kesinlikle hareket hastalığı değil. Hayır, tamamen başka bir şey.

Nox bana bakıyor.

Doğrudan bana bakıyor, bir kez olsun alay etmiyor ya da hırlayarak hakaret etmiyor ve bu da derimden çıkma isteği uyandırıyor. Bana bakmamak ya da yanımda olmamak için elinden gelen her şeyi yapıyor, bu yüzden orada öylece durup beni içine alması... çok rahatsız edici.

Sertçe yutkunuyorum ve gözleri kısılana kadar aptal gibi ona bakıyorum. Öne, bana doğru bir adım atıyor ve sonra sanki etrafta vızıldayan TacTeam personelinden başka bir şey görecekmiş gibi omzumun üzerinden geriye bakıyor. "Ne oldu? Ne oldu?"

Sanırım kullandığı dikkatlice düşünen ses tonundan dolayı, ama bir kez olsun başımdan savmıyorum. Yapabilirdim ve muhtemelen yapmalıydım da, ama gözleri hala yüzümde dolaşırken sanki beni ilk kez görüyormuş gibi hissediyorum.

Bedenlerimiz arasında bir boşluk bırakmaya dikkat ederek ama etrafımızdaki personelin duymayacağından emin olarak ona yaklaşıyorum. "İzlendiğimizi hissediyor musun? Sanki... bir şey bizi izliyormuş gibi? Bundan kurtulamıyorum ve biz dışarıdayken bunu tekrar hissettim."

Başını kaldırıp etrafımdaki herkese kaşlarını çatarak bakıyor. "Neden daha önce bir şey söylemediniz? Riordan bizimle olabilir ve atlayışla birlikte bizi takip edebilirdi."

Midem bulanıyor.

Her zaman sadece benim için takındığı alaycı tavır yüzüne yeniden yerleşiyor ve tersliyor, "Benson'ı bulmam gerek. Şimdi benimle gel."

Kabul etmemi beklemeden yanımdan geçip gidiyor ve ben de onu takip ediyorum çünkü Direniş'in görünmez, neredeyse tespit edilemez adamını bir kez daha unutmuştum. Hay sikeyim. Daha önce konuşmalıydım.

Nox'a bundan bahsetmemem gerektiğini de bilmeliyim, çünkü bahsettiğimde cevabı sert oluyor. "Evet, söylemeliydin. Senin bağın herkesten daha deneyimli ve daha keskin bir farkındalığa sahip ve eğer onu gerçekten dinlemeyeceksen, o zaman bir sorumluluk ve kendin de bir casus kadar iyisin. Hepimizi öldürtmeden önce bilgi depolamayı bırak ve konuşmaya başla, Zehir."

Beni azarlamasına izin verdim.

Yine de grubun kenarında Gryphon'u geçiyoruz ve azarlamanın uzun sürmesine izin vermeye pek hevesli değil. "Bilgi depolamak mı? Bu konuda hiçbir şey bilmiyorsun, değil mi Draven?"

İşte yine oldu.

Ona sormaktan kendimi alamıyorum: "Bunu şimdi mi konuşacağız?

Bana bakıp başını hafifçe salladıktan sonra Nox'un geri çekilen sırtına bıçaklamayı düşünüyormuş gibi bakıyor. Bu konuyu North'la da konuşmam gerekiyor, tercihen birlikte. Bu konuda endişelenme, Bonded.

Nox'un vahşi ruh hali, Sawyer'a ulaştığımızda ve video görüntülerini ne kadar ısıtırsa ısıtsın Riordan'ın bizimle olduğuna dair hiçbir kanıt bulamadığında bile hafiflemiyor. Suçluluk duygusu hâlâ içimi kemiriyor çünkü içten içe Nox'un haklı olduğunu biliyorum.

Direniş'i buraya geri getirebilirdim, onlara buraya bir casus sokmaları için anahtarlar verebilirdim ve bu beni de diğerleri kadar kötü yapar.

Bizimle gelebilir misin? Eğer meşgul değilsen. Bu bir kaçış, ama dönüşümüzden sonraki görüntülerde Riordan'ı bulursak Nox'un alayının neye dönüşeceğini bilmek istemiyorum. Nox'la tek başıma başa çıkma konusunda çok kararlıydım, ama bu görevi berbat etmeden atlatabileceğimden de çok emindim.

Ve işte buradayım, her şeyi mahvediyorum.

Sen yapmadın. Orada onun hayatını kurtardığını, gölgesindeki yaratıklardan bile önce tepki verdiğini hatırlamalısın.

ve sen yanlış bir şey yapmadın. Riordan bizimle geri gelse bile, bu senin suçun değil. Hissettiğin kötü duyguyu fark etmedim bile, bu benim suçum. Nox da fark etmedi, bu onun suçu. Kendini rahat bırak, Bonded.

Ama yapamam.

Yapamam çünkü... lanet olsun, çünkü bir şey söylemek çok kolay olurdu ama yapmadım. Ürkütücü hissi kaçırmış olmalarının bir yığın nedeni olabilir ama ben hissettim ve bu konuda bir şey söylemeliydim.

Gryphon iri ellerinden birini omurgamın dibine yerleştiriyor ve beni odadan dışarı yönlendirerek Nox'un peşinden güvenlik odasına doğru yola çıkmamızı sağlıyor. Temiz havaya çıktığımızda, kuşluk güneşi ikimize de vurduğunda, bırakıp gitmek yerine, beni yanına çekmek için avucunu kalçamın etrafına kaydırıyor. Genelde toplum içinde bu kadar eli açık olmaz, özellikle de etrafta TacTeam varken, bu yüzden şu anda acınacak halde görünüyor olmalıyım.

Dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var.

"Riley'i vurmanın Giovanna'yı aklından çıkarmak için işe yarayacağını nereden biliyordun?"

Gryphon omuz silkiyor. "Şanslı bir tahmin. Giovanna'nın kafasını karıştırması sayesinde zaten neredeyse bayılmak üzereydi. Vücudunun acıyı ve güç kullanımını kaldırabileceğini düşünmedim. Benzer bir durumla daha önce de karşılaşmıştım, bu yüzden daha çok hesaplanmış bir tahmindi."

Başımı sallıyorum ve Nox benim yüzümden Sawyer'ı taciz etmek için güvenlik ofisine dalarken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. "Peki ya işe yaramasaydı?"

Gryphon Nox'a kaşlarını çatıyor ama yine de cevap veriyor. "Ben olsam göğsüne nişan alırdım. Görev hiçbir zaman senden daha önemli olmayacak. Bunu unutma, Bonded."

Sawyer kimsenin bizi takip ettiğine dair bir kanıt bulamadı.

Taşıyıcının taktığı vücut kamerasını kontrol ettiğinde bile, ormanda bizimle birlikte başka birinin olduğuna dair herhangi bir kanıt bulamıyor. Nox ona inanmıyor ve Gryphon geri adım atması için araya girmek zorunda kalıyor ve onlar birbirlerine karşı dururken Sawyer'ın gözlerine bakamıyorum. Eminim bu konuda bir şaka yapmak istiyordur, garip ya da cinsel bir şey, ama şu anda içimde öyle bir şey yok.

Ya da Sage'i şu anda içinde bulunduğu hapsedilmişlikten kurtaracak bir şey bulamadığım için beni azarlayacak.

Gryphon, TacTeam'inde önemli bir şeyle ilgilenmek için çağrılıyor. Nox'u da yanında götürüyor ve beni Sawyer'la yalnız bırakıyor. Beni bırakıyor ama ancak Gabe beni almaya gelene kadar buradan ayrılmayacağıma dair Bond'umuz üzerine yemin ettirdikten sonra. Hâlâ üzerimde silahlar olması ya da içimde gizlenen katil bir bağ ve asla tükenmeyen bir Hediye olması önemli değil.

Görünüşe göre hala bir Bond korumasına ihtiyacım var.

Ama dediğini yapıyorum ve Sawyer'ın yanındaki sandalyeye yığılıyorum, gecenin yetersiz uykusu beni yakalıyor. Gryphon ve Nox'un güvenlik ofisinden ayrılması ve Sawyer'ın bana kötü kötü bakması için gereken süre kadar zaman geçmesi gerekiyor.

"Neden bana annemi öldürmüşsün gibi bakıyorsun?"

Ona homurdanıyorum ve omuz silkiyorum, iki gözümü de ovuşturuyorum, böylece hala onun tarafına bakmak zorunda kalmıyorum. "Hâlâ elimde bir şey yok. Giovanna ve Riley'i buraya geri getirdim ama orada başka hiçbir şey yoktu, o kaltağın hain olmasından başka bir şeye dair hiçbir işaret yoktu. Tüm bu olanlar yüzünden kendimi işe yaramaz ve suçlu hissediyorum."

Sawyer alay ediyor ve parmaklarının tuşların üzerinde uçuşurken çıkardığı sesi sanki bir ninniymiş gibi dinliyorum. "I

ormanda bir açıklama içeren dev bir reklam panosu bulmanı beklemiyordum, Oli. Sen bekliyor muydun?"

Ayaklarımı biraz daha geniş açıyorum. "Yani... iyi olurdu. Onun oradan çıkmasına ihtiyacım var. Bu boku açıklayacak bir şeye ihtiyacım var. Onu görmeye gittin mi?"

"North bana izin vermiyor. Başta çok kızdım ama Gray benim burada bilgisayarımın başında, onun ise tahvillerinin yanında daha çok işine yarayabileceğimi söyledi. Yine de onu aşağıya indirdim ve kızın berbat durumda olduğunu söyledi. Aslında yapmadığını bilmesine rağmen birini öldürmüş olabileceği için kesinlikle yıkılmış... yani zihinsel olarak. Fiziksel olarak, kesinlikle yaptı. Yaptığını biliyorum çünkü her hareketini izledim ve videoda hiçbir manipülasyon yok. Her şeyde çok titiz davrandım."

Başımı salladım ve sonunda ona baktım. Bok gibi görünüyor.

Benim hissettiklerimin aynısı, gerçekten.

Gözlerinin altında koyu halkalar var ve masasının etrafındaki boş enerji içecekleri yığını, kız kardeşini bu pislikten kurtarmak için ne kadar çok çalıştığını açıkça anlatıyor. Yanaklarında da ince bir kirli sakal var, bu da tanıdığım alaycı, arsız pislik için çok fazla 'yetişkin' görünüyor. Beni bakarken yakalayınca, "Duş almam gerektiğinin farkındayım Fallows. Bunu belirttiğin için teşekkürler."

Alay ediyorum ve ona doğru küçümseyici bir el atıyorum. "Böyle devam ederse seni sakallı hayal ediyorum ve bununla baş edemiyorum. Bir şeyler bulup seni buradan çıkarmam lazım."

Tam kapı çalınırken bağlarım göğsümde ısınıyor. Sawyer, Gabe'i içeri almak için masanın altındaki bir düğmeye basıyor. Bond'um inşaat alanlarından birinden gelmiş gibi görünüyor, iş kıyafetleri hâlâ ince bir toz tabakasıyla kaplı ve cildinde hâlâ güzel, temiz bir ter parlıyor.

Bu benim bağlarımı güçlendiriyor.

"İğrenç, benim önümde ona öyle bakmayı kes. İkinizin yaydığı bastırılmış cinsel hayal kırıklığı için zamanım yok."

Sawyer'ın şımarıklığı karşısında gözlerimi deviriyorum. "Genelde ön sıradan bilet alırsın."

Kapıyı gösterip tersliyor, "Ben çalışmaya çalışırken olmaz. Git başka bir yerde genç, azgın ve aşık ol."

Gabe elini tutmam için bana uzatırken bile onunla alay ediyor, yerimden kalkmama yardım ediyor ve beni güvenli bir şekilde yanına çekiyor. "Seni görmek de güzel, Benson. Bir şey bulabildin mi?"

İkimiz için de başımı sallıyorum, boğazım düğümlenirken ağzım sıkılıyor. Gabe kaşlarını çatarak bana bakıyor ve eğilerek dudaklarıma hızlı bir öpücük konduruyor. Teni sıcak ve davetkâr, göğsümde ona ait olan boş alan ağrıyor ve onun gücüne daha fazla yaslanıyorum.

Bana gülümsüyor, gözleri yüzümde gezinirken yumuşacık. Umarım yolculuktan dolayı kir ya da başka bir şeyle kaplanmamışımdır. "Sawyer'ı sürüngen yöntemleriyle baş başa bırakalım Bond. Sana göstermek istediğim bir şey var."

Sawyer'ın "Spoiler uyarısı!" diye seslenmesiyle birlikte ayrılıyoruz. Bu onun siki!"

Gözlerimi deviriyorum ve Gabe arkamızdan onu tersliyor, oradan çıkarken öğle güneşi yanaklarımı ısıtsa da temiz hava beni rahatlatıyor. Bir saniyemi ayırıp etrafa biraz bakıyorum ve biz kurtarma görevindeyken şehir merkezinin son birkaç gün içinde epey temizlendiğini görüyorum.

Hala çok fazla hasar var, düzinelerce tahrip olmuş yol ve bina bir gecede onarılamaz, ancak moloz ve enkaz temizlendi ve desteklenebilecek olanların üzerine yamalar yapıldı. İnsanları binalardan çıkarmak için yeterli sayıda bitmiş evimiz yok.

Birkaç kırık pencere var ama tamirat devam ediyor.

Her yerde inşaat malzemeleri ve iyi tavırlarıyla çalışmaya başlayan kadın ve erkek grupları var ve topluluk duygusu göğsümü sıkıyor.

Gerçekten bunun için savaşıyoruz.

Bu insanlar için savaşıyoruz, benim bağıma karşı temkinli olsalar bile. Demek istediğim, bu sadece aralarında yaşayan bir yırtıcı olduğunu bilecek kadar akıllı olduklarını gösterir. Bunun için kimseyi öldürmem.

"İşte, ATV'yi alıyoruz," diyor Gabe, beni buraya ikimiz için getirdiği aracın yanına çekerek. Araca en son Atlas'la binmiştim, ikimiz bir mağarada tek başımıza mükemmel bir gece geçirdikten sonra ertesi sabah her şey boka sarmışken telaşlı bir şekilde geri dönmüştük ama yine de yanaklarım kızarıyor.

"Nereye gidiyoruz? Önce üstümü değiştireyim mi?" Bana yardım ederken, yürüyüşten dolayı bacaklarım hala biraz ağrıyor, bunu asla kabul etmeyeceğim diyorum.

"Göreceksin Bond. Bir kez olsun seni şaşırtmama izin ver."

Bana karşı takındığı kendini beğenmiş tavır karşısında oflayıp kollarımı göğsümde kavuşturuyorum, şaka yollu bir öfke nöbeti geçirdiğimi hemen anlıyor. Ellerimden birini tutuyor ve parmaklarımızı birleştirmek için çekiştirerek kalçasına dayıyor.

Koltuğa yerleşip geçtiğimiz evlere ve binalara bakarak Sığınak'ın aslında ne kadar büyük olduğunu anlıyorum. North ve ailesi buraya tamamen fedakârca çok fazla para ve zaman harcamışlar. Kendilerine sadece bombaya dayanıklı bir sığınak inşa edebilirlerdi, ama bunun yerine verilen ismi gerçekten hak eden bir şey yaratmışlar.

Sığınak.

Kasabanın eteklerinde, küçük bir yokuşun yukarısında ve yığılmış inşaat malzemeleriyle çevrili bir konak var. Gabe ATV'yi konağın önüne çekip park ediyor, motoru durduruyor ve önümüzde duran sarayı işaret ediyor.

Tamam, muhtemelen büyük bir ev olarak sınıflandırılabilir, ancak şu anda birlikte sığındığımız evden en az dört kat daha büyük.

Gabe elimin arkasını öperek, "Evine hoş geldin Bond," diye mırıldanıyor.

Ağzım açık kalıyor ve muhtemelen tam bir aptal gibi görünerek ona şok olmuş bir bakış atıyorum. O da bana sırıtıyor, dışarı çıkıp bana yardım etmek için etrafımda dolaşıyor ve malzeme yığınları arasından geçip merdivenleri birlikte çıkarken kolunu omuzlarıma doluyor.

"Bu bizim mi? Sanırım Kuzey'in."

Gabe başını bana doğru sallıyor. "Hayır, ilk seferinde haklıydın. Burası bizim. Kuzey ve Gryphon bu yeri birlikte seçtiler, böylece herkesten biraz daha uzakta ve güvenliğini daha kolay sağlayabileceğimiz bir yerde olacağız. Ben inşa ettim ve Atlas da gücünü nasıl iyi kullanacağını öğrendiğinden beri yardım ediyor. Nox... çoğunlukla ofisinin ve kütüphanesinin nasıl yapılmasını istediği konusunda taleplerde bulundu, ama sanırım bu hala girdi. North detayların çoğunu seçti. Ona bu konuda senin de fikrini alması gerektiğini söyledim ama... yine de o bir Draven. Ondan alabileceğim çok şey var."

Sırıtıyorum, çünkü bu doğru ve artık onun hakkında takdir ettiğim bir şey. Kontrolü eline alan ve karar verme yükünü bana bırakmayan bir erkekte çok seksi bir şey var. Artık biraz özerkliğim olduğuna göre, bir gün içinde almam gereken yeterince karar var. Şu anda kimseyle boya parçaları ya da fayans seçimleri hakkında tartışmak istemezdim.

Gabe beni ön kapıya kadar götürüyor ve ben pencereden bakarken orada duruyor. "İçeri girebilir miyiz? İçeri girmek için yeterli mi?"

Sırıtıyor ve elimi tutarak beni evin içinde gezdiriyor, aletlerden ve hala indirilmeyi bekleyen döşeme yığınlarından kaçıyor. Her şey güzel toprak tonlarında; renkler şu anda yaşadığımız tozlu, uzak çöle uyuyor. Ev, Draven malikanesinin en fazla beşte biri büyüklüğünde olsa da, şu anda içinde bulunduğumuz küçük geçici evle kıyaslandığında yine de çok büyük hissettiriyor.

Şimdiden evim gibi hissettiriyor.

"Burada kamp yapıyordum. Kuzey'le burayı bizim için öncelikli hale getirmesi konusunda konuştum. Diğer ailelerin barınmasına odaklanıyordum çünkü paylaşan çok kişi var ama... olanlardan sonra sizi buraya yerleştirmek bir güvenlik sorunu. Diğer evimiz o kadar güvenli değil ve... sen her zaman öncelikli olacaksın."

Ona cevap vermek için ağzımı açıyorum, ancak ne söyleyeceğimden emin değilim, o zaman durup kapılardan birini iterek açıyor, beni büyük bir yatak odasına çekiyor ve kapıyı arkamızdan sıkıca kapatıyor.

Çok etkileyici.

Oda çok büyük, North'un malikanesindeki odamdan bile daha büyük ve sadece tamamen bitmiş değil, aynı zamanda döşenmiş. Bir araya getirilmiş iki Cal King büyüklüğünde dev bir yatak, duvarda bir televizyon ve köşede üzerinde dizüstü bilgisayar bulunan bir çalışma masası var. Perdeler ve yerde pelüş halılar var ve... mükemmel bir şekilde tamamlanmış.

"Bunu nasıl yaptın? Tüm bunları nasıl yaptın... sadece benim için?"

Utangaç bir şekilde sırıtıyor. "Sana söyledim; burada kamp yapıyordum. Renklerin ve mobilyaların çoğunu North seçti. Ben sadece hepsini bir araya getiriyorum. Seni o evden çıkarmak istedim."

Biraz alay ediyorum ve kendimi küçümseyerek gözlerimi deviriyorum. "Koca bir ev inşa etmenin 'sadece' bir şey olduğunu sanmıyorum, Gabe. Teşekkür ederim. Buna ihtiyacı olan insanlar varken bunun öncelikli olması beni çok suçlu hissettiriyor.

daha fazla, özellikle de kasabadaki hasarı gördüğünüzde, ama... tükenmiş hissediyordum. Buna ihtiyacım vardı."

Başını sallıyor ve beni tekrar göğsüne çekiyor, sanki onun için çok değerli bir şeymişim gibi başımın tepesini öpüyor. Elbette onun için değerli olduğumu, onun Merkez Bağ'ı olduğumu biliyorum ama yine de bu bir onur gibi geliyor.

"O evde ziyan olup gitmene izin veremezdim. Ayrıca biraz ses yalıtımı da iyi olur. Geldiğini sürekli duymak zorunda kalsaydım, delirebilirdim."

Yüzüm kızarıyor ve başımı eğiyorum, utancımdan kahkahalara boğulduğunda onu görmezden geliyorum, çünkü ben de bu konuda o kadar kötü hissetmiyorum. Gözlerimi kapatırsam, North'un elinin boynuma dolandığını ve bağı beni çiğ çiğ sikerken beni tuttuğunu hâlâ hissedebiliyorum. Bu konuda asla kötü hissedemeyeceğim.

"Etrafına bak Bond, rahatına bak."

Kontrol etmek için ebeveyn banyosuna doğru yürüyorum, devasa küvet, gömme oturma bankı ve dört masaj yapan duş başlığı olan duş neredeyse ağzımın suyunu akıtıyor. North'un malikanesindeki duşun geliştirilmiş bir versiyonu gibi ve içine girmek için sabırsızlanıyorum.

Ebeveyn odasının diğer ucunda bir kapı var. Kapıyı açtığımda sadece dolabımı değil, buraya gelirken yanımda getirdiğim tüm kıyafetlerimi ve ayakkabılarımı koyduğum çantalarımı da buluyorum.

Ben çoktan taşındım.

Gabe'e dönüp güvensizlik içinde fısıldıyorum, "Bu gece burada mı kalacağız? Bunun için yeterli mi?"

O da sırıtarak başıyla onaylıyor. "Odanız, banyonuz ve mutfağınız hazır. Benim odamda sadece ışıkların bağlanması gerekiyor. North'un odası döşenmeyi bekliyor. Gryphon'un odası bugün boyanıyor ve Atlas da banyosu üzerinde çalışıyor. Nox'unki bitti, her şeyin basit ve sade olmasını seviyor. Ama evet, bu gece buradayız Bond."

Yemin ederim, bir erkeğin bana söylediği en romantik şeydi.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Gabe

Bond'umun yüzündeki sevinç, burada geçirdiğim uzun saatlerin her yorucu ve sinir bozucu saniyesine değmesini sağlıyor.

O elini yüzünü yıkamak için doğruca banyoya gitti, ben de ikimize öğle yemeği hazırlamak için mutfağa indim. North arayıp Oli ve arkadaşlarının dönüş yolunda olduğunu söylediğinde yemekhaneye inip mutfakta alışveriş yapmış, şefin beni takip edip sürekli homurdanması sayesinde elime ne geçerse almıştım. Mutfağından çıkan gerçek yiyecekleri umursadığından değil, sadece Dravenler için artık eskisi kadar yemek pişirmediği için kızgındı.

Adam Kuzey için çalışmaktan büyük gurur duyuyor.

Tanrı'ya şükürler olsun ki Bond'umu yemek konusunda memnun etmenin kolay olduğunu zaten biliyorum. Yatak odasının kapısını arkamdan tekmeleyerek kapattığımda, tüm süslemelerle dolu bir sandviç bana gülümsemesini sağlıyor. Liseden kalma eski futbol formalarımdan biri ve Gryphon'dan sakladığı eski bir eşofman altıyla dev yatağın ortasında otururken çok sevimli görünüyor.

Sesim boğazımda düğümleniyor.

"Sandviçte pastırmaya bayılıyorum! Tuvaletten çıktığımda pişerken kokusunu alabiliyordum ve o zamandan beri ağzımın suyu akıyor."

Ona sırıtıyorum ve temiz çarşaflara sürtünmemeye dikkat ederek tabağı uzatmak için yanına gidiyorum. Hâlâ toz içindeyim ve Tanrı bilir daha neler var üzerimde ve onun alanına bu şekilde saygısızlık edecek değilim.

Onu buraya getirmemin tek amacı saygı gördüğünü hissetmesi ve hayatının nasıl göründüğü konusunda daha fazla kontrol sahibi olması. Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok, özellikle de North ve Gryphon'un ona sağladığı ekstra güvenlik konusunda hemfikirken, ama ona bu küçük sığınağı verebilirim. Kendi alanına ne kadar ihtiyacı olduğunu biliyorum, tahvillerini arzuladığında bile.

"Benimle oturacak mısın yoksa ben kendimi domuz yerine koyarken bana mı bakacaksın?" Oli, Sage'le işler sarpa sardığı için şımarıklığı biraz azalmış olsa da hâlâ orada.

Masasının arkasındaki sandalyeyi alıp yanına oturmak için sürüklüyorum. "Üstüm başım toz içinde. Yemeğimi bitirdikten sonra duş alacağım. Gryphon aramadan önce vaktim olmadı."

Başını sallayıp sandviçinden kocaman bir ısırık daha alıyor, ağzının kenarından biraz sos damlıyor ve ben de ona sırıtıyorum. Bond'umun tüm engellerini ve duvarlarını yıkmış olan bu versiyonu benim en sevdiğim versiyonu. Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Sen de benimle gelmeliydin. Sonrasında yemeği birlikte yapabilirdik."

Neredeyse boğuluyordum.

Bağlanmış Grubumda rekabet etmem gereken dört Bağ daha olduğu gibi küçük bir gerçek sayesinde, onun yanında kendimi tam bir pislik haline getirmemek için çok zaman ve çaba harcadım. Çok erken yutkunmama ve boğazımdan aşağı inerken biraz kuru olmasına rağmen kendimi toparlamayı başarıyorum.

"Bunun masada olduğunu bilmiyordum. Bunun bir seçenek olduğunu kesinlikle söylemediniz."

Düşünüyormuş gibi başını yana eğiyor ve yavaşça başını sallıyor. "Bu doğru."

Tekrar sessizliğe gömülüyoruz, sadece ikimizin de yemeğimizi yerken çıkardığı sesler duyuluyor ve ben duş almak için tabağımı onun yan masasına bıraktığımda boğazını temizliyor. Durup ona bakıyorum, kaşlarımı kaldırıyorum ama fikrini değiştirmiş gibi başını bana doğru sallıyor.

Onu zorlamıyorum.

Asla yapmadım ve yapmayacağım. Bir aziz olduğumu falan düşünmüyorum, ama onunla bağımı tamamladığımda, bunun başka aptalca bir nedenden değil, o istediği için olduğundan emin olmak istiyorum. Onun da benim için en az benim onun için olduğum kadar çaresiz olduğundan asla şüphe d u y m a k istemiyorum.

Ben de banyoya yöneldim, omuzlarımı geriye doğru yuvarladım ve oradaki kemiklerim çatırdarken nefesimin altında biraz inledim. Bu sabah Oli'nin dolabına halı döşemek için güneşten önce kalkmıştım, bunun yapılması için gereken son şeydi ve ruloları eve tek başıma taşımak yapılacak en kolay şey değildi. Antrenmanlarımı aksatıyordum ve vücudum bunu hissediyor.

Oli seslenmeden önce kapıyı açtım, "Gabe? Masanın üstünde."

Geri dönüyorum ve onu bana bakarken buluyorum, bağının onu ele geçirdiğine ve karar vermeye zorladığına dair hiçbir işaret yok, sadece o kristal berraklığındaki mavi gözler sabah güneşin doğuşundan emin bir şekilde bana bakıyor.

Lanet olsun.

Artık sikim taş gibi olmadan duş almak imkânsız. Sabunlarının, losyonlarının ve kız boklarının kokuları daha da kötüleştiriyor, sanki kendimi delirmeye hazır olana kadar Oleander Fallows'un her şeyiyle marine oluyorum.

Şu anda mastürbasyon yapmak çok mu ileri gitmek olur? Kahretsin, burada çarşaflarına toz bulaştırmadığı için ona saygı duymakta ne kadar iyi olduğumu düşünüyordum ve

On dakika sonra, bana dört küçük kelime söylediği için duş perdesine döllerimi püskürtmeyi düşünüyordum. Başka bir durumda hiç de tahrik edici olmayan dört kelime.

Yüce İsa.

Ailemin adını lekelemeden önce oradan siktir olup gidiyorum, bir havlu kapıp hızla kurulanıyorum. Bağlarım Oli'ye geri dönmek için göğsümü çekiştirip duruyor ama bedenimi orada durmaya ve kendimi tutmaya zorluyorum. Kendimi rezil etmeye niyetim yok. Oraya hücum ederek onu korkutmak ve... lanet olsun, tamam, sakinleşmeye çalışırken şu anda ona yapmak istediğim şeyleri düşünemiyorum.

Havluyu belime sarıyorum ve yatak odasına geri dönüyorum, orada beni bekleyen çantamdan kıyafetlerimi almayı planlıyorum, ama Bond'umu görür görmez işim bitiyor. Yatakta oturuyor, dizlerini göğsüne çekmiş ve beni içine çekerken gözlerindeki aç bakış beni durduruyor.

Tadının nasıl olduğunu merak ediyorum.

Kalçalarının başımın etrafında nasıl hissettirdiğini ya da boşalırken yüzünün nasıl göründüğünü ya da lanet olsun, bağı katılmak için dışarı çıktığında ne olduğunu bilmek istiyorum.

Haftalarca onunla yakın bir yerde yaşadığım için geldiğinde nasıl sesler çıkardığını zaten biliyorum. Aynı sesleri çıkarıp çıkarmayacağını ya da ondan yeni sesler çıkarıp çıkaramayacağımı bilmek istiyorum. Onu hangi sınırlara kadar zorlayabileceğimi ve hangilerinin onu kıvranan bir mutluluk havuzuna devirmeye değeceğini bilmek istiyorum.

Bağım göğsümün içinde onun için öfkeleniyor, kuduz bir canavar gibi itiyor ve hırlıyor ve değişme dürtüsünün beni dövdüğünü hissedebiliyorum. Yırtıcı olmaya, içimde saklanan şeyin derisini giymeye ihtiyacım v a r, çünkü o benim için her zaman nihai av oldu.

Üç adımda yatağa varıyorum ve Oli benimle buluşmak için dizlerinin üzerine kalkıyor, elleri ıslak saçlarıma kayıyor

Dudaklarımı dudaklarına götürürken tereddüt etmeden. Onu daha önce yüzlerce kez öpmüştüm, o buraya ayak basarken hayatlarımızın karmaşasına sığdırabildiğim her öpüşme seansında, ama bu farklı hissettiriyor.

Birlikte olmamızı engelleyecek hiçbir şey yok.

Bir şey söylemem, emin olup olmadığını son bir kez sormam gerektiğini hissediyorum, ama dudaklarımdan ayrıldığında, bu sadece formamı çekip çıkarması için gereken süre kadar sürüyor, tüm mükemmel teni sergileniyor ve sonra eşofman altını bacaklarından aşağı iterken beni tekrar öpüyor, düşmesine izin vermek için garip bir şekilde hareket ediyor.

Havlumu sert bir çekişle çözüyorum, şu anda düğmeler veya fermuarlar hakkında düşünmeme gerek olmadığı için mutluyum çünkü bunlar benim yeteneklerimin ötesinde.

Siktir, çok iyi hissettiriyor.

Onu geri itiyorum ve öpüşmeyi kesmeden yatağa, tam üstüne tırmanıyorum. Sırtımın haritasını çıkarırken ellerinin çılgınca hareketlerine rağmen aramızdaki bağı koparmak için acele etmiyor ve ben de bunu kendi avantajıma kullanıyorum.

Çoğunlukla sikime ve bağıma sakin olmalarını söyleyerek.

Bir dakikamı alıyor ama bağımı tekrar itaatkar hale getirdikten sonra boynundan omzunun narin derisine doğru öpmeye başlıyorum, nefesinin boğazında düğümlenmesini dinlerken emiyor ve ısırıyorum. Ona ne kadar yavaş ve dikkatli ilgi gösterirsem, vücudu o kadar durgunlaşıyor ama bastırılmış hale geliyor.

Bağımlılık yapıyor.

Göğsüne doğru ilerliyorum, anın tadını mı çıkarayım yoksa gerçekten olmak istediğim yere ulaşmak için acele mi edeyim diye kendimle savaşıyorum. Kayıtlara geçmesi için söylüyorum, ayak bilekleri kulaklarımın etrafında bir yere kilitlenmiş, mükemmel kremsi kalçalarının arasında.

Kalçalarına geldiğimde, oradaki kemikleri ısırıyor ve yatıştırmak için arkamda bıraktığım küçük girintileri yalıyorum.

Ağrıyı duyunca bir an durdu, bacakları gerildi. Duruyorum, onu neyin korkuttuğunu görmek için yukarı bakıyorum, böylece onu öldürebilirim çünkü şu anda durdurulmak istemiyorum. Hayalini kurduğum bu amcığın tadına bakmaya bu kadar yaklaşmışken olmaz.

Bana alaycı bir sırıtış atıyor ve omuz silkiyor. "Ben sadece bağıma cehenneme gitmesini söylüyorum. Seninle oynamak istiyor ama önce bunu istiyorum."

Oh, evet.

Bu çok hoşuma gitti.

"Ona 'belki bir dahaki sefere' de. Bu sefer bittikten yaklaşık on dakika sonra."

Gülüşü kulaklarıma müzik gibi geliyor, nefes nefese ve heyecanlı ve sonunda istediğimi elde etmek, aylar önce ona vardiyamı ilk gösterdiğimde söz verdiğim gibi onu yemek için geri eğilmeden önce yastıklara doğru gevşeyene kadar bekliyorum. Siktir, her zaman istediğim şey buydu.

Bond'um olduğu için mi bilmiyorum ama onu bir kitap gibi okuyabiliyorum, her küçük hareketi test edebiliyorum ve dilimin klitorisine karşı girdabını, kıvranana ve burada yalnız olduğumuza sevindiğim kadar yüksek sesle inleyene kadar test ediyorum.

Aramızdaki bu anı başka kimsenin duymasını istemiyorum, o bana ait.

Kendi zevk inlemelerim vücudunun tam merkezinde titreşiyor ve nefes almaya başlıyor, saçlarımı yumruklarken elleri sertleşiyor ve yüzümü çekirdeğine daha da yaklaştırmaya çalışıyormuş gibi beni çekiyor.

Vücudu titremeye başladığında, onun bağının yüzeye çıktığını ve benimkini dışarı çıkardığını hissediyorum. Bağımız henüz tamamlanmadı ama süreç başlıyor. Vücudumun her santimetresinde canlandığını hissedebiliyorum. Şu anda her şeyi mahvetmemek için kan tadı alana kadar yanağımın içini ısırmak zorundayım. Duygular neredeyse çok fazla, sanki önce onun içine girene kadar onu boşaltmak için beklemeliymişim gibi, ama

Çıkardığı sesler ve kalçalarını yüzüme doğru hareket ettirmesi bağımlılık yapıyor.

Bu şekilde ölmek istiyorum.

"Gabe, lütfen, daha fazlasına ihtiyacım var. Yapamam... bağımın daha fazlasına ihtiyacı var," diye soluk soluğa bağırıyor ve ben de ona tekrar bakmak için amını ıslattığım yerden çekiliyorum. Saçları yastıkların üzerine ipeksi, gümüş bir yelpaze gibi yayılmış ve yanakları güzelce kızarmış. Dudakları ısırdığı yerlerden kıpkırmızı olmuş, dudakları büzülmüş ve en iyi şekilde istismar edilmiş. Bu anı hayatımın sonuna kadar hatırlamak istiyorum.

Kendimden emin bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum ama sesimin kuru tonu muhtemelen çaresizliğimi ele veriyor, "Sana istediğini verebilirim Bond," diyorum.

İşte bu şekilde kendimi Bond'umla ikinci en büyük fantezimi yaşarken buluyorum, kalçalarıma biniyor ve sikime bir profesyonel gibi biniyor. Kahretsin, her santimimi alırken bir rüya gibi hissediyor ve iyi bir ritim tuttururken tırnakları göğsümü kazıyor.

Kendi kendime konuşuyor olabilirim, ama Oli'nin kıçı kalçalarıma doğru zıplarken, o mükemmel amcığı sikimde yukarı ve aşağı kaydırırken, yükümü boşaltmamak için çok fazla konsantrasyon gerekiyor. O mükemmel, mükemmel ve sonunda ona sahip olduğum için bağlarım derimin altında parlıyor.

Beklediğim her saniyeye değdi.

Tam boşalacağımdan emin olduğum anda, çok yakında, çünkü bunun asla bitmesini istemiyorum, her iki kalçasını da avuçluyorum, onu aletimden kaldırıyorum ve yüzüme binene kadar vücuduma geri sürüklüyorum.

Soluk soluğa bir ses çıkarıyor, kederli ve şok olmuş bir ses ve ben konuştuğumda, kelimelerim tam kalbinde. "Bir kez daha. Bir kez daha dudaklarıma gel Bond."

Ben onu tekrar aşağı çekip tatlı amını ağzıma doğru oturtana kadar bir saniye orada durdu ve

Sonra adımı haykırana kadar yiyorum, kalçaları titriyor ve kalçaları orgazmını gıcırdatıyor.

Dölünün her damlasını içiyorum ve balının tadıyla inliyorum.

Kalçalarının titremesinin durması için gereken süre kadar bekliyor ve sonra vücudumdan aşağıya doğru sürünüyor, beni öpmek ve ıslaklığını dilimden yalamak için dönüyor.

Her ne kadar kontrolü ele almasını sevsem de artık orada yatamam.

İkimizi de ters çevirip tekrar içine doğru itiyorum, aletim hâlâ ağrıyacak kadar sert ve patlamaya hazır. İnanılmaz bir ses çıkarıyor, nefes nefese bir tür ciyaklama ve ardından dudaklarından bir dizi küfür ve övgü dökülüyor.

"Evet, siktir, lütfen... Tanrım, daha fazlası, daha fazlasına ihtiyacım var, Gabe, siktir!"

Bağlanma, nihayet, nihayet eve dönmek gibi hissettiriyor.

Kendi orgazmım beni kafamın arkasına çivileyip işe yaramaz hale getirirken içime yayılan coşku selini tarif etmenin başka bir yolu yok. Sanki bin yıldır yeryüzünün düzlüklerinde tek başıma dolaşıyormuşum da sonunda ait olduğum yeri bulmuşum gibi.

Oli'nin gözleri altımda siyaha kayıyor, ama sadece bir saniyeliğine, o güzel bebek mavileri bana tekrar göz kırpmadan önce. Bu sadece küçük bir andı, az önce kurduğumuz bağlantıyla onun bağını kontrol ediyordu.

Sonunda ağırlığımın farkında olarak onun üzerinden yuvarlandığımda, onu da kendimle birlikte sürüklüyorum, böylece aslında ayrılmamış oluyoruz. En azından önümüzdeki bir hafta boyunca teninin tenime değmesini istiyorum.

Göğsüm hâlâ kabarıyor ama artık ona vururken tenlerimizin birbirine çarpma sesleri olmadığı için sessizliği dolduracak bir şeyler söylemem gerekiyor. "Bu kesinlikle hayal ettiğim şeydi."

Homurdanıyor ve başını omzuma gömüyor, sanki utanıyormuş gibi yüzünü saklıyor.

aslında aletimin üstünde.

"Bağlanma, genel olarak seks, her şey."

Bir an donup kalıyor ve sonra başını geriye atıyor. "Ne demek 'genel olarak seks'? Senin için o kadar uzun zaman olmadı."

Bunu duyduğuma çok sevinerek ona sırıtıyorum. "Tahmin edemedin mi? Belli ki yıllar süren porno deneyimim işimi görmüş."

Bana göz kırpıyor ve sırıtışım genişliyor. "Beklemeye karar veren tek kişi sen değilsin. Ben yapmadım, başka birine dokunma fikrine dayanamadım. Bunu diğerlerini otobüsün altına atmak için söylemiyorum, sadece bana göre değildi. North, Gracie ve onun yaptıkları, senin bakire olman ve bağının misilleme olarak senin rızan olmadan hareket etmesi konusunda öfkelendiğinde, senin de beklediğine inanamadım. Bu beni kararımdan daha da mutlu etti."

Yutkunup yere bakıyor, bir an için kararsız görünüyor ve "Draven'daki tüm kızlar kampüsün yarısıyla yatmışsın gibi davranıyorlardı" dediğinde sesi titriyor.

Omuz silkerken gülümsemem sırıtmaya dönüşüyor. "Evet, hepsi seninle tanıştığımda ve sen bizden nefret ettiğinde fikrimi değiştireceğimi düşündü. İstesem bile değiştiremezdim. Bağım sana bir kez baktı ve ben bittim, sana zaten satılmamış olsam bile. Ki öyleydim bu arada. Sanırım sana karşı bu kadar öfkeli ve kindar olmamın nedeni, hiç kimseyi seni istediğim gibi istemeyeceğimi bilmemdi. Asla istemedim ve istemeyeceğim."

Bana sanki onun için lanet olası ayı asmışım gibi bakıyor ve ben bu kıza o kadar aşığım ki, daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti.

ONUNCU BÖLÜM

Oli

Yeni evimizdeki dev yatakta uyandığımda kendimi iyice dinlenmiş ve saldırıdan bu yana olduğumdan çok daha sakin ve yerleşik hissediyorum. Bu bağlarımın dört Tahvilimle bağ kurmaktan memnun olmasından mı yoksa nihayet biraz dinlenebildiğim için zihinsel bir şey mi bilmiyorum ama çok rahatladım.

Gabe hâlâ yanımda uyuyor, battaniyeler kıçının kıvrımlarını zar zor örtecek şekilde aşağı itilmiş. Kendimi manzaranın tadını çıkarmaya bırakıyorum çünkü o muhteşem. Hafifçe horluyor, ağır nefes alıp vermenin ötesine geçmiyor ve küçük bir tutam saçı alnına düşerek onu orada uyuyan altın bir prense benzetiyor.

Günün geri kalanını birbirimize sarılarak geçirdik, tamamen takıntılı ile haritalama dışarı ve miller. Gabriel Ardern'i boşaltma konusunda usta olduğumu düşünene kadar aramızdaki deriyi yüzüyor ve her küçük zevk noktasını buluyorum.

Bunun benim en büyük başarım olmasından çok mutluyum.

Perdeler yeterince kalın olduğu için güneş ışığı bize ulaşmıyor ama kendimi ne kadar iyi hissettiğimden sabah olduğunu ve on iki saat iyi uyuduğumu anlayabiliyorum.

Bir süre orada dinlenip huzurun tadını çıkardıktan sonra göğsümdeki çekilmeyi fark ediyorum, bir başka Bağlı'mın yakınımda olduğunu hissediyorum. Kendi bağlantımız sayesinde onun Atlas olduğunu şimdiden hissedebiliyorum ve üzerime çekecek bir şeyler bulmak için tökezleyerek yataktan çıkıyorum.

Gabe nefesinin altından homurdanıyor ve ben Gryphon'un gömleklerinden birini ve eski bir şortu giydikten sonra ona doğru dönüp altın rengi saçlarını düzeltiyorum ve kulağına sessizce mırıldanıyorum: "Birazdan dönerim. Atlas'ın ne yaptığına bakmaya gidiyorum."

Sessizce ofluyor ve gözlerini açmadan başını sallıyor, biraz daha yüzüstü dönüyor ve çarşaf aşağı kayarak kıçını ortaya çıkarıyor. Arayışımdan vazgeçip onun yerine yatağa geri dönmek beni kesinlikle cezbediyor.

Öncelikler, Oli.

Bu ev Draven malikanesinden daha küçük olduğu için şükrediyorum, Atlas'ı bulmak için aramak zorunda kalacağım çok daha az oda var. Çoğunlukla göğsümdeki hissi takip ediyorum, bağlarım beni bir pusula gibi yönlendiriyor ve sonunda ebeveyn banyolarından birinde, içine üç kişinin rahatlıkla sığabileceği bir küvet yerleştiren terli ve gömleksiz Atlas'a bakıyorum.

Kolaylıkla hareket ediyor ama klima olmayınca burası kazan dairesi gibi oluyor. Yanaklarım çabucak kızarıyor.

Kesinlikle şu anda ne kadar seksi göründüğüyle bir ilgisi yok.

Hayır.

"İyi bir gece geçirdin mi, Bonded?" diye soruyor ve ben de kaşlarımı kaldırıyorum.

"Gerçekten mi? Burada herhangi bir sınırımız olmayacak mı?" Sırıtıyor ve küveti yerine oturana kadar tekrar kaydırıyor, bitmemiş odada yankılanan tatmin edici bir gümbürtü sesiyle yarım inç düşüyor.

Bana döndü ve temkinli bir ses tonuyla "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Bu çok daha uygun ama cevaplaması zor bir soru. "Farklı hissettiğimi sanmıyorum, ancak tehdit edici bir durumda bağımı serbest bırakana kadar gerçekten bilemeyeceğim."

Başını salladı ve bana omuz silkti. "Eh, dünyanın sonu gelmedi. Şimdilik bunu bir zafer olarak kabul ediyoruz. Ve artık tüm Bağlarınla bağ kurdun.

Yüzümü geri çektim. "Pek sayılmaz."

Bana sert bir bakışla karşılık veriyor. "Nox ile gerçekten bağ kurmayacaksın, değil mi? Onun tek istediği güç. Sen onun umurunda değilsin ve ona hiçbir şey borçlu değilsin."

Dışarıdan bakınca öyle göründüğünü biliyorum. Tek bildiğim Atlas'ın haklı olduğu, ama Nox'ta tam olarak çözemediğim bir şey olduğu, bana bir şeyler söyleme şekliyle ilgili bir şeylerin alarm zillerini çaldırdığı, tam bir pislik gibi davrandığı zaman bile.

"O hala benim Bağlarımdan biri ve hepinizle bağ kurmadan Bağ Grubu tamamlanmış sayılmaz. Bunun nasıl ve neden olduğunu daha sonra çözeceğim."

Atlas'ın ağzı biraz geriliyor ama başını sallıyor, her zamanki gibi bunun benim kararım olduğunu ve göt deliği Bond'umla yapmaya karar verdiğim şeyi değiştirecek gerçek bir güce sahip olmadığını kabul ediyor.

Beni bir şeye zorlamaya kalkarsa Nox'u öldürmeye hazır ilk kişi o olabilir ama bu, seçimi benden almaya çalışacağı anlamına da gelmez.

Konuyu değiştirmeye çalışıyorum çünkü ona verecek gerçek bir cevabım yok. Ayrıca, sabahtan kalma ışıltımı Bağlanmışlarımdan biriyle Nox hakkında tartışarak harcamak istemiyorum. "Burada çalışmak hoşuna gidiyor mu? Bu kadar çok şeyin bittiğine ve şimdiden taşınabileceğime inanamıyorum."

Bana sırıtıyor ve odanın etrafını işaret ediyor. "İnşaatçı olmak için biçilmiş kaftan olduğumu sanmıyorum, Gabe kadar da iyi değilim ama bu işi bitirmek için kendimi çok motive hissediyorum."

Ben de ona sırıtıyorum ve omuz silkiyorum. "Bana oldukça iyi görünüyor."

Küvetten uzaklaşıyor ve ellerinin tozunu kot pantolonuna siliyor. "Çünkü henüz fayans döşeme çabalarımı görmedin. Gabe'i yardım etmesi için ikna etmeye çalışacağım. Aksi takdirde, burası fayansları yamuk olan tek banyo olacak."

Gözlerimi devirip ona kıkırdıyorum, sabahın erken saatindeki bu şakalaşmanın tadını çıkarıyorum, her ne kadar bu cehennem kadar sıcak odada iç çamaşırım olmadan duruyor olsam da. "Geçen hafta Gabe'le birlikteyken biraz fayans işi yaptım. Eminim üçümüz birlikte, istersen bugün halledebiliriz?"

Bana doğru yaklaşıyor ve her iki yanağımı da kocaman elleriyle kavrayıp beni iyice öpmek için eğiliyor. Direniş saldırısıyla kendi ertesi sabahımızın bizden çalındığını bir kez daha hatırlıyorum. Gabe'e geri dönmek için tenimde bir kaşıntı hissetsem de Atlas'ın burada olmasından ve onu tekrar görecek olmaktan memnunum.

"Aç mısın, tatlım? Bu sabah Gabe'in yeterince düşünüp malzeme getirdiğinden emin olmak için buzdolabını kontrol ettim. Eğer açsan sana yiyecek bir şeyler hazırlayabilirim."

Yemek lafı bile midemi guruldatırken başımı sallıyorum ve onu tekrar öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum. "Aslında açlıktan ölüyorum. Aşağı inmeden önce bir duş alsam sorun olur mu?"

Başını sallayıp gitmeme izin veriyor, yere attığı gömleğini almak için eğiliyor ve beni odadan çıkarırken gömleğini tekrar başına geçiriyor.

Yatak odasında henüz halı yok ama duvarlar boyandı ve her iki büyük odaya da perdeler asıldı.

Pencereler. İçeriye bakmak için başımı dolabına eğdiğimde rafların çoktan hazır olduğunu gördüm, yani onun da taşınmasına sadece banyo ve yer döşemesi kaldı.

Beni diğer odaların önünden geçirip yatak odamın kapısına bıraktıktan sonra tek başına mutfağa gidiyor. Bir süre uzaklaşmasını izliyorum, gömleğinin omuzlarını sıkıca sarmasının tadını çıkarıyorum, ama Gabe'e geri dönmek için tenimdeki kaşıntı azalmıyor.

Bağlanma sonrası yuvalanma tam anlamıyla başladı.

Odaya geri döndüğümde Gabe'in banyodan çıktığını görüyorum, kalçalarına bir havlu sarılmış ve muhteşem göğsü sergileniyor. Sanki ikisi de bu sabah çıplaklıklarıyla beni öldürmeye çalışıyor gibiydiler.

"Atlas çalışıyor muydu?" Gabe söylüyor, ben de başımı sallıyorum. "Küveti yerleştirdi ama biraz yardıma ihtiyacı olacak.

fayansla. Uzmanlığımızı önerdim. Umarım bugün için başka planlarınız yoktur."

Alay ediyor ve giyinmek için dolaba doğru ilerlemek üzere banyoya geri dönüyor. "Kesinlikle ihtiyacı var. Hiçbir şeyi kendi başına döşemesine izin vermezdim. Roket bilimi değil ama ne yaparsam yapayım çözemiyor.

Onu banyoya kadar takip ediyorum ve duşa girmek için soyunuyorum, kendimi sabunluyorum ve onun kokularının tenimden uzaklaşması karşısında duygusallaşmamaya çalışıyorum. Bu tür bir işaretlemeyi istemenin bir yuva kurma içgüdüsü olduğunu zaten biliyorum, bunu üç kez deneyimledim, ama bu durumu daha kolay hale getirmiyor.

Şampuanı temizlemek için başımı spreyin altına eğmek üzere döndüğümde, Gabe'i kapıya yaslanmış, hiç utanmadan kapüşonlu gözlerle beni izlerken buluyorum. Sırtımı gereğinden biraz daha fazla kamburlaştırabilirim.

ve gözleri meme uçlarıma kilitlendiğinde göğsünden çıkan iniltinin tadını çıkar.

"Atlas buradayken bir tur daha atmak isteyeceğini düşünmemiştim ama sana asla hayır demem Bonded," diyor öyle bir erkek memnuniyetiyle ki ayak parmaklarıma kadar karıncalanıyor.

Cheshire Kedisi gibi gülümsüyorum ve cilveli bir sırıtışla omuz silkiyorum. "Tekrar gideceğimi kim söyledi? Sadece saçlarımı yıkamaya çalışıyorum. Bütün kirli düşünceleri olan sensin."

Sonra kıkırdadığını duyuyorum, ama yüksek sesle değil, zihnimde. O da bu bağlantıyı kurmuş ve yanaklarımda bir sırıtış beliriyor.

Tahvillerimin aklımda olmasından dolayı bu kadar üzgün olduğuma inanamıyorum.

İçimdeki korku o kadar güçlüydü ki onunla da bu bağı kuramadım. Kimsenin duymadığı zamanlarda yaptıkları şakalaşmalar benim ve mutluluğum için hayati önem taşır hale geldi. Ait olma hissi, sevgi ve arkadaşlık, tüm bunlar canavar olmakla başa çıkmayı biraz daha kolaylaştırıyor.

"Hadi o zaman, Bonded. Gidip bir şeyler yiyelim ve Atlas'ın odasını bitirelim ki artık onunla paylaşmak zorunda kalmayayım."

Gözlerimi deviriyorum ve suyu kesiyorum, bir havlu kapıyorum ve mükemmel lüks duş kabininden çıkarken etrafıma sarıyorum. "Paylaşma konusunda şaşırtıcı derecede iyisiniz. Bırakın haftaları, ikinizin o odada bir gün bile kalmasını beklemiyordum."

Gabe yine omuz silkiyor ve ben kurulandıkça gözleri vücudumda geziniyor, en sevdiği yerlerin hepsine odaklanıyor. Bunu biliyorum çünkü tekrar tatmak istediği bir şey gördüğünde gözlerinde hayvani bir bakış beliriyor ve Tanrım, her şeyi tekrar tatmasını istiyorum.

"Kes şunu. Atlas'a yardım etmekte ısrar ediyorsan, o zaman bu saçmalığı düşünmeyi bırakmalısın."

Giyinmek hiç bu kadar zor olmamıştı.

"Dün sen yokken Sage'i ziyarete gittim."

Atlas'ın sözleriyle, tamamen önümdeki fayanslara odaklanmış olan başım bir anda yukarı kalkıyor.

Bize her şeyiyle eksiksiz bir kahvaltı hazırlamış ve sabahçı aşçı olmakla ilgili berbat şakalar yapmıştı ama Gabe de onunla birlikte gülmüş, üçümüz birlikte yemek yerken her fırsatta mutlu bir şekilde sırıtmış ve beni öpmüştü. Şaşırtıcı bir şekilde, ikisinin bir arada olması ve Atlas'ın o şakaları yapması beni rahatsız etmedi. Gryphon, North ve benim aramda garip, beni şimdi öldür gibi bir şeyden çok bir dinamik varmış gibi hissettim.

Bulaşıkları temizledikten sonra işe koyulmak üzere birlikte Atlas'ın odasına çıktık. Banyo küçük değil, evdeki hiçbir banyo küçük değil ve fayans döşeme işi üçümüzün de tüm gününü alabilir.

Gabe, Atlas'ın küveti sabitleme işini kontrol etmiş ve biz aceleyle işe koyulmadan önce muslukların gireceği tüm noktaları ölçmüştü. Sonra ikisi birlikte aşağıya inerek dev fayans kutularını, fayans yapıştırıcısını ve harcı taşımaya başladılar.

Yardım etmeyi teklif ettim ama ikisi de beni hemen geri çevirdi. Sanki ben bir kutuyu taşıyamayacak kadar narin bir çiçekmişim gibi. İhtiyacımız olan her şeyi aldıktan sonra, Gabe ve ben fayansları döşemeye başladık, Atlas ise çoğunlukla bizim için ağır şeyleri kaldırıyor ve el işlerinin çoğunu yapıyordu.

"Nasıl görünüyordu? Onunla konuştun mu yoksa sadece gördün mü? Kieran ya da Felix'i gördün mü? Nasıl görünüyorlardı?" Atlas'a sorular yöneltiyorum ve o, kelimeler ağzımdan dökülene kadar hiçbirine tepki vermiyor.

Gabe'in hareketleri çalıştığı yerden sabit ve emin, ama alnında küçük bir kırışıklık oluşuyor.

"Sage yıkılmış görünüyor. Dürüst olmak gerekirse berbat görünüyor. Tek başına bir odadaydı ama Felix ve Kieran yakınlardaydı. Gryphon aslında üçünün birlikte kalmasını istemişti ama Sage tek başına kalmayı talep etti."

Topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum, çıldırmamaya ve Gabe ile birlikte etrafımızda yaptığımız çok dikkatli konumlandırmayı mahvetmemeye dikkat ediyorum. Atlas bu işi yapmakta berbat olduğunu söylerken abartmıyordu ve yardım etmek yerine fayans yapıştırıcısını bizim için karıştırmak zorunda kalmıştı.

"Neden yalnız kalmak ve bağlarından uzaklaşmak istesin ki? Berbat görünmesine şaşmamalı."

Gabe boğazını temizliyor, bir kiremit daha koyup düzleştirirken gözlerini yaptığı işten ayırmamaya dikkat ediyor. "Onlara zarar vermekten korkuyor, nedeni bu. Dara'yı öldürdüğünü hatırlamıyor, birinin onu bunu yapması için nasıl manipüle ettiğine dair hiçbir fikri yok ve içinde Bağlanmışlarından herhangi birine karşı kullanılabilecek, çevrilmeyi bekleyen bir tür 'öldürme düğmesi' olduğundan korkuyor."

Kalbim ayaklarıma kadar düştü.

Onun için gözyaşlarına boğulmak istiyorum. İçinizde kontrol edemediğiniz bir şeyden dehşete düşmenin nasıl bir his olduğunu çok iyi biliyorum. Şu anda bunu yaşadığını ve tek başına yaşadığını, onu en çok seven insanlara bu kadar yakın bir hücrede kilitli olduğunu ama onlardan teselli istemekten bile tamamen korktuğunu düşünmek... Sadece çığlık atmak istiyorum.

Gözyaşlarımı yutuyorum. "Onu görmeye gitmeliyim. Neler olup bittiğini anlamak ve onu oradan çıkarmak için daha fazlasını yapmalıyım."

Gabe başıyla onaylıyor ve Atlas'ın işimizi bitirmemizi beklediği açık kapıya doğru ilerlerken ona bir karo daha uzatıyorum. Yerleştirmemiz gereken sadece birkaç tane kaldı.

Her şeyin kuruması için odadan çıkmamız gerekmeden önce, ne kadar harika göründükleriyle gurur duyuyorum.

"Sawyer bunu yapanı bulma konusunda takıntılı davranıyor ve Gryphon da siz eve döndüğünüzde doğruca hücrelere giderek ne olduğunu anlamak için oradaki mahkûmlar üzerinde çalışmaya devam etti. Artık Giovanna elimizde olduğuna göre, umarım bazı cevaplar alabiliriz."

O sürtüğün adı geçince hoşnutsuz bir ses çıkarıyorum ve Gabe omzunun üzerinden bana bakıyor. "Onu aldığınızda size bir şey söyledi mi? Devam edebileceğimiz herhangi bir şey var mı?"

Ona başka bir kiremit uzatıyorum ve hayal kırıklığı içinde ofluyorum. "Pek sayılmaz. Sadece artık tamamen bağlandı, bu da gerçek Bağ Grubunun kim olduğunu bildiği ve bu sefer daha fazla güce sahip olduğu anlamına geliyor. Riley kesinlikle korkunç görünüyordu, sanki yavaş yavaş ölüyormuş gibiydi. Kesinlikle ona bir numara yapmış."

Gabe yüzünü buruşturuyor ve başını sallıyor. "Hiçbirimiz neler olup bittiğini anlamadığımız için hâlâ kendimi suçlu hissediyorum. Hepimiz Sage'e yaptıklarından dolayı ondan nefret ettik, oysa o kadın tarafından yıllarca saldırıya uğramıştı."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, bağımın bu sesten hoşlanmadığına dair bir uyarı.

Tekrar ayağa kalkıp odadan çıkarken dikkatliyim, açık kapıdan Atlas'a doğru ilerliyorum. İkimiz de orada durup Gabe'in son üç karoyu yere yerleştirmesini, sanki bunu yapmak için doğmuş gibi mükemmel bir şekilde sıralamasını ve düzleştirmesini izliyoruz.

Atlas şişeyi bana uzatmadan önce suyundan bir yudum alıyor. "İstersen akşam yemeğimizi yedikten sonra seni oraya götürebiliriz. Eminim North ve Gryphon için sorun olmaz."

Başımı sallayıp gülümsüyorum ve uzun bir yudum alıyorum. Oda korkunç derecede sıcaktı ve Gabe kullanmamız için birkaç kutu vantilatör bulduktan sonra bile orada olmak yine de en keyifli deneyim değildi. O kadar çok terlemiştim ki

Gryphon ile yaptığım son egzersiz seansı ve muhtemelen şu anda korkunç kokuyorum, ancak Bonded'larımın hiçbiri fark etmiyor ya da umursamıyor gibi görünüyor.

Ön kapının kilidinin açıldığını duyuyorum ve North ile Gryphon birlikte eve girerken daha fazla Bağlı'mın geldiğini hissederek karıncalanıyorum. Atlas'ın odasından ne konuştuklarını duyamıyorum ama ikisi de bizi bulmak için acele etmiyor, yani acil bir durum yok.

Utangaç bir şekilde gülümsemeden önce Atlas ve Gabe'e bakıyorum. "Onları görmeye gitmeden önce bir duş alacağım. Hepinizin benim pis kokumu almak zorunda kalmanıza gerek yok."

Atlas bana sırıtıyor ve "Çalışan tek kişi seninki, o yüzden paylaşmak isteyebilirsin" diye karşılık veriyor.

Bir elimi göğsüne koyup şakacı bir şekilde onu itiyorum, ancak ne kadar uzağa hareket ederse etsin bir tuğla duvarı da itebilirdim."

Gabe, "Bu sabah sadece sen buradayken onunla içeri girmeme izin verilmediyse, şimdi geri kalanımız buradayken oraya girme şansın yok," diye şaka yapıyor ve bana daha fazla bok atamadan topuklarımın üzerinde dönüp ikisinden de uzaklaşıyorum.

Temizliğimi yapıp North'un bana almakta ısrar ettiği ipeksi pijamaları giydiğimde Nox da gelmişti ve tüm Bond Grubum önlerinde yemek tabaklarıyla mutfak adasındaki kahvaltı köşesinde oturuyordu.

Tezgâhta paket servis kapları var, demek ki içlerinden biri buraya gelmeden önce yemekhaneden yiyecek bir şeyler almış. Hamburger ve patates kızartmasının nefis kokusu neredeyse ağzımın suyunu akıtacaktı. Kuzey'in şefi bizimle birlikte Sığınak'a taşınmıştı ama biz yiyecek tedarikini hallederken kitleleri beslemek için yemekhanede çalışmaya başlamıştı ve onun yemeklerini çok özlemiştim.

Istakoz ve balık sürgüleri için North'a yalvarmak zorunda kalabilirim.

Ben de bir aile yemeği beklemiyordum. Nox'un burada olması beni biraz şaşırttı, özellikle de içinde bulunduğu somurtkan ruh hali göz önüne alındığında, ama gülümsüyorum ve başka bir şey söylemeden tabağımı North'tan alıyorum. Sanki ölümcül yaralarım olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi bana sert bir bakış atıyor, ben de ona tatlı tatlı gülümsüyorum.

Gabe ve Atlas masada yanımda oturuyor ve ben de tek kelime etmeden yemeğime yumuluyorum. Şef, tüm topluluğu doyuracak kadar büyük miktarlarda yemek pişirmek ve yine de lezzetli hale getirmek konusunda inanılmaz derecede başarılı, bu yüzden bu hamburger dolu tabağı mideye indirmekten daha çok istediğim bir şey yok. Tüm Tahvillerimi bir araya getirmekten ve benim için dünyalara bedel olan tüm insanlarla huzurlu anın tadını çıkarmaktan mutluyum.

Uzun sürmez.

"Peki, siz ikiniz bize tam olarak ne zaman içinizde Oli'nin sahip olduğu gibi canlı bağ varlıkları olduğunu söyleyecektiniz?"

Çatalım ağzımın ortasında duruyor ve Gryphon, Nox ve North'a bakıyorum. Atlas ve Gabe iki yanımda donup kalıyor ve odadaki sessizlik rahattan suçluya dönüşüyor.

Kimse önce konuşmak istemiyor ve ben de durumu yatıştırmak için kendimi çaresiz buluyorum. Suçlamalarını kesinlikle bana yöneltmemiş olsa da Gryphon'a cevap veriyorum. "Zaten bildiğini sanıyordum. Bana daha önce yetenekleri hakkında bir şeyler söylemiştin."

Gryphon başını sallar. "Hayır, fazladan yetenekleri olduğunu biliyordum. Herkesten daha güçlü yetenekleri olduğunu biliyordum. Ama biz uzaktayken, sen uyurken bağın ortaya çıktı, Nox'a yaklaştı ve onun bağı da ortaya çıktı. Ondan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Bağlarınız siz uyurken ay ışığında çalışıyordu."

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Oli

Daha önce sessizliğin sağır edici olduğunu düşünmüş olsaydım bile, şimdi sağır edici boşluğun yanında bunun hiçbir önemi yoktu.

North konuşmaya çalışmıyor ama sanki onu bu odadan dışarı sürükleyip öldüresiye dövmeyi planlıyormuş gibi Nox'un kafasının yan tarafına hançer gibi bakıyor. Birkaç ay önce kardeşine böyle bir bakış atabileceğini söyleseydiniz, size odadan gülerek çıkardım.

Gryphon iki kardeşin arasına bakmaktan kendini alamıyor, neler olduğunu değerlendirirken gözleri aralarında gidip geliyor. Benim duyamadığım bir zihinsel iletişimin sürdüğünden eminim ama her ne ise, bu durumdan hiç memnun görünmüyor.

Atlas ve Gabe'in bana baktığını anlamak için bakmama gerek yok. Gözlerini üzerimde yeterince iyi hissediyorum.

Sanırım bu neden yorgun uyandığımı açıklıyor.

Gryphon'un gözleri tekrar bana kayıyor ve yüksek sesle şöyle diyor,

"Evet, bu neden yorgun uyandığınızı açıklıyor, Bağlanmış. Onların bağlarının da sizinki gibi içlerinde ayrı varlıklar olduğunu ne zaman öğrendiniz?"

Omuz silkip cevap verdim: "Herkesin bildiğini varsaydığım gibi ben de öyle varsaydım. North's Bond'la daha önce de konuştum. Eğer endişelendiğin buysa, bundan korkmuyorum."

Gryphon'un başı biraz yana eğilir. "Ondan korkmanı beklemiyordum. Onun bağı sana ait. İçinde yaşayan bir şey olması korkulacak bir şey olduğu anlamına gelmez."

Atlas araya giriyor, "Oli böyle düşünüyor çünkü bağı çoğu zaman çok hırçın bir tavır sergiliyor."

Gabe arkamdan uzanıp Atlas'ın omzuna bir yumruk atıyor, sanki bağımın huysuz, katil bir kaltak olduğunu söylediği için hakarete uğrayacakmışım gibi. Ama bu konuda tartışacak bir şey yok.

"Biliyor muydunuz?" Kuzey nihayet konuşuyor, geri kalanımızı görmezden geliyor ve tamamen kardeşine takılı kalıyor.

Nox tek kelime etmiyor, sadece hamburgerini ağzına götürüyor ve etrafında hiçbir öfke yaşanmıyormuş gibi bir ısırık daha alıyor.

"Cevap ver, Nox. Biliyor muydun?"

Bunun için burada olmam gerekiyormuş gibi hissetmiyorum. Sanki iki kardeş arasında, benim bulunmamam gereken bir konuşma gibi geliyor ama gözlerimi Gryphon'a çevirdiğimde bana başını sallıyor.

"Hayır, kesinlikle burada bir grup olarak oturacağız ve bu tartışmayı yapacağız. Çünkü bu büyük bir mesele. Bu ikisinin bağları hakkında bize yalan söylediği gerçeği çok büyük bir mesele ve Nox'un bize döndüğünüz andan itibaren sizin için bir tehdit olduğu ve ardından bağıyla hayatınızı riske attığı gerçeği-"

Nox sonunda Gryphon'un sözünü keserek konuşur. "Eğer North'un bağı bir tehdit değilse, benimki neden tehdit olsun?"

Masanın üzerine bir el bombası koyup pimini çekmiş de olabilirdi.

"Çünkü sen lanet olası bir psikopatsın," diye tersledi Atlas, aynı anda Gabe de, "Eğer mutlu değilsen

Oli'nin senin Bond'un olması hakkında ne düşünüyorsun, o zaman senin bağının farklı hissettirdiğini kim söyleyebilir?"

North soğukkanlılığını kaybeder ve tersler, "Onlara güvenilmemesi gerektiğini biliyoruz! Onlara güvendiğinde neler olduğunu tecrübe ettik, Nox. Bu bir sorun değilmiş gibi davranma."

Bu da ne demek oluyor?

Gabe biraz geriliyor ve elini masanın altındaki dizime koyarak sessiz bir destek gösterisiyle hafifçe sıkıyor. Atlas burada olanlara karşı bastırdığı öfkeyle adeta titreşiyor ama ağzını sıkı sıkıya kapalı tutuyor ki bu da bir ilerleme.

Çok ilerleme var.

Nox hamburgerinden bir ısırık daha alıyor, umursamazlığın resmini çiziyor ve sonra tüm bunlar inanılmaz derecede sıkıcıymış gibi önündeki küçük viski bardağını alıyor. "Sen bunu deneyimledin kardeşim. Ben böyle bir şey yaşamadım. Gölge yaratıklarım her emrimi dinler."

Kuzey gözlerini kısarak ona bakıyor ve sonra dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. Yine, kardeşine yönelttiğini hiç görmediğim bir hareket. "Öyle mi? Çünkü eminim ki Brutus üzerinde tam bir kontrolün olsaydı hâlâ Oleander'la birlikte olmazdı. Gölgelerinden birini asla ele vermezsin. Özellikle de senin için bir tehdit olduğundan çok emin olduğun Bond'a."

Bu bana tehlikeli geliyor. Sanki Nox'un sorunlarının sınırında duruyoruz ve en ufak bir hareket onu yeniden kızdıracak, tıpkı haftalar önce yemekte yaptığım küçümseyici yorumların onu istemeden tetiklediği gibi.

"Bağım ona gölgeyi verdi. Bağımın ona saldıracağından ya da herhangi bir şekilde zarar vereceğinden bu kadar endişeleniyorsanız, ona yaratığı bağımın verdiğini bilin. Geceleri odamda uyumaya geldiğinde, ki hepiniz ısrar ettiniz, orada olmamasını tercih etmeme ve en başından beri mücadele etmeme rağmen, onunla kalan benim bağım. Benim bağım

ona zarar vermek istemiyor. Ben isteyebilirim ama bağ istemiyor. Eğer endişeleriniz varsa, bu benimle ilgili olmalı, onunla değil."

Bu sözlerin bana romantik bir jest gibi gelmesi garip mi?

North'un bağını her zaman çekici bulmuşumdur, beni çağıran bir fener gibi ve Nox'un bağının da bana aynı şekilde davranabileceği düşüncesi inanılmaz derecede cazip.

Gryphon bana çok sert bir bakış atıyor ve yanaklarım kızarıyor.

Sakın beni şu anda ispiyonlamaya kalkma, diye doğrudan ona gönderiyorum ve zihin bağlantımdaki başka kimsenin bunu duymaması için dua ediyorum. Dişlerini gıcırdatıyormuş gibi çenesini esnetiyor ama bana hafifçe başını sallıyor.

Gerçi doğruyu söylüyor, değil mi?

Gryphon hiç tereddüt etmeden doğrudan bana geri gönderiyor: "Yalan söylediği tek şey sizi incitmek isteyebileceği ve bence bu "isteyebileceği" kelimesinin kullanımı, Bonded, bu yüzden sanırım ikinize biraz daha göz kulak olacağım.

Omuz silkiyorum, çünkü Nox'un bana zarar verme kapasitesine sahip olduğunu zaten biliyordum, zaten pek çok şekilde zarar verdi, ama ondan korkmuyorum ve özellikle de bağının orada olduğunu ve beni istediğini bildiğim için ondan korkmuyorum.

Bond Grubumdaki erkekler konusunda özellikle kibirli değilim. Bana bir şey borçlu olduklarını ya da kendi rızaları olmadan bana bağlı olduklarını düşünmüyorum, ancak küçük bir parçam Nox'un her fırsatta bana savurduğu kezzabı hak ettiğimi düşünüyor.

Hepsi kendileri ve toplum için tehlike arz etmeyen bir Bağlı'ya sahip olmayı hak ediyor. Lanet olası bir canavara bağlanmamayı hak ediyorlar. Direniş'ten hiç düşünmeden koruduğum ve kurtardığım Sığınak'ta, burada yaşayan insanların dehşet dolu bakışlarını ve sürekli fısıltılarını üzerime çekmeden sokakta yürüyemiyorum.

Her zaman toplumun dışında kalacağım çünkü Yeteneğimi iyilik için kullanmayı seçsem bile, hala bir tehdidim çünkü insanlar değişiyor. Bunu, iyi ailelerde yetişmelerine ve onların söylemlerine inanmamaları gerektiğini bilmelerine rağmen, yıllar içinde kaç kişinin Direniş'e iltica etmeyi seçtiğinden biliyoruz. Benden korktukları için onları suçlamıyorum.

Kendimden korkuyorum.

North masadan kalkıyor, yarısı yenmiş hamburgerini geride bırakıyor ve benim odama gelene kadar evin içinde dolaşıyor, kapıyı iterek açıyor ve sanki kendi odasıymış gibi doğruca içeri giriyor. İki saniye kadar bunun tuhaf olduğunu düşündükten sonra su tesisatı çalışan tek kişi olduğumu hatırlıyorum ve kardeşini öldürmemek için ya işemeye ya da kendini sakinleştirmek için yüzüne su sıçratmaya gittiğini varsayıyorum.

Gryphon kendi yemeğine geri dönüyor, yavaşça çiğniyor ve kaşlarını çatarak odanın rastgele noktalarına bakıyor. Yarın onunla eğitim yapmak zorunda kalacak olan ajanları için şimdiden üzülüyorum. Etrafında bulunulması hoş bir insan olmayacak.

Nox son hamburgerini de bitiriyor ve kendine bir viski daha koyuyor. Bir kez olsun gitmek için acele ediyor gibi görünmüyor ve alkolün keskin taraflarını köreltip köreltmediğini ya da bağ haberini sindirirken herkesin gözünün önünde kalmak istediği için inadına mı yaptığını bilmiyorum.

"North'un bağıyla konuştuğunda ona ne söyledin?" Atlas söylüyor ve Gabe başımın üzerinden ona sert bir bakış daha atıyor.

"Bu seni ilgilendirmez. Bu ikisi arasında."

Omuz silkiyorum ve bir ısırık almadan önce patates kızartmalarımdan birini ketçaba batırıyorum. "North her zaman gölgeleri hakkında gerçekten endişeliydi. Endişeli değildim ama ona endişelenmemesi için bir sebep verebilmek istedim, bu yüzden daha önce bağıyla konuştum

Biz... bağımızı tamamladık. Bana ait olduğunu ve bana zarar veremeyeceğini, bağların birbirlerine zarar vermesinin imkansız olduğunu söyledi."

"Bu doğru değil," diyor Gabe, hamburgerinin son çeyreğini tek seferde ağzına tıkıştırırken. Ona gözlerimi devirdiğimde, masanın altından bacağımı tekrar sıkıyor.

"Ne demek istiyorsun?"

"North'un babası-" Gabe, Nox'un hala masada oturduğunu ve onun da babası olduğunu fark etmeden önce ona utangaç bir yan bakış atıyor, ancak Nox mutlu bir şekilde viskisini içiyor ve sanki hiçbirimiz onunla masada oturmuyormuşuz gibi davranıyor.

North'un babası.

Gryphon'a baktım. Yüzünde hala o gürleyen ifade vardı ama beynimde parçalar bir araya g e l m e y e başlarken bana bakıyordu

"North'un bağı bana North'un yalana inandığını ve bu yüzden bağın ve gölge yaratıkların bana zarar verebileceğini düşündüğünü söyledi."

Gryphon'un kaşları çatılır ve ortak zihin bağlantımız aracılığıyla Kuzey'e ulaşır, böylece Nox hariç masadaki herkes bunu duyabilir. Buraya geri gelmen gerek. Büyük bir şey oluyor.

Birkaç saniye içinde North, ceketini çıkarmış ve gömleğinin üst düğmelerini çözmüş bir halde odaya geri döndü. "Bağınız 'yalana' inandığınızı söyledi ve bu yüzden Oli'ye zarar verebileceğini düşünüyorsun."

"Belli ki ona ulaşmak için bir şeyler uyduruyor," diye tersliyor North, bir elini saçlarında gezdiriyor ve bazı buklelerin serbest kaldığını görene kadar saçlarını biraz karıştırıyor.

Başımı ona doğru eğiyorum, her şeyi düşünüyorum ama burada çok fazla soru var.

"Babanın... annene zarar verdiğinden ne kadar eminiz?" Çok tereddütlü bir şekilde söyledim ve North'un gözleri tekrar bana döndü.

"Onu öldürdüğünü gördüm. Gölgelerinin içinden çıktığını ve onu parçalara ayırdıklarını gördüm, bu yüzden çok eminim."

Nox bir viski daha doldurur ve Gryphon şişeyi onun elinden alıp masanın karşısına, artık ulaşamayacağı bir yere koyar.

Gabe bu güç oyunu karşısında içinden homurdanıyor ama Atlas onları duymazdan gelerek, "Yalan başka ne olabilir ki? Boş gözlü bir bağın söylediklerini öylece görmezden gelmeyeceğim. Onlar hakkında öylece bir kenara atılamayacağını bilecek kadar çok şey biliyorum."

Ona araştırması hakkında daha sonra soru sormam gerekiyor ama odaklanmamız gereken daha önemli şeyler var.

Ama sonra her şey kafamda yerine oturuyor. Tabii ki bu lanet yalanın ne olduğunu zaten biliyorum çünkü Direniş'in kan tahlilleriyle oynaması yüzünden en yakın arkadaşımın tüm hayatının altüst oluşunu izledim.

"Tahvil değillerdi," diye mırıldanıyorum ve Gryphon'un kafası bana doğru dönüyor.

Sertçe yutkunuyorum ama kelimeler ağzımdan dökülüyor: "Eğer gerçekten Bond olmasalardı, gölge yaratıklar ona zarar vermemeyi bilemezlerdi."

North başını sallamaya başlar ama Nox gözlerini ona doğru çevirir. "Şuna bakar mısın? Küçük zehirli kız bunu çözdü."

Gryphon onu tersler, "Biliyordun." Nox başını geri sallar.

"Hayır. Ama mantıklı. Eğer gerçek buysa, o evde büyürken pek çok şey mantıklı geliyor."

Güneşten önce uyanıyorum ve banyoya gitmek için Gabe ve Atlas'ın üzerinden atlamak zorunda kalıyorum.

Dün akşam yemeğinden sonra Gryphon ve North arasında büyük bir tartışma yaşandı ve sonunda ben de oradan uzaklaşmak zorunda kaldım. Her zaman birlik içinde olan ve geri kalanımıza önderlik eden iki adamın böylesine acımasız bir şekilde tartıştığını görmek inanılmaz derecede üzücüydü.

Yatak odam ve banyo, mutfak dışında bitmiş olan tek iki oda olduğu için oraya saklanmaktan başka çarem yoktu. Gabe ve Atlas ben ayrıldıktan sonra doğruca oraya gitmişlerdi. Üzerime pijamalarımı geçirdikten sonra Gabe televizyona bir film koyarak yoğun tartışmanın seslerini bastırmaya çalıştı.

Yatağı görür görmez, gerektiğinde altı kişinin rahatça sığabileceği şekilde yapıldığını fark ettim, ancak bu kadar çabuk test edeceğimizi düşünmemiştim.

Dürüst olmak gerekirse, böyle sakin bir şekilde.

Gabe ve Atlas'ın arasında uyuyakalmışım ama uyandığımda ikisi de bir tarafımda, North da diğer tarafımda sessizce horluyordu. Dün gece bize katıldığını hiç hatırlamıyorum ama aramızdaki bağ göğsümde inanılmaz bir şekilde yerleşmiş gibi hissediyorum.

Gabe ile bağ kurmak beni tam seviyeye çok daha fazla yaklaştırdı.

Banyoya girdiğimde Gryphon'u aynanın önünde beline havlu sarmış halde buluyorum, demek ki o da dün gece burada kalmış.

Hâlâ önceki geceden dolayı huzursuz hissediyorum ve o da bu konuda hâlâ kötü bir ruh halinde, ama kollarını bana açtığında kendimi ona doğru çekilirken buluyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için göğsüne sokuluyorum ve kalbinin düzenli atışını dinliyorum.

Seni üzdüğümüz için üzgünüm. Yine de ona bokunu söylediğim için üzgün değilim.

Başımı sallıyorum ve diğer üçünün hâlâ uyuduğunun bilincinde olarak doğrudan onunla konuşuyorum. Bunun gerçek bağ meselesiyle değil, güvenle ilgili olduğunu anlıyorum, ama eğer bu onun

ve Nox'a her ne olduysa, bence onu biraz rahat bırakmalısınız. Travmatik şeyler hakkında sır sakladığı için taş atacak biri asla olmayacağım. Yaşadıklarımın çoğunu size anlatan ben olmadım… çünkü hepsi çok fazla. Atlas olmasaydı ve Direniş kamplarında geçirdiğim zaman bu kadar yoğun bir şekilde kaydedilmeseydi, hala bilmeyeceğiniz çok şey var çünkü bu konuda konuşamıyorum.

Gryphon'un elleri başımın arkasını kavrıyor, başparmakları saçlarımın yumuşak dallarını okşuyor ve böylesine güçlü ve ölümcül bir adam tarafından böylesine özenle tutulmak korunaklı hissettiriyor.

Biliyorum. Bu konuda bir pislik gibi davranmamaya çalışıyorum ama söz konusu senin güvenliğin olduğunda, onları sorumlu tutmaya hakkım var. Bağlarının sana zarar verme ihtimali var ve yalanın ne olduğu konusunda yanılıyoruz. Sawyer'a Draven'ların kan testlerini sistemde yeniden çalıştırmasını söyleyeceğim, böylece haklı olup olmadığınızı görebileceğiz. Eğer bağ oldukları ortaya çıkarsa, o zaman içlerinde de varlıklar olduğunu bildiğimize göre ne yapacağımız konusunda ciddi bir konuşma yapmamız gerekecek.

Ondan uzaklaşıyorum ve yüzümde sert bir ifadeyle ona bakıyorum, bağlılığım onun sözlerine sinirlenerek biraz yüzeye çıkıyor. Bağlandığım kişiden uzak tutulmayacağım. Bağım ikisinden de uzak tutulmayacak.

Gryphon başını sallıyor ama geri adım da atmıyor. Bunu biliyorum. Ama şunu anlamalısın ki, senin bağın yüzünden hepimiz önlemler alıyoruz. Nox da dahil olmak üzere hepimizin kabul ettiği bazı şeyler var ve bunu yapıyoruz çünkü bağınızın neler yapabileceğini biliyoruz. Bağ Grubunuz olarak bizim sorumluluğumuz, hayatınız tehlikede olmadığı sürece bağınızı mutlu, güvende ve ölümcül bölgeden uzak tutmaya yardımcı olmaktır.

Başımı salladım ve ondan uzaklaştım, söylediklerini kabul edecek kadar mutluydum ama bir saniye için biraz boşluğa ihtiyacım vardı.

Kafamı toparlayamıyorum. Neden her şey bu kadar karmaşık olmak zorunda?

Soyunup duşa giriyorum, aslında ihtiyacım olduğundan değil, yapacak bir şeyim olduğundan... Gryphon'un gün için giyinmesini izlerken sıcak suyun vücuduma düşüp tenimi ıslatmasına izin veriyorum. Sabah erkenden personeliyle eğitim seansları ve ardından geçmesi gereken uzun bir güvenlik önlemleri listesi var. Yapacak çok işi olduğunu zaten biliyorum ve bir de üstüne benim işimi eklemek bana tamamen mantıksız geliyor.

Silahlarını kuşandığında, hepsi banyo lavabosunun altındaki, orada olduğundan bile tamamen habersiz olduğum bir kasadan çıkarılmıştı, ona doğrudan tekrar gönderiyorum, Nox ne yapıyor? Nox'un bile bağımla ilgili bazı şeyleri kabul ettiğini söylemiştin. Neyi kabul etti?

Gryphon derin bir nefes alıyor ve Tahvillerimin sonuncusuna olan ilgim konusunda tereddütlü olduğunu söyleyebilirim. Sanırım bir hafta önce bile bu ilgiyi göstermiş olsaydım, bunu teşvik eder ve bundan mutluluk duyardı çünkü Tahvil Grubunun tamamlanmasını ve hepimizin bu ekstra güvenliğe sahip olmasını istiyor. Ancak dün akşam yemekte söylenenler ve o çadırda tahvillerimizin arasında gördükleri onu sarstı ve şimdi o kadar emin değil.

Odasında uyumayı kabul etti. Bağınızı sakin ve merkezde tutmak için ihtiyaç duyabileceğiniz her türlü giysisini size vermeyi kabul etti ve Direniş'ten kurtarıldığınızda ve ten temasına ihtiyaç duyduğunuzda bunu da kabul etti.

Vay anasını.

Ten tene teması kabul etti.

Yaşadığım şok hissediliyor olmalı çünkü Gryphon sırtı bana dönük olsa bile başını sallıyor. North tüm zaman boyunca onunlaydı. Seni tutarken yanına başka kimseyi yaklaştırmazdı ama açıkçası farklı bir şey beklemiyordum.

Sebebinin ne olduğunu biliyorsun, değil mi?

Gryphon omzunun üzerinden bana bakıyor ve cevap verirken benimle göz temasını sürdürüyor, Biliyorum. Sana ne olduğunu söyleyemem. Ondan başka kimse sana söyleyemez. Her ne kadar ikisine de öfkeli olsam da bunu bozmayacağım. Çünkü dediğin gibi, travma zordur ve Nox Draven'dan daha fazla travmatize olamazsın.

Başımı sallıyorum ve çoğunlukla o anın yoğunluğundan uzaklaşmak için başımı tekrar suyun altına eğiyorum. Gryphon işini bitirip kabine geri dönüyor, kapıyı açıyor ve güne başlamak için dışarı çıkarken dudaklarımı hızlı bir öpücükle yakalıyor.

Birkaç dakika sonra kapı tekrar açılıyor ve Gabe tökezleyerek tuvalete doğru ilerliyor. Beş erkek Bond'a sahip olsam bile asla alışamayacağım bir şey, erkeklerin mutlu bir şekilde dolu bir tuvalete girip seyircilerin önünde işeme kolaylığı. Onlarla birlikte yan odada rahatça işeyemiyorum bile, çoğu zaman kendimi buna hazırlamadan.

Nasıl uyudun, Bonded? zihninden gönderiyor
yumuşak ve uykulu bir sesle benimle bağlantı kuruyor. Tamamlanmış Bond'umuzun avantajlarından keyif alırken yüzünde arsız bir sırıtma var. Kafamdaki onca karmaşaya rağmen ona karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

Bebek gibi. Yatak mükemmel.

Elini yüzünü yıkamak için lavaboya doğru ilerledi ve bana doğru seslendi: "Bu iyi, çünkü Giovanna'dan biraz daha bilgi aldığımıza göre günü Sage'i ziyaret ederek ve durumu anlamaya çalışarak geçireceğiz. Umarım onu oradan çıkarabiliriz.

Gözlerim ona kayıyor ve suyu kesip kıçım yanıyormuş gibi duştan dışarı fırlıyorum. "Neden daha önce bir şey söylemedin?"

Bana omuz silkti ve yüksek sesle şöyle dedi: "Gryphon beni uyandırmak için yüzüme bir tokat attı ve bana bunun

Ne yaptığımızı biliyordun, yani benim bildiğim anda sen de biliyordun Bonded. Şimdi gidip Atlas'ı da aynı şekilde uyandıracağım, çünkü eminim o da gelmek isteyecektir."

Sonra kötülüğe biraz fazla yakın bir kıkırdamayla banyodan çıkıyor.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Kuzey

Sığınak'tan ayrılmayı sevmiyorum.

Seyahat etmeye karşı değilim ya da kendi güvenliğim ya da önde gelen bir konsey üyesi olduğum için önüme çıkabilecek tehditlerle başa çıkma kabiliyetim konusunda herhangi bir endişem yok, ancak Sığınak hala emekleme aşamasında ve her zaman orada sorumlu biri olmadan yönetilemeyecek kadar acemi. Gryphon'u geride bırakmak iyi bir başlangıç, çünkü oradaki herkes onun benim adıma konuşabileceğini biliyor, ancak şu anda umutsuzca ihtiyaç duyulan dümende tutarlı bir figüranla ilgili bir şey var.

Ne yazık ki, Üstün Yetenekli olmayan topluluk bana başka seçenek bırakmadı.

Konsey ofislerine vardığımda Penelope'yi beni beklerken buluyorum. Son derece şık giyinmiş, etekli takım elbise ve topuklu ayakkabılar giymiş, dudaklarında kırmızı bir ruj izi var ve bana attığı cilveli sırıtış dişlerimi kenetliyor.

Bağlı olduğumun tamamen farkında ve ona hiçbir zaman bir iş ilişkisinin ötesinde bir ilgi göstermedim, ancak yine de bir ilişki geliştirmeye çalışmakta ısrar ediyor. Bu beni her zaman rahatsız etmiştir,

Ama artık bunun Bonded'ım için çok hassas bir nokta olduğunu bildiğimden, artık görmezden gelebileceğim bir şey değil.

Oli'nin böyle bir insanın yanında bulunmasına asla izin vermem, bu yüzden kendimi de aynı standarda tabi tutacağım. Kontrolcü bir pislik olabilirim ama adil olan adil olandır.

"Bana evraklarımı verin ve sonra masanıza gidin ve beni görmek isteyen biri olmadığı sürece beni rahatsız etmeyin."

Sesimin sert tonu karşısında yüzü düşüyor ama sadece bir saniyeliğine, tekrar gülümseyip başını sallamadan ve tek kelime etmeden talimatlarımı yerine getirmeden önce. Dürüst olmak gerekirse, bu pozisyonda kalıcı olmasının tek nedeni bu, çünkü hiçbir şeyi sorgulamıyor. Ayrıca, pozisyonunu benim pahama kariyerini ilerletmek için kullanmaya çalışacak kurnazlığa veya zekaya sahip olduğunu sanmıyorum.

Bu saçmalığı bırakmazsa bu bile onu kurtarmaya yetmeyecek.

Evrakları ondan alıp masama doğru ilerliyorum, kapıyı arkamdan sıkıca kapatıyorum ki gitmeden önce evrakları hızlıca gözden geçirebileyim. Çoğunlukla diğer konsey üyelerinin notları, bugünkü toplantıya ilişkin kendi görüş ve dilekleri ve hepsi de dikkate almayacağım tahmin edilebilir saçmalıklar.

Gryphon tarafından tamamen aklanmış olan tek iki konsey üyesi Rockelle ve Hannity, yani bizimle birlikte Sığınak'ta yaşayan iki kişi ve ben her ikisiyle de konuştum ve bir anlaşmaya vardım. Vivian ve Unser ile de bu konudaki fikirlerini konuştum ve üst düzey TacTeam liderleri olarak onların fikirleri benim için önemli. Bond'umun hayatını kendiminkine olduğu gibi ikisine de emanet ederim ve eğer topluluğumuzun nasıl yönetildiği konusunda söyleyecekleri bir şey varsa, bunu bilmek isterim.

Elbette Gryphon ve Nox ile de konuştum.

Bu Oleander, Gabe veya Atlas'ın daha önce dahil olduğu bir şey değil, aksi takdirde

Akşam yemeğinde hepsini bu konuda bilgilendirdim. Dün gece olan biten diğer her şeyle birlikte, Bonded'ımı başka bir şeyle üzmek istemedim çünkü bir akşam için fazlasıyla yeterli bilgi karmaşası vardı.

Oleander'ın ailem hakkında haklı çıkmasını mı yoksa yanılmış olmasını mı umutsuzca istediğimi bilmiyorum. Direniş'in beni bu dünyaya getiren ve beni çok seven insanlardan gerçek bir Bağlanmış bağlantıyı almış olabileceği düşüncesi beni şiddetli bir öfkeyle dolduruyor ama aynı zamanda bir rahatlama da var. Bağımın ve gölge yaratıkların Oleander'a zarar verememe potansiyeli sarhoş edici ve... belki de kardeşimi kıran zehir, mutlu bir Bağlanmış Grupta yanlış giden bir şey değildi.

Belki de başına gelenler Direniş'in de hatasıdır.

İçimdeki canavarları temizlemek için başımı sallıyorum, çünkü bu yolu izlemenin beni boğacak kadar güçlü olduğunu inkar edemem.

Bir şişenin dibinde bu anıları içmeye çalışırken itiraf etmek istediğimden daha fazla gün kaybettim. Nox'un da aynı şeyi yapmak istemesini asla yadırgamayacağım çünkü ben bilgiyle yaşarken, o deneyimle yaşıyor.

İkimiz de bunu çok iyi omuzlayamıyoruz.

Zirveye zamanında gitmemi hatırlatmak için telefonumda bir alarm çalıyor ve çoğunlukla kendimi rahatlatmak ve bunu neden yaptığımı kendime hatırlatmak için Bonded'ımla zihinsel olarak hızlıca kontrol ediyorum.

Hemen cevap veriyor. Günü Sage ve Sawyer'la birlikte her şeyi gözden geçirerek geçireceğim. Masum olduğuna dair yeterli kanıt bulursak onu serbest bırakabilir miyiz?

Oli'ye değil ama yine Direniş sayesinde arkadaşının düştüğü korkunç duruma sinirleniyorum. Artık eminim ki Sage

Dara'yı kasten öldürmediğini ve başka bir şey olduğunu söyledi.

Ailesini çok uzun zamandır tanıyorum ve şimdi babasının Sığınak'ta neredeyse kendini öldürmesini, kan gruplarını incelemesini ve ailesinin mirasının yarattığı karmaşayı düzeltmeye çalışmasını izliyorum. Ayrıca, kendi Bond'ları kendi pisliklerimizin ötesini göremezken bile Bond'umla arkadaş olan tatlı, kırık dökük küçük kızın Direniş'in bir üyesi olmasına imkân yok.

Bunun kulağa safça gelebileceğinin farkındayım, ancak bu insanlarla benim kadar uzun süre uğraştığınızda, olaylardaki kalıpları ve benzerlikleri görmeye başlıyorsunuz. Kan gruplarıyla oynandığını duyduğumda şaşırmıştım ama aynı zamanda buna inanmadığım için şok da olmamıştım. Taktiklerini bildiğimden, kan bağlarını zayıflatmak umuduyla Bağlanmış Grupların peşine düşmeleri çok mantıklıydı.

Kendimi boş bir odada, belki de annemi babamla birlikte gölge yaratıkları azaltma umuduyla yerleştirdikleri ve bunun yerine dünyada iki gölge manipülatörüne daha sahip oldukları düşüncesiyle sessizce kıkırdarken buluyorum; annelerimizin bize verdiği ekstra yetenekler sayesinde ikimiz de babamızdan daha güçlüyüz.

Sadist pisliklerin işine gelir.

Evrakları kolumun altına sıkıştırıp başka bir şey söylemeden ofisimden çıkıyorum ve Penelope bana tekrar gülümsemeye çalıştığında onu görmezden geliyorum. İş ceketini çıkarmış olması ve altında dantelli bir kaşkorse dışında hiçbir şey giymemiş olması, kovulacağını ve bu rolü dolduracak başka birini bulmam gerektiğini anlamam için görmem gereken tek şey. Tercihen erkek, yetkin ve sosyal tırmanışla ilgilenmeyen biri; yani kısaca lanet bir tek boynuzlu at.

Rafe beni asansörde karşılıyor, bir kez içeri nakledildikten sonra arabamıza kadar olan yolculukta onunla sohbet etmekten keyif alıyorum. O ve ailesi

Yirmi yıldan fazla bir süredir malikanemizde yaşıyordu ve çocuklarının büyümesini, üniversiteye gitmelerini ve dünyayı gezmelerini izledim. Ne kendisi ne de karısı Üstün Yetenekli değillerdi ama tanıdığım en sadık ve nazik insanlardan bazılarıydılar. Direniş'le ilgili her şey olduğunda, onları geride bırakmamın mümkün olmadığını biliyordum. Yakın olmasak bile, evimizde bu kadar uzun süre kaldıkları için görebilecekleri şeyler yüzünden hedef olacaklardı.

"İki yeni torun, tebrikler! Onları ziyaret etmek için çok hevesli olmalısınız."

Rafe sırıtıyor ve omuz silkiyor. "İşlerin yakında yoluna gireceğini ve ikizleri görmeye gidebileceğimizi umuyoruz ama acele edip ailemizi hedef haline getirecek değiliz."

Kaşlarımı çatıyorum ve başımı sallıyorum, onunla birlikte asansörden çıkıp arabaya doğru yürüyorum. "İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm, Rafe. Senden bunu asla istemezdim ve bizimle kalıp bu anı kaçırmak zorunda olman beni öldürüyor."

Rafe benim için arka kapıyı açıyor ve ben içeri süzülürken o da aynı sıcak gülümsemesiyle bana bakıyor. "Aile böyle bir şey işte. Biz sadece mutlu ve verimli olduğumuzda bir arada olmayız. Bize her zaman göz kulak oldunuz, şimdi de ihtiyacımız olduğu sürece yanınızda olacağız. Maria'm ve ben seninle güvendeyiz. Ve güvenli olana kadar bebeklerle görüntülü sohbet etmekten çok mutluyuz."

Başımı sallıyorum, hala bundan memnun değilim ve kapıyı arkamdan kapatmasına izin veriyorum, cebimde vızıldayan telefonumu tekrar çıkarıyorum. Bugünkü zirveyle ilgili bir dizi haber ve gazetecilerin soruları beni bekliyor ve hiçbirini açmadan önce derin bir nefes almak zorunda kalıyorum.

Uzun bir gün olacak.

"Üstün Yeteneklilerin bu ülke için ne kadar büyük bir tehdit haline geldiğini görmezden gelemeyiz. Çok uzun bir süre boyunca, nüfusun bu kısmının kendi kendini yönetmesine seyirci kaldık ve izin verdik, ancak defalarca, kendilerine ve başkalarına tehdit oluşturmadan bir topluluk olarak uyumlu bir şekilde yaşayamadıklarını gördük. Bunun devam etmesine izin veremeyiz. Daha sıkı bir düzenleme yapılmalı, normalin ötesinde yeteneklere sahip olan ilgili kişiler daha fazla denetlenmeli ve diğer pek çok ülkenin uyguladığı gibi bir tür kayıt tutulmalıdır."

Senatör Oldham, Üstün Yetenekli olmayan topluluk üyelerine ve kalabalığa selam verircesine başını eğiyor ve Üstün Yetenekli temsilcilerine sırtını dönüp yerine oturuyor.

Görevden alınmasının ne anlama geldiği çok açık, ancak odadaki diğer herkesle birlikte alkışlıyorum, sanki daha tetikte olan seçmenlerini kazanmak için bariz bir güç oyununda topluluğuma karşı son yarım saat boyunca bir sürü saçmalık ve önyargı sallamamış gibi.

Şimdiye kadar birkaç kez onun yanında bulundum ve varlığımın her zerresi bu kadına yakın olmaktan nefret ediyor. Bağlarım bile ondan iğreniyor ve doğal olarak etrafındakilerin gözüne girmeye devam ediyor, bu da onu giderek daha sık yoluma çıkarıyor.

Ne şanslıyım.

Burada, zirvede, Direnişi etkisiz hale getirmeye ve yaptıkları her şeye karşı koymaya çalıştığımız yolları tartışmanın yanı sıra kaç tane Üstün Yetenekli olmayan hayır kurumunu desteklediğimizi de belirttim. Ayrıca, zenginliği etrafa yaymak amacıyla, hem Sığınak'ın inşası hem de her gün tükettiğimiz kaynaklar için gerekli tüm malzemelerin en az yüzde ellisini Üstün Yetenekli olmayan işletmelerden satın alma çabalarımızdan da söz ettim.

Bu bize bugün burada bulunan bazı insanlardan, özellikle de kafamın üzerinde sadece dolar işaretleri gören iş sahibi insanlardan puan kazandırmış olsa da Oldham orada yüzünde alaycı bir ifadeyle oturuyordu.

O benim varlığımın felaketi.

Silas Davies'ten hemen sonra gelen İki Numaralı Düşman, fiziksel işkencenin yanı sıra zihinsel olarak da Bonded'ıma eziyet etmeye cüret ettiği için listenin başında yer alıyor.

Dürüst olmak gerekirse, Oldham'ın da bu taktikleri uygulayacağını sanmıyorum.

Ondan sonra konuşacak sadece bir kişi daha var ve ben çoğunlukla Senatör Lilliman'ın eyaleti için duyduğu korkuyu anlatırken çıkardığı sesleri bastırıyorum.

Üstün Yetenekli olmayanların nüfus yoğunluğu ve orada çok uzun süre fark edilmemeleri sayesinde ülkede Üstün Yeteneklilerin en az yaşadığı bölgelerden biri olan New York'ta yaşıyor. Üstün Yetenekli olmayan insanların çoğu, bu yeteneklerden duydukları korku nedeniyle bir Yeteneğe sahip olduğunu bildikleri herkesi damgalayacak ve dışlayacaktır. Böyle yoğun nüfuslu bir bölgeye taşınan herhangi bir Üstün Yetenekli genellikle uzun süre dayanamaz.

Tüm eyaletler arasında endişelenilmesi gereken bu değil.

Şimdi Missouri'de açılan çorak arazi mi?

Bu hepimizin endişe duyması gereken bir konu.

Direniş en son yetmişli yıllardaki ayaklanmalar sırasında böylesine büyük bir güç oyunuyla harekete geçmişti. Yetenekliler ve Direniş arasındaki savaşın ön cepheleri için uygun bir isim olan Wastelands olarak adlandırılan bölgeyi açmışlardı.

Çoğu zaman bu Çorak Topraklar, Direniş'in bu tür alanların sınırlarına yerleştirdiği Kalkanlar tarafından korunur, böylece Nakledildikleri veya başkalarını kurtarmak ya da kendileri savaşmak için oraya gitmeyi seçen Üstün Yetenekliler, hatta istemeden içine girenler bile bir daha çıkamazlar.

Bu eski barbar geleneklere yeniden başvurmuş olmaları rahatsız edici ama şaşırtıcı değil. Bunun doğrulanması, şimdi Gryphon'la birlikte Sığınak'ta hangi kaynakları tutmamız gerektiğini ve durum daha da kötüye gitmeden onları durdurmak için oraya ne gönderebileceğimizi belirlemek için biraz zaman harcamam gerektiği anlamına geliyor. Bu kolay olmayacak; zaten çok zayıf durumdayız. En iyi şansımız Oli'yi gönderip hepsini yok etmek.

Bu son çaredir ve her zaman da öyle kalacaktır.

Senatör saçma sapan konuşmasını bitirdiğinde, hepimiz buradan gitmek için toplanmaya başlamadan önce tüm salon onu kibarca alkışlıyor. Kalabalık hep birlikte kapıya doğru ilerliyor ve ben bu durum karşısında daha da sinirlenerek tüylerimin diken diken olduğunu fark ediyorum.

Hepsi işe yaramaz.

Bana doğru gelen birkaç Üstün Yetenekli topluluk üyesi var, kapıya doğru ilerlerken onları tamamen görmezden geliyorum. İnceleme sürecinden geçmek istemedikleri için Sığınak'a girişlerine zaten izin vermediğim için onlarla konuşmak gibi bir niyetim yok, ama eminim şimdi yaptıkları hatayı görmüşlerdir. Sorun şu ki, Direniş'in saldırıları nedeniyle daha fazla insanı kabul etme imkânımız kalmadı ve bu da bizi daha fazla evin tamamlanması konusunda programın dört ay gerisine düşürdü.

Şansları vardı ve bunu mahvettiler.

Senatör Oldham önüme geçip o kibar gülümsemesiyle yolumu kapatmadan önce kapıya doğru üç adım daha atabildim. Onun bize bu kadar yakın olmasından duyduğum mutsuzlukla içimdeki bağ geri tepiyor ama yüz hatlarıma nötr bir ifade yerleşmesi için kendimi zorluyorum.

"Meclis Üyesi Draven, gelmenizi beklemiyordum. Söylentilere göre küçük kız arkadaşınızı bulmuşsunuz ve artık onunla birlikte olduğunuz için sorumluluklarınızı göz ardı ediyormuşsunuz."

Bu kadının Oleander hakkında konuşmasından hoşlanmıyorum.

Küçümseyici bir ton kullanması hoşuma gitmiyor ve Üstün Yetenekli olmayanların Üstün Yetenekliler topluluğu tarafından bu kadar saygı duyulan bir şey hakkında konuşurken kullandıkları dilden nefret ediyorum, ancak yüzüme sakin bir gülümseme yapıştırıyorum.

"Eğer bunlar sizin tebriklerinizse, onları eksik bulduğumu itiraf etmeliyim. Direnişle ilgili sorunlarla uğraşmakla ve insanlığın ortaya çıkardığı en kötü şeylerle uğraşırken mümkün olduğunca çok sayıda topluluk üyemi hayatta tutmakla meşguldüm."

Onu da bu ifadeye dahil ediyorum ama bana son derece politik bir gülümsemeyle karşılık vermesine bakılırsa bu gerçeği gözden kaçırıyor. "Evet, toplumumuzun haydut ve suçlu üyeleriyle uğraşmak zor olabiliyor, ancak iyi bir polis gücü ve katı bir hukuk sisteminin Üstün Yetenekli olmayan topluluklarda işe yaradığını görüyoruz. Belki siz de aynısını Üstün Yetenekliler için düşünmelisiniz."

Uyguladığımız politikalar ya da Direniş'le uğraşırken uyguladığımız acımasızlık hakkında hiçbir fikri yok. Topluluğunun Dobermanları suçluların üzerine salmaktan ve bizim gölge yaratıklara yaptığımız gibi onları lime lime etmelerini izlemekten mutlu olacağından şüpheliyim. On dokuz yaşında bir kızın düşmanlarına karşı toplu katliam yapmasını rahatça izleyeceklerinden de çok şüpheliyim, bu yüzden onun küçümseyici üslubunu biraz temelsiz buluyorum.

Ses tonumun sertleşmesini engellemek zor ama sanırım bunu başarıyorum. "Benimle konuşmak istediğin bir şey mi var? Çünkü bugün grup olarak yapmak zorunda bırakıldığımız bu küçük sohbetten daha verimli olacak başka yerlerim var."

Skandala uğramış gibi bir elini göğsüne götürerek, "Hepimiz iletişim kanallarını açık tutmazsak nasıl uyum içinde yaşayabiliriz, Meclis Üyesi Draven? Belki de tüm toplumunuzun yerinden edilmesinin nedeni budur. Belki de onların güvenliğini teslim etmeli ve

onlara bakma konusunda daha yetenekli birine devretmek."

Sanki sözlerini düşünüyormuşum gibi yavaşça başımı sallıyorum, içimi öfke dolduruyor ve gölgelerim o kaltağı canlı canlı yemek için dışarı çıkmak için içimde kıvranıyor ve sonra cevap veriyorum, "Peki ailenizin ne kadar parası var, Senatör Oldham?"

Bir an için kaşlarını çattı. "Bunun sizi ne kadar ilgilendirdiğini anlamıyorum... ama yıllar önce bu ülkeye geldiğimizden beri çok şanslı olduğumuz herkesin malumu."

Tekrar yavaşça başımı sallıyorum ve sonra şöyle diyorum: "Peki bu servetin ne kadarını kişisel olarak toplumunuzun üyelerini barındırmak, beslemek, giydirmek, korumak ve eğitmek için kullandınız? Bu paranın ne kadarını Üstün Yetenekliler topluluğuna verdiniz? Sizinkinden tamamen ayrı ve farklı olan, ancak karşılanmayan gereksinimleri olabilecek insanlara?"

Kaşlarını daha da çatarak, "İnsanların kendi başlarının çaresine bakmakla yükümlü olduğu bir toplumda yaşıyoruz. Onlara hiçbir şey borçlu değilim."

Ona yavaşça başımı sallıyorum. "Evet, hem benim toplumum kendisiyle hem de sizin toplumunuzun taraf seçmeyi tercih etmiş üyeleriyle savaş halinde. Bu yüzden, paramla birlikte daha güvenli bir yere kaçmak yerine, kalıp elimden geldiğince çok insanı korumayı seçtim. Paramı ağzımın olduğu yere koydum. Bazı melez hödükler tarafından işimi yapamayacağım söylenmeyecek. Bir gün, sizin için gerçekten bir anlam ifade eden bir amaç seçtiğinizde ve bunun arkasına paranızı koyduğunuzda, belki o zaman dinlerim. Ama o günün yakın zamanda geleceğini sanmıyorum, ya siz?"

Bana bir balık gibi bakarken ağzı birkaç kez açılıp kapanıyor ve etrafından dolanıp binadan çıkarken ona son bir kez kararlı bir şekilde başımı sallıyorum, Rafe'i bulup aracıma binmeden önce temiz havadan derin bir nefes alıyorum.

"Her şey yolunda mı Bay Draven?" Rafe soruyor ve ben başımı sallıyorum, o trafiğe çıkarken günün parıltısına karşı güneş gözlüklerimi takıyorum.

"Aynı bok, farklı gün, ama katılmanın gerçek bir anlamı olmadığını zaten biliyordum."

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Oli

Sage'i konsey binasında, tıpkı Atlas'ın kız kardeşini tuttukları gibi bodrumdaki hücrelerde tuttuklarını düşünmüştüm.

Neden olduğundan emin değilim. Herkes bana ona farklı, Direniş üyesi olduğunu bildiklerimizden daha iyi davranıldığını söylemişti, ancak onu tutabilecekleri başka bir yerin bu kadar güvenli olabileceği aklıma gelmemişti.

Gabe ve Atlas benimle Tac eğitim binasına doğru yürüyorlar, henüz hiç gitmediğim bir yer. Tac personeliyle geçirdiğim tek zaman bir göreve çıktığımız zamandı ve bunun için her şey North'un Sığınak'ın merkezindeki ofislerinde tutuluyordu.

Buranın varlığından haberim vardı çünkü Gryphon zamanının çoğunu burada geçiriyordu ve onu benden çaldığı için buraya kızmaya başladım.

Kapıdan içeri girdiğimizde, Draven'dakilerden daha küçük ama yine de ölümcül görünen bir dizi büyük cam kapıdan geçerek daha küçük, kapalı bir engelli parkuru olan büyük bir eğitim merkezi buluyorum. Düzinelerce masa ve sandalyenin bulunduğu küçük bir kafeteryada

Tac personeli zaten orada oturuyor ve mekanın her santimetrekaresini kaplayan bir sürü güvenlik kamerası var.

Binaya girerken biraz gergin hissediyorum ama bunun tek nedeni içeri girdiğimiz anda üzerimde çok fazla göz olması. Sığınak'ın sokaklarında insanlardan aldığım dikkatli bakışlardan ve düpedüz dik dik bakışlardan çok daha yoğun hissediyorum.

Kıpırdamadan durmak ve Atlas ya da Gabe'in arkasına geçmemek için kendimi zorlamam gerekiyor.

"Sorun yok, hepsi sadece Gryphon's Bonded'a bakmaya çalışıyor. Direniş ortaya çıktığında her şeyi değiştiren kadın. Hepsi çok daha fazla kayıp vermeye ve insanları eve getirememenin hayal kırıklığını yaşamaya alışkın ama sen ne zaman dahil olsan hayatta kalma oranları fırladı. Buralarda bir nevi ünlü sayılırsın."

Böyle bir konuda şaka yapmanın komik olduğunu düşünmediğim için Gabe'e kötü kötü bakıyorum ama o doğruyu söylediğine yemin edercesine parmağını kalbinin üzerine götürüyor.

Hâlâ saçmaladığını düşünüyorum.

"Tanrım, hepimize yardım et. Eğitim merkezimde ne yapıyorsun?" diye gürlüyor yüksek bir ses ve ben kendimi sırıtırken buluyorum, her ne kadar tüm bu ilgiden hala korkuyor olsam da.

"Vivian! Burada olduğunu nasıl bilemedim? Seni taciz etmek için çok daha erken gelirdim."

Yaralı, asık suratlı adam bize doğru yaklaşıyor ve kollarını geniş göğsünün üzerinde kavuşturmuş, asi bir çocukla uğraşırmış gibi gözlerini kısarak bana bakıyor.

Bu beni heyecanlandırıyor çünkü söyleyebileceği her şeye rağmen bu adamın benim için bir mil genişliğinde yumuşak bir noktaya sahip olduğunu biliyorum. Draven'a katılmanın birkaç iyi yanından biriydi.

Alay ediyor. "Seni buraya göndermesi için Shore ile konuşacağımdan emin olabilirsin, çünkü eğer etrafta takılmaya başlarsan

ve dikkat dağıtıcı olduğunuz için, eminim size yapacak bir şeyler bulmam gerekecek."

Sırıtıyorum ve ona küçük bir selam veriyorum, şımarıklık dolu ve alaycı bir şekilde, ve Tac adamlarından etrafımızda bazı şok ünlemler var, onlar beni rezil eğitmenleriyle bok atarken izliyorlar. Saygısızlık ettiğimden değil, bu adama asla saygısızlık etmem, ama bazen etrafta oynayabilmek eğlenceli oluyor.

"Sanırım kız arkadaşın Benson'ı görmeye geldin," diyor alaycı bir tonda ve ben de küçük bir gülümsemeyle başımı sallıyorum.

"Başını biraz belaya soktu ve biz de onu bu beladan kurtarmak için buradayız. Kesinlikle endişelenecek bir şey yok çünkü o yüzde yüz kötü değil. Bunu biliyorum."

Bana alaycı bir bakış atıyor ve yavaşça başını sallıyor. "Böyle şeyleri biliyorsun, değil mi? Çünkü şimdiye kadar sahip olduğumuz en güçlü Kalkan'ı ve toplumumuz için çok önemli birini ortadan kaldırdı."

Gülümseme yüzümden biraz kayarken yutkunuyorum. Birinin ölümünü hafife almak istemiyorum. "Biliyorum ve bu gerçeğin onun içini parçalayacağını da biliyorum. Dara'nın önemli olmadığını ya da birinin onun ölümünden sorumlu tutulmaması gerektiğini söylemeye çalışmıyorum. Ancak doğru kişinin sorumlu tutulması gerektiğini düşünüyorum ve bu kişi Sage değil."

Vivian bir süre daha bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Pekala, ne bulacağınızı görmek zorundayız çünkü bir konuda haklısınız... Buraya getirildiğinden beri ağlamayı kesmedi ve bunu atlatmasına yardımcı olması için kendisine tahvil teklif edildiğinde bile reddetti. Bu, hepimizi uykumuzda öldürmeye çalışan suçlu bir insanın yapacağı bir şey gibi görünmüyor."

Boğazımda bir yumru oluşturan gözyaşlarıma karşı yutkunuyorum.

Gabe saygıyla Vivian'a başını sallıyor ve beni binaya doğru yönlendirmek için elini omurgamın dibine koyuyor.

Şakalarımıza hiç katılmamasına şaşırdım. Ancak asansöre bindiğimizde yıkıldı ve sırrını açıkladı.

"Vivian ödümü koparıyor. Bir keresinde onu Gryphon, North ve Nox ile mindere çıkarken görmüştüm. Hepsini teker teker dövdü. Bu anı aklımdan çıkmıyor ve o adama tir tir titremeden bakabileceğimi hiç sanmıyorum."

Vivian'ın bizi burada izleme ihtimaline karşı asansördeki görüntülerimizi gösteren güvenlik ekranına kaşlarımı çatarak bakıyorum. Bırakın üçüne birden el kaldırmasını, herhangi bir Bonded'ıma el kaldırması bile hoşuma gitmiyor.

"Bu eğitimlerinin başlarındaydı ve hepsi hala oldukça acemiydi. Bugünlerde onlarla başa çıkabileceğinden emin değilim Bonded. Ama bunu gördüğümde gençtim ve aklımdan çıkmadı."

İçimde girdaplı, şiddetli bir his oluşuyor ve derin, derin bir nefes alıyorum.

"Evet, belki de bağıma bundan bahsetmek iyi bir fikir değildir. Şu anda oraya geri dönüp ruhunu burun deliğinden çıkarmam gerekiyormuş gibi hissediyorum ve Vivian bu dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri. O yüzden bu konuşmayı olduğu yerde bırakalım."

Atlas alay ediyor ve bana gülüyor. "Vivian nasıl oluyor da en sevdiğin insanlardan biri oluyor? Eğitim seanslarında sana işkence etmedi mi?"

Bu cevaplaması kolay bir soru. "Çünkü kimse inanmazken o bana inandı. Onun yanında kimsenin bana bok gibi davranmasına izin vermedi ve Tac eğitimine başladığımda beni şımartmaya çalışmadı. Sistemi kendi başıma nasıl çalıştıracağımı öğrenene kadar defalarca yüzüstü düşmeme izin verdi. Bence bu onu harika bir öğretmen yapıyor."

Asansörün kapıları bir çınlama sesi çıkararak açılıyor ve bize konsey binasının altındaki hücre bloğuna çok benzeyen, her iki yanında bir dizi hücre bulunan uzun bir koridor gösteriyor.

Sanırım bir şey çalışıyorsa, onunla uğraşmazsın. Başka bir şey olmasa bile tasarım kesinlikle ürkütücü.

Sawyer çoktan Sage'in hücresinde, koridorun en sonunda onunla birliktedir. Onu yatağından kaldırmaya çalışırken dizüstü bilgisayarı dışarıda bir masanın üzerinde bekliyor ama faydası yok. Sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken top gibi kıvrılmış. Gördüğümde kalbim ayaklarıma kadar iniyor çünkü daha önce birçok kez orada bulundum.

Şu anda güçlü ve toparlanmış görünebilirim, ancak bunun tek nedeni yıllarca kaçak olarak kafelerde, banyolarda, boş benzin istasyonlarında ve otoyoldaki lokantaların kirli mutfaklarında hayatta kalmak için yapabileceğim her türlü tuhaf işi yapmış olmamdır. Evet, sonunda kendimi toparlayacak kadar güçlüydüm ama bunun da bir süreci var. Arkadaşımın bunu öğrenmesinden ve ilk elden deneyimlemesinden nefret ediyorum.

Felix'i ilk hücrede buluyorum, önünde kendi dizüstü bilgisayarı ve bir yığın tıp kitabı ile oturmuş ders çalışıyor, bu da onun teknik olarak hala bir öğrenci olduğunu hatırlatıyor, her ne kadar Bağlı Grubumun tercih edilen doktoru haline gelmiş olsa da.

Onunla konuşmak için bir an duruyorum ve tahmin edilebileceği gibi tek konuşabildiği şey kızımız oluyor. "Lütfen, Sage'e yardım et, onu buradan çıkarmak için ne yapman gerekiyorsa yap. Lütfen, Oli. Onun için buna daha fazla katlanamam."

"Biliyorum, üzerinde çalışıyorum, yemin ederim," diye cevap veriyorum. "Giovanna ve Riley'nin bulunmasına yardım ettim. Görünüşe göre ikisi de yardımcı olabilecek bilgiler vermişler ve ben de Sawyer'ın bazı şeyleri gözden geçirmesine yardım etmek ve Gryphon ile North'a onu dışarı çıkaracak bir dava sunmaya çalışmak için buradayım. Lütfen yaptıkları şey için onlara kızmayın. Sadece tüm topluluğun güvenliğini kameralara yakalanmış birinin ellerine bırakamazlar-" Duraksıyorum çünkü bunu tekrar yüksek sesle söylemek istemiyorum, hele de burada Sage'in önünde, ama Felix başka bir şey söylemeden başını sallıyor.

"Bunu anlıyorum ve bunun zaman alacağını da biliyorum. Sadece tekrar Bağlı'mla birlikte olmaya ihtiyacım var ve o bize yakın bir yerde olmayı reddediyor."

Başımı sallıyorum ve Kieran'ın iyi bir küçük TacTeam lideri gibi şınav çektiği bir sonraki hücreye geçiyorum. Onunla alay ediyorum ve her zamanki alaycı arkadaşlığımıza geri dönüyorum. "Gerçekten mi? Zamanını kendini güçlendirmek için mi harcıyorsun? Buradan çıktığında büyük, güçlü kaslarınla Bağlılarını etkilemeyi mi umuyorsun? Yoksa sadece onu omzunun üzerinden atıp kendisine doğru göz kırpabilecek her şeyden uzak tutabileceğin bir noktaya gelmeye mi çalışıyorsun?"

Ayağa kalkarken oflayıp pufluyor, bir şişe su alıp yarısını tek seferde içerken gömleğini çekiştiriyor. "Antrenmanınızın zirvesinde değilseniz rehavete kapılmak çok kolay. Shore'dan bir dambıl seti istedim ama pislik herif reddetti."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve parmağımla işaret ediyorum. "Dikkat et dostum. Ben 'Sage'i Buradan Çıkarın' takımında olabilirim ama sen de Bond'umdan haber almadan benim önümde Bond'umu kötüleyemezsin."

Bir elini saçlarında gezdiriyor ve nefesinin altında mırıldanıyor: "Belki de bu saçmalığı çözmek için senin lanet olası bağının ortaya çıkması gerekiyordur."

Hayal kırıklığı aşikar ve bunun için onu hiç suçlamıyorum. Ben de şimdiye kadar ne kadar az şey çözebildiğimiz konusunda inanılmaz derecede hayal kırıklığına uğramış hissediyorum.

Bana döndü ve garip bir samimiyetle, "Riley'yi ve o hain kaltağı bizim için almaya gittiğin için teşekkürler," dedi.

Omuz silkiyorum. "En iyi arkadaşının Bonded'ını kurtarmak için kendi bileğini kırmanın yanında hiçbir şey, bu yüzden bana teşekkür etmek için yolundan çok uzağa gitme. Sana hâlâ borçluyum, hem de çok."

Bana sırıtıyor ve ben de ondan uzaklaşıp sıranın sonundaki Sage'in hücresine doğru yürüyorum, Gabe ve Atlas da aralarında tek kelime etmeden beni takip ediyorlar. Sanırım onlar da

İkisi de burada zaman geçirdi, bu yüzden söyleyecekleri pek bir şey yok.

Sawyer çoktan kapıya varmış, kilidi açıp kendini dışarı atıyor. Bana sıkı bir gülümseme verdiğinde, ben de mırıldanıyorum, "Neden ikisinden de bu kadar uzakta? Bu çok boktan görünüyor."

İç çekiyor ve elini gözlerine götürüyor, sanki o da en az onun kadar çökmek üzereymiş gibi. "Çünkü ağlamadan duramıyor. Felix ve Kieran'ı çıldırtıyordu. Hâlâ duyabiliyor ve hissedebiliyorlar ama ondan biraz uzakta oldukları için bağları daha iyi başa çıkıyor ve artık burada olduğu için her küçük şey için bu kadar çok kavga etmiyor. Nefes alma odası gibi bir şey."

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Beni onunla içeri alın."

Tereddüt edip omzumun üzerinden Gabe ve Atlas'a bakıyor ve ben de öfkeyle ona ofluyorum, öfkem alevleniyor. "Bağımın bana bir şey olmasına izin vermeyeceğini hepimiz biliyoruz ve Sage'in hiçbir şeyden sorumlu olmadığını da biliyorum. Eğer onun içinde bir öldürme düğmesi varsa, bağım müdahale edecektir. Ve yeterince Tac eğitimi aldım, eğer bana saldırırsa, sizden biri gelip etkisiz hale getirene kadar onu yere yatırabilirim, bu yüzden en iyi arkadaşımı görmeme izin vereceksin ve bir daha asla izin için Bağ'ıma bakmayacaksın, Sawyer Benson. Yoksa göğsünün içine uzanır ve kalbini çıkarırım."

Son birkaç kelime benden değil, doğrudan bağımdan geliyor. Sesimdeki değişiklik Sawyer'ın biraz yutkunmasına neden oluyor ama aynı zamanda onu harekete geçiriyor, kapının kilidini açıyor ve beni Sage'le birlikte içeri alıyor. Kızıma doğru düzgün bakmak için dönmeden önce kapıyı arkamdan tekrar kilitlemesini bekliyorum.

Beni tanımıyor ya da başını kaldırıp bakmıyor ve ben doğrudan ona doğru ilerlediğimde, arkamdaki yoğun onaylamama yorumlarını görmezden gelerek onunla birlikte küçük, rahatsız yatağına tırmanıyorum. Orada güvende olduğum anda kollarımı ona doluyorum, sessiz gözyaşları bedenini parçalayan hıçkırıklara dönüşürken yüzünü omzuma bastırıyorum.

"Onu ben öldürdüm, Oli. Nasıl, neden ya da hiçbir şey bilmiyorum ama onu öldürdüm."

Sage'in benimle düzgün bir şekilde konuşabilecek kadar sakinleşmesi bir saat sürüyor.

Yine de en iyi arkadaşımla birlikte yattığım ve o parçalanırken ona sarıldığım için kendimi kötü hissetmiyorum. Onu tekrar bir araya getirebileceğimizi ve bu hücrelerden çıkan Sage Benson'ın bir süreliğine kırılgan olabileceğini, ancak saldırı sabahı uyanan Sage'den daha güçlü ve dirençli olacağını biliyorum. Bu gerçekle ilgili büyük bir üzüntü duyuyorum ve daha önce mutlu olan kızın yasını tutmak istiyorum, tıpkı daha önce mutlu olan kızın yasını tuttuğum gibi.

Şimdi bunun zamanı değil.

Şimdi, onu buradan çıkarana kadar, umarım bugün, onun için yer tutma zamanı. Nefes alış verişi biraz düzeldikten ve gözyaşları gömleğimi ıslatmayı bıraktıktan sonra geri çekilip başımı yanındaki yastığa daha fazla yaslıyorum. Omzumun üzerinden bakıyorum ve Sawyer'ın masada dizüstü bilgisayarıyla oturduğunu, kız kardeşini bu durumdan kurtarmak için yorulmak bilmeden çalışırken öfkeyle tıkladığını görüyorum.

Gabe ve Atlas camdan ikimize bakıyor, Sage'in bana saldırma ihtimaline karşı tetikte bekliyorlar. Bir an Atlas'ın gerektiğinde bana ulaşmak için bu duvarlardan birini yıkıp yıkamayacağını düşünüyorum ve anahtarı uzatırken bana sırıtıyor. Görünüşe göre, Nöro Bağlantılı olmayanlar bile ne düşündüğümü anlayabiliyorsa, düşüncelerim bugün yine çok sesli.

Gabe yerde oturmuş, dizlerinden birini yukarı çekmiş, yanağını dizine dayamış ikimizi izliyor. Sanırım Atlas'tan biraz daha rahat çünkü gerçekten

Sage'in masum olduğuna ve tek tehdidin içindeki yabancı bir güçten ya da Giovanna'nın bir şekilde yerleştirmiş olabileceği bir tür öldürme düğmesinden kaynaklandığına inanmaktadır.

Sage'e dönüyorum ve onu kan çanağına dönmüş gözlerle bana bakarken buluyorum, ama gözyaşları kurumuş, yani şimdi cevap verme zamanı.

Sesim fısıltıdan öteye gitmiyor, sanki bu sadece bir pijama partisindeki yastık sohbetiymiş de tam bir kâbus durumu değilmiş gibi, "Bana her şeyi anlat. Herkese anlattığını biliyorum ama bana tam olarak ne olduğunu, nasıl hissettiğini ve sadece en iyi arkadaşına anlatabileceğin her şeyi anlat. Belki bu hikayede bize yardımcı olabilecek eksik bir şeyler vardır. Bu noktada her şeyi denemeye hazırım, Sage."

Yavaşça başını sallıyor ama tereddüt ediyor. "Yine de fark etmez, Oli. Bunun olması için birinin bana bir şey yaptığını öğrensek bile, ben yine de birini öldürdüm. Dara'nın ailesi ve Tahvilleri bundan sorumlu tutulacak birinin adaletini hak ediyor."

Başımı salladım. "Tamamen katılıyorum ve bunu sana kimin yaptığını bulduğumda onları sorumlu tutacağım. Şahsen. Bağımı seve seve, mutlak bir keyifle onların üzerine kuracağım ve hepimiz onun o kişiyi paramparça edişini izleyebileceğiz."

Sage yutkunur ve başını sallar. "Bunun yeterli olduğunu düşünüyor musun? Eğer bu Bağlanmışlarınızdan birinin başına gelseydi yeterli olduğunu düşünür müydünüz? Bu sürekli aklımdan geçip duruyor. Bunun başına gelen Felix, Kieran ya da hatta Riley olsaydı ne yapardım? Bıçağı tutan kişi de dahil olmak üzere herkesin sorumlu tutulmasını isterdim."

Elimi uzatıp bir buklesini kulağının arkasına sıkıştırıyorum. "Çünkü kendine karşı acımasız davranıyorsun. Seni bundan daha iyi tanıyorum. Masum canların alınmasını istemenin hiçbir yolu yok. Sorun şu ki şu anda kendini masum olarak görmüyorsun çünkü bunu yapan senin elindi. Sage, eğer biri bunun nasıl olduğunu bilecekse

hissediyor, benim. Pek çok kez can almak için kullanıldım. Bu gerçekle nasıl yaşayacağımı öğrenmek zorunda kaldım. Bu kolay değil ve çoğu zaman hala yaptığım şey için idam edilmeyi hak ettiğime inanıyorum, ancak sonuçta masum bir insanın hayatını asla isteyerek almayacağım. Kendim hakkında bunu biliyorum ve buna güveniyorum. Senin hakkında da bunu biliyorum ve bu yüzden seni buradan çıkarmak için sen dahil herkesle savaşacağım."

Sage tekrar yutkunuyor ve başını sallıyor, hala bana inanmış gibi görünmüyor ama bu bir başlangıç ve üzerine inşa edilecek bir şey. Yastığa yaslanıp gözlerimi kapatıyorum, o da gününü tamamlamaya çalışıyor.

Orada hala bir şey yok.

Bu bizim için bir uyarı işareti. Yatağında uyanır. Kieran ve Felix işe gitmek için çoktan kalkmışlardır. Koşu kıyafetlerini giyer ve her zamanki sabah koşusu için yola çıkar, o sırada Direniş gelir. Kieran onu bulur ve Gryphon'un da dahil olduğu TacTeam ile onu korur. Felix'le konuşur ama Felix Tıp Merkezi'nde yaralıları tedavi edecek kadar güvenlidir.

Ondan öncesine dair hiçbir şey hatırlamıyor.

Video görüntülerinden Dara'yı öldürdüğünü zaten biliyoruz ve bu sabah koşusu sırasında olmuş olmalı, ama hikayesini ne kadar kurcalarsam kurcalayayım, hiçbir şey hatırlamıyor.

"Orada bir şey olmalı. Daha önce de zihnim manipüle edilmişti, hep boş bir nokta vardı. Boş bir nokta olmalı," diyor Atlas ve Sage başını sallıyor.

"Hiçbir şey yok. Günlerdir her şeyi aklımdan geçiriyorum ama hiçbir şey yok. Hiçbir şey yok, Oli. Yemin ederim."

"Hayır, kesinlikle bir şey var," diye tersliyor Sawyer masadan kalkıp dizüstü bilgisayarının yerini değiştirirken.

Bulunduğum yerden ekranı göremiyorum ama Atlas ve Gabe görebiliyor ve ikisi de acımasızca küfretmeye başlıyor. Kieran cep telefonundan sesleniyor, neler olduğunu öğrenmek istiyor,

ve en iyi arkadaşımı cinayetle suçlayan her kimse onu görmek için yataktan atlıyorum çünkü bağım ava çıkmaya çok hazır. Tanrım, ben de buna hazırım, Sage'in hayatı söz konusu olduğu için her zamanki titizliğimden eser yok.

Kendimi yine Dara'nın cinayetine bakarken buluyorum, ama bu sefer başka bir açıdan. Bu sefer Sage'in gözlerini görebiliyorum.

Sage'in siyah, boş gözleri.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Oli

"Nox Draven'ı öldüreceğim."

Kelimeler içimde bir ateş yakıyor ve kendimi tutabilmek için masanın kenarına tutunmak zorunda kalıyorum. Atlas beni Sage'in hücresinden çıkarıp, her şeyi gördüğümüzden emin olana kadar görüntüleri tekrar tekrar izlememe izin vermişti. Bundan çıkarılacak yeni bir şey yok.

Sage'in kesinlikle ama kesinlikle sallanmaması gereken boş gözleri hariç.

Bağlarım zihnime baskı yapıyor, bedenimin kontrolünü ele geçirmeye çalışıyor ama bunun berbat bir fikir olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Sawyer'ın sözlerini yerine getirmeye çalışmayacağının tamamen farkındayım ve tüm bunlar sadece ne kadar kızgın olduğunun, en olası hedefe bok attığının bir ifadesi, ama bağım uğraşılacak biri değil.

"Ben gidiyorum-"

Tehlikeli bölgeye gerçekten girmeden önce sözünü kestim. "Evet, Tahvillerimi tehdit etmeye devam etmeyelim, çünkü tahvilimin ortaya çıkmasını ve seninle kişisel olarak ilgilenmesini engellemek için yapabileceğim çok şey var."

Sawyer bana bakıyor ve hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırıyor. "Nox'u sevmiyorsun bile! O bir pislik, bunu hepimiz biliyoruz. Döndüğünden beri sana yaptığı her şeyi hepimiz izledik, o yüzden bunu inkâr edemezsin. Bunu yapan açıkça o, Oli!"

Gabe bu konuşmadan son derece rahatsız olmuş gibi ensesini kaşıyor ama Atlas kollarını göğsünde kavuşturup Sawyer'ın görüntülerle ilgili hayalperest değerlendirmesine tamamen katılıyormuş gibi başını sallıyor.

Mantıklı olmaya çalışıyorum çünkü belli ki tüm odanın buna ihtiyacı var. "Pekâlâ, öncelikle benim ve Nox'un bağının gecenin geç saatlerinde buluştuklarını öğrendim. O kılıfı hangi insanın giydiği önemli değil, benim bağım onu ondan almanıza izin vermeyecek. Ayrıca, bu tür bir manipülasyonu nasıl yapabildiğini düşünüyorsun? Onun yeteneği gölge yaratıkları ve dehşet."

Gabe inliyor ve elini yüzünde gezdiriyor, sanki buradan çıkmak için yanıp tutuşuyormuş ve suçluluğunun ortaya çıkmasını istemiyormuş gibi. Öte yandan ben, North ve Gryphon'u çağırmadan önce Sawyer'ı aptalca bir şey yapmaması için ikna etmeliyim.

Dün geceki akşam yemeğinden ve Nox ile zaten söz konusu olan her şeyden sonra... şu anda sadakati hakkında daha fazla soruya ihtiyacı yok.

"Nox'un üçüncü bir yeteneği var."

Omzumun üzerinden Kieran'a bakıyorum, ihanetinden dolayı ona ters ters bakıyorum ama o sadece omuz silkiyor.

"Mümkün olan her seçeneği araştırmamız gerekiyor, değil mi? Üçüncü bir yeteneği daha var. North'un da öyle ama üçünün de ne olduğunu biliyoruz. Bildiğim kadarıyla, North'la kurduğunuz bağ onları daha da güçlendirdi ve ona fazladan bir şey vermedi."

Hepsinin tekrar cinsel hayatımı tartıştığı düşüncesiyle yanaklarım aptalca kızarıyor, ama daha önemli bir şey v a r

Düşünecek bir şey yok. "Nox ile bağ kurmadım, bu yüzden üçüncü hediyenin zihin kontrolünü kullanarak tüm ailesine, topluluğuna, savunduğu ve inandığı her şeye ihanet etme yeteneği olduğundan emin değilseniz, o kadar ki bizden bu kadar kopukken bile hepimiz için savaşmayı seçti, bence onu öldürmek için buradan kaçmak muhtemelen en iyi fikir değil."

Gabe başıyla beni işaret ediyor. "Burada mantıklı konuşuyor, millet. Geri kalanlar olarak hepiniz derin uçtan atladınız. Bunun Nox olma ihtimali en ufak olsa bile, ki kesinlikle yok, buradan çıkarsanız gölge yaratıkları sizi tüketir."

Sawyer başını Gabe'e doğru sallıyor ve ona doğru bir adım atıyor, sanki onunla daha fazla tartışmak için yüzüne vuracakmış gibi öfkeli bir hareketle. Bu tam olarak bir tehdit değil, ama bağlarım öyle hissediyor ve Brutus'ün buna verdiğim tepkiye karşılık kulağımın arkasından aşağı indiğini fark ediyorum.

Yine de herkesin görmeye alışık olduğu uysal bir köpek yavrusu değil.

Tam şeklini aldığında başı göğsüme ulaşıyor ve çenesi açılıp dişleri hırıltıyla ortaya çıkarken kulakları sonuna kadar dikiliyor. Tatlı oğlumun olduğundan emin oldukları korkunç cehennem köpeği gibi görünüyor, ama benim tek görebildiğim benim için her şeyi yapabilecek koruyucu bir yavru.

Onu hiç şu an sevdiğim kadar sevmemiştim.

"Aman Tanrım, burada oturmuş hepimizin anlamasını dinliyor!" Sawyer topuklarının üzerinde dönüp masanın etrafından dolaşarak dizüstü bilgisayarına doğru yürürken tersliyor.

"Sawyer, Oli'yi dinlemelisin."

Herkes donakalır ve Sage'in nihayet yatağından kalkmış, ellerini cama dayamış ve gözlerini kardeşine dikmiş bir halde durduğu hücreye doğru döner. Hâlâ son gününü geçirmiş gibi görünüyor

Hafta boyunca hıçkıra hıçkıra ağlıyor ama yüzünde kararlı bir ifade var.

"Bunu sadece Bond'u olduğu için söylemiyor. Her zaman onun saçmalıklarını yüzüne vuran ilk kişi o olmuştur ve bunu siz de biliyorsunuz. Bunu daha önce de konuşmuştuk! Herkes gibi onun da Bond'un büyüsüne kapılmadığına inanamadığını söylemiştin. Eğer Bond'un bunu yapmasına imkan olmadığını söylüyorsa, o zaman yapmasına imkan yoktur. Ve dürüst olmak gerekirse, ben de o olduğunu düşünmüyorum."

Felix kendi hücresinden sesleniyor, "Bir Neuro olmalı. Birinin zihnine girip, ne yaptığına dair tüm hatıralarını silebilecek ve onu birinin canını almaya zorlayabilecek türden bir güç... bu bir Nöro Yeteneği ve inanılmaz derecede güçlü bir yetenek."

Dönüp şimdi kaşlarını çatmış olan Atlas'a bakıyorum. "Direniş'te gözleri kararan herhangi bir Nöro biliyor musun?"

Derin bir iç çeker ve başını sallar. "Direniş'te bildiğim en güçlü Neuro Silas Davies ve onun da gözleri diğer herkes gibi beyazlaşıyor. Boşlukları olan başka kimseyi tanımıyorum. Draven'ların boş gözleri olduğuna dair söylentiler duymuştum, herkesin var, ama kendim görene kadar buna gerçekten inanmamıştım. Direniş çocuklarının Draven'a gitmesini engellemek için anlatılan bir öcü hikayesi olduğunu düşünmüştüm. Senin kamplardaki görüntülerini gördükten sonra bile, bunun sadece sende olduğunu ve Render olmakla bir ilgisi olduğunu düşündüm."

Yavaşça nefesimi verip başımı sallıyorum. "Ben onları çağırmadan önce North ya da Gryphon'un duymaması gereken başka bir şey söylemek isteyen var mı? Çünkü bana kalırsa, Sage'i buradan çıkarmak için ihtiyacımız olan kanıt bu."

Kieran yumruklarından birini cama bastırıyor ve hayal kırıklığı içinde ofluyor. "Onu dışarı çıkarmayacaklar. Bu onun kendi başına yapmadığının kanıtı, ki bunu zaten biliyorduk.

North ve Gryphon bunu onun yapmasının mümkün olmadığı konusunda hemfikir, ancak daha önce biri onun beynine girdiyse, bunu tekrar yapma ihtimali var. Her ne kadar onun buradan çıkmasına ihtiyacım olsa da, başka birini öldürme riskini almak istemiyorum. Masum bir canın alınacağı gerçeğinin ötesinde, Sage ellerini bu şekilde daha fazla kana bulayamaz."

Gözlerim tekrar ona kayıyor ve onun ayaklarına baktığını, kendini toparlamaya çalışırken sertçe yutkunduğunu görüyorum.

Orada gördüğüm tek şey güç.

"Düşündüğünüzden çok daha fazlasıyla başa çıkabilir."

Bana bakıyor ve ben de ona başımı sallıyorum. "Bunu atlattın, buradan çıkmayı da atlatabilirsin. Yanında her zaman neler olup bittiğini bilen ve sana göz kulak olabilecek birini tuttuğumuz sürece buradan çıkmana izin vermeliyiz."

Kieran başını sallar. "Bu o kadar kolay değil, Fallows-"

Sözünü kestim. "Eğer Sığınak'ın dışında olan bir Neuro ise ve Sage'e ulaşmayı başardıysa, o zaman herhangi birimize de ulaşabilirler. Eğer Sığınak'ın içinde olan bir Neuro ise ve Gryphon'un güvenlik kontrollerini ve yalan makinesini geçmeyi başarmışsa... yine, bunu herkese yapabilirler. Sage'in biz Sığınak'a gelmeden önce temas kurduğu biri olma ihtimaline karşı... Bu da üç seçenekten biri. Önlemler olduğu sürece bu riski almaya hazırım."

Gabe bir an bana bakıyor ve sonra başını sallıyor. "Bu tür bir mantıkla tartışmak zor. Yine de haklı, eğer birisi Kalkanları aşıp Sage'in beynine girecek ve bu tür bir eylemde bulunacak kadar güçlüyse, o zaman elimizde Sage'i bir hücrede tutup tutmama endişesinden çok daha büyük sorunlar var demektir."

Başımı sallıyorum ve sonra zihin bağlantım aracılığıyla North ve Gryphon'a ulaşıyorum.

Tac merkezindeki hücrelere gelmenizi istiyorum. Onu bulduk.

Gryphon hemen yolda olduğunu söylüyor ve North'un bana geri dönmesi bir saniye sürüyor. Ben hâlâ zirveden dönüş yolundayım. En az bir saat daha sürer.

Lanet olsun.

Gryphon ortak zihin bağlantısı aracılığıyla onunla konuşuyor, böylece ben de duyuyorum. Oraya varır varmaz bilgiyi size ileteceğim. Sonra da bir şey yapmak için sen gelene kadar bekleyebiliriz.

Kendimi hazırlarken bir an için göğsümde bir çarpıntı oluyor ama artık geri dönüş yok. Nox'u da getirmelisin ve onu Hediyeleri hakkındaki soruları yanıtlamaya hazırlamalısın. Sawyer'ı aptalca bir şey yapmaktan vazgeçirmeye çalıştım zaten ama desteğe ihtiyacım olabilir.

Bir an sessizlik olur ve sonra Kuzey şöyle der: "Oraya gittiğimde Nox'u da yanımda götüreceğim. İşler çirkinleşirse hiçbiriniz onunla başa çıkamazsınız.

"Bunun evrimsel bir şey olma ihtimali nedir? Bir şekilde beyaz gözlerden boş gözlere doğru evrimleşmemiz gibi mi?"

Gabe oturduğu yerden dönüp aklını kaçırmış gibi Felix'e bakıyor ama stajyer doktor geri adım atmıyor. "Bir Ruh İşleyicimiz ve iki Ölüm Tacirimiz boş gözlere sahip ve Draven'lerde de son birkaç nesildir boş göz vakaları var, ancak tutarlı bir şey yok. Oli, ailenin geçmişinde boş göz olup olmadığını biliyor musun?"

Başımı sallıyorum ve ailemden bahsedildiğinde genellikle yaptığım gibi suçlu ya da yıkılmış görünmemeye çalışıyorum. "Hiç sanmıyorum. Ailem ilk kez renk değiştirdiklerinde çok şaşırmıştı... annem hariç, ama o daha çok

Ben doğmadan önce yıllarca beni ve güçlerimi hayal etmiş olmasıyla ilgisi var."

Bu onların dikkatini çeker.

North dizüstü bilgisayara biraz daha bakarken, "Daha önce birinin psişik olduğunu hiç duymadım, Üstün Yetenekli olmayan toplulukta bir şeyler görebildiklerini iddia etmeye çalışan sahtekârlar dışında değil, ama bunların hepsi para için bir hile," diyor.

North ve Nox gelir gelmez Kieran, Felix ve Sage'i hücrelerinden çıkardık ve şimdi burada neler döndüğünü anlamaya çalışırken herkes birlikte sorgu masasının etrafında oturuyor. Sawyer şu ana kadar suçlamalarını ve tehditlerini kontrol altına almayı başardı, ancak Nox'a Bond'umu nereden bıçaklayabileceğini planlıyormuş gibi bakıyor.

Onu izlememek için elimden geleni yapıyorum ama gözlerim sürekli ona kayıyor ve bunun bağlarımın müdahalesi olduğunu biliyorum.

Tehditlere sırtımızı dönmeyiz.

Ahh mükemmel, tam da şu anda bağımdan ihtiyacım olan şey. Onu ikna etmeye çalışmanın gerçek bir anlamı yok ama aptalca bir nedenden dolayı deniyorum.

Sawyer bir tehdit değil. Tehdit olmayacak. Bugünkü boş gözlerle ilgili tartışmaya eklemek istediğiniz bir şey var mı?

Bağlantımın cevabı yardımcı olmaktan çok uzak. Bu bir tehdit.

Sinirlenerek geri çekildim. Mükemmel! Bu bana şu anda bunu nasıl atlatacağımı bulmak için ihtiyacım olan tüm bilgiyi veriyor.

Onlar bir tehdit, kızım. Yaklaşan bir şeyin tehdidi, uğraşmak istemediğimiz ama yakında başka seçeneğimizin kalmayacağı eski bir şeyin tehdidi.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor. Biz. Kolektif biz mi? Sen ve ben gibi mi? Ya da ben ve Bonded'ım?

Bana cevap vermiyor. Bunun yerine göğsümde kıvrılıyor ve Sawyer'ı takıntılı bir şekilde izlemeye geri dönüyor, Nox'un güvenliğini tamamen yeni bir çılgınlık seviyesine taşıyor.

Başımı çeviriyorum ve Gryphon'un beni ilk kez görüyormuş gibi bana baktığını fark ediyorum. "Onunla konuşuyorsun."

Omuz silkip omuzlarımı geriye atıyorum, artık herkesin dikkatini çektiğim için rahatsızım. "Evet. Size onun huysuz ve yardımsever olmayan bir kaltak olduğunu söylemiştim."

Bunu eğlenceli bulmuyor, sadece iki katına çıkarıyor. "Yine de sorular soruyorsun."

Bunun ne önemi var ki? "Evet, o benim içimde yaşayan ve kendi düşünceleri, görüşleri ve bilgisi olan bağımsız bir şey."

Gryphon koltuğunda öne doğru eğiliyor, bir elini önündeki masaya koyuyor, sanki benim göremeyeceğim kadar kalın kafalı olduğum bir şeyi bana anlatmaya çalışıyor. "Bu bilgiyi nereden alıyor? Eğer sadece senin içinde yaşadıysa, senden daha fazlasını nasıl biliyor? Senin bilmediğin bir şeyi nasıl biliyor?"

Cevabım yok ama gözlerim Kuzey'e doğru kayıyor.

Çenesi gergin ve bu konuşmanın yapılıyor olmasından bile son derece rahatsız görünüyor ama benim adıma konuşuyor. "Buraya daha önce de geldiler. Bağlarımız bizden çok daha eski ve birbirlerine ait olduklarını söylerken şaka yapmıyorlar. Bu onların bu dünyaya ilk gelişleri ya da birbirlerine ilk kez bağlanışları değil."

Hissettiğim şokun yüzüme yansımasına izin vermiyorum, çünkü ona bu şekilde seslenmek istemiyorum, bu yüzden sadece ona göndermek konusunda çok dikkatli davranıyorum, Gryphon'u engelliyorum, bağınızla konuştuğunuzu düşünmüyordum. İyi anlaştığınızı sanmıyordum.

Nox'un bağının seninkiyle zaman geçirdiğini öğrendikten sonra, dışarı çıkıp senin bağınla da konuşup konuşmadığını değerlendirmek için onunla bir konuşma yaptım. Odamda uyuduğun ve yorgun uyandığım bazı geceler oldu ve teyit etmek ve aralarında tam olarak ne olup bittiğini bilmek istedim.

Vay anasını. Ne yazıyordu peki?

Benim senden uzak durabildiğim kadar senin bağından uzak duramadığını söyledi. Burada bir şeyler oluyor, Oleander, bizden daha büyük, topluluğumuzdan daha büyük ve Direniş'in kendisinden daha büyük bir şeyler. Hepimizi bu durumdan sağ salim nasıl kurtaracağımızı bulmalıyız.

Yutkunuyorum ve tüm bunları nasıl algıladığını görmek için bu odada bağlarımız hakkında fikir sahibi olabilecek tek kişi olan Nox'a bakıyorum, ama o sadece ellerine bakıyor, parmaklarını uzatıyor ve sonra tekrar tekrar yumruk haline getiriyor.

Gabe inliyor ve sanki bugün yaşama arzusunu tüketmiş gibi elini gözlerine götürüyor. "Sence içinde bu tür bağlar olan başka biriyle karşılaşsaydık bunu anlar mıydık? Sence bunu anlayabilir miyiz? Yoksa tüm bunlar, biri gelip bize tekrar saldırana kadar karanlıkta dolaşmamızdan mı ibaret? Seninki gibi başka bir bağ, ama Direniş'e bağlı biri... Ne lanet bir kabus."

Nox sonunda sessizliğini bozarak, "Tanrıya şükür başka bir Ölüm Taciri değil," der. Sawyer ona karşılık veriyor: "Bir Neuro da aynı derecede kötüdür."

Nox gözlerini ona doğru devirerek alaycı bir tavırla, "Bir Neuro'nun, gölge yaratıkları gelişigüzel öldürmek için manipüle edebilen birinden daha kötü olduğu oldukça şüpheli, Benson. Kız kardeşinin silah olarak kullanılmasına kızgın olman, bu konuda aptal olmamız gerektiği anlamına gelmez."

Sage'e bakıyorum ve gözleri benimkilerle buluşuyor.

Felix ve Kieran'ın arasına sıkışmış durumda, her ikisi de yeniden bir araya geldikleri için onun yanına yapışmış durumdalar ve kendini toparlamaya çalışırken yanaklarına biraz renk gelmeye başladı. Sanırım kafasının içindekinin kesinlikle biri olduğunun doğrulanması gerçekten ihtiyacı olan haberdi, ama aynı zamanda bunun hayal edilemeyecek kadar güçlü biri olduğunu öğrenmek de yardımcı oldu

aynı zamanda. Benim bağıma karşı koymanın bir yolu yok ve kimsenin North ya da Nox'un bağlarına karşı koyduğunu da görmedim, o halde böyle bir Neuro'ya nasıl karşı koymuş olabilir?

İmkansız.

Bu asla onun hatası değildi.

Nox, "Tarih kitaplarını incelememiz gerekiyor. Eğer bu birlikte yaşadıkları ilk sefer değilse, o zaman bir yerlerde buna dair bazı kayıtlar olmalı."

Gryphon omuz silkiyor. "Bu dünyada en son Soul Rend yapabilen biri olduğunda, bir seferde sadece bir avuç insanı öldürebiliyordu ve gözleri beyaz parlıyordu. Oli'nin neler yapabildiğini öğrendiğimde ilk baktığım şey bu oldu. Tüm bulduğum buydu."

Nox North'a bakar ve şöyle der: "Hail Mary'deki kütüphane. Orada kilit altında tutulan kitaplar var. Eğer bize tahviller hakkında bilgi verebilecek bir yer varsa, orası orasıdır."

Masadakilere tekrar baktım ama kimsenin söyleyecek bir şeyi kalmamıştı.

"Sanırım Hail Mary'ye gidiyoruz."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gryphon

Hail Mary'yi gerçekte kimin yarattığına dair pek çok söylenti var, ancak emin olduğum bir şey var; her kimse, lanet olası bir deliydi.

Tüm bunlar, Kieran'ın ikisini de Davies'in elinden kurtarmak için binayı kullandığını ve Oli'nin kampı ortadan kaldırmak için bağ kurduğunu hatırlamayan Oli için hayati bilgilerdir, ancak onu oturtup topluluğumuzun temelde Pandora'nın kutusu olan bir binaya erişimi olduğunu açıklamak kadar kolay değildir, ancak çok daha büyük bir ölçekte.

Binanın her tarafı altı ayak kalınlığında betondan yapılmış, penceresi ya da içeri girmek için açıkça tanımlanmış bir kapısı bile yok. İçerisi ise bubi tuzakları, obruklar, delikler ve lanetli yerin her santimini kaplayan güvenlik kameralarından oluşan bir labirent. Burası dünyadaki en güvenli yer, çünkü Üstün Yetenekliler ya da Üstün Yetenekli olmayanlar dünyasında içeriye zorla girebilecek hiçbir güç yok.

Davet edilmeniz gerekiyor.

"Ne yani, vampirlerin kuralı gibi bir şey mi bu?" diye çıkışıyor Tac kıyafetlerini giyerken Bonded'ım.

Sage'in hücreden çıkmasından sonra onun hırçınlığının geri gelmesine sevindim.

Son birkaç günün şoku biraz geçti. Küstahlığının aynı zamanda onun için bir başa çıkma mekanizması olduğunun, olaylar hakkında gerçekten hissettiklerinden bir sapma olduğunun tamamen farkındayım, ancak yine de sanki ondan bir parça kaybetmişiz gibi hissettim.

"Hayır, buraya vampirler bile giremez."

Oflayıp gözlerini deviriyor ve tişörtünü kafasına geçiriyor. "Tabii ki hayır, vampirler her yere girme konusunda berbattırlar. Birinin yürüyen kan torbası olmadan önce vampir ilmini öğren Shore."

Ona kaşlarımı çatıyorum ve kendi tişörtümü başımın üzerine çekiyorum, göğsümün genişliğine bakarken gözlerinin kararmasının tadını çıkarıyorum. Topluluğumu eğitmek için harcadığım zamanın her saniyesi, onun dizlerinin bağının çözülmesine neden olduğu için harcadığım çabaya değiyor.

"Peki vampir ilmi hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?
Çalışma zamanını tam olarak ne zaman sıkıştırdın?"

Alay ediyor. "Aşk romanları. Seyahat ederken çok okudum. Vampirler ve vampir penisleri hakkında bilinmesi gereken her şeyi biliyorum."

Yüzümü tamamen ona dönüyorum ve giydiği dantelli kırmızı sütyeni örtmek için koruyucu kıyafeti vücuduna sardığını görüyorum. Onu kızdıramadan ya da kitapları hakkında daha fazla ayrıntı öğrenemeden dikkatim dağılıyor ve gözlerim göğsüne yapışıp kalıyor, ipeksi pürüzsüz tenini ve mükemmel Bonded'ıma her baktığımda zihnimde yankılanan tadını arzuluyorum.

Tüm dikkatimin kendisinde olduğunu fark ettiğinde, salınmak için biraz daha çaba sarf ediyor. Şaka yapıyor; benimle dalga geçmesi, dışarıdaki herkes dinlerken burada duvara karşı sikilmesine neden olacak. Bu tür şeylerden utandığını biliyorum, ama ancak onu çıkardığım yükseklerden aşağı indikten sonra.

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, her saniyesinden keyif alırdım ve içimde kendini beğenmiş bir memnuniyetten başka bir şey olmazdı.

Boğazını temizliyor ve beni fantezilerimden koparıyor.

"Bir görev için yola çıkmayı beklemiyordum.

bu sabah giyindim. Giyinseydim daha uygun bir şeyler bulabilirdim."

Dünyadaki tüm şımarıklığıyla dudakları sadece onunkilerin yapabileceği şekilde kıvrılıyor ve sikim Bonded'ım olan bu lanet paket karşısında sertleşiyor.

Ona uzanıp belinden kavrıyorum, onu göğsüme çekiyorum ve o açık saçık, yumuşak dantelin tenime verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Elbette kremsi teni ya da dik meme uçları kadar zevk almıyorum ama memelerinin kıvrımlarını dişlerimi geçirmem için yalvarırcasına davetkâr bir şekilde yukarı kaldırıyor.

Üç dakika içinde gidiyoruz, oyalanmayı bırak.

Sözleri kafamda çınlarken tek düşünebildiğim, Kuzey Draven'ı öldürmeyi ne kadar çok istediğim.

Bunu kendime saklayacak kadar akıllıyım. Oli'nin bağı muhtemelen bir gün için bu tür konuşmalara yeterince katlandı, ama adam nasıl horozlanacağını kesinlikle biliyor.

Ben de hatırlayacağım.

Alnımı onunkine bastırıyorum ve ona mırıldanıyorum: "Dikkatimi dağıtacaksın çünkü sana her baktığımda altında yatan ve eve dönmemizi bekleyen şeyi düşüneceğim."

Sırıtıyor ve tekrar kıpırdanıyor, bu sefer kollarımda, böylece gerçekten tek yaptığı bana sürtünmek oluyor. "Sıra sende mi? Yoksa bu gece beni başka birinden mi çalacaksın? İzini kaybettim."

Aşağı uzanıp kıçını avuçluyorum, ciyaklayıp bacaklarını belime dolayana kadar onu kollarımın arasına alıyorum. "Sanırım aramızdaki bağın sırayla olma kısmını geçtik, sence de öyle değil mi?"

Gıcırtılı bir kıkırdama sesi çıkarıyor, yüzünü boynuma gömüyor ve ben kendimi duvara karşı hızlı bir sikiş planından vazgeçirene kadar oradaki deriyi ısırıyor.

Bonded'ım daha iyisini hak ediyor ama ne kadar da cazip.

Sesi nefes nefese baştan çıkarıcı bir şekilde şöyle diyor: "Hepinizin dev yatak konusunda gayet iyi olduğunuzu fark ettim. Yine de, aynı anda ikinizden fazlası hakkında ne hissettiğimden emin değilim. Kendimi... bunalmış hissetmeden bunu düşünemiyorum bile."

Bonded'ım için neredeyse üzülüyorum, tatmin etmesi gereken beş Bond'u olduğunu biliyorum. Ama içlerinden biri neredeyse sürekli devre dışı olduğu ve diğerleri de bir sistem bulmaya fazlasıyla istekli olduğu için kendimi uzun süre kötü hissetmiyorum. "Seni odana tek başına götürür ve kapıyı kilitlersem, kimseyle paylaşma konusunda endişelenmene gerek kalmaz. Bu gece eve gittiğimizde benim olacağına söz ver."

Bana bakarken dudaklarını yalıyor, başını sallarken gözleri benimkilere kayıyor. "Seni özledim. Çok fazla çalışıyorsun. Bugünlerde North'un çalıştığından daha fazla çalışıyorsun ve bu hiç adil değil."

Onu öpmek için eğildim, dilimi onunkinin üzerinde gezdirerek sözlerinin tadına baktım ama doğruyu söylediğini anlamak için yeteneğime ihtiyacım yok. Kieran hapisteyken onun tüm sorumluluklarını üstlenmek zorunda kaldım ve toplumumuzun güvenliğinin bazı yüklerini bir kez daha omuzlamaya yardımcı olabilmesi için şimdi tekrar serbest bırakılmış olması beni rahatlattı.

Vivian'ın yeniden eğitim merkezinde olması ve artık Bağlı Grubunu Sığınak'a taşıyabilmesi de yükün bir kısmını hafifletti. Unser, Direniş saldırılarının ilk dalgasıyla birlikte uzağa çağrılmıştı ve Vivian, Unser geri dönene kadar Merkezi Bağlıları Adella'yı Sığınak'a taşımak istememişti.

Gerekçelerini tamamen anlıyorum.

Üçü de en büyük müttefiklerimizden bazıları, tanıdığım en güçlü ve güvenilir insanlar ve ben kendi adıma hepsinin evde olmasından dolayı çok rahatladım.

Oli'yi son bir öpücükle tekrar ayağa kaldırıyorum ve ondan uzaklaşıp Tac giysilerimin geri kalanını giyiyorum. Ona bakmadığım zaman işleri halletmek daha kolay oluyor,

Tekrar arkamı döndüğümde onu giyinik ve gitmeye hazır buldum.

Birlikte soyunma odasından çıktığımızda, Kieran'ı çoktan giyinmiş ve bizim için hazır, yüzünde kararlı bir ifade ve çenesinde çelik gibi bir duruşla buluyoruz.

Bu artık onun için çok kişisel.

Onun Bağlanmışlarının peşine düştüler ve şimdi bu bilgiyi almak için benimkine rakip olacak bir motivasyonu var. Neredeyse, ama tam olarak değil, çünkü o Sage'e olanların intikamını almaya ve bir daha asla olmamasını sağlamaya çalışırken, ben de Bağlanmış Grubumun yarısının kelimenin tam anlamıyla içlerinde yaşayan ve her an yönetimi ele geçirebilecek varlıklar olduğu gerçeğiyle yüzleşiyorum.

Dışarıda bu bağlardan daha fazla olduğuna, insanların içinde yaşayan ve Direniş'e karşı savaşın seyrini değiştirebilecek bu şeylerden daha fazla olduğuna inanamıyorum.

Cevapladığından çok daha fazla soruyu gündeme getiriyor. Onlardan kaç tane var? Neden bu kadar güçlüler? Ve nasıl oluyor da insanların içinde reenkarne olmaya devam ediyorlar? Benim bağlandığım kişiden ne kadar farklılar ve bu uzun vadede Bağlandığım kişi için ne anlama geliyor? Sonunda bedenini başka bir şeyle mi paylaşacak? Çünkü bu bana hiç doğru gelmiyor. Ondan alamayacağımız bir şeyi bir kenara bırakın, herhangi birinin onu kullanma düşüncesi... bu çok korkunç.

Ondan çıkmasını ister miydi?

Oli bunu yapabilir, ancak North ya da Nox'un Hediyelerinden vazgeçmeye istekli olacaklarından şüpheliyim, özellikle de onları topluluklarımızı ve birbirlerini korumak için bu kadar yoğun bir şekilde kullandıkları için.

Bu kitaplara ve bazı cevaplara ihtiyacımız var.

Nox asansörden çıktı, ardından North geldi, ikisi de Tac kıyafetlerini giymişlerdi ve hep birlikte Hail Mary'ye gitmeye hazırlanıyorduk. North'u evde kalması için ikna etmeye çalışmıştım ama bağı nedeniyle gelmekte ısrar etmişti.

Görünüşe göre, bu kitapları bulduğumuzda daha fazla 'şeffaflık' için onunla bir anlaşma yapmıştı.

Gabe ve Atlas topluluk içindeki olaylara göz kulak olmak için geride kalıyorlar. Oli ile olan zihin bağlantıları sayesinde, bir şey olması durumunda anında haberdar olacağız.

Gabe evi bitirmeye odaklanıyor ve yeterince gözetim altında tutulursa Atlas ona bu konuda yardımcı olabilir. İkisi de bu karara karşı çıkmış, bu karmaşayı çözmede yardımcı olmak istemişlerdi ama North'un da dediği gibi, Sığınak'ta her zaman Bağlı Grubumuzdan birileri olmak zorundaydı.

Oli'nin güvenliği nedeniyle ev de bizim için bir öncelik, bu konuda değişen bir şey yok.

"İçeri giriyoruz, eşyaları alıyoruz ve çıkıyoruz. Bu bir okul gezisi değil. Hepiniz Hail Mary'ye bindiğinizi ve sağ salim çıktığınızı söyleyebilesiniz diye gitmiyoruz. Birbirimizden ayrılmayacağız ve mümkün olduğunca çabuk eve döneceğiz. Kaynakların taşınmasını sevmiyorum. Acil olmasaydı bunu yapmazdık," diyor Kieran bizimle birlikte seyahat eden küçük personel ekibine.

Hepsi kararlı bir şekilde başını sallıyor ve Rockelle bile çenesini kapalı tutmayı başarıyor. Son birkaç gündür yaşananlar onu çok yıprattı ve en güvendiğimiz dostlarımızı bile kilit altında tutmaya yönelik sert politikamız çevremizdeki personel tarafından kesinlikle fark edildi.

Bazıları bu konuda tiksinti ve endişelerini dile getirmiş olsa da çoğunluk karara sadece saygı duymuştur. Kendi duygularına ve arkadaşlıklarına toplumun iyiliğinden daha fazla öncelik vermeyen bir liderliğe sahip olmak asla kötü bir şey değildir. Dara hepimiz için önemliydi ve North ile ben onun anlamsız ölümü karşısında ne yaptığımız konusunda çok dikkatli davrandık.

Ayrıca Sage ve Bonded'ın serbest bırakılmasını nasıl açıkladığımız konusunda da çok dikkatli davranmıştık. Herkes Giovanna ve Riley'i daha fazlası için alacağımızı biliyordu.

ve güvenliğimizdeki sızıntıdan haberdar edilmişlerdi.

Henüz kimseye boş gözlerden bahsetmedik.

Kitlesel paniğe gerek yok ve North'un zirvede Üstün Yetenekli olmayan toplulukla buluşması, insanlarla hangi bilgileri paylaştığımız konusunda onu daha da dikkatli hale getirdi. Şu anda hiçbir şeyin yanlış kişilere ulaşmasını istemiyoruz.

Kieran kolunu uzatıyor ve Oli tereddüt etmeden tutuyor. Bileğini kavrıyorum ve North ile Nox da onu iyice kavrayana kadar bekliyorum ve sonra bir patlamayla yeryüzündeki en korkunç ve güvenli yere doğru yol alarak gözden kayboluyoruz.

Hail Mary'ye varıyoruz ve botlarım doğrudan dev bir su birikintisine iniyor, yağmur üzerimize yağıyor ve ben tek kelime etmeden yolculuk hastalığını hafifletmek için elimi Oli'nin boynuna koyuyorum.

Burada olmaması gereken biri olup olmadığını değerlendirmek için Gift'imi dışarı saldım. Davies'in arkasında kendi gözcülerini bırakmış olma ihtimaline karşı tetikteyim. Gölge yaratıklar Nox'tan bir bacadan çıkan duman gibi akıyor ve aynı şeyi yapmak için binanın etrafına yayılıyorlar. TacTeam personeli yaratıklara müdahale etmemek üzere eğitildi ve hepsi de çeşitli köpek dişleri etraflarında dolaşırken ölümcül bir şekilde hareketsiz duruyorlar, çeneleri tamamen yetişkin insanları yutmak için çaresizce jilet gibi keskin dişlerle dolu.

Oli'nin kendini daha iyi hissettiğini anladığımda, herkesin görebileceği şekilde Kuzey'e doğru adım atıyorum ve ilerlediğimizi işaret ediyorum. Onunla doğrudan konuşmak daha kolay ama burada özel iletişime değil, sessiz iletişime ihtiyacımız var.

Yolda olduğumuzu bildirmek için bekçiyle çoktan iletişime geçmiştik, bu yüzden binaya giriş yapmak zor olmadı. Kendimi bu adamın yaptığı gibi bir ömür boyu isteyerek bu yere kilitlemeyi hayal bile edemiyorum ama Alistair yetmişli yıllardaki ayaklanmalarda tüm Bağlı Grubunu kaybettikten sonra hayatını burayı korumaya adamayı seçmişti.

Kieran bize Silas Davies'i buraya gönderdiğini söyledikten sonra onunla temasa geçmiştim ama sadist Direnişçi pislik betondan geçememişti, tıpkı geçemeyeceğini hepimizin bildiği gibi.

Kieran'ın yaptığı çok akıllıca bir hareketti.

Alistair'in bizim için açtığı dev çelik ve beton açıklıktan geçerken Oli arkamdan yürüyor, göl evine yaptığımız son görevden bile daha sessiz adımlar atıyor.

Sonunda sizi teker teker içeri kapatan dört mahzenden ilkine giriyoruz ve bir sonraki mahzen açılmadan önce içeride sadece dost yüzler olduğunu teyit ediyoruz.

İlk iki oda soğuk, beton dışarıdan gelen ıslak ve soğuk havayı emiyor, ama Hail Mary'nin derinliklerine indikçe daha sıcak oluyor. Duvarların yoğunluğu ısıyı tutuyor ve binanın içine girdikçe Bağlı'mdaki temkinliliğin arttığını hissedebiliyorum.

Dördüncü kasadan çıktığımızda gözleri siyaha dönüşmüştü. Yine de yüzünde hala bir ifade var ve hala orada olduğunu biliyorum çünkü düşüncelerini duyabiliyorum. Daha iyi görebilmek için bağını çağırdı ve bu onu ne kadar gerginleştirdiği için yüzeye yakın tuttu. Etrafımızda bu kadar çok TacTeam personeli olmasaydı, uzanıp elini tutardım ama şu anda hiçbirinin onu ya da yeteneğini sorgulamasını istemiyorum. Bunun yerine doğrudan ona sesleniyorum: "Bir dakikaya ihtiyacın olursa söyle, bir şeyler ayarlarım.

Bana bakıyor ve ben de bir anlığına gözlerindeki siyah boşlukların derinliğine hayret ediyorum. Boşlukların onun için bir tehdit olabileceği hiç aklıma gelmemişti ama şimdi ne kadar saf olduğumu görüyorum.

Ben iyiyim. Sadece burada ne kadar farklı hissedeceğimi fark etmemiştim ve bu beni biraz panikletiyor.

Başımı sallayıp ona biraz yer açıyorum, onu sıkıştırmamaya ve klostrofobik hissi daha da kötüleştirmemeye çalışıyorum. Nox gözlerinin değiştiğini gördüğü için onu dikkatle izliyor ama şimdi onun yanında farklı bir şeyler var. Daha önce bana mantıklı gelmiyordu ama şimdi anladım.

Bağları aralarındaki mesafeden dolayı sabırsızlanıyor.

Nox'un birkaç ay önce Oli'yle çadırda kalmayı tercih etmesine imkan yok. Hayatta olmazdı. Altında uyuyacak bir ağaç bulur ve gölge yaratıklarına hepimiz için nöbet tuttururdu. Ama çadıra adım attığında yüzündeki anlık panik ifadesini görmüştüm. Bağı gitmesine izin vermedi.

Sonra iki bağ arasındaki konuşmayı duydum ve henüz kimseye söylememeyi seçmiş olsam da, ikisi de meseleleri kendi ellerine almanın eşiğinde.

Oli için bunu istemiyorum.

Seçimin onun elinden alınmasını istemiyorum ama Bond Grubu'nun tamamlanması ve herkesin bu bağa sahip olması fikrinin hepimiz için inanılmaz derecede önemli olduğunu kabul etmeliyim. Oli'nin Silas Davies sonunda onu çağırmaya geldiğinde kendisini ondan koruyacak kadar güçlü olması da onların bağ kurmasını istemem için büyük bir itici güç, sadece bunu yapıp yapamayacağını bilmiyorum.

Onun da bu serpintiden kurtulup kurtulamayacağını bilmiyorum.

North bana dönüyor ve el işaretleriyle TacTeam'i olmaları gereken yere yönlendirmeye başlıyor, ben Oli'yle ilgilenmekle meşgul olduğum için görevi devralıyor. Daha ziyade

Bana seslenerek, Bağlıları için en iyi olanı yaptı ve liderlik pozisyonunu üstlendi.

Oli kusmamaya çalışıyormuş gibi yutkunuyor ve ben onunla tekrar doğrudan konuşuyorum: Nox'la kütüphaneye gidiyorum. Orası daha büyük bir oda, eğer istediğin gibi North'la gitmek yerine ikimizle gelmek istersen. Nefes almana ve paniğini kontrol altına almana yardımcı olabilir.

North'un gözleri ona doğru kayar ve o daha cevap vermeden cevap verir: "Onlarla git Oli. Kieran ve ben burada nöbet tutacağız. Ve durumu daha iyi değerlendirebilmek için bağımın kontrolü ele almasına izin vermekten mutluluk duyarım.

Draven'ın bunu yapmaya istekli olmasına şaşırmış görünüyor ve Draven'ın Bonded'ı için ne kadar Kuzey'i feda etmeye istekli olduğunu hala kabullenemediği oldukça açık.

Zaten tamamen farkındayım, bu yüzden benim için bir şok değil.

Nox'u eski parke taşları ve engebeli betondan oluşan eğimli koridordan kütüphaneye kadar takip ediyoruz. Evde işler çığırından çıktığında North'la birlikte burada geçirdiği yazdan sonra burayı avucunun içi gibi biliyor.

Gölge yaratıkları yanımızda yürüyor, gözleri karanlıkta doğal olmayan bir şekilde parlıyor, bu bir anormallik çünkü onlar da boşluk. Oli, Brutus ve August tarafından kuşatılmış durumda ve neredeyse koşarak bize ayak uyduruyor. Ortalama bir kadından biraz daha uzun, ama ikimiz de uzun boyluyuz ve bacakları kesinlikle bizimkiler kadar uzun değil. Onun için üzülüyorum ama onu kucağıma alıp kolaylıkla taşıyabilmek de hoşuma gidiyor.

Aklını başına topla, Shore.

Ormandan göl evine doğru yaptığımız yürüyüşe hiç şikâyet etmeden çok güzel bir şekilde ayak uydurdu ve bu görevlerden birine her çıktığımızda onun Bağlanmışı olmaktan gurur duymamı sağlıyor.

Kütüphaneye vardığımızda Nox doğruca Alistair'e gidiyor, elinde büyük bir anahtar halkasıyla bekliyor, inanılmaz eski moda ama tam da burası için beklediğim gibi ve önündeki masada bir yığın kitap bizi bekliyor.

"Sizi tekrar görmek güzel Bay Draven," diyor Alistair ve Nox selamlamak için başını hafifçe eğiyor.

"Bunları bizim için kazmak zorunda kaldığınız için üzgünüm. Yukarıda, yığınların arasında gizlenmiş çok nahoş şeyler olduğunu biliyorum."

Alistair omuz silkiyor ve elini sallıyor. "Eğer bu karışık duruma yardımcı olacaksa, hepsi sizindir. Toplum için yaptığınız her şeyi takdir ediyoruz."

Sürekli 'biz' diyor, bu biraz kafa karıştırıcı, ama sonra bana bakıyor ve sanki birini çağırıyormuş gibi arkasından el sallıyor. Dokuz ya da on yaşından büyük olmayan genç bir çocuk bize doğru yaklaşıyor, gözleri kafatasının içinde biraz çökük, altlarında koyu halkalar var ve cildine hastalıklı bir görünüm veriyor.

Nox kaşlarını çatarak gölge yaratıklarını çocuğu daha fazla korkutmamaları için uzaklaştırıyor ama gözleri oldukça hasarlı görünen çocuğa takılı kalıyor.

"Bu benim yeğenim, Joseph. Anne ve babası son dalgada kaçırıldı ve annesinin Bağlıları Sığınak'a taşınmış olsa da Joseph onun yerine buraya taşınmayı tercih etti. Burası onun için daha güvenli."

Gözlerim tekrar Nox'a kayıyor. Bu çocuk hakkında kesinlikle bazı hisler besliyor, kimsenin bilmesini istemeyeceği hisler. Bu durumu çabucak etkisiz hale getirmeliyim.

Yaratıkların hırlayan çenelerinden kaçarak bir adım öne çıkıyorum ve kibar bir gülümsemeyle Alistair'in masasındaki kitap yığınını almak için uzanıyorum. "Bunları aldığınız için tekrar teşekkür ederim. Kapınıza herhangi bir sorun getirmeden önce hemen yakanızdan düşeceğiz."

Alistair gülümsüyor, yanındaki çıplak beton duvara vururken gözleri kırışıyor. "Kapıma ne getirdiğinizin bir önemi yok. Kimse geçemez."

Ve sonra patlamayı duyuyoruz.

ON ALTINCI BÖLÜM

Oli

Duvarlar üzerime üzerime geliyor gibi hissediyorum ve patlama sesiyle kalbim panik içinde göğsümden fırlayacakmış gibi atıyor.

Küçük alanlarla ilgili herhangi bir sorunum olduğunu hiç fark etmemiştim.

Daha önce kesinlikle bundan daha küçük muhafazalarda bulundum, ancak betonun sıcaklığı ve havadaki durgunluk beni nefes nefese bıraktı, ciğerlerim göğsümde çığlık atıyor sanki yeterince oksijen almıyormuşum gibi, öyle olduğumu bilsem bile.

North ve Nox'un çocukken burada nasıl aylar geçirdiğine dair hiçbir fikrim yok ve Nox'un geçmişindeki travma buysa şaşırmam, çünkü şu anda kendimi özellikle travmatize olmuş hissediyorum.

Oleander nerede?

North'un sözleri sert, çaresizlik sınırında ve ortak zihin bağlantımızı kullanıyor olsa da kesinlikle benimle konuşmuyor.

Gryphon bir kolunu belime doluyor ve geri gönderiyor,

Hepimiz hala kütüphanedeyiz. Oli güvende. Sen ve

Az önce olanları görebiliyor musun? Unser'a çok benziyor.

Neredeyse oflayıp puflamak ve hayal kırıklığı içinde ayağımı yere vurmak istiyorum.

Unser'in kim olduğu ve neler yapabileceği konusunda hala kimseden net bir yanıt alabilmiş değilim. Etrafımdaki herkes sanki bir şehir efsanesiymiş gibi onun adını rastgele konuşuyor. Bunun ne anlama geldiğini öğrenmek için Gryphon'a baktığımda bir patlama daha oluyor, bu seferki ayağımın altındaki hareketten midemin bulandığını hissetmeme neden olacak kadar büyük.

Nox bu kez küçük çocuğa doğru bir adım atar.

Gryphon kitapları kurşun geçirmez yeleğine sokmaya başlar; bu, ellerini serbest bırakmanın ve aksi takdirde zaman içinde kaybolacak olan eski bilgi tomarlarını korumanın akıllıca bir yoludur. "Dışarı çıkıp onu etkisiz hale getirmeden önce Hail Mary'de herhangi bir hasar olup olmadığını anlamamız gerekiyor-"

Nox, Gryphon'un sözünü keserek, "Çocuğu bırakmayacağım," deyince Joseph'in gözleri ona kayar.

İtiraf etmeliyim ki, çocuk çok hırpalanmış gibi görünüyor ve Nox'un ona gösterdiği yumuşaklık beni biraz şaşırttı. Bunu yapabileceğini bilmiyordum. North bile kardeşi tarafından temkinli bir küçümseme ile muamele görüyor.

Gryphon tekrar gönderiyor, Kuzey, orada kimin olduğunu ve neler olup bittiğini görebiliyor musun?

North sonunda telaşlı bir sesle cevap veriyor: "Biliyoruz. Silas Davies'in kendisi, en az sekiz Kalkan ve Direniş'in Üst Düzey Yetenekli'lerinden oluşan bir grupla birlikte. Çoğunu tanıyorum ama bir Tetikleyicileri olduğunu bilmiyordum.

Gryphon yüksek sesle "Siktir," diyor ve ben kendimi daha fazla tutamıyorum.

"Trigger da ne? Ve Unser de kim?"

Gryphon kütüphanenin girişine doğru yürüyor, koridora bakarken hâlâ son kitapları giysilerinin içine tıkıştırıyor. Kalın beton duvarlarda dev bir delik göreceğini gerçekten düşünüyor mu emin değilim ama

Hava basıncında bir değişiklik olmadı, bu yüzden henüz endişelenmiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde Nox bana cevap verirken sesinde her zamanki alaycılık ya da kin yoktu. "Bir Tetikleyici canlı bir bombadır. Gücü tam anlamıyla bir patlayıcı olan bir Yetenektir. Genellikle tek seferlik bir şeydir. Gençlik yıllarında, bir şey onları 'tetikler' ve yetenekleri devreye girdiğinde, onu kullandıklarında hem kendileri hem de yakınlarındaki herkes ölür."

İçim daralıyor ve yüzümün dehşete düştüğünden eminim ama Nox gerçekleri anlatmaya devam ediyor. "Unser iki yeteneğe sahip ilk Üstün Yetenekliydi, Tetikleyicinin kendisi ve Yenilenme. O birden fazla kez patlayabilen canlı bir bomba, ancak iyileşme süresi birkaç hafta, bu yüzden çok stratejik bir şekilde kullanılması gerekiyor."

Önce Gryphon'a sonra da Nox'a bakıyorum. Elimde olmadan bariz ve korkunç gerçeği söylüyorum. "Sadece iki patlama oldu."

Kuzey kafamın içinde yine sessiz, bu da göğsümdeki paniği biraz daha artırıyor ama Nox'un söylediklerine odaklanmaya çalışıyorum çünkü bu önemli.

Gözlerime bakıyor ve bana başını sallarken aynı endişeli sakinlik onda da var. "Bu da Direniş'in sadece birkaç dakikalık bir Yenilenme süresi olan bir Tetikleyiciye sahip olduğu anlamına geliyor."

Sikeyim.

Boğazıma kaçan safrayı yutuyorum. "Sence onu alt edecek kadar güçlü olabilecek miyim?"

Gryphon omzunun üzerinden geriye bakıp bir an Alistair'e baktıktan sonra söyleyeceği her neyse, Nox ve benim duymamız için onun önünde söylemeye değer olduğuna karar veriyor. "Bahse girerim ki eğer Bağ Grubu tamamlanmış olsaydı ve sen de herkese bağlanmış olsaydın, o zaman evet. Şu anda mı? O kadar emin değilim."

Birden Nox'tan başka bir yere bakmak istedim. Bu benden çok ona bir sesleniş g i b i g e l i y o r. İkimiz arasında bir şeyleri çözmeye istekli olduğumu kanıtladım.

Oysa o benim etrafımda olmaktan ne kadar nefret ettiği konusunda hiç utangaç değil. Ne lanet bir karmaşa.

Bir patlama daha oluyor ve avuçlarım terlemeye başlıyor.

Bu duvarların dışında benim en kötü kabusum ve başa çıkmamızın kolay olmayacağından şüphelendiğim bir grup arkadaşı var. Tüm bu çatışmayı bir şekilde o adamı bir daha görmek zorunda kalmadan atlatmayı umuyordum. Safça, biliyorum, ama North'un ya da Nox'un gölge yaratıklarının bir şekilde onu benim için yiyip bitirebileceğine dair çok gizli bir umuda bağlanmıştım.

Aptal kız.

Hail Mary'yi çorak bir araziye çevirmeye çalışıyorlar. Kalkanları bu yüzden getirdiler, orayı bir savaş alanına çevirerek elimizden almak istiyorlar.

Gryphon'un gözleri Nox'a kayıyor ve Kuzey'den gelen bilgiyi ona da gönderdiğini biliyorum.

Alistair'e bakıyorum, duvara tutunuyor ve kusacakmış gibi bakıyor. Göz göze geldiğimiz anda ağzından şu sözler dökülüyor: "Joseph'imi yanında götüremezsin. Duvarları aşamazlar. Burada en güvende olan o."

Nox'un kafası Alistair'e doğru savrulur ve "O burada kalmayacak" diye tersler.

Tanrım, sanırım bir çocuğu kaçırmak üzereyiz.

Benim için sorun olur mu? Evet. Sanırım var. Sığınak onun için daha iyi bir seçenek olmalı, değil mi? Hay sikeyim. Ahlak anlayışım son zamanlarda kesinlikle değişti.

North ve Gryphon'a gönderiyorum. Bu çocuğu çalıyoruz, değil mi? Eğer adam onu bize vermezse, o zaman onu alıyoruz. Tüm güçlerimiz olmadan buradan çıkma şansımız yok. Eğer Nox çocuk olmadan hareket etmeyi reddederse, o zaman bir çocuk çalmış oluruz.

Gryphon bana bakıp başını sallıyor ama Kuzey kafamın içinde sessiz. Omurgamdan aşağı bir panik damlası daha akıyor ve

bond, şimdi kesinlikle kalıcı bir şekilde ortaya çıkmasının zamanı olduğuna karar verir.

Gözlerim tekrar siyaha dönüyor ve etrafımızda neler olup bittiğini hâlâ görebiliyor olmama ve istersem bedenimin kontrolünü hâlâ elimde tutabiliyor olmama rağmen, bağımın dizginleri ele almasına izin veriyorum.

Bu kadar çocukluk yeter. Geri döndüğümüzde, bağı tamamlayacağız. Sen de yapsan, ben de yapsam.

Aman Tanrım.

Sonra durumu kontrol altına alıyor, Gryphon'un yanından geçip kapıdan çıkıyor ve North'u bıraktığımız yere doğru ilerliyor. Tamamen bırakmadan önce ona son bir mesaj gönderiyorum ve onun hepimizi güvende tutmasına izin veriyorum.

Nox'un çocuğu yakalamasına yardım et. Buradan çıkmamız gerek.

Oleander'ın bağı

Bana ve kıza zarar vermeye cüret eden Neuro adamı bizim için geri döndü.

Bu sefer, onun için hazırım.

Buraya sadece bizim için gelmekle kalmadı, aynı zamanda şu anda Bağlanmışlarımıza ev sahipliği yapan bu cehennemden farksız yere saldırmaya cüret etti. Ne bu et giysisinin içinde yaşayan tanrı ne de günlerimi birlikte geçirdiğim kız, hiçbir parçam onun bize ait olanlara yaklaşmasına izin vermeyecek. Sadece önce bu hapishaneden çıkmamız gerekiyor.

Karanlık Bağlımı ilk geçtiğimiz büyük odada buluyoruz. Yanında küçük bir grup adam var, hepsi de çıldırmadan önce dönüp bana bir kez bakıyor. Hepsinin yüzündeki dehşet ifadesinin tadını çıkarıyorum ama eğitimleri öyle ki, ayaklarının üzerinde kayıyorlar,

Daha önce olduklarından daha tetikte dursalar da hiçbiri dehşet içinde kaçmıyor.

Hayal kırıklığı.

Kara Bağ'lı olan beni gördüğünde omuzları geriye düşüyor ve gözleri yanımda yürüyen gölge yaratıklarından birinin olduğu yere kayıyor. Çok iyi eğitilmişler, her ikisi de Bağlarımın küçük hediyeleri ve ben yaklaşırken, "Net bir planımız olana kadar kapıları açmayacağız. Sert betonda çalışabilir misin yoksa onlarla birlikte dışarıda mı olman gerekiyor?"

Ne dediğini düşünürken başımı bir yana eğiyorum. "Beton duyularımı köreltiyor ama dışarıdakileri hâlâ hissedebiliyorum."

Gölge yaratıkları duvarların içinden geçip dışarıdaki insanlarla da başa çıkamazsa şaşırırım.

Başını sallıyor. "Betonda o kadar isabetli olamıyorum. Gölge yaratıklarımı oraya gönderebiliyorum ama ne yapacaklarını normalde olduğu kadar iyi kontrol edemiyorum. Eğer ellerinde Yetenekli rehineler varsa, kazara onları da öldürme ihtimalim var."

Küçük bir rahatsızlık. "Kayıplar çok da umurumda değil."

Etrafımdaki adamlar bu cümleyi anladıkları için bana gergin bir şekilde bakıyorlar ama Kara Bağ'lı olan dilini şaklatarak başını sallıyor. "Senin umurunda olmayabilir ama kızın umurunda ve sen onu koruduğunu ve güvende tuttuğunu söyledin. Masum insanları öldürerek onu güvende tutmak iyi bir iş yapmak değildir, Bağlanmış."

Yakıcı bir öfke tüylerimi ürpertiyor ve kendimi onun içinde yaşayan bağı çekerken buluyorum, artık bu adamla uğraşmak istemiyorum. Ahlakı, değerleri ve daha milyonlarca işe yaramaz şeyi olan bir adamla.

Başını sertçe salladı ve benden uzaklaştı. "Ona sahip olamazsın, şu anda olmaz. Tehlikede olan çok şey var."

Adamlardan biri sessizce mırıldanıyor, "Draven'ın çelik gibi taşaklı olduğunu hep biliyordum ama onunla tartışmanın da repertuarında olduğunu bilmiyordum. Bana yeterince para ödeyemezsin. Kadın dehşet verici."

Dönüp bir saniyeliğine adama odaklanıyorum ve tamamen dikkatim altına girdiğinde yutkunmasını izliyorum. "O benim Bağlım. Kalbini bir saniye bile düşünmeden boğazından söküp alırdım ama Bağlar birbirlerine zarar veremez. O benim için yaratıldı, mükemmelliğin vücut bulmuş hali... zor davrandığı zamanlarda bile."

Arkamızdan ayak sesleri geliyor ve geriye dönüp baktığımda Bağlanmışım ile Hasarlı Olan'ın kütüphanede birlikte mahsur kaldığımız iki Üstün Yetenekli ile birlikte yürüdüğünü görüyorum. Yaşlı adam küçük çocuğun elini tutuyor, terden sırılsıklam olmuş bir halde elini sıkıyor.

"Alistair ve Joseph bizimle birlikte geri geliyor. Onları dışarı çıkarmak için bir yol açmamız gerekiyor."

Taşıyıcı, üzerinde durduğu asma kattan yanıma doğru geliyor, gözlerimi görünce bir an irkiliyor ama başını saygıyla bana doğru eğiyor. "Dışarı çıkmazsak bizi buradan çıkaramam, bu yüzden ne halt ettiğimizi bulmalıyız, hem de hızlıca, çünkü Tetikçi dışarıda rahat durmuyor."

Omuz silkiyorum ve Kara Bağlıma doğru bir adım atıyorum, ellerimi göğsüne koyuyorum, önümde kurşun geçirmez bir yelek olduğu için sinirleniyorum. "Beni dışarı çıkar. Bunu hepimiz için düzelteceğim."

Bana bakıyor ve sonra gözleri Bağlı'ma kayıyor. "Buradan onları ölçme şansın nedir?"

Bonded'ım bir adım öne çıkıyor ve dışarıdaki düşmanın binaya girmeye çalıştığını gösteren televizyon ekranına bakıyor. "Yapabilirim, biraz. Henüz Silas Davies'le başa çıkabileceğini sanmıyorum... ve Tetikçi'yi de halledebileceğini sanmıyorum. Diğerleri adil bir oyun olmalı. Kalkanlar güçlü ama hiçbiri Dara ya da Franklin'in yanına bile yaklaşamaz. Eğer

diğer herkesten kurtulabilir, umarım bu diğer ikisini şimdilik ortadan kaybolmalarına yetecek kadar korkutur."

North yavaşça başını sallar. "Bu da onlar için Taşıyıcıyı canlı bırakmak anlamına geliyor, böylece buradan çıkmanın bir yolunu bulabilirler."

Zarar Görmüş Olan ayağa kalkıyor, sanki gözlerini kaçırdığı anda kaybolmayacağından emin olmak istercesine çocuğa bakmaya devam ediyor. "Yani planımız onları korkutup kaçırmak mı? Elimizdeki tek silah o değil kardeşim."

Kara Bağlanmış olan yavaşça başını sallar ve avucunu kaldırır, ta ki daha fazla gölge çeşitli şekillerde ondan dışarı sızmaya başlayana ve gerçekten ölümün vücut bulmuş hali gibi görünene kadar mürekkepli bir gece pelerini gibi vücudunun etrafına düşene kadar.

Biz gerçekten birbirimiz için yaratılmışız.

Sanki güneş bulutların arkasından çıkmış ve yüzümü ısıtıyormuş gibi gülümsüyorum. Onları da tüm Bağlılarımı sevdiğim kadar seviyorum. Yılanın ustaca yere düştüğünü görüyorum ve gülümsemem manik bir sırıtışa dönüşüyor.

Sürünerek bana doğru geliyor ve şefkatle bacaklarıma sarılıyor. Avucuma sokulurken başını okşuyorum ve etrafımda sevgimizi görünce daha fazla inançsızlık ve dehşet dolu konuşmalar oluyor.

"Yılan... yılanı okşuyor," diyor içlerinden biri ve etrafındaki adamlar tarafından susturuluyor.

"Bonded, senin görevin Davies, Tetikçi ve Taşıyıcı dışındaki herkesi ortadan kaldırmak olacak. Bu kadar isabetli olabileceğini düşünüyor musun?"

Yeteneklerimi sorgulamaları ve adamları hayatta tutma konusundaki ısrarları beni hayal kırıklığına uğratıyor.

Ben onların arasında yaşayan bir tanrıyım ve onlar daha iyi bilmeli.

Başımı salladım. "Elbette. İstesem bu odadaki ve dışındaki herkesi öldürebilirim. Bu durumdaki herkesi, eğer gerçekten öyle hissedersem."

Bağlı'm uzanıp bileğimi tutuyor, sanki beni sakinleştirmeye çalışıyormuş gibi, ama bunun üzerimde pek bir etkisi olmuyor. Bugün hepsi sinir bozucu davranıyor ve ben sadece öldürme kısmına geçmeyi tercih ederim.

Ben de eve, o lanet kısma gitmek istiyorum.

Kara Bağlanmış Olan kardeşine bakar. "Diğer herkesi Bond'umuza bırakıyoruz ve diğer ikisine odaklanıyoruz. Diğer herkes sadece keskin nişancıları ya da kameralardan saklanan bir şeyleri olması ihtimaline karşı yedek olarak orada bulunuyor."

Bu kadar kolay. Direktiflerini verdi ve tüm adamlar etrafımızda sıraya girdiler, her şeye rağmen omurgalarının hala vücutlarının içinde olduğunu gördüler. Bu bir sürpriz, özellikle de etrafları kabuslar ve aralarında dolaşan tanrılarla çevrili olduğu için.

Odanın içine adım attığımızda, adam ve çocuğun etrafında bir adam halkası oluştuğunu ve bizimle birlikte takip ettiklerini görüyorum. Adamlar Tahvillerime ve bana geniş bir alan bırakarak hücuma liderlik etmemiz için bir yol açıyorlar.

Hasarlı Kişi, biz durumla ilgilenirken onları binada bırakmayı reddediyor ve Taşıyıcı'nın onları dışarı çıkarmasına yetecek kadar uzun süre ikisini de güvende tutabileceği ve koruyabileceği konusunda ısrar ediyor.

Çıkış yolundaki dördüncü kasaya geldiğimiz anda Kalkanları seçmeye başlıyorum. Ruhları zayıf ve beni tatmin etmiyor ama yine de gücü Karanlık Bağ'lı olana aktarıyorum ve derisinin altında kaynayan ekstra gücü izliyorum. Her şeyi içine aldıkça göğsü genişliyor ve gözleri kararıyor, ta ki sonunda bağı galip gelip onu da ele geçirene kadar.

"Tam da ihtiyacımız olan şey," diye mırıldanıyor Bonded'ım nefesinin altında ve bana bakıyor. "Eğer kendini kaybederse, onu ikna etmek zorunda kalacaksın, çünkü geri kalanımız bunu yapamayacak."

Dışarıdaki diğer düşmanlarımızın arasından geçerken Karanlık Bağ'lı olana doğru ilerliyorum, göremesem de bedenlerinin teker teker yere düştüğünü hissediyorum. I

Bağlıma geri gönder, Neden büyüklüğün yoluna çıkayım ki? O bu dünyaya düşmanlarımızdan ve bize zarar vermeye çalışanlardan temizlemek için geldi. Neden bunu yapmasına engel olayım ki?

Buna verecek bir cevabım yok ve sonunda onu burada, yanımda gördüğüm için mutlu bir şekilde Kara Bağlanmış olana gülümsüyorum. Adam onu çok uzun zamandır kilit altında tutuyordu.

Sonra son kasaya geçiyoruz, herkes pozisyon alırken etrafımızda yer değiştiriyor. Gerginler ama bunu yeterince iyi saklıyorlar, hiçbiri neler yapabileceğimizden emin değil.

Korkmaya gerek yok.

Düşmanımız Bağlanmışlarımın karşısında bir hiçtir. Her biri ve her biri.

Dış kapılar gıcırdayan bir sesle açılıyor ve binada geçirilen bir saatin ardından kasvetli gün gözleri kör ediyor, ancak gölge yaratıklar hedeflerine doğru ilerlerken ışığı tüketmeden önce sadece bir anlığına.

Taşıyıcımız adamı ve çocuğu da yanına alarak derhal ortadan kayboluyor ve Hasarlı Olan öne doğru bir adım atıyor, aklı artık tamamen önümüzde duran işe odaklanmış durumda. Gölge yaratıkları etrafımıza düşerken, onun içine ulaşıp bağını çekme, üçümüzü bu savaş alanında bir araya getirme ve yeteneklerimizin zaferimizi aramak için birbirine karışmasını izleme dürtüsüyle savaşıyorum, ancak Bağlı'm hala neler olduğu konusunda çok gergin.

Ona endişelenecek bir şey olmadığını göstereceğim.

Onun yerine . endişe vericihakkında ve önemsiz endişeler Etrafımızdaki daha az Yeteneklilerin ruhlarını seçme, yaşam özlerini saf enerjiye dönüştürme ve Karanlık Bağlanmışlara aktarma işime devam ediyorum.

yenilmez olduğundan emin olana kadar.

Solumuzda bir patlama daha oldu, şiddeti hepimizi ayağa kaldırdı ve beni yakaladı, bir kolu

Ayaklarımı sabitlerken belimi çelik bir çubuk gibi sarıyor. Gölge yaratıkları etrafımızda hırlayarak birkaç yüz metre önümüzdeki gruba doğru ilerliyor ve onları görebilmek için dumanın yeterince dağılmasını beklemem gerekiyor.

Hepsi zavallı.

Şu anda benden daha güçlü olabilirler, ancak ben bu reenkarnasyonda onların bu dünyada yürüdükleri zamanın sadece bir kısmında bulundum, hepsi tamamen Bağlanmış ve yeteneklerinin zirvesinde. Daha gidecek çok yolumuz var ve oraya ulaştığımızdan emin olmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Önümüzdeki zavallı Yetenekliler arasında ilerlemeye devam edemeden, gölge yaratıklar saldırıyor; yüzlercesi, düşmanın beklediği grubun arkasına doğru ilerlerken ayrım gözetmeksizin saldırıyor ve öldürüyor.

Etrafımızda dehşet ve acı çığlıkları duyuluyor, parçalanan et ve kemik sesleri yağmurun içinden bize doğru süzülüyor ve içimde bir sevinç ve heyecan ürpertisi dalgalanıyor.

Muhteşemler.

Düşman Taşıyıcılar takviye kuvvetler getirmeye başladıkça etrafımızda patlamalar oluyor, ancak onları gelmelerinden daha hızlı bir şekilde topluyorum ve karşı karşıya olduğumuz tehdidi çok yönetilebilir bir seviyede tutuyorum. Yabancı bir varlığın zihnime ulaşmaya çalıştığını, pençelerinin kafatasımı kazdığını hissediyorum ve taktiklerimi değiştiriyorum.

Onun yerine Bonded'ime güç gönderiyorum.

Bana şok içinde bakıyor ama planımı anında kavrıyor, Yeteneği bana akın ediyor ve adamı kafamdan kovuyor. Onu tek başıma dışarıda tutacak kadar güçlü ya da pratik olmayabilirim ama Bağlı'm öyle, özellikle de gücün etkisiyle.

Çimenlerin, bize zarar vermek için buraya gelenlerin kan ve irinleriyle kırmızıya dönüşmesini ve

cesetler yığılmaya başlar. Ara sıra bir silah sesi duyuluyor, ama çoğunlukla katliam Tahvillerimden ve benden geliyor.

Sadece birkaç dakika sürer, kiminle uğraştıklarını ve neler yapabileceğimizi hafife aldıkları anlaşıldığında hızla geri çekilme çağrısı yapılır ve ardından patlamalar insanları buradan çıkarmakla ilgili hale gelir.

Bıçakları seven adamla göz göze geliyorum, sırf bana ulaşmak için yıllarca kızı kesip biçen adamla ve Taşıyıcısı ölümden kaçmasına yardım etmeden hemen önce bana sırıtıyor, başını eğerek onaylıyor.

Bu bir söz.

Sahne kurulduğuna, savaş etrafımızda bir araya geldiğine ve artık Bağlı'ma sahip olduğuma göre, birimiz galip gelene kadar birbirimizle yüzleşeceğimize dair bir söz.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Oli

Bağım, Taşıyıcı bizi Sığınak'a geri götürene kadar kontrolü tekrar ele almama izin vermiyor.

Kontrol bendeyken neler olduğunu tam olarak hatırlamıyorum ama bedenim hâlâ şimdi Ruh Yarma ile ilişkilendirdiğim güçle titriyor. Oradayken çok sayıda Direnişçiyi öldürdüğümüz çok açık ve bu konudaki endişesizliğimden dolayı dehşete düşmem gerekip gerekmediğinden emin değilim.

Keşke Davies'i ya da Tetikçi'yi öldürebilseydik.

Gryphon midemdeki çalkantıyı dindirmek için elini boynuma götürüyor ama North bana doğru bir bakış bile atmadan yanımda kıpırdamadan duruyor.

Çok garip.

"Onu geri getirmek için bir şey yapacak mısın? Yoksa kafasından aşağı bir fıçı buzlu su falan mı dökmemiz gerekecek?" Gryphon tersliyor ve ben de ona kaşlarımı çatıyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?"

Etrafımızdaki TacTeam personelinin duyamayacağı şekilde bana biraz daha yaklaşıyor, ancak North duyabiliyor, muhtemelen bunu sadece zihin bağlantımızı kullanmak yerine yapıyor.

"Biz oradayken senin bağın hepimize güç aktardı ve bu da North'un bağının kontrolü ele almasını tetikledi. Henüz onu geri vermedi."

Oh, kahretsin.

Gryphon'un benden uzaklaşmasını bekleyip yavaşça uzanarak North'un elini tutuyorum ve herkesin önünde olayı büyütmeden dikkatini çekmeye çalışıyorum. Hava doğal olmayan bir şekilde soğuk, her zamanki gibi değil ve korkmamaya çalışıyorum.

Tahvil bildirimleri.

Tabii ki öyle, kendini bana adamış. Boş gözleri bana dönüyor ve ben de ona iyice bakıyorum. North'un bağını seviyorum; onu sevdiğim kadar onun bağını da seviyorum. Bağlanmadan önce bana verdiği o basit ama tamamen içten beyan hala kulaklarımda çınlıyor ve onun için yapmayacağım şey yok.

Ama Gryphon burada olduğu için gerçekten kendini kaybetmeye başladı.

"North'u geri alabilir miyim lütfen? Burada güvendeyim, biliyorsun."

Bana bakıyor ve yüzü hala tamamen boş kalsa da, bakışının yoğunluğunun Gryphon'u tedirgin ettiğini söyleyebilirim. Nox bize sırtını döndüğü yerden arkasını dönüyor ve o bile durumdan pek emin görünmüyor. Yine de önemli değil. Hepimizin güvende olduğunu zaten biliyorum.

Birleştirdiğimiz ellerimizi hafifçe sıkıyorum. "Hey, Kuzey'i geri istiyorum, lütfen... tabii burada hiçbirimizin hissetmediği bir tehlike sezmiyorsan. Eğer hissetmiyorsan, o zaman ona gerçekten ihtiyacım var."

Bağ, ellerimizi hâlâ onun ellerini tuttuğum yerden yüzüne doğru kaldırıyor ve tenimin kokusunu derin bir nefesle içine çekiyor.

Gryphon elini silahlarından birinin kabzasına atıyor ve ben de bu hareketi kesinlikle onaylamayarak ona doğru kaşlarımı çatıyorum.

Ayrıca ayak bileklerimin etrafında doğrudan Nox'un kendisinden gelen ekstra gölge yaratıklar var.

"Kesin şunu. Sadece bana veda ediyor. Öyle değil mi? Çünkü biraz sonra takılabiliriz, eve döndüğümüzde ve üzerimizde daha az göz olduğunda."

Bağ, tedirgin bir şekilde ayakları üzerinde kıpırdanan TacTeam personeline bakıyor. Orada olduklarını neredeyse unutmuştum ve bir an için tüm bunların onlara nasıl göründüğünü düşünmeden edemedim.

Dehşet verici, eminim.

Gryphon nefesinin altında küfreder. "Neden diğer insanları işaret ettin, Bonded? Onları bir tehdit olarak görebilirdi."

Ona başımı sallıyorum ve North'un bağı, göğsüne bastırılana kadar kolumu tekrar çekiyor. Çok etkileyici bir göğüs olduğunu biliyorum ama duruş şekli North'tan o kadar farklı ki bir an için beni yepyeni bir varlık tutuyormuş gibi hissediyorum.

Etrafımızdaki herkesin gözü önünde beni öpmeden önce dudaklarıma karşı "Benim," diye mırıldanıyor. Bunun Gryphon'u ne kadar korkuttuğunu hissedebiliyorum, ama geri çekildiğimde, boş gözler gitti ve Kuzey'in mavi bakışları bana bakıyor.

"O da neydi öyle?" diyor omzumun üzerinden diğer ikisine bakarak ama ben daha sesimi bulamadan Nox cevap veriyor.

"Bir Bond'a güvendiğinizde böyle olur. Siz ne derseniz deyin, canları ne isterse onu alırlar."

Yanaklarım ısınıyor ve North'un kolları beni korumak için sıkıca sarılıyor. Gryphon'un gözleri parlıyor ama her ne yapıyorsa göremiyorum.

Nox'un yüzündeki ifadeye bakılırsa, her şey onunla ilgili.

Midem taklalar atıyor ve Nox'un gözleri benimkilere kayınca onda da aynı ateşi görüyorum, her fırsatta canımı yakmasına neden olacak kadar sıcak yanan ateşi. O sadece

bağlanmak zorunda kalırsak benden daha çok nefret edecek.

Bunun için kendimden de nefret edebilirim.

Uzun bir duş alırım.

Duşlar her zaman benim güvenli sığınağım olmuştur, tüm sıkıntılarımdan arınmak için gidebileceğim bir yer. Dürüst olmak gerekirse, sıcak su her şeyin cevabıdır, ancak altında ne kadar durursam durayım, bugünün sorunlarından kaçış yok.

Bağı tamamlamamız gerek.

Nox ölmeyi tercih eder.

O da pek sevdiğim biri sayılmaz ama işin seks kısmıyla başa çıkabilirim. Aslında seks kısmı sorunlarımın en küçüğü. Bana iki veya daha fazla kişi arasında ne kadar zevkin mümkün olduğunu, bu zevkin ne kadar farklı görünebileceğini ve Bonded'ım ile benim aramda var olan sınırsız olasılıkları gösteren dört harika erkeğin tadını çıkaracak kadar şanslıydım.

Daha çok onun kafamın içinde olduğu düşüncesi.

Ona karşı savunmasız olmak, her zaman onun iğneleyici iğnelemelerine maruz kalmak, bana karşı hala anlamadığım nefreti. Onunla yatağa girmem için çok fazla bilinmeyen var.

Beni öpecek mi? Bond'u tamamlamak için benim gelmemi sağlamak zorunda. Bunu nasıl yapacağını çok iyi bildiğini biliyorum, artık kafamda Büyük Koridor Olayı olarak adlandırdığım olay sayesinde, ama bunun sonuçları hakkında kafamda çok şey var, bu yüzden yaklaşık bir milyon kat daha zor olacak-

"Kenara çekil. Bu kadar küçük bir kadın nasıl bu kadar yer kaplayabilir?"

Utanç verici bir şekilde gıcırdıyorum ve kayarak neredeyse kıçımın üstüne düşerken umutsuzca göğsümü tutuyorum. Gryphon elini koluma doluyor ve kendime ciddi bir zarar vermemi engelliyor, dikkatimin dağılmasından yararlanarak benimle birlikte duşa giriyor ve ikimizi de suyun altına sokuyor. Muhteşem bir şekilde çıplak, saldırıdan dolayı kollarında ve boynunda hâlâ çamur izleri var ve hızla atan kalbim sakinleştiği anda, sırtıma saplanan kaya gibi sert aleti hakkında bir şeyler yapacağım.

Dizlerimin üzerine çöküp onu bütün olarak yutmak gibi.

"Buraya benim bağımı almadan nasıl girdin?

Beni uyarmak mı? Hayatımın on yılını kaybettim ve bu saçmalığı diğerlerine açıklayan sen olacaksın!"

Kulağıma kıkırdıyor, bir eli karnımdan aşağı kayıyor ve amımın hemen yanında duruyor. Henüz şoktan kurtulup buna kızacak kadar kendime gelemedim ama bir dakika içinde onu bu yüzden azarlayacağım.

Elini karnımdan çekip sabunu alıyor, zaten temiz olan tenimde gezdiriyor, sanki parmaklarının ucunda hissettiklerimi takıntı haline getirmiş gibi. "Hepimize alıştın. Artık mutlu bir şekilde bağlandığına ve tamamen tatmin olduğuna göre, bağın biz etrafta olduğumuzda sana haber verme konusunda endişelenmeyecek. Buna neden ihtiyaç duysun ki?"

"Tam olarak tatmin oldum mu bilmiyorum-"

Çenemi tutuyor ve yüzümü sıkıca yukarı çekerek beni anlamsızca öpmek için eğiliyor. Kollarında dönüyorum, bacaklarım yeniden sabitleniyor ve kendimi ona bağlamak için kollarımı boynuna doluyorum.

İhtiyacım olan şey buydu.

Gryphon Sahili'ni öpmek en zor, en uzun günün ardından eve dönmek gibidir. Bir fırtınadan korunmak, güvende olduğunuzdan şüphe duymadan her şeyin öfkesini ve yıkımını dinlemektir. Eğer Kuzey benim koruyucum ve bakıcım Bonded ise, Gryphon da hiçbir şeyin bu adamları benden uzaklaştıramayacağının garantisidir. Gabe **her** şeyi kabul ettiğini kanıtlamış biri.

Kabul etmek, ilk andan itibaren bana benim onlara olduğum kadar sadık olmak ve Atlas bana adanmışlığın timsali. Hepsi de umutsuzca ihtiyaç duyduğum aynı değerler dizisinin varyasyonları.

Hepsini.

Nox hariç.

Ayrılıyorum ve fısıldıyorum, "Gryphon-"

Ama o zaten aklımın içinde, aklıma gelebilecek en küçük endişeyi bile biliyor ve dudaklarıma doğru mırıldanıyor: "Bana güvendiğini söylemiştin. İstemediğin hiçbir şeyin başına gelmesine izin vermeyeceğim, Bonded. Seninle ilgilenildiğinden emin olacağım. Bağın seni zorlamadan bize sahip olmayı hak ediyorsun."

Bunun nasıl mümkün olduğunu anlamıyorum.

Nox bağına teslim olmadan ya da bir şekilde kalbini tamamen değiştirip aslında tüm kötülüklerin kaynağı olmadığıma karar vermeden olmaz.

Gryphon düşüncelerimin aldığı depresif yön karşısında nefesinin altından hırlıyor. Kendini sabunlayıp günün çamurunu ve kirini temizleyecek kadar uzun bir süre benden uzaklaşıyor. Onu büyük bir saplantıyla izliyor, hareket ederken kaslarının esneme şeklinden keyif alıyorum. Bir erkeğin halkı için bir silah olmak üzere günlük eğitimden aldığı türden muhteşem bir kesimi var ve vücudunun her santimini tatmak, ona tapmanın kendi yolunu bulmak istiyorum.

Sabunu yıkamayı bitirir bitirmez suyu kapatıyor ve askıdan bir havlu alıp beni ona sarıyor. Kendisi için de bir tane araması gerekiyor ama beni yatak odama götürmeden önce üzerindeki damlacıkları zar zor siliyor.

Karanlığa adım attığımızda geriliyorum ama orada başka kimse yok.

"Bu gece seni alacağıma söz vermiştin. Bunu öylece unutacak değilim, Bonded. Çok uzun zaman oldu."

Başımı sallıyorum ve havlumu atıyorum, nereye gittiğini umursamadan yatağa doğru koşuyorum. Sadece birkaç adım, ama Gryphon benden daha hızlı hareket ediyor, beni yakalıyor ve deli bir kadın gibi sırıtana kadar beni yastıklara geri fırlatıyor.

"O güzel amcığını benim için aç, Bonded. Çok uzun zaman oldu. Ona kime ait olduğunu hatırlatmam gerek."

Tam olarak bunu yapıyorum, bacaklarımı açıyorum ve amımı onun sevdiği şekilde açık tutmak için aşağı uzanıyorum ve beni cehennem gibi yemek için hiç zaman kaybetmeden dilinin klitorisime uzun vuruşlarıyla ödüllendiriliyorum. Bu adama ve dudaklarına hayranım. Sanki bu onun en sevdiği yemekmiş ve bir haftadır kendini aç bırakıyormuş gibi yapıyor.

Yine de boşalmama izin vermiyor, sadece beni tam sınıra getiriyor, sularım yüzüne damlıyor, beni öpmek için kendini geri çekmeden önce, aramızdaki tadı paylaşıyor. Bu konuda sinirlenebilir, işi bitirmesini talep edebilirdim, ama beni asla eksik bırakmayacağını öğretti ve bunu yapmanın eğlencesi benim için her şey.

Onu sırtüstü yatırıp göğsünden aşağı sürünerek sikini avuçluyorum ve dudaklarımı sıcak uzunluğundan aşağı kaydırırken çıkardığı iniltinin tadını çıkarıyorum. Her zaman kontrolü elinde tutmaya kararlıydı; onu bir süreliğine merhametime bırakmak bambaşka bir şey. Onun etrafında inliyorum, titreşimler dişlerini gıcırdatmasına neden oluyor ve ağzımda daha da uzadığını hissediyorum. Onu yeterince aşağı indirebilmek için kendimi boğazımı gevşetmeye odaklanmak zorunda buluyorum.

Yine de henüz boşalmasını istemiyorum. Bana bencil diyebilirsiniz, ama ikimiz de zirveye ulaşmadan önce amımı sikmesini istiyorum, bu yüzden geri çekiliyorum. Bizi ters çevirip beni yatağa yatırmasına fırsat vermeden önce tırmanıp aletinin üzerine oturuyorum.

Bu esneme başka bir şey.

"O lanet am, o dar ve ıslak delik benim için yaratılmış. Becer beni, Bonded. İhtiyacın olanı al ve

Bana istediğimi ver. Daha fazla, Bonded. Daha sert zıpla. Daha fazla!"

Söylediklerini harfiyen yerine getirirken, hem kontrolü ele alıp hem de itaatkâr davranırken, kelimeler ve övgüler dudaklarından dökülüyor. Elleri göğüslerimi kaplıyor ve sıkıyor, meme uçlarımla oynuyor ve aşırı uyarılmadan dolayı ağlayana kadar oradaki hassas ete tokat atıyor. Boşalırken kalçalarım yavaşlıyor, klitorisimi onun kasık kemiğine sürtüyor ve olabildiğince uzun süre dışarı çıkarıyorum.

Sonsuza kadar onunla bu yatakta kalmak istiyorum.

Düşük bir iniltiyle geldiğinde, kolumdan tutup beni göğsüne doğru geri çekiyor.

Kapının açıldığını duyuyorum ve Bağlarımdan birinin odaya girdiğini hissediyorum. Kim olduğu benim için çok açık, şu anda sadece bir Bağlanmamışım var, ama kapının arkasından tekrar kapandığını duyduğumda omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Çıplak kıçım hâlâ havada, en hassas etlerim odanın mürekkep gibi karanlığında Nox'un her şeyi gören gözlerine maruz kalmış durumda. Gerginleşiyorum ve nefret ve tiksintinin hala varlığının her zerresine kazınıp kazınmadığını görmek için ona bakmak için hareket ediyorum, ancak Gryphon'un parmakları beni durdurmak için çenemin etrafında kıvrılıyor.

Ondan uzaklaşmaya çalıştığımda bile tutuşu sıkılaşıyor, parmakları tenimi ısırıyor ve gözleri karanlığın içinden bana bakıyor.

Ona kaşlarımı çatıyorum ama o yüzümü kendine doğru çekip dudaklarını dudaklarımın üzerine kapatıyor ve beni yiyip bitiren bir öpücüğe boğuyor. Bu bir dikkat dağıtma ya da dağıtma girişimi, çünkü dikkatimi odadaki diğer adamdan başka bir yöne çekebilecek hiçbir parçam yok.

Gözlerini üzerimde hissettiğimde tüylerim diken diken oluyor, yakıcı bir sıcaklık yayılıyor ve sırtım istemsizce dikleşiyor. Bağım odanın karanlığında onunkine uzanıyor ve onu yatağa doğru çekiyor; karşı koyamayacağı bir siren çağrısı.

Gözleri kaymadan karanlıkta ne kadarını görebildiğini

merak ediyorum, amımın açıldığını gerçekten görebiliyor mu?

En iyi arkadaşıyla az önce yaptığım sarhoş edici seksin kanıtlarıyla parlayarak ona ardına kadar açıldı. İnliyorum ve yüzümü Gryphon'un göğsüne gömüyorum, sırtım daha da yükseliyor ve Gryphon'un ellerinden biri beni orada tutmak için saçlarımı yumrukluyor.

Kendimi bir adak, bir kurban gibi hissediyorum. North'un bağı tarafından kullanılmanın ateşli olduğunu düşünüyorsam, bunun yanında hiçbir şey. Bağlılığım beni hasarlı bağlılığıma sunuyor. Dikkatlice çizilmiş çizgiler ve metanın ben, bağım ve amım olduğu sessiz müzakereler.

Orada durup karanlığa bakarken bir dakika boyunca sessizlik oldu.

Sonra kemerini çözdüğünü, pantolonunun yere kaydığını ve gömleğinin yumuşak hışırtısını duyuyorum. Dönüp ona bakmak istiyorum. Tahrik olup olmadığını ya da beni yok etmek ister gibi bakıp bakmadığını görmek istiyorum.

Sadece bunu düşünmek bile neredeyse boşalmama yetiyor, bu beklenti Gryphon'un öpücüğüyle inlememe neden oluyor ve kalçalarım kendiliğinden hareket etmeye başlıyor.

Bir saniyesini ayırıp yatağın üzerine diz çöküyor, bir bacağını benimkinin iki yanına koyuyor ve kıçıma doğru kayan ereksiyonunun sıcaklığını, oradaki ıslaklığa bulanıncaya kadar aşağıya inip amımın üzerinde sürüklenişini görmemek mümkün değil. Bir solukla onu geri itiyorum, ama o benden uzaklaşıyor, bu anın kontrolü tamamen elinde ve şu anda hiçbir şey almama izin vermek istemiyor.

İkimizin de umutsuzca arzuladığı hazzı bile.

Bu yüzden iyi bir küçük Bağlanmış gibi kendimi sabit tutuyorum ve o pes etmeye karar verene kadar sabırla bekliyorum. Tanrım, umarım pes eder ve beni becerir, bir gösteri gibi başka bir Bonded'ımın üzerine çıkar.

Bir asır gibi gelen bir süreden sonra, amıma kayıyor, Gryphon'un dölleri içimden biraz dışarı taşıyor ve aşağı damlıyor

Bacaklarım. Onu kaybettiğimde inliyorum, bağım göğsümde daha fazlası, daha fazlası, her şey için kıvranıyor. Hepsini bana ver.

Beni bir dakika boyunca orada tutarken parmakları kalçalarımı ısırıyor, etkileyici uzunluğuna saplanmış, hareket etmesi için ona yalvarmak zorunda kalacağımı düşünene kadar. Sonra, nihayet, kalçaları çalışmaya başlıyor. Acımasız, bunun hiçbir yanı sevgi dolu bir Bağlanma değil, ama bir fahişe gibi inliyorum. Gryphon'un eli saçlarımda esniyor, vücudu benimkine tepki veriyor. Pek bir şey göremeyecek kadar karanlık ama çıkardığımız sesler onu ikinci raunda hazırlamaya yetiyor.

Nox'u rahatsız etmekten ve bu anı kaybetmekten bu kadar korkmasaydım, ikisinin de beni birlikte becermesini, patlamaya hazır olana kadar beni aynı anda yaraklarıyla doldurmalarını isterdim. Kahretsin, ikisinin de içimde hareket ettiğini ve vücutlarının arasında kıvranan bir karmaşadan başka bir şey olmayana kadar beni unutulmaya daha da yaklaştırdıklarını hissetmek istiyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

Nox'un kaydığını hissediyorum, bağının kontrolü ele geçirdiği an ve bir elini boğazıma dolayana ve beni göğsüne doğru çekene kadar sırtımda eğiliyor, açık bir sahiplenme eylemiyle Bağlı'mdan uzaklaşıyor. Gözlerim kapanırken Gryphon'un yüzündeki endişeli ifadeyi yakalıyorum, kalçaları hala acımasız bir hızla içime girerken amım Nox'un sikinin etrafında kenetleniyor.

Dudakları benimkilere dokunuyor.

Bazen onun Tahvillerim arasında tadına baktığım ilk kişi olduğunu unutuyorum. İçlerinde beni zorla öpen ilk kişiydi ama bağlarım o gün de şimdi tenimi ittiği gibi çaresizce ona doğru itmişti. Bağı istiyorum... Onu da istiyorum. Nox ve bağı, ikisini de istiyorum ve bu şekilde düşünmek beni öldürüyor. Benden böyle bir özlemi hak edecek ne yaptı?

İtiraf etmek istediğimden daha fazla.

Çoğu Bonded'ımın da kabul edeceğinden daha fazla, çünkü belki North hariç herkes onun

ama bana söyledikçe perdenin arkasını görebildiğimi hissediyorum.

Boğazımın etrafındaki parmaklar tekrar esneyerek beni tekrar anın içine çekiyor ve karanlık ve kırık Bağ'ımla ilgili tüm düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Onun beni öptüğü ateşle ben de onu öpüyorum, dilimi onun dilinin üzerinde gezdiriyorum ve onu Bağlarımdan biri, içinde yaşayan adam ve tanrı olarak kabul ediyorum. Bu benim cehenneme giden yolumu açıyor olsa bile, sanırım oraya bir gülümseme ve muhteşem bir orgazmla gidiyorum.

Ellerinden biri zonklayan klitorisime doğru kayıyor, ömür boyu birbirimize tapınmamızdan, bağlarımızın aynı bütünün iki yarısı olmasından gelen bir tür pratik kolaylıkla klitorisimin etrafında dönüyor. Bir ömür uzak kaldıktan sonra bana geri dönüyor ve ben umutsuzca inliyorum.

Boş gözlerini tekrar görebileceğim kadar geri çekiliyor, yüzü hala Nox'un şu anda kontrolü elinde tutmadığını gösteren boş bir levha gibi ve sonra dudaklarıma doğru nefes alıyor, "Benim."

Tekrar boşalıyorum, birlikte hareket ederken bedenlerimizin çıkardığı sesler müstehcen hale gelene kadar kalçalarımdan ve onunkilerden fışkırıyor. Peşimden uçurumun kenarına yuvarlanıyor, insan sesine hiç benzemeyen bir kükremeyle boşalıyor, kardeşinin bağının sahip olduğu o uhrevi sesle.

Bağım onunkinin etrafında kıvrılıp bizi birbirimize bağladığında ve her şey doğru hissettirdiğinde nefes nefese kalıyorum.

Mükemmellik.

İçimde var olduğunu bilmediğim bir boşluk, ben bir bütün olana kadar kendini yeniden örüyor. Varlığımda ilk kez düzgün nefes alabiliyorum, ciğerlerim bir ömür boyu sadece kazıyarak geçtikten sonra tam kapasite çalışıyor.

Gryphon'un beni tekrar kollarının arasına çektiğini, göğsüne yasladığını ve iri, nasırlı elleriyle beni ele geçiren titremeyi yatıştırdığını hayal meyal fark ediyorum. Vücudumun her santimi aşırı hassas,

Bağlanmanın artçı şoklarıyla amım zonklarken kalçalarım birbirine kenetleniyor.

Şimdi mutlu ölebilirim.

Herhangi bir Direniş kampına girip hepsini yok edebilirim; ateşte dövülmüş ve her zamankinden daha ölümcül çıkmış bir silah.

Nox bedeninin kontrolünü tekrar ele geçirdiği, gözleri Kuzey'inkilerle aynı koyu mavi renge döndüğü anda bunu hissediyorum ve ayağa kalkarken bacaklarını yatağın kenarından atarak oturduğu için sızlanmak istiyorum. Tabii ki olacak olanın bu olduğunu ve şu anda kesinlikle iyi olduğumu düşünmeye başlıyorum ama Gryphon'un başka planları var.

"Uzan. Yuvalama işi bitene kadar hiçbir yere gitmiyorsun. Eğer başaramazsan, o zaman bağını tekrar serbest bırak."

Nox ağzını açıyor ama Gryphon onun tek kelime etmesine izin vermeden sözünü kesiyor. "Bu tartışmaya açık bir konu değil. Eğer bu yataktan uzaklaşırsan, seni geri sürüklerim."

Zorlukla nefes alıyorum, ikisinin gözümün önünde ölümüne dövüşmesini izlemek üzere olduğumdan o kadar eminim ki, birden diğer Bağlanmışlarımın yakınımda olmasına seviniyorum.

Desteğe ihtiyacım olacak.

Tam bir dakika sürüyor ama Nox'un gözleri tekrar siyaha dönüyor, sonra tekrar yatağa tırmanıyor ve bana hiç dokunmadan yüzünü bana dönüyor. Bana bakıyor, yüzü bomboş ve gözleri kırpışmıyor, bağı nöbeti devralıyor.

Bu bir başlangıç.

Harika bir şey değil ama yine de bir şey.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Atlas

Bağlı Grubumuz tamamlandığı anda bunu hissediyorum.

Eminim herkes biliyordur.

Sanki eksik olduğunu bilmediğim bir parça göğsümdeki yerine kayıyor. Birdenbire tam kapasite nefes alabiliyorum, uzun zamandır sadece yüzde seksen olduğunu bilmiyordum. Artık altımız arasında kapalı bir devre olduğu için rahatlamış, minnettar, mest olmuş, aklınıza gelebilecek her türlü iyi duyguyu hissetmeliyim ama bir yanım umutsuzca bu evde sinsice dolaşmak, Oli'nin yatak odasının kapısını kırmak ve Bağlı'ma dokunduğu için Nox'u öldürmek istiyor.

Bizim Bonded.

İyi olduğunu bilmek için Oli'ye ulaşmama gerek yok. Onu orada, göğsümde hissedebiliyorum ve o da tamamlanan Bond'dan memnun. Tüm bu karmaşa karşısında sakin kalabilmemin tek nedeni Gryphon'un da orada olmasıydı. Nox'un ona karşı bu kadar savunmasızken ona herhangi bir şekilde zarar vermediğinden emin olmak için bir tür 'şaperon' olarak hareket ediyordu, ancak gidip kendi gözlerimle görmem gerektiği hissinden kurtulamıyorum.

Ondan neden bu kadar nefret ettiğini anlamıyorum.

Kızın kaçıp gitmesinin onu nasıl bu kadar derinden yaralamış olabileceğini anlamıyorum.

Herkesin ona davranış biçiminden adamın derinlerde yatan zihinsel sorunları olduğu hissine kapılıyorum. İtiraf etmeliyim ki onun Bağlı Grubumuzda olması fikri beni hala kızdırıyor. Oli için bir sorumluluk ve tehlike. Bunu asla hafife almayacağım.

Onu birçok kez neredeyse kaybediyorduk.

Hâlâ yeni tamamladığım odamın zemininde bir şilte üzerinde uyuyorum, ancak bunu daha az önemseyemezdim. Oli diğer Bağlı'sıyla yalnız kalmak istediğinde haftada sadece birkaç gece burada uyumak zorunda kalmayı umuyorum, bu yüzden herhangi bir şey seçme ve onunla telaşlı olma fikri beni ilgilendirmiyor. Gabe, herkes yokken odasının yanı sıra burayı da düzenlememe yardım etme konusunda çok iyi davrandı. Ev gerçekten bitmeden önce burada yapılması gereken o kadar çok şey var ki, bana kolayca siktir olup gitmemi söyleyebilirdi.

Ayrıca şaşırtıcı derecede sabırlı bir öğretmen ve burayı bitirmeye ve Oli'yi topluluğun geri kalanından uzaklaştırmaya olan bağlılığı kesinlikle destekleyebileceğim bir şey.

Onu paylaşmaktan çekinmeyeceğim biri.

Benim banyomun derz dolgusunu ve halıların döşenmesini bitirdikten sonra, en çok iş gerektiren North'un odasına geçtik. Konu iç mekanlar olduğunda adam çok titiz davranıyor, bu da bizim için daha fazla iş anlamına geliyor. Bunu ona yüksek sesle ve sık sık, sadece bir pislik olmak için işaret ederdim, ancak adam aynı zamanda, birbirlerine sadakatleri ve ellerinden geldiğince yardım etmeleri dışında onlardan hiçbir şey istemeden topluluğu için bütün bir kasaba inşa etti.

İnanılmaz derecede titiz fayans işlerinde ısrar ettiği için onu biraz rahat bırakabilirim.

Gabe, North'un odasındaki tek bir şeye bile dokunmama izin vermemişti, her şeyi berbat etmeyeceğime güvenmiyordu ve ben de onu suçlamıyordum.

Bunun tek iyi yanı, gün boyunca gücümün nasıl arttığını bulmuş olmamızdı.

Gabe, North'un banyosuna kurdurduğu, içine sekiz yetişkin erkeğin sığabileceği büyüklükteki jakuzinin altında çalışıyordu ki, geçici desteklerden biri yerinden çıktı ve her şey Gabe'in baş ve göğüs bölgesine doğru düştü.

Muhtemelen onu öldürmezdi, özellikle de onu Felix'e yeterince hızlı götürmüş olsaydık, ama gerçekten üzerine düşmeyi başarmış olsaydı kesinlikle ciddi şekilde yaralanırdı.

Tahtanın çatırdadığını duyduğum an, Gift'im tamamen istemsiz bir şekilde ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde göğsümden fırlamıştı. Yine de onu görebiliyordum. Gabe'in üzerine yerleştirdiği korumayı görebiliyordum. Jakuzi göğsünden sekip tekrar yerine oturduğunda, onu yakalamış ve sanki vücudumdaki tüm güce sahipmiş gibi kolaylıkla tutmuştu.

Tam bir şok içinde bana doğru baktı. "Bu da neydi böyle?!"

Başımı salladım ama alnımda küçük bir ter damlası oluşmuştu, "Çık oradan! Bunu tutup tutamayacağımı bilmiyorum."

Koşarak dışarı çıktı ve küveti tekrar yere yerleştirdi, desteği değiştirdi ve her şeyi yaptığı pratik kolaylıkla bu sefer güvenli olduğundan emin olmak için kontrol etti. "Bunu daha önce yapabilir miydin? Bu her zaman aklınızda olan ve bana söylemeyi unuttuğunuz bir şey mi yoksa...?"

Cümlesini yarıda bıraktı ve cevap vermeden önce bir saniye durdum, parladıkları ellerime baktım ve sonra tekrar ona döndüm, aynı parıltı onun teninde de vardı. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Yeteneklerimi sizin hissettiğiniz gibi hissetmiyorum. O sadece benim bir parçam. Onu manipüle edemiyorum... ya da en azından daha önce edemiyordum. Lanet olsun. Şimdi nasıl yaptığımı bile bilmiyorum!"

Gabe kıkırdadı ve bir elini, yaptığı iş yüzünden ter ve toz içinde kalmış saçlarının arasından geçirdi. "Sanırım artık kesinlikle arkadaş olduğumuzu söyleyebiliriz, eğer bağın beni boktan korumaya karar veriyorsa. Acaba bunu diğer çocuklar için de yapar mı?"

Başımı salladım. "Kim bilir, ama diğer Tahvillerin her biri için bunu yapacağından şüpheliyim."

Gabe bana yan gözle baktı ve banyo tezgahına yaslandı. "Bunun peşini bırakman gerektiğini biliyorsun, değil mi? Oli de diğerleriyle birlikte bağlandı... ya da yakında bağlanacak. Onun hakkında yaygara koparmaya devam edersen sadece Oli'ye zarar verirsin."

Tam olarak kimden bahsettiğini söylemedi ama bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. "Biliyorum ve onun üzerinde bu tür bir baskı oluşturmamaya dikkat ediyorum. Bu ondan hoşlanmam gerektiği anlamına gelmiyor, ayrıca kafasına küvet düşmesini engellemek için Yeteneğimi kullanmam gerektiği anlamına da gelmiyor. Doğal seleksiyon her zaman kötü bir şey değildir."

Gabe alay ederek başını salladı ve aletlerini toplamak için banyoya doğru ilerledi, böylece başka bir odaya geçmeden önce bir şeyler yemeye gidebilecektik. Kahvaltıyı erkenden yapmıştık ve ben çok acıkmıştım.

Bu işin peşini bırakmalıydım ama yapamadım. "Neden onunla aran iyi? Ona ne yaptığını biliyorsun."

Yüzünü buruşturdu ve alet kutusunu kapatıp kollarının arasına alarak banyodan çıkarken yüzünü buruşturdu. "Biliyorum ve Oli'nin bu konuda nasıl hissettiğini biliyorum, bu da benim için yeterli. Ona bir konuda nasıl hissetmesi gerektiğini söyleyecek değilim ve bana bunun ikisi arasında olduğunu söyledi.

Ona başımı salladım ama bu konudaki düşüncelerimi kendime sakladım. Bond'uma bir şey hakkında nasıl hissedeceğini söylemek istemiyorum, özellikle de böyle bir şey hakkında, ama aynı zamanda etrafta durup onu incitmesine izin vermeyeceğim, çünkü o onun Bond'u olduğu için bunu kabul etmesini sağlayacağım.

Mutfağa vardığımızda Gabe alet çantasını, uzun zamandır döşemekle uğraştığı parkelere dikkat ederek yavaşça yere bıraktı ve buzdolabını açıp yemekhaneden sipariş ettiğimiz paket öğle yemeklerini aldı. İkimiz de öğle yemeği hazırlamak için durmak istememiştik ve şef bizim için yemek pişirdiğini bilmekten her zaman heyecan duyardı.

Draven Bonded Grubu'nda olmanın bir başka avantajı.

Gabe tekrar konuşmadan önce ikimiz de yemek yiyene kadar bekledi. "Bence belki de kız kardeşin ve tüm o berbat durum yüzünden görmek istediğin şeyleri görüyorsun."

Ona sert bir bakış attım ve o da omuz silkti. "Nox'un hiçbir şey yapmadığını söylemiyorum. Oli'nin senin kardeşin olmadığını ve bağının da kesinlikle kardeşinin bağı olmadığını söylüyorum. Bence herhangi bir noktada, eğer düşündüğün gibi olsaydı, bağı onu korumak için bir şeyler yapardı. Onun için tüm kampları yok etti. İkimiz de yarattığı yıkımı gördük. Onları öldürürdü demiyorum, özellikle de artık muhtemelen onu öldüremeyeceğini bildiğimize göre, ama yapabileceği tek şey öldürmek değil. Bağın en azından ağzına bir yumruk atacağından eminim. Eğer düşündüğün şey olsaydı."

Kelimeyi bile söyleyemedi ama saatler sonra yatağa uzanıp göğsümdeki bütünlük hissine gömüldüğümde bile bu konuşma kafamda çınlıyor. Ayrıca bundan ne kadar keyif aldığım konusunda kendimi biraz suçlu hissediyorum, çünkü diğer Bağlanmış benden farklı bir şekilde hissediyor olsa da, Bağlanmış'ımın şu anda sırf bunu hissedebilelim diye hayati ve önemli bir şeyi feda ettiği hissinden keyif alıyorum ve bu benim için asla doğru olmayacak.

Gabe, North ve Gryphon'a gücümün arttığını ağzından kaçırıyor ve ertesi sabah, daha güneş bile doğmadan, bu yeni sınırları test etmek için eğitim merkezine gitmek üzere kendimi uyandırılmış buluyorum. Kendimi inanılmaz derecede dizginlediğimi söyleyebilirim çünkü o pisliğin odamda ne işi olduğunu anlayacak kadar kendime geldiğim anda Gryphon'un kolunu yuvasından çekip çıkarmaktan kendimi alıkoyuyorum.

"Bir savaşın ortasındayız Atlas. Bu senin için çok kullanışlı bir hediye, özellikle de Direniş'in sınırsız bir Tetikleyicisi olduğunu bildiğimize göre ve şimdiki zaman gibisi olmadığına göre, hemen harekete geç."

Geri çekilirken ona yastığımı fırlatıyorum ama o hiçbir şey olmamış gibi yastığı savuşturuyor ve "Beş dakikan var, hepsi bu kadar" diye seslenerek kapıdan geri çıkıyor.

Üç dakika içinde antrenman kıyafetlerimi giymiş ve ayakkabılarımı bağlamış olarak dışarıdayım. Kahvaltı etmek ya da protein içeceği içmek için bile çok erken ama buzdolabından bir şişe su alıp uzanıyorum. Isınma için Tac Eğitim Merkezine doğru koşacağımızı zaten biliyorum. Gryphon bir sadist, buna şüphe yok ama yöntemlerinin işe yaradığını da inkâr edemem.

Oli yatak odasından çıkmadan önce göğsümdeki sıcaklığı hissediyorum, sanki kimseyi uyandırmamaya çalışıyormuş gibi sessizce kapıyı arkasından kapatıyor. Nox'un orada uyuduğunu düşününce içimde bir huzursuzluk dalgası omurgamdan aşağıya doğru ilerliyor.

Kendine hakim ol. Bunun seni ne kadar kötü etkilediğini bilmesine izin verme. Bunu omuzlamak onun sorumluluğu değil. Bu mantrayı aklımda tutmalı ve kendi zihin bariyerlerimin Gryphon'un bu düşüncelerden herhangi birine takılamayacağı kadar yüksek olduğundan emin olmalıyım.

Beynime girip bilmek istediği her şeyi öğrenebileceğinden hiç şüphem yok ama kendimi kanıtladığımdan beri, Bağlanmışlar arasındaki sınırlara saygılı bir şekilde bunu yapmaya hiç ilgi göstermedi.

Grup. Yine de Oli'ye aynı saygıyı göstermiyor, onu dışarıda tutabilecek bariyerleri nasıl kuracağını hala öğretmiyor.

Ona öğretebilirim.

Bu bana ailem tarafından ben daha bezden yeni kurtulmuşken öğretilen bir beceri, çünkü Neuros olan pek çok Direniş sempatizanı var ve en sadık takipçileri bile aile sırlarının bir çocuğun serseri düşünceleriyle ortaya çıkmasını istemezler.

Evimde babamı dize getirecek pek çok sır vardı.

"Gryphon seni bu eğitim seanslarından birine gönüllü olmaya nasıl ikna etti?" Oli tereddüt etmeden açık kollarıma doğru kayarken mırıldanıyor.

Üzerinde herhangi bir yara göremiyorum ve şu anda ondan aldığım tek duygu bir tür kemik derinliğinde yorgunluk.

"Bana fazla seçenek bırakmadı ama muhtemelen bunu keşfetmemiz iyi bir şey."

Başını sallıyor, yüzü hâlâ göğsüme yaslanmış durumda ve Gabe sonunda odasından tökezleyerek çıkıyor, gözleri kan çanağı ve esnemesi o kadar geniş ki bademciklerini görebiliyorum.

"Sende de güç dalgalanması mı oldu?" Oli sessizce söylüyor, benden sadece bir kolunu ona dolayabileceği kadar uzaklaşıyor, ikimizin arasına giriyor ve nefesinin altından mutlu sesler çıkarıyor.

Başının üstünü öpüyor ve bir esneme daha geçirerek şöyle diyor: "Hayır ama Gryphon benden de bir şeyler koparıp çıkaramayacağını görmek istiyor. Sonra Atlas'ın sadece ezilmek üzere olduğum için ortaya çıktığını anladı, bu yüzden muhtemelen Gryphon'un çalışan teoriyi denemek ve test etmek için beni dövmesini izlemek üzeresin."

Oli kaşlarını çatıyor ve homurdanarak bir ses çıkarıyor, ön kapıyı açarken Gryphon'a doğru bir bakış fırlatmak için arkasını dönüyor ve başını hepimize doğru sallıyor.

"Gün ışığını kaybediyoruz. Hadi gidelim."

"Hiç gün ışığı yok. Güneş daha doğmadı," diye mırıldanıyorum nefesimin altında ve Oli ön merdivenlerden yavaş bir koşuyla inerken kıkırdıyor.

Hızı hızla artıyor ve Gryphon'a yetişip ona ayak uydururken düzgün bir koşuya başlıyor.

"Onu bir egzersiz insanına dönüştürmesi iğrenç," diye yakınıyorum ve Gabe sanki farklı olacağını düşünmüş gibi bana gülüyor.

"O zaman sen bir aptalsın. Gryphon, Bağlı'sının bu konuda gevşek davranmasına asla izin vermeyecekti. Savunmasız Yeteneklilere ne olduğunu biliyor."

Cevap vermek, Bağlımızın asla savunmasız kalmayacağının tüm yollarını göstermek istiyorum, ancak tempo acımasız ve kardiyo hiçbir zaman güçlü noktam olmadı. Tac Eğitim Merkezi'ne makul bir sürede varıyoruz. Binanın önünde durduğumuzda, bacaklarımı biraz daha esnetmek için zaman ayırıyorum ve baldırıma g i r m e y e çalışan krampı hafifletiyorum.

Kardiyoyu da, Gryphon Shore'u da sikeyim.

"Sizi geçtiğime inanamıyorum çocuklar! İkinizden biri hiç koşuyor mu, yoksa sadece ağır şeyler mi kaldırıyorsunuz?" Oli en neşeli ve şımarık ses tonuyla söylüyor.

Ona ters ters bakıyorum, çünkü bunun benim yüzümden daha da çok gülmesine neden olacağını biliyorum ve Gabe onun sözlerinden incinmiş gibi göğsünü tutuyor, ama o da benim kadar kötü nefes alıyor.

"Gerekirse günlerce koşabilen hayvanlara dönüşebileceğimi bilmenizi isterim," diyor, ancak argümanı nefes nefese kalmasıyla mahvoluyor.

Sözlerini değerlendiriyormuş gibi başını ona doğru eğiyor ve ardından "Kanıtla, çünkü bu performansa bakılırsa, bundan hiç şüphem yok" diye tersliyor.

Gryphon, onun şımarıklığına sırıttığını görmemesi için başını eğiyor. Onun içindeki şımarıklıktan ne kadar hoşlandığını görmemesi için her zaman oldukça dikkatli davranır,

Ama ona gülümsemekten hiç utanmıyorum. Onu cesaretlendirmenin durumu daha da kötüleştirdiğinin tamamen farkındayım ama Bonded'ımla ilgili değiştirebileceğim hiçbir şey yok.

Özellikle de onun şımarık tavırlarını.

"Oh, bakın. Unser burada. Onunla gerçekten tanışabilirsin, Bonded," diyor Gryphon, dikkatini başka yöne çekme çabası gerçekten işe yarıyor.

Ayakları yerden kesilmiş gibi dramatik bir şekilde tökezliyor ve diğer ikisi de kollarından tutuyor, çünkü hala yüzüstü düşme ihtimali var.

"Unser? Unser burada mı? Sizin yanınıza döndüğümden beri başımın üzerinde bir tehdit gibi sallanan adam mı? Onunla tanışacağım. Ne kadar heyecan verici! Acaba onu bir şeyleri havaya uçurmaya ikna edebilir miyim?"

Gryphon ona gözlerini devirir ve binaya doğru ilerler. Bu erken saatte bile, her yer cesetlerle, personelle dolup taşıyor ve hepsi gözlerinde kahramana tapınmayla ona bakıyor, herkesin görebileceği kadar açık ve net. Ayrıca hepsi benim Bağlı'mın varlığı karşısında yutkunuyor ve ben de bunun bize verdiği üstünlük hissinin tadını çıkarıyorum.

Türümüzün sunabileceği en kötü şeylerle uğraşan tüm bu yüksek eğitimli adamlar, Bonded'ıma sanki yürüyen bir kabusmuş gibi bakıyorlar.

Bu artık beni rahatsız etmiyor.

Onun için bu adamların kabusu olmanın, onlarla arkadaş olmaya çalışmaktan, bir karıncayı bile incitmeyen uysal ve kısırlaştırılmış canavarı oynamaktan daha iyi olduğunu kabul etmeye başladım. Ayrıca, yeterince arkadaşımız var ve sahip olduklarımız da bir avuç olduklarını kanıtlıyorlar.

"Tanrım, sabahın bu saatinde olmaz! Bu ukalayla uğraşamam."

Vivian'ın bize doğru yürüdüğünü görmek için başımı çeviriyorum, bizi selamlarken ağzını eğmiş, ancak Oli'ye bakarken gözlerinde bir pırıltı var. O da sırıtıyor

ona bakıyor, gerçekten mutlu, ve sonra, tabii ki, o akıllı ağzını açıyor ve ona saldırmaya başlıyor.

"Kendimi adadığım için mutlu olmalısınız. Artık adil olmayan kurallara bağlı bir üniversite öğrencisi değilim. İstediğim zaman eve yürümeyi seçebilirdim ama işte buradayım, itidalli olmayı ve düşmanlarımızı öldürmenin doğru yolunu öğreniyorum. Bir şey değil."

Gözlerini deviriyor ve başka bir adam bize yaklaşıyor. Uzun boylu ve Vivian'dan daha geniş ve benden bile daha kaslı. Yüzünde sert bir ifade var ama Oli'ye ilgiyle bakıyor.

"Dürüst bir Ruh Render'ı. Bunu göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Ben kızım, o değil, ama tanıştığımıza memnun oldum. Sanırım siz Unser'siniz. Hakkınızda çok şey duydum," diyor Oli, kendisinden çok daha iri olan adam ona doğru yaklaşırken şımarıklığını biraz olsun azaltarak. Onu korkutmaya ya da tehdit etmeye çalışmıyor, sadece sanki tenine kazınmış Hediye'sine dair bir işaret görmeye çalışıyormuş gibi her santimini inceliyor.

Gryphon önce ikisine sonra da Unser'e bakar. "Bu Oleander Fallows, Merkez Bağlımız. Ve evet, o bir Ruh İşleyici. Geçen hafta Sığınak'ın Direniş'ten temizlenmesinin sebebi oydu."

Tanrım, daha geçen hafta hayatımın en güzel gecesini yaşadıktan sonra en kötü sabahlarından birini mi yaşamıştım?

Oli'yle bakışıyoruz ve onun yüzünde de bu kadar kısa sürede bu kadar çok şeyin yaşanmış olabileceğine dair aynı inançsızlığı görüyorum. Yine de Davies ve onun sadist takipçilerinden kurtulmaya hala yaklaşamadık.

Unser elini uzatır ve parmaklarını saymaya başlar. "Bir Ruh İşleyici, iki Ölüm Taciri, eşsiz güçlere sahip bir Neuro, sınırsız bir Şekil Değiştirici ve... sen tam olarak nesin?"

Ben cevap verirken Oli'nin eli benimkine kayıyor, "Bir tırı hareket ettirecek kadar güçlü ve tamamen yok edilemez."

Beni yavaşça aşağı yukarı süzdükten sonra şöyle dedi: "Sanırım bunu göreceğiz, değil mi? Savaş sınırları test etmekte iyidir, evlat."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Oli

Gabe ve North'un arasındaki yatağımda sağ salim uyanıyorum, kâbus hâlâ zihnime yapışmış, soğuk ter vücudumu ıslatıyor ve kalbim o kadar sert atıyor ki kaburgalarımı kırıp göğsümden kaçmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

"Kusacağım," diyorum yüksek sesle, uzuvlarımın nereye gittiğini umursamadan bedenlerin üzerinden atlayıp banyoya doğru ilerlerken.

Kapıyı kapatma zahmetine girmiyorum, çünkü uzun süre yalnız kalmayacağımı biliyorum. Hepsinin önünde kusmak inanılmaz derecede utanç verici olsa da, bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum. Ben kontrolsüzce kusarken, soğuk, ıslak bir bez alnıma bastırılıyor ve saçlarım yüzümden uzaklaştırılıyor. Bir başka güçlü el, rahatlatıcı bir jestle sırtımı okşuyor ve ben titreyen ve sefil bir karmaşa olana kadar öğürme devam ederken beni yatıştırıyor.

Kabusun ne hakkında olduğunu bilmiyorum.

Bunların hiçbirine dair net bir anım yok, sadece kemiklerime yapışan korku ve midemin tüm bunlara isyan etme şekli var. Bağlarım içinde bulunduğum

ama göğsümde bir sessizlik var, ciddi, ağırbaşlı bir sessizlik.

Kabusun ne hakkında olduğunu biliyor.

"Ne oldu, Bağlım?" Kusma nihayet durduğunda North bana mırıldanıyor ve beni göğsüne çekmek için uzanıyor.

Gabe sifonu çekiyor ve uzaklaşmadan önce yüzümü silmek için bezi tekrar eline alıyor. Atlas kapının yanında duruyor, çerçeveyi tutuyor ve hayalet görmüş gibi bana bakıyor ama ben başımı North'un çenesinin altına sokuyorum ve panik damarlarımdan yavaşça çekilirken ona sarılıyorum.

"Kabus gibiydi. Bilmiyorum. Bilmiyorum-" Sesim çatlayınca duruyorum ve yüzümü tekrar boynuna bastırarak kendimi ona daha da çok sokuyorum.

Muhtemelen ona bu kadar sıkı sarılarak canını acıtıyorum, ama beni daha da yakınına çekerken kolları etrafımda çelik bantlar gibi, sanki yapabilse beni derisinin içine mutlulukla sokacakmış gibi.

Gücünü içime çekmeye çalışıyorum ama tek hissettiğim boşluk... ve dehşet.

"Gryphon çoktan Taktik Eğitim Merkezi'ne gitti. Onu geri çağırmamı ister misiniz?"

Başımı salladım. "Tekrar uyumak istemiyorum ama şimdi iyiyim."

Atlas, "Kesinlikle iyi değilsin," diye homurdanıyor ama North sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni kollarına alıp ayağa kalkıyor ve beni yatağa geri taşıyor.

Yattığım yerde ıslak bir nokta olduğunu, terimin kıyafetlerimi ıslattığını ve altımdaki çarşafları ıslattığını fark ettiğinde, mutsuz bir ses çıkarıyor ve durumu düzeltirken oturmamı söyleyerek beni Atlas'a veriyor. Terli çarşaflar gerçekten umurumda değil ama North benimle uğraşma konusunda her zaman çok titiz olmuştur. Eğer kalkıp pijamalarımı kendim değiştirmezsem, çarşaflarla işi bittiğinde bunu benim için yapacağını zaten biliyorum.

Atlas beni dolaba kadar takip ediyor ve uzuvlarımın hâlâ işe yaramayacak kadar titrediği belli olduğunda kuru, temiz kıyafetler giymeme yardım ediyor. Sonra banyoda dişlerimi fırçalarken beni tutuyor. Gabe mutfaktan bir şişe suyla geliyor ve dişlerimi fırçalamayı bitirir bitirmez bana uzatıyor.

İlk kez hepsinin sadece benim için bir şey üzerinde birlikte çalıştığını görüyorum; bu, onların benim dünyamın merkezi olduğu gibi benim de onların dünyalarının merkezi olduğumu hissettiriyor.

Tekrar titremeye başladım.

Suyu titrek bir gülümsemeyle Gabe'e geri verdiğimde, büyük ellerinden biriyle yanaklarımı kavrıyor ve kaşlarını çatıyor. "Hiçbir şey hatırlamıyor musun?"

Başımı sallıyorum ve ikisi aynaya bakıyorlar.

Midem bulanıyor. "Ne? İkiniz de delirdiğimi düşünüyorsunuz, değil mi?"

Gabe kaşlarını çatıyor ve yanağımı tekrar kavrıyor, başparmağı yanağımda gezinirken beni göğsüne çekip sarılıyor.

Üçüyle de fiziksel bir bağ kurduğum için kendimi biraz daha iyi hissediyorum ve Gryphon ve Nox'a da dokunabilseydim muhtemelen tekrar uyumak için iyi olacağımı biliyorum.

Nox izin vermezdi.

Kalbim tekrar hızlanmadan önce göğsümde garip bir çarpıntı yapıyor, panik geri geliyor. Düşüncelerimi kasıtlı olarak hala yanımda olmayı tercih etmeyen Bağlı'mdan uzaklaştırıyorum, şu anda bu kadar kırılganken beni üzecek başka bir şeye ihtiyacım yok, görünürde bir neden yok.

"Üçüncü yeteneğinin ne olduğunu biliyor musun?" Gabe birdenbire mırıldanıyor ve ben de ona bakıyorum.

"Evet. Neden?"

Biraz üzgün görünüyor ama Atlas yine de bana cevap veriyor. "Annen olacakların hayalini kurdu. İkimiz de senin hayır diyeceğinden endişeliydik ve

o Hediyenin ne olabileceğine dair yepyeni bir bilgi arayışına zorlanmak üzereyiz. Şu anda bu tür şeyler için maksimum seviyede olduğumuzu kabul etmelisin, tatlım."

Üçüncü Hediyem hakkında konuşmak istemiyorum.

Başımı salladım. "Daha önce hiç böyle bir rüya görmemiştim. Direniş'ten ayrıldıktan sonra çok kabus gördüm ama rüyamda ne gördüğümü hep biliyordum. Sanki kafamın içinde hiçbir şey yokmuş gibi."

Birbirlerine bakıyorlar ve ben ikisine de kızmamaya çalışıyorum, bu sabah ikisini de sinirlendirdiğim çok açık. Kurdukları dostluk için onları suçlayamam. "Sadece söyle, her ne ise. İkinizin de etrafımda dolanmanıza ihtiyacım yok."

Gabe benden uzaklaşıyor ve bana bakıyor. "Sage, aklına girip onu Dara'yı öldürmeye zorlayan pislik hakkında tek bir şey bile hatırlayamadı. Ya biri senin aklına girmeye çalıştıysa? Belki de bağın onları dışarı çıkardı ve bu da seni uyandırdı."

Kahretsin.

Lanet olsun.

North kirli çarşafları toplayıp çamaşır sepetine bırakmak üzere banyoya doğru ilerlerken iç çekip yatak odasına geri dönüyorum. Mutlulukla farkında olmadığım bir tür temizlik hizmetimiz olmalı, çünkü öğleden sonra buraya döndüğümde sepet her zaman sihirli bir şekilde boş oluyor, ama henüz çocuklardan herhangi birinin çamaşırların nerede olduğunu gösterdiğini görmedim.

Yatağın kenarına oturuyorum ve bağımı kontrol etmek için gözlerimi kapatıyorum, umutluyum ama net bir cevap beklemiyorum.

Dün gece biri kafamıza girmeye mi çalıştı?

Bana cevap vermesi bir saniye
sürüyor. Hayır. Rüyamda ne
gördüğümü biliyor musun? Biliyorum.

Çığlık atmak istiyorum. Şu anda bana biraz olsun yardımcı olma ve neler olduğunu anlatma şansın var mı, böylece sebepsiz yere gereksiz bir göreve çıkmayız?

Bağlanmışlarınızdan birinin kafasına girdiniz... Karanlık Bağlanmış Olan'ın deyimiyle 'astral projeksiyon'. Onun kafasına girdin ve ben de orada gördüklerini hatırlamadığından emin oluyorum. Bir Bağlanmış'ın isteklerine saygı duyuyorum.

Aman Tanrım.

Ne olduğunu tam olarak biliyorum ve bunu Atlas'a ya da Gabe'e anlatmamın hiçbir yolu yok.

İkisi de ne yaptığımı fark etmesin diye gözlerimi kapalı tutuyorum ama Kuzey'e kendim ulaşıyorum. Bağım, ben uyurken yanlışlıkla Nox'un kafasının içine girdiğimi söyledi. Orada bir şey gördüm ve o da bunu benden saklıyor ki Nox üzülmesin.

North yüzünde öfkeli bir ifadeyle yatak odasına geri dönüyor ama bu bana yönelik değil. Aramızda tek bir kelime bile geçmeden, bunun benim haddimi aşmamdan çok kardeşinin başına gelen her neyse onunla ilgili olduğunu zaten biliyorum.

Gabe ve Atlas'a sert bir bakış fırlatır. "Siz ikiniz Taktik Eğitim Merkezi'ne gidebilirsiniz. Gryphon uyumanıza izin verecekti ama madem uyanıksınız, eğitime dönseniz iyi olur."

İkisi de onunla tartışacakmış gibi bakıyorlar, ama tek kelime etmeden yatağın ortasına geri tırmanıyorum ve ikisi de biraz alana ihtiyacım olduğunu ve North'un bana bunu sağlamak için her zamanki otoriter tavrına geri döndüğünü fark etmiş görünüyorlar.

İkisi de evden tamamen çıktıktan sonra North benden sonra yatağa tırmanıyor. Üzerinde ipeksi bir boxer şorttan başka bir şey yoktu ve yüzünde aynı asık ifade vardı.

Kendimi çok suçlu hissediyorum.

"Özür dilerim. Bunu yapmak istememiştim."

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor: "Biliyorum, Bağlanmış. Hepimize ihanet etme ihtimali varken bile onun sınırlarına saygı duyduğun için Atlas'ın anılarına bakmayan kızın bu çizgiyi asla aşmayacağını biliyorum. Sadece Nox'un bunu nasıl karşılayacağını bilmiyorum... eğer zaten biliyorsa. Eğer bilmiyorsa, o zaman ona asla söyleyemeyiz."

Bu kadar önemli bir konuda ona bu şekilde yalan söyleme fikrinden hoşlanmıyorum ama North durumu çok daha iyi görüyor ve onun fikrine güveniyorum.

Başımı sallıyorum ve sonra başımı tekrar göğsüne gömüyorum, onunla birlikte tamamen uzanıyorum ve kalbinin kulağımın altındaki sabit atışının beni huzur duygusuna geri döndürmesine izin veriyorum.

Kuzey uzun bir süre sessiz kalıyor ama sonra konuştuğunda sesi yanağımın altında alçak bir gümbürtüye dönüşüyor. "Onun kâbusu seni de içine çekerdi. Eğer bunun tekrarlanmasını engellemek istiyorsak, seninle aynı anda uyumadığından emin olmalıyız çünkü rüya görmeden uyumasını sağlamanın tek yolu sarhoş olarak uyuması. Tekrar bir alkoliğe dönüşmesine izin veremem. Hiçbirimiz bunu tekrar yaşayamayız."

Bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum.

Travma mı? Kesinlikle, travma geçirdiğini biliyordum. Atlas'ın daha önce de söylediği gibi, başına bir şey geldiğini anlamak için ona bakmanız yeterli, ancak hala bu şekilde her gün bununla yüzleştiğini fark etmemiştim.

Tüm travmalarım kafamın içinde küçük kutulara düzgünce yerleştirilmiş, kırmızı bantla işaretlenmiş ve üzerlerinde 'uyarı: açmayın' yazan etiketler var.

Bunu bu şekilde tekrar tekrar yaşamayı hayal edemiyorum.

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Gündüzleri uyumaya geçebilirim. Bir yerde gece vardiyası alabilirim. Belki de Taktik Eğitim merkezine gider ve mümkün olduğunca çok orada eğitim almaya başlarım."

North'un eli sırtımdan aşağı dökülen saçlarımın uzun tutamlarına gömülüyor. "İyi deneme Bonded, ama kimse senin her gece bu yatakta olmamanı kabul etmeyecek. Nox, Hail Mary'den aldığımız kitapları inceliyor, bu yüzden onu araştırma yaparken bir yerde gece güvenlik pozisyonu almaya ikna edememem için hiçbir neden yok. Akşamdan kalma haliyle gündüzleri kanepemde uyumasına alışkınım. Farklı olmayacak.

Hail Mary.

Zihnim Joseph'e ve Nox'un küçük çocuğu bizimle birlikte Sığınak'a geri getirme konusundaki eminliğine kayıyor. "Kabusu tetikleyen şeyin çocuk olduğunu mu düşünüyorsun? Nox'u daha önce hiç böyle görmemiştim."

North iç geçiriyor ve bir eliyle sırtımı sıvazlıyor. "Bunun böyle olduğunu neredeyse kesin olarak söyleyebilirim, Bonded. Seni etkilediği için üzgünüm. Düzeltmek için elimden geleni yapacağım, söz veriyorum."

North'un tüm Bağlı Grubu, topluluğu ve çok sevdiği kardeşi için taşıdığı yük o kadar ağır ki, içi parçalanıyor.

North, dağılması bir saatten fazla süren titremeler konusunda endişelenerek beni gün boyunca yatakta kalmaya ikna etmeye çalışıyor, ancak öylece oturmamın imkanı yok.

Sığınak'taki herkes için işlerin daha da kötüye gittiğini zaten biliyorum. Gryphon, TacTeams için daha fazla üye topluyor, ancak küçük güvenli sığınağımıza yeni insanların girmesine izin vermeden, bu oldukça imkansız bir başarı. Zaten elimizdeki tüm kaynakları kasabanın onarımı için kullanıyoruz. Her şey yavaş ilerliyor ve Gabe ve Atlas'ın işe geri dönmesiyle bile

Gündüzleri başkalarının evlerinde çalışıp geceleri son odalarımızı bitirirken, yine de yavaş ilerliyor.

Kimse odalarının en son yapılması konusunda yaygara koparmadı. Nox, Bonded'larım arasında başka bir yerde uyuyan tek kişi, diğerleri dev yatağımda sırayla yanımda uyumaktan yeterince mutlular.

Mutfak ve birkaç banyonun tamamlanmasıyla işlevsel bir seviyeye geldik. Hala bir salon ya da diğer ortak odaların tamamlanmamış olması önemli değil, çünkü şu anda kimsenin oturup dinlenmeye vakti yok.

Giyiniyorum ve günü North'a evrak işlerinde yardım ederek geçirmek için onu ofisine kadar takip ediyorum. Etrafımda çok fazla insan olmadan yapabileceğim sadece birkaç iş var ve North'un yanında olmayı, konseyin ve dış dünyanın önümüze koyduğu saçmalıkları elerken ona eşlik etmeyi seviyorum.

Hail Mary'den getirdiğimiz kitapları Nox'un onlarla işi bittikten sonra okuyup okuyamayacağımı sormuştum, çoğunlukla kendi bilgim için, ama aynı zamanda içlerinde durumumuzla ilgili gözden kaçırmış olabileceği bir şey olup olmadığını görmek istediğim için. Kendisi edebiyat alanında doktora yapmış bir profesör, bu yüzden bir şey kaçırma ihtimalinin çok düşük olduğunu biliyorum ama bu da kendimi işe yarar hissetmemin bir başka yolu.

Bağım da bir kez olsun işe yaramaya karar verebilir.

Ofise vardığımızda fuaye alanında bekleyen bir sürü insan var. Elimden geldiğince hepsinden kaçıyorum ama asansörde North'u bekleyen küçük ve sessiz görünümlü bir adam buluyoruz, ikimize saygıyla başını eğerken yüzünde gergin bir ifade var.

"Meclis Üyesi Draven, diğer meclis üyeleriyle bugünkü toplantı hakkında konuştum ve isteğiniz üzerine toplantı yüz yüze yerine görüntülü sohbete alındı."

North başını sallayarak adamdan bir yığın dosya alıyor ve asansöre binerken kibarca teşekkür ediyor. Ne zaman

Kapılar arkamızdan sıkıca kapandığında ona dönüp sorgulayan bir bakış attım.

Ceketinin manşetiyle uğraşıyor, bugün burada ve nazik meclis üyesiyle uğraşmaktansa derisinden çıkmak istiyormuş gibi görünüyor. "Adı Tamir ve benim yeni sekreterim."

Biraz şaşırmış bir şekilde kaşlarımı kaldırıyorum ama o sadece omuz silkiyor. "Penelope'den hoşlanmıyordun ve ben de artık onun kasıtlı olarak aştığı tüm çizgileri görmezden gelemezdim, bu yüzden başka birinin sorunu olması için onu başka bir yere taşıdım. Tamir iyi bir aileden geliyor ve Gryphon onu ve Bağlı Grubunu çoktan inceledi."

Tarifsiz sevincimin yüzümden okunmasına izin vermemeye çalışıyorum ama eminim çok başarısız oluyorum.

Kaşları yukarı kalkıyor. "Onu kovacağımı düşünmedin mi?"

Ben de omuz silktim. "Buna güvenmeyi hâlâ öğreniyorum. Sana dolaylı olarak güveniyor olabilirim ama ilişkimizde ve Bağlı Grup'ta bu kadar kısa sürede çok fazla değişiklik oldu. Tüm bunlara ayak uydurmam biraz zaman alıyor."

Tam bir bağa sahip olmanın sihirli bir şekilde tüm sorunlarımızı çözmediğinden bahsetmiyorum, hala aramızda çözmeye çalıştığımız bir sürü saçmalık var. Direniş ve dünyanın sonu ile uğraşırken bunu nasıl başaracağımıza dair hiçbir fikrim yok.

İşte yine dramatizmim.

North yavaşça başını sallıyor ve asansörün kapıları ofisine doğru açılıyor. Odada sekreter için bir masa var, ama North avucunu omurgamın tabanına dayayarak beni oraya yönlendiriyor ve onun yerine oraya yerleşmemi sağlıyor.

"Eğer Tamir'den hoşlanmıyorsan, başka birini bulurum. Seni üzerse ya da bağın ona herhangi bir şekilde tepki verirse, yapacağımız şey bu. Sadece benim için değil, gelecekte herkes için bunu yapacağız. Eğer Gryphon'un TacTeam'inde sizi üzen ya da bağınızın hoşlanmadığı biri varsa, o zaman gider. Rockelle'in kendi

ağzını kapalı tut. Onu artık görmek istemiyorsan başka bir yere götürmekten mutluluk duyarım."

Gülümseyip başımı öne eğiyorum ve önüme koyduğu dizüstü bilgisayarı açıyorum. Hail Mary'den eve getirdiğimiz kitapların taramalarının Nox'tan gelen posta kutumda beni beklediğini görmek için oturum açıyorum.

Bir not ya da başka bir şey bırakmıyor ama yine de bana bir şekilde ilerleme gibi geliyor.

Yavaş ve istikrarlı, değil mi?

"Onlar hakkında fikir yürütmemi gerektirecek kadar TacTeam personelimiz yok... ve Rockelle yeterince iyi. Çoğunlukla sadece asker şakalaşması. Sanırım Gryphon'a karşı kullanabileceği bir şeye sahip olmaktan hoşlanıyor ama ikimiz de Bağlanmış'ımın kendi başının çaresine bakabileceğini biliyoruz."

North başını sallayıp kendi işine dönüyor, önündeki dosyayı açıyor ve içindeki bilgilere kaşlarını çatarak bakıyor. "Rockelle'in babası sadece başka bir meclis üyesi değil, aynı zamanda toplumumuzda çok saygı duyulan biri. Çocukların omuzlarında bu tür bir baskıyla büyümeleri bazen zor olabiliyor. Meclis Üyesi Rockelle'in oğlunun TacTeam'in homurdanan bir elemanı olmasını istemediğini biliyorum. Onun sözleri, benim değil. Üst düzey aileler genellikle çocuklarının hizmet etmesine izin vermezler. Bu işin onlara yakışmadığını düşünürler. Ancak Rockelle çok küçük yaşlardan itibaren Gryphon'u idol olarak görmüş ve onun ardından TacTeam'e katılmaya ikna edilememiş. Bence Gryphon'un dikkatini daha fazla çekmek için seni dürtüyor. Bunu kişisel algılama, Bonded."

Kıkırdıyorum. "Yani... o bir süper hayran ve sadece Gryphon'un onu sevmesini mi istiyor? Bu çok şirin."

North gülümsüyor ve başını bana doğru sallıyor. "O iyi bir savaşçı ve komuta zincirinde üçüncü sıraya kadar yükseldi. Bağınızın onun Gryphon'un etrafında olmasına karşı çıkmaması beni rahatlattı çünkü onun yerini alacak bariz bir seçenek yok."

Bilgisayardaki dosyaları açıyorum ve Kuzey'in benim için bıraktığı su şişesinden bir yudum alıyorum. "Sizi güvende tutacaksa pek çok şeye katlanabilirim. Rockelle beni rahatsız etse bile, eğer Gryphon ve ekibi için en iyi seçim oysa, o zaman sineye çeker ve oluruna bırakırdım."

North başını sallıyor ve ekranındaki her neyse ona geri çekilirken kaşları tekrar çatılıyor.

İkimiz de çalışırken sakin bir sessizliğe gömülüyoruz ama Kuzey'in hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim. Konseyde her ne oluyorsa onun için inanılmaz derecede yorucu. Onu rahatsız etmemek için sessiz kalıyorum ve çok geçmeden kendimi boşluk gözleri ve ne anlama geldikleri hakkındaki belgede kaybediyorum.

Buraya daha önce de gelmiştik.

Gerçekten biz diyebilir miyim bilmiyorum çünkü kendimi reenkarne olmuş gibi hissetmiyorum, ama bağım kesinlikle birkaç kez etrafta dolaştı.

Okuduğum kitap, Üstün Yetenekliler topluluğunun yüzlerce yıl öncesine dayanan efsaneleri ve mitleri hakkında. Boşluk gözleri sürekli karşıma çıkıyor. Gölgeleri manipüle etme yeteneği, insanları öldürme yeteneği, insanların zihinlerini ne olduğunu bile bilmeyecekleri şekilde karıştırma yeteneği; hepsi orada.

Bu biraz korkutucu.

Yine de hepsini okudum. Gözlerimin kanayacağını düşünene kadar okudum ve sonra biraz daha okudum. Bir noktada North bir video konferans görüşmesi davetini kabul ediyor ve bana sessiz kalmamı işaret ediyor, ben de başımı sallıyorum.

Diğer konsey üyeleriyle video görüşmesi yapıyor ve eminim ki odada bulunmamam ve bunları dinlememem gerekiyor ama çok da endişeli görünmüyor.

İlk başta, önümdeki metne o kadar dalmışım ki, söylenenlere pek dikkat etmiyorum. Ancak North'un öfkesi gittikçe kısaldıkça, kendimi kendi işimden çıkıp orada oturup dinlemeye sürüklenirken buluyorum.

Hoparlörlerden alaycı bir ses geliyor, "Orada Ülkede şu anda beş atık arazi var. Neden bunu yapmıyoruz?

Bunun olmasını engellemek için daha ne yapabiliriz?"

North, sanki konuşmacı inanılmaz derecede kalın kafalıymış gibi başını ekrana doğru eğiyor. "Peki buna yardımcı olmak için hangi insan gücünü teslim ediyorsun Williams? Hiçbir noktada güvenliği hesaba katmaya çalışmadın ve ancak şimdi kaçtığın ve Bağlı Grubun hedef alındığı için aniden ilgi duymaya başladın. Evdeki havuzunu falan mı özlüyorsun?"

Hoparlörlerden öfkeli bir ses geliyor ve ardından bir başkası, bu kez bir kadın konuşuyor: "Meclis Üyesi Draven, bu şekilde konuşamazsınız! Konsey koltuğuna oturduğunuzdan beri güvenlikten siz sorumlusunuz. Bu sizin sorumluluğunuz."

"Güvenliği ben devraldım çünkü bunu başka kimse yapmıyordu. Eğer ben yapmasaydım, Direniş ile aramızda hiçbir engel kalmazdı. Çorak Topraklar'ın açılması için neden daha fazlasını yapmadığımızı öğrenmek istiyorsanız, belki de neden bu kadar az sayıda TacTeam'e sahip olduğumuzu değerlendirmelisiniz. Elimizdekiler son derece eğitimli ve bir saniye içinde harekete geçmeye hazırlar, ancak Direniş'in sahip olduğu sayıya sahip değiliz. Şu anda toplumumuzun binlerce üyesini hayatta ve güvende tutarken bile yeterince çaba göstermediğimizi düşündüğünüz için bir hevesle iyi adamların hayatlarını riske atmayacağım. Bu, konseyin birkaç ay önce önemsemediği bir şeydi. Burada yaşayan kadınlar ve çocuklar var. Onları korumasız bırakamam."

Sesi kızgın geliyor ve bence diğer konsey üyeleri onun burada olmasından ve kendilerine yakın olmamasından memnunlar.

Kesinlikle korkaklar, hepsi.

Bir saat süren gereksiz sızlanmalar ve inlemelerden sonra toplantıyı bitiriyor ve dizüstü bilgisayarını kapatıyor, parmaklarını çıtlatıp gözleri benimkilerle buluşana kadar odaya bakarken öfkeleniyor.

"Hepsi bir avuç lanet olası aptal," diye tersliyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Onlar oturup bir sorun hakkında konuşan ve onu düzeltmek için hiçbir şey yapmayan insanlardır. Onlar başkalarını kendileri için savaşmaya gönderen insanlar. Biz böyle değiliz ve onlara asla saygı duyamayacağım, North. Onları yıllar önce öldürmediğin için sen benden daha iyi bir insansın."

YİRMİNCİ BÖLÜM

Oli

Her ne kadar North'un ofisinde onunla birlikte saklanmaya ve kendimi işe yarar hale getirmeye devam etmek istesem de, harcadığım onca emeği kaybetmemek için antrenmanlara geri dönmem gerektiğini biliyorum.

Kurtarma görevi sırasındaki çabalarımla ve ağır teçhizattan ya da uzun yürüyüşten etkilenmediğim için gurur duyuyordum, bu yüzden kendimi ağırlığımı daha da fazla çekebilmek için inanılmaz derecede motive olmuş buldum.

Yük olmayı reddediyorum.

Gabe ve Atlas yeniden inşa çalışmalarına yardım etmek için yola çıkmadan önce her sabah Tac Eğitim Merkezi'ndeki eğitim seanslarına gitmeye devam ediyor ve ben de onlarla birlikte gitmek için kendimi inanılmaz rahat yatağımdan zorla kaldırıyorum. Bir dahaki sefere Sığınak'tan çağrıldığımızda hazır olmam gerekiyor ve ağır işleri benim yerime yapması için bağıma güvenmek istemiyorum.

Konseyin toplantı sırasında North'u tehdit etmesinden birkaç gün sonra, Gryphon'un güne başlamak için kalkma sesleriyle uyandım. Onunla birlikte gitmek için hazırlanmak üzere banyoya doğru ilerlediğimde North uykusunda homurdanıyor, kolları beni sıkıca sarıyor,

Bu da dışarı çıkmayı daha da zorlaştırıyor. Uyanma konusunda tüm Bonded'larım arasında en kötüsünün o olduğunu öğrendim.

Tüm o takım elbiselerden bunu asla tahmin edemezsiniz.

Giyinip hazır olduktan sonra Gryphon, Gabe ve Atlas'la evin ön merdivenlerinde buluşup birlikte Tac Eğitim Merkezi'ne gidiyoruz. Oraya doğru koşmak günün en sevdiğim bölümlerinden biri haline geldi.

Gabe ve Atlas, Gryphon ve benimle rekabet etmeye başladılar ve yavaş ısınma koşumuzun merkeze ilk kimin ineceği konusunda topyekûn bir sprint savaşına dönüşmesi çok uzun sürmedi.

Çocukça ve aptalca ve bugünlerde çok ihtiyacım olan mükemmel bir dikkat dağıtıcı.

Ağzımda kan tadı, ciğerlerim çığlık çığlığa Tac Eğitim Merkezi'ne varıyorum, ama büyük bir sevinçle, benimle birlikte koşan üç yetişkin adam saniyeler sonra geliyor.

Sonunda hepsini yendim.

Nefesimi toparladığımda Kieran ve Sage'i dışarıda bizi beklerken buluyorum. En iyi arkadaşımı görünce neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum, orada duranın o olduğunu fark ettiğim anda gözlerim doluyor ve bana iyice baktığında o da aynısını yapıyor.

Sanki ona nasıl tepki vereceğimden emin değilmiş gibi bir an tereddüt ediyor ama kollarımı boynuna doluyor ve çaresizce ona sarılıyorum.

Son birkaç günü sürekli mesaj atarak, buluşmayı kabul etmesini sağlamaya çalışarak geçirdim ama her seferinde Bonded'ıyla vakit geçirdiğini ve ayaklarının yeniden yere bastığını söylüyordu.

Onun Bağlı Grubuna çok saygılı olmak ve ondan istediğimi almak yerine ona ihtiyacı olanı vermek istedim ama bu çok zor birkaç gün oldu. Neredeyse sadakatinin sorgulandığı birkaç gün kadar zordu.

"Tanrıya şükür, gerçekten de senin onurun için gelip Kieran'la dövüşmek zorunda kalacağımı düşünmüştüm."

Onu yargılamayacağım çok ıslak bir sesle omzuma homurdanıyor ve mırıldanıyor, "Sawyer senden önce davrandı. Onu dışarıda tutmaya çalıştık ama o sadece kapıların kilidini açmak için yeteneğini kullandı ve beni bu halimle dışarı attı. Beni bu akşam ailelerimizle yemeğe sürüklüyor. Kieran ilk kez resmi olarak Bağlanmış bir sıfatla onları görmeye gelecek, bu yüzden ruhumu alıp beni bu durumdan kurtarmaktan çekinmeyin."

Dudağımı ısırıyorum ve Keiran'a bakıyorum, sanki bir şey söylememi bekliyormuş gibi bana dik dik bakmasını görmezden geliyorum.

Şaka yapıyor, bu konudaki hisleri umurumda bile değil.

"Ebeveynlerle tanışmak! Gergin hissediyor musun? Kızlarının tahvilleri hakkındaki fikirlerinin her zaman oldukça tuhaf olduğunu bilmenizi isterim, bu yüzden işiniz çok zor olacak. Yine de size bazı ipuçları verebilirim. Onları çok çabuk kazandım. Yanan binalara girmeye ne dersin?"

Sage yüzünü buruşturur ve yüzünü ellerinin arasına gömer. "Hatırlatma bana! Babam hâlâ beni affettirmek için kendini parçalıyor. Tüm bu 'Neuro'nun beynimi hacklemesi' fiyaskosundan sonra bile, bu konuda daha da korumacı davranıyor. Kendisi, annem ve Maria ile aynı eve taşınmamız için bizi ikna etmeye çalışıyor ama açıkçası daha kötü bir şey düşünemiyorum."

Gryphon Kieran'ı omzundan alkışlayarak selamlıyor ve ardından binaya giriş için kartını okutmak üzere hepimizin yanından uzanıyor. Gabe ve Atlas koşu yarışında kimin kimi yendiğini tartışıyor ve ben de Sage'in omzuna bir kol atıp onu sıkıca yanıma sokuyorum, Sage'in ortaya çıkışı sayesinde bugünün dünden milyonlarca kat daha iyi olacağını hissediyorum.

Birlikte merkeze giriyoruz ve refleks olarak başımı eğiyorum, böylece meraklı ve dikkatli insanları görmek zorunda kalmıyorum.

bana doğru savrulacağını bildiğim bakışlar.

En iyi arkadaşımla dikkatimi dağıtıyorum. "Beni eğitim için mi görmeye geldin yoksa Kieran tipik bir hödük Bağlanmış adam olduğu için seni gözünün önünden ayırmak istemediği için mi?"

Sage alay ediyor ve ayaklarını betona vuruyor. "Sanırım üçünün bir karışımı. Atlas'ın güç dalgalanmasını duydum ve Gabe'de de olup olmadığını merak ediyorum. Umarım seyirciniz olmasının bir sakıncası yoktur. Biraz yalnız kalmak isterseniz eve dönebilirim."

Kontrol etmek için Gabe'e bakıyorum ama aynı zamanda onunla takılmak için yanıp tutuşuyorum, bu yüzden yüzümde gördüğü tek şeyin bu olduğuna eminim.

Omuz silkiyor ve ona şöyle cevap veriyor: "Güç artışımdan hala bir iz yok, bunu zaten kayıtlardaki en güçlü şekil değiştiren olduğuma ve zaten mükemmel olan bir şeyi yükseltmenin mümkün olmadığına dair bir işaret olarak alıyorum."

Ben de ona gülümsüyorum ve Atlas rahatsız olduğunu belli eden bir ses çıkarıyor. Arkadaşlıkları çoğunlukla kimin daha çocuksu olabileceğine dair bir rekabet. "Çok saçmalıyorsun, Ardern. Sadece biraz daha sabırlı olman gerekiyor ya da belki de ben seni kurtarmadan kafana bir küvet düşürüp sonunda senden bir şeyler koparıp koparmayacağını görmeliyiz."

Gabe bir elini göğsüne götürüyor. "İsterdim ama geçen sefer sen denemeden Yeteneğin yoluna çıktı, bu yüzden işe yarayacağından şüpheliyim."

Sage, dudakları kulağıma duymayacakları kadar yaklaşana kadar başını çeviriyor ve fısıldıyor, "Bu ikisi ne zamandan beri en iyi arkadaşlar? Bu çok garip."

Kıkırdıyorum ve onu da kendimle birlikte eğitim odasına doğru çekiyorum. "Bu acayip bir şey ve bunu kendi başlarına çözdüler. Çok gurur duyuyoruz."

Antrenman alanına girdiğimizde hemen minderlere geçip esnemeye başlıyorum ki bu, burada devam eden rekabetimiz sayesinde eskisinden daha da önemli bir şey. Sage yanımdaki mindere çöküyor ve benim esneme rutinimi takip ediyor

benimle birlikte. Alıştığımdan biraz daha durgun, Draven'a ilk geldiğimde tanıştığım utangaç kıza daha çok benziyor ama ondaki değişime hiç şaşırmadım.

Bir sürü TacTeam personelinin gözü üzerimizde.

Hepsinin Sage ve benim burada olmamızdan rahatsız olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok. Hepsinin bana bakmasına alışkınım, ama bugün bunun aşırı farkındayım çünkü nihayet burada bize katılmaya hazır olduğu için kimsenin onu rahatsız etmesini istemiyorum.

Kieran ve Gryphon da bunu fark ediyor ve benim Bonded'ım çoğu zaman görmezden gelme konusunda iyi olsa da, ikinci komutanı o kadar sakin değil. İkimizin uzanması için geçen süre zarfında, bize yan gözle bakmaya cüret eden her bir TacTeam personeli, farklı yönlere gönderilirken nefeslerinin altında inleyip mırıldanarak bir tür korkunç işle görevlendirildi.

Sage onlar için üzülüyormuş gibi yüzünü buruşturuyor ve ben de ona alaycı bir bakışla karşılık veriyorum. "Fikirlerini kendilerine saklayacak kadar akıllı olsalardı, bu karmaşanın içinde olmazlardı. Bunun bizimle hiçbir ilgisi yok."

Omuz silkiyor. "Yine de onları suçlamıyorum. Hepsi sadece Kieran'a göz kulak oluyor. Bunun için onları suçlayamam, değil mi?"

Ben de omuz silkiyorum. "Yapabilirsin çünkü üstleri onlara bu işin üstesinden gelmelerini söylemiş, yani olmaları gerektiği gibi iyi birer asker değiller, değil mi?"

Gabe yanımızda uzandığı yerden benimle alay ediyor. Genelde bu konuda o kadar hevesli değildir ama sanırım bu ekstra ilgi onu da gerdi. "Ne zamandan beri iyi bir asker oldun, Bonded? Bunun için fikirlerini kendine saklaman gerekirdi."

Bacağına hafifçe vuruyorum, ondan çok kendi elimi incitiyorum ve omuz silkiyorum. "Henüz bir şikâyet duymadım. Şunu bilmenizi isterim ki, etrafımda işler boka sardığında aklımı başımda tutma konusunda çok iyiyim ve Direniş'i mahvetmenin yeni yollarını öğrenmeye fazlasıyla istekliyim. Bence bu beni harika bir asker yapıyor."

Sage öne doğru eğilerek ayaklarını tutuyor ve bacaklarını uzatıyor. "Hiçbir zaman dövüşebileceğimi ya da bu konuda çok yardımcı olabileceğimi düşünmemiştim ama sanırım oturup herkesin benim yerime yapmasına izin verme seçeneği artık geçerli değil. Eskiden buraya sadece savunma tekniklerini öğrenmek için gelirdim ama sanırım kafamın içine girip bana o korkunç şeyleri yaptıran kişiyi bulursak, seve seve ona bir ateş topu fırlatırım."

Sırtını nazikçe sıvazlıyorum. "İşte ruh bu. Görünüşe göre kederin aşamalarını çok iyi atlatıyorsun. Bir bakmışsın, bir profesyonel gibi bölümlere ayırıyorsun ve biz de savaş hikayelerini değiş tokuş edebileceğiz."

Nefesinin altında küçük bir kahkaha atıyor ve sonra Gryphon ve Kieran tekrar bize yaklaşırken gözleri yukarı kayıyor. İkisi de kızgın görünüyor ama bunun bizimle bir ilgisi olduğundan şüpheliyim. Hayır, şu anda Çorak Topraklar'da konuşlanmış olan diğer Taktik Ekipler'den aldıkları güncellemelerden kaynaklanıyordur.

Bunu sormamayı öğrendim.

Gryphon emirlerini vermeden önce hepimize hızlıca bir göz atıyor. "Sage, Vivian'ın gözetiminde yaptığın son antrenman üzerinde çalışabilirsin. Gabe ve Atlas, ikiniz de ekstra güçlerinizi anlamaya çalışıyorsunuz. Kieran ikinizle de çalışacak. Sen benimlesin, Oli."

Kaşlarım alnımdan yukarı fırlıyor ama ayağa kalkıp itaatkâr bir şekilde başımı sallıyorum ve diğerleri onun talimatlarını takip etmek için uzaklaşana kadar bekleyip mırıldanıyorum: "Bugün bu kadar farklı ne öğreniyoruz? Yine göğüs göğüse dövüş yapacağımı sanıyordum."

Gryphon başını sallıyor ve seansımız için bana bir şişe su uzatıyor. "Hayır, eğer Davies'le Hail Mary'de karşılaşmamız bana bir şey öğrettiyse, o da insanları kafandan uzak tutmayı gerçekten öğrenmen gerektiğidir. Kendini

Zihninizi boşaltmak ve düşüncelerinizi kendinize saklamak yeterli değil. Kendinizi nasıl koruyacağınızı öğrenmenin zamanı geldi."

Bu son derece utanç verici, ama Gryphon bana onu kafamdan nasıl uzak tutacağımı öğretmek için ne yaparsa yapsın, bunu yapamıyorum.

Tüm eğitim seansı boyunca birlikte çalıştık, onu dışarıda tutmak için zihnimde nasıl bir duvar inşa edeceğimi bir düzine farklı şekilde açıkladı, ancak denediğim hiçbir şey işe yaramadı. Daha önce hiçbir Bonded'ımın önünde bu kadar başarısız olmamıştım. Bu deneyimden nefret ettiğimi söylemeliyim.

Bonded'larım ve arkadaşlarımın her biri teker teker antrenman devrelerini tamamlarken, etrafta oturup sanki bu işi başarabilmem için eksik olan küçük bir şey varmış gibi bana tavsiyelerde bulunan küçük bir kalabalık topluyoruz. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde önerilerinin hiçbiri işe yaramıyor.

"Onu kafana girmeye çalışan yabancı bir varlık olarak görmelisin," diyor Atlas, etrafımda kıvrılıp beni göğsüne doğru çekerek.

Gryphon ona sert bir bakış atıyor, sanki dikkatimi dağıtmaya çalıştığından şüpheleniyormuş gibi, ama söyledikleri aslında bana biraz mantıklı geliyor.

Yine de bu durumu daha az imkansız hale getirmez.

"Ama yapamam, değil mi? Biz bağlandık. Artık bir odaya girdiğini bile hissedemiyorum çünkü vücudum ona o kadar alıştı ki eskisi gibi uyarı vermiyor!"

"Eskiden bizi hissedebiliyor muydun?" Gabe, sohbete katılmak için gerinmenin ortasında durduğu yerden çenesini dizlerinden birine dayayarak soruyor.

Başımı hafifçe salladım. "Tabii ki. Birinizin etrafta olduğunu her zaman bilirdim. Zamanla hanginiz olduğunu anlamaya başladım, ama şimdi hepiniz gizlice yaklaşabiliyorsunuz.

ve masumca duş almaya çalışırken ödümü kopar."

Gryphon'a ters bir bakış fırlatıyorum ve Atlas arkamdan alay ediyor. "Belki de kafana girmeye çalışmak için farklı bir Neuro getirmeliyiz. Onlara karşı pratik yapabilirsin."

Gryphon onu hemen susturur. "Onun aklına girebilecek kadar güçlü ve erişebileceğimiz kimse yok. Sadece ben ve Silas Davies varız. Hepsi bu kadar."

İnliyorum ve ellerimle yüzümü kapatıyorum. Sage yanıma gelip Atlas ve benim yanıma yerleşiyor, bacak bacak üstüne atıp derin bir nefes alıyor. "Yani sadece insanları nasıl engelleyeceğini öğrenmen ve zamanı geldiğinde bunu doğru yaptığını umman mı gerekecek? Bu pek... güvenli görünmüyor. Ya da yararlı."

Tekrar inliyorum, ellerim hâlâ yüzümün üzerinde olduğu için sesim biraz kısık çıkıyor. "Kafamın içine girmeye çalışan kişi gücümü nasıl tetikleyeceğini ve beni bir kitle imha silahına nasıl dönüştüreceğini bilmeseydi bu o kadar da büyük bir mesele olmazdı! Bu biraz riskleri artırıyor."

Sage yüzünü buruşturuyor ve elini egzersiz taytına sürtüyor, sanki bunu düşünmek bile avuçlarını terletiyormuş gibi. "Plan seni ondan mümkün olduğunca uzak tutmak mı olacak?"

"Evet," diyor üç Bonded'ım da aynı anda ve ben gözlerimi deviriyorum.

"Bağlılarımın hepsi savaşmak zorunda kalırken ben kenarda oturmayacağım. Birincisi, bağlılığım buna izin vermez, ikincisi de ben öyle bir yapıya sahip değilim. Sorun şu ki Silas bunu daha önce de yaptı ve bağın onu dışarıda tutmak için yeterli olup olmadığını bilmiyorum."

Tanrım, umarım öyledir.

Bağım kesinlikle yeterli olduğunu düşünüyor ama sınırları ya da daha önce yaşadığı hayatlar hakkında bilmediğim çok şey var. Daha önce Davies gibi biriyle karşı karşıya geldi mi? Hayatta kaldık mı?

Bonded'ımı güvende tutabilir miyim?

Bir an sessizlik oldu, sonra Gabe, "Daha önce ne yaptı? Eğer onu dışarıda tutup tutamayacağınızı anlamaya çalışıyorsanız, o zaman kafanızın korumanız gereken kısmı budur."

Bunu düşünmek istemiyorum.

Bu konuda kesinlikle konuşmak istemiyorum, kimseyle, hiçbir zaman.

"İki kez oldu, değil mi?" Atlas diyor ki. "İki kez bir Taşıyıcı tarafından kamptan çıkarıldın. Her ikisinde de başka bir yere götürüldüğünü sandım ama birkaç saat sonra geri getirildin ve günlerce uyudun. Artık bunun büyük bir güç kullanımından sonra iyileşme düzeninin bir parçası olduğunu biliyorum."

Yavaşça başımı sallıyorum ve Gryphon'un gözleriyle karşılaşıyorum, bir saniye bana baktıktan sonra konuşmam için beni cesaretlendirircesine başını sallıyor.

Bu konuda gerçekten konuşmak istemiyorum ama Sage'in bizimle birlikte olduğunun ve onu Dara'ya olanlarla ilgili kendi damgalamasını bırakması için teşvik ettiğimin de farkındayım.

Belki bu ona yardımcı olur.

Silas'ın beni öldürmeye zorladığı insanlardan hiçbiriyle yakın bir ilişkim olmamasına rağmen, bir kişiyi öldürmekten biraz daha korkunç. Yine de bu bana daha az korkunç hissettirmiyor.

Burada yalnız olduğumuzdan emin olmak için etrafıma bakındığımda etrafımızdaki tüm TacTeam personelinin gözlerinin etrafında beyaz bir halka olduğunu görüyorum. Hiçbiri nefes alıp vermek dışında hareket etmiyor, göğüsleri inip kalkıyor ama zihinleri tamamen kapalı.

Tekrar Gryphon'a bakıyorum ve o da sanki cevap belliymiş gibi omuz silkiyor. "Burada konuşulanların öğle yemeğine kadar sokakta dolaşmasını istemem."

Yutkunuyorum, bu kadar ileriyi düşünebildiği için minnettarım ve Sage elimi tutmak için eğiliyor.

Odayı kaplayan ciddi havayı hafifletmeye çalışıyorum. "Çok fazla insan var. Gücünüzün ne kadar arttığını fark ettiniz mi?"

Atlas ve Gabe gözlerini devirirken Gryphon sırıtıyor. "Oh, fark etti," diye homurdanıyor Gabe ve ben şakayı anlamamış bir şekilde hepsine bakıyorum.

"Senin gibi ben de gücümün sınırını henüz bulamadım, Bonded."

Sınır yok.

Bağlılarıma bırakacağım miras bu mu olacak, güçlerini hiçbir kısıtlama veya kişisel sonuçlar hakkında endişe duymadan kullanabilme yeteneği?

Boğazımı temizliyorum ve paspasların üzerinde odaklanabileceğim küçük bir çizik buluyorum, böylece korkunç mirasım ağzımdan dökülürken hiçbirinin gözünün içine bakmak zorunda kalmıyorum. "İlk seferinde... Bir yeraltı sığınağına götürüldüm. Direniş'in sokaklardan topladığı ve Davies tarafından kafaları koparılan Üstün Yeteneklilerle doluydu. Sahip olabilecekleri yararlı bilgiler zaten çıkarılmıştı ve hiçbirinde Direniş'in 'kullanmak' istediği Hediyeler yoktu... bu yüzden onun için top yeminden başka bir şey değillerdi. Çoğu zaten o kadar kırılmıştı ki, hücrelerindeki küçük, kokuşmuş karyolalarından bile kalkmadılar. Ama bana bakmak için ayağa kalkan birkaç kişi vardı. Onları çok düşünüyorum, durup bakanları."

Yutkunmak için bir saniye ayırıyorum ve benden nefret eden var mı diye yukarı bakıyorum. Onlara güveniyorum. Hepsine güveniyorum ama bunu duyduktan sonra benim hakkımdaki fikirlerini değiştirdikleri için de onları suçlayamam. Gryphon gözümü tutuyor ve başını sallıyor, irisinin etrafındaki beyaz halka parlıyor ve North'u kafamın içinde hissedebiliyorum, bana uzanıp elinden geldiğince rahatlatmaya çalışıyor. Nox da orada, Bağ'ı tamamladığımız için ondan geriye kalan aynı küçük kalıntıyı hissedebiliyorum ama o da orada ve beni dinliyor.

Derin bir nefes. "Ruh Bükme yeteneğimin ne kadar ileri gidebileceğini test etmek istediler. Silas beni saf dışı bırakacak sınırlarım olmasından korkuyordu. Tarihteki en güçlü Ruh Bükücü... onun bildiği kişi, gücünü çok fazla zorladığı için öldü."

Atlas arkamdan başını sallıyor ve elini biraz düzeltiyor. "Tek seferde on iki adam öldürdü. Bu onu yaktı ve o da onlarla aynı anda öldü. Bunu ailesini korumak için yaptı ama yine de onu öldürdü."

Davies bu konuda o kadar çok konuşmuştu ki bu küçük gerçeği zaten biliyordum ve tekrar boğazımı temizledim. "Yeraltı sığınaklarında dört yüz kişi vardı ve Davies benim de aynı şekilde tükenmemi istemediğine dair bir yorum yapmıştı ama... Kamplarda sıkışıp kalmaktan zaten çok yorulmuştum ve artık acı çekmek istemiyordum. Bu yüzden bağıma hepsini öldürmesini söyledim ve o da öldürdü."

Yutkunuyorum ve ellerime bakıyorum, kimseyle göz teması kurmayı reddediyorum. Hepsi daha önce yaptıklarımı görmüştü, bir seferde çok sayıda insanı öldürdüğümü görmüşlerdi ama bu her zaman bizim düşmanımız olmuştu. Bunu kendi halkımıza yaptığımı bilmelerinde özellikle utanç verici bir şey var.

"Beni ikinci kez götürdüklerinde reddettim. Bağım da reddetti. Ancak Davies aklıma girip Hediyemi manipüle ettikten sonra, bağım sırf onu bizden uzaklaştırmak için insanları dışarı çıkardı. İşte o zaman bağımın ayrı bir varlık olduğunu anladı ve onunla benden daha fazla uğraşması gerektiğini biliyordu. İşte o zaman bu savaşta umutsuzca istediği silahın ben olabileceğimi fark etti."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kuzey

Diğer konsey üyelerine söylediklerime rağmen, şu anda Wastelands'da onları kapatmaya çalışan TacTeam'lerimiz var. Virginia'da bütün bir kasabayı yutacak kadar büyük bir tane var ve kaynakları orada boşa harcamayacağım.

Çok ileri gitti.

Sonunda savaşmak zorunda kalacağımız ana savaş alanlarından biri olacağından hiç şüphem yok ve oradaki çatışmaları yakından takip ediyorum.

Ancak, kontrolden çıkmadan önce onları durdurmak için yeterince çabuk ulaşmaya çalıştığımız üç küçük Çorak Toprak var. Gryphon, ekibi en güçlü ve en deneyimli olduğu için bariz bir seçimdi, ancak Bağlanmış Grubu daha yeni tamamladığımız için bizi bu kadar erken bölmek istemedim.

Mesele benim elimden çıkmış olabilir.

Tam gece için ofisten ayrılmak üzereyken, TacTeam'lerimizden birinin yok edildiği ve bir avuç mahkumun kaçırıldığı haberi geldi. Üstün Yetenekli olmayan topluluk zirvesi serpintisiyle uğraşmak ve Gryphon'un gönderdiği mesajlar arasında berbat bir gün geçirdim.

Oleander'ın kamptaki zamanını anlattığı görüntüler. Başka bir şeyle uğraşmakla pek ilgilenmiyorum ama bütün bir TacTeam'in yok olması felaket.

Unser'in onlarla birlikte gitmiş olması özellikle yıkıcı bir darbe oldu.

Hemen Gryphon'a ofisime gelmesi için bir mesaj gönderiyorum, böylece bir eylem planı belirleyebiliriz ve ardından Vivian'ı arayarak durumu bildiriyorum.

Kötü ama Adella'yı arayıp Bonded'ına ne olduğunu bildirmek zorunda kalmak kadar kötü değil.

Sahada adam kaybetmenin en kötü yanı her zaman budur ve Bağlı Grubum için yakın bir arkadaş olan birini kaybetmek bunu daha da yıkıcı hale getirir.

"O ölmedi. Onu hâlâ hissedebiliyorum."

Elimi yüzümde gezdiriyorum ve bu durumu Adella'ya açıklamanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum. Ona karşı dürüst olmaya karar verdim. "Bu onların iki Tetikleyicisi olduğu ve bizim hiç Tetikleyicimiz olmadığı anlamına geliyor. Kişisel olarak yıkılmış durumdayım ama Konsey Üyesi Draven olarak bunu stratejik bir bakış açısıyla düşünmek de benim sorumluluğum."

Adella, yetişkinlik hayatı boyunca iki TacTeam liderinin kendisine bağlı olmasıyla uğraşmış, çocuklarını çoğu zaman tek başına büyütmüş ve yine de her ikisiyle de mükemmel ilişkiler sürdürmüş bir kadın.

Kendi ebeveynlerimin Bağlı Grubunu genç yaşta kaybettikten sonra, onlar kesinlikle örnek aldığım ve kendi Bağlı Grubumun da onlara benzemesini umduğum insanlardı. Bugün hâlâ bu umudu taşıyorum.

"Ne dediğinizi anlıyorum ve bu yüzden size gidip onu bulmanız gerektiğini söylüyorum. O yaşıyor ve bizimle birlikte olmaması bir tehdit. Aynı şekilde Direniş seni, kardeşini ya da Bağlı'nı ele geçirirse, bu hepimiz için bir tehdit olur. Korumamız gereken bazı insanlar var. O da onlardan biri, North."

Beni orada yakaladı, onun Bonded'ının peşinden gitmek için herhangi bir teşvike ihtiyacım olduğundan değil... Sadece umutlanmasını istemiyorum.

"Vivian'ı burada Bonded'ımla birlikte bırakacağım ama bizzat gidip onu bulacağım. Öyle ya da böyle."

Nefesinin altında bir ses çıkarıyor. "Bu hiç hoşuna gitmeyecek. Unser'in peşinden kendisinin gitmek isteyeceğini biliyorsun."

Boktan duruma rağmen, kendimi onun ses tonuna gülümserken buluyorum. "Dediğin gibi, bazı insanların önceliği vardır. Onu eve getirebilecek biri varsa o da benim."

Asansörün kapıları açılır ve Gryphon ofise adım atar, Nox yüzünde vahşi bir ifade, kolunun altına sıkıştırdığı bir kitap ve diğer elinde bir şişe viskiyle onu yakından takip eder.

Uyku düzenini değiştirme haberini pek iyi karşılamamıştı, çünkü sanırım benim gerekçemi kolayca anlamıştı. Bunu ona kesin bir dille açıklamak zorunda kaldım. Eğer terapiye geri dönmeye ve Bağlı'mızla barış içinde nasıl bir arada yaşayacağını bulmaya istekli değilse, o zaman bu onun için bir sonraki en iyi seçenek.

Ben Adella ile konuşmamı bitirirken bilgisayar ekranımı ikisinin de okuyabileceği şekilde çeviriyorum. "Onu geri getireceğim. Öyle ya da böyle. Senin burada kalıp Vivian ve çocuklarla ilgilenmen gerekiyor. Ellerin fazlasıyla dolu olacak, eminim."

Ağlamaklı bir kıkırdama sesi çıkarıyor, her zamanki gibi güçlü ama yine de Bağlı'sı için endişelendiği belli. "En küçüğümüz TacTeam'ler üzerindeki yaş sınırlamasının neden hâlâ kaldırılmadığını sordu bile. Umarım bu dünyaya getirdiklerimizle yüzleşmeye hazırsınızdır, çünkü oğullarım için hazır olduğunuzdan emin değilim."

Gülümseme yüzüme yapışıp kalıyor, bunu duyduğuma gerçekten seviniyorum ve sözümü şöyle bitiriyorum: "Kesinlikle

Antrenman yapmak bizden daha zor değildi ve Vivian bu konuda harika bir iş çıkardı."

Telefonu kapattığım anda Nox, "Hemen gitmeliyiz. Eğer onu kamplardan birine geri götürürlerse ve hangisine götürdüklerini bulamazsak, işimiz biter. Bir Tetikçi yeterince kötü."

Zaten bilmediğim bir şey söylemiyor, ama omurgamdan aşağı bir sinir dalgası akıyor.

"Herkesi almamız gerekecek," diyor Gryphon ve ben başımı sallıyorum.

"Herkesi alamayız. Hepimizin aynı anda bir yerde olması güvenli değil. Birimizin her zaman burada olması kuralına sadık kalmalıyız. Bağ tamamlandıktan sonra Oleander hâlâ dinleniyor, bu yüzden onu alamayız. Onun bağı en iyi zamanlarda bile istikrarsızdır."

İkimiz de dikkatle Nox'a bakmıyoruz ve ben de Gryphon'a omuz silkiyorum. "Sadece sen, Atlas ve ben bağ kurduk ve gücümüzün arttığını gördük. Diğer herkes burada kalmalı."

Nox hemen ve tam da bildiğim şekilde tepki veriyor. "Burada kalmamın imkanı yok. Eğer bir dövüş olacaksa, ben gidiyorum."

Başımı sallıyorum, asla geri adım atmayacağını bildiğim halde neden onunla mücadele ettiğimden tam olarak emin değilim. "Sen de Oli'yle aynı durumdasın, bağın oturmasına izin vermelisin."

"Boş ver onu. Bassinger ve küçük zehirli Bağlanmış, bağlandıktan bir gün sonra buraya geldiklerinde Direnişle savaştılar, bu yüzden geride kalmamı sağlamak için bana bu saçmalıkları anlatma. Ben gidiyorum ve Unser'i bulacağım."

Onu başka türlü ikna etmeye çalışmanın anlamsız olacağını zaten biliyorum. Tetikçi ile özellikle güçlü bir bağı yok ama Direniş'in onu rehin almasının önemini hepimiz anlıyoruz. Oleander'ın Bağlı Grubu'nu bulduğunu biliyorlar ve savunmalarını güçlendirmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

onunla yüzleşmek zorunda kaldıklarında. Silas Davies'in emrinde iki Tetikleyici olması, bunlardan birinin çok geniş bir menzile sahip olması ve diğerinin bir anda yenilenebilmesi, hepimiz için kesinlikle tehlikeli.

"Tamam. Üçümüz gideceğiz. Oli, Atlas ve Gabe geride kalabilir."

Sığınak'a fazladan göz kulak olması için Kieran'ı da geride bırakmaya karar veriyoruz. Sage'in zihnini kaçırması yüzünden hâlâ çok gergin ve bu bir kurtarma görevi olduğu için ne kadar süre yok olacağımızdan emin değiliz.

Bonded'ımı terk etme konusunda kendimi Unser'i ölü bulma konusunda olduğu kadar temkinli buluyorum.

Oli ayrılma haberimizi pek iyi karşılamıyor, bunu belli etmiyor ama başını eğip başını sallarken içindeki çalkantıyı hepimiz hissedebiliyoruz. Bundan nefret ediyorum. Bunu düzeltmek için her şeyi yaparım ama onu Davies'ten mümkün olduğunca uzun süre uzak tutma dürtüsü her şeyden daha güçlü, özellikle de Bağ bu kadar yeni tamamlanmışken.

Yakında bir gün, bir ölümlünün olabileceği kadar yenilmez olacak. O zamana kadar, onun ilk savunma hattı ben olacağım.

"Ya bir güç takviyesine ihtiyacın olursa? Ya dışarıdayken biterse?" diyor ve Nox Tac teçhizatını giyerken sırtını ona dönük tutsa da, onun ilgisini çektiğini görebiliyorum.

Güç değişimiyle felsefi bir bakış açısından ilgilendiğini zaten biliyordum. Anlıyorum, daha önce bir Bond'un böyle bir şey yapabildiğini hiç duymamıştım. Ona Bond'un güç değişiminde neler olduğunu anlattıktan sonra Ruh Dönüştürücüler hakkındaki araştırmasını iki katına çıkardığını biliyorum.

Direniş burada ortaya çıkmıştı ve tüm gücünü bana aktarmıştı.

"Güce ihtiyacım olmayacak. Gideceğimiz Çorak Toprak hâlâ yepyeni. Üçümüz birlikte bu işi halledebiliriz. Bunu daha önce, sen bize dönmeden önce de yaptık ve hepimiz işimizi nasıl yapacağımızı biliyoruz. Sadece bana güven, Bonded."

Nefesinin altından biraz ofluyor. "Bu güvenle ilgili değil. Bu hepinizin eve dönmesini istemekle ilgili."

Gryphon kapıda duruyor ve silahlarını son bir kez daha kontrol ediyor, her işe çıktığında bir ritüel olarak sahip olduğu aynı takıntılı tik, sanki silahlarının ve bıçaklarının her birine belirli bir sırayla dokunmak güvenliğini sağlayacakmış gibi. Bu konuda ona çok fazla bok veremem.

Her zaman geri döndü.

Sadece Bağlı Grubumuz için ayrılmış tedarik alanında duruyoruz, çoğunlukla bu gibi konuşmaların gerçekleşmesi gerektiğinde mahremiyete sahip olabilmemiz için ve Nox'un her zaman yaptığı gibi giyinip ortadan kaybolmasını beklerken, henüz bizi terk etmek için bir hareket yapmadı. Konuşmamızda özellikle ilgilendiği bir şey var. Oli bunun iyiye işaret olduğunu düşünüyor ama ben o kadar emin değilim.

Kardeşimin kurtulabileceğini sanmıyorum.

Bunu itiraf etmekten biraz utanç duyuyorum, özellikle de onu hayatta ve benimle tutmak için bu kadar çok çabalayan ben olduğum için, ama bunun bir kısmı kendi bencilliğim ve ailemin son üyesini kaybetmek istememem. William'ın ölümü beni derinden sarstı ve bu yüzden Nox'u hayatta tutmak için kendimi daha da çaresiz hissediyorum.

Ofisimde sarhoşken yaptığı konuşmalarda bu gerçeği birden fazla kez yüzüme vurdu ve benim de orada durup ona izin vermekten başka çarem yok, çünkü bu doğru.

Bu konuşmada onun bu kadar ilgisini çeken şey ne olabilir?

"Yakında döneceğiz, Bonded. Endişelenme. Henüz senin gücünü kullanmama gerek kalmadı ve Nöro güçlerimin yapabileceklerinin sınırını hâlâ bulamadım. İşi halletmek için North ve Nox'a güvenelim."

Başını sallıyor ve tekrar Nox'a bakıyor. "Neye uğradıklarını şaşıracaklar, iki Ölüm Taciri ve Davies'inkilere rakip güçleri olan Neuro. Eminim her şey yoluna girecektir."

Nox'un odada olduğunu kabul etmeye en çok yaklaştığı an bu, kaba olduğu ya da iltimas geçtiği için değil, Nox onun ilgisini istemediğini kanıtladığı için. Aslında, eğer Nox ona ilgi gösterirse, Nox ona saldıracak ve onu yıkmak için elinden geleni yapacaktır.

Nefret ediyorum.

Anlıyorum.

Anladığım için nefret ediyorum.

Ayağa kalkıyor ve yeleğinin kayışlarını son bir kez daha sıkıyor. "Gidiyor muyuz, yoksa burada durup biraz daha anlamsız şeyler mi konuşacağız? Unser'in kaderi biz buradayken güvende olmayacak."

Gryphon'un yüzü taş gibi sertleşiyor ama Oli her şey yolundaymış gibi başını sallıyor. "Hepiniz gideceksiniz ve ben de iyi olacağım. Geri döndüğünüzde, Gryphon'un vedalaşma konusundaki davranışlarınız hakkında size söyleyecek çok şeyi olacağından eminim."

Ona karanlık bir bakış gönderir ve başka bir şey söylemeden odadan çıkar.

İnliyorum ve bir elimi yüzüme bastırıyorum ama Oleander kollarıma girmek için kendini yanıma itiyor. Zorunda olduğundan değil, bu karmaşayla uğraşmaktansa burada onunla kalmayı tercih ederim ve bunu ona söylemekte hiç tereddüt etmiyorum.

"Unser hepimiz için önemli. Onunla sizin gibi arkadaş olmayabilirim ama toplum açısından onu kaybetmenin ne anlama geldiğini anlıyorum... Aptalca bir şey yapmayacağınıza dair bana söz verin."

O mükemmel. "Tabii ki hayır, Bonded. Kelimenin anlamını bilmiyorum."

Benimle alay ediyor ve sonra parmak uçlarına uzanıp yanağıma hızlı bir öpücük konduruyor. Beklediğim gibi bir veda değildi ama yine de kabul ediyorum.

"Seni dudaklarından öpersem, ikimiz de biliyoruz ki ayrılman daha da zor olacak, o yüzden düzgün bir öpücük istiyorsan eve, yanıma gel," diyor, sesi küstahlık dolu, benden uzaklaşıp aynısını Gryphon'a yapmadan önce.

Kızın kıçını avuçluyor ve vücudunu kendine doğru çekiyor, kız ciyaklayıp ona karşı şakacı bir şekilde mücadele ederken bile ondan düzgün bir öpücük çalıyor. Onları görünce göğsümde bir acı hissediyorum ama burada Unser'in ödünç aldığı zamanı kullanıyoruz.

Buradan çıkmamız gerek.

Kullanmak zorunda olduğumuz Taşıyıcı'nın hayranı değilim, ancak işini yeterince iyi yapıyor ve küçük ekibimizi tek bir etkili patlamayla savaş bölgesine taşıyor. Bölge sadece birkaç mil genişliğinde ve birkaç mil uzunluğunda, ancak etrafını saran Kalkanlar güçlü, içeride dışarı çıkamayan düzinelerce insan olacak kadar güçlü.

Yine de bizim için yeterince güçlü değiller.

Diğer TacTeam üyeleri çevreye yayılıp hep birlikte hareket etmeye hazırlanırken, Gryphon Kalkanların her birinin beynini hackleyerek Yeteneklerini kapatır ve onları hareketsiz hale getirirken gözleri bembeyaz olur.

İlerlerken gölgelerimin bedenimden düşmesine izin veriyorum, elimde zaten bir silah var çünkü Çorak Topraklar mümkün olan her savunma seçeneği olmadan girebileceğiniz bir yer değil ve Nox birlikte hareket ederken yanımda kalıyor.

Genelde yalnız çalışırken daha mutlu olur.

Ama ona baktığımda, gözlerinin etrafında karanlık bir halka var, bağı bir şeyler hissediyor. Göğsümdeki bağı kontrol ediyorum ama aynı gerginlik var.

Bir kavgaya girmek üzereyken her zaman sahip olduğum adrenalin. Bağıyla daha iyi bir ilişkisi olduğu için mi yoksa daha hassas olduğu için mi emin değilim ama bölgeyi tararken hızımı biraz yavaşlatıyorum.

Bulabileceğim bir şey yok.

Gryphon'la bakışıyoruz ama o omuz silkiyor, bizi uyaracak bir şey duymuyor. Bu her neyse, bunu hisseden tek kişi Nox. Bir hevesle etrafta dolaşacak vaktimiz yok.

Ama çevreye girdiğimiz an, sonunda ben de hissediyorum.

Bu bir tuzak.

BÖLÜM YIRMI İKİ

Oli

Fayans kutularını bugün çalıştığımız hasarlı binaya taşımaya yardım ederken bile gergin hissediyorum.

Gabe ve Atlas beni evde kalıp biraz dinlenmeye ikna etmeye çalıştılar, planları Bağlarım uzaktayken sadece uyumamdı ama şu anda bırakın uyumayı, oturmamın bile imkânı yok.

Bağlı'mdan uzakta olduğum için dikkatimi dağıtacak büyük bir şeye ihtiyacım vardı, bu yüzden ikisini de evlerde geç bir gece geçirmeye ikna ettim. Gabe için sorun yoktu, çünkü mümkün olduğunca çok şey yapmak ve insanları binalara yerleştirmek için yanıp tutuşuyordu. Bu konuda ne kadar yardımcı olabileceğinin çok farkında ve bunun sorumluluklarını üstlendi. North'un iş yükünü hafifletmeye çalıştığını ve aynı zamanda onu burada, Sığınak'ta benimle birlikte tutacak bir şey olduğunu biliyorum.

İkimizin tekrar ayrılması konusunda çok endişeli ve bunun için onu hiç suçlamıyorum.

Öte yandan Atlas, inşaat işini son derece sinir bozucu buluyor. Çabuk öğreniyor ve Gabe'e kesinlikle çok yardımcı oluyor olsa da, hala deneyimsiz ve benim alfa erkeğim Bonded bu gerçekle mücadele ediyor. O da

Şu anda dev yatağımda film izleyerek yemek yemeyi tercih ederdim ve onun uzun gününü daha da uzattığım için kendimi kötü hissediyorum.

Gabe, o oflayıp puflayıp işine dönene kadar ona bok atar.

"İyi olacaklarını biliyorsun, değil mi? Bir Ölüm Taciri göndermek işi halletmek için yeterli ama iki tane göndermek? Kahretsin, bu neredeyse aşırıya kaçmak olur, Bonded," diyor Gabe kutuları benden alıp gitmeleri gereken yere yığarken.

Son birkaç gün içinde, onarımlarda çalışmak üzere çok sayıda gönüllüyü koordine etmeyi başardı, bu nedenle şimdi insanların taşınması için daha fazla konutu hazır hale getirme yoluna geri döndük. North, önceliği aileleri kendi evlerine yerleştirmekten, ülkenin dört bir yanından daha fazla yerinden edilmiş ve hedeflenmiş Yetenekli insanı kabul etmeye kaydırdı.

Şimdiye kadar iki ya da daha fazla aile evlerini paylaştı, böylece mümkün olduğunca çok sayıda aile edinebildik. Bu durumdan hoşlanmadıklarını dile getiren birkaç kişi, Sığınak'ın Direniş tarafından ihlal edilmesi sayesinde tamamen susturuldu. Kendilerini kurtarılmış ve güvenliklerine daha önce hiç olmadığı kadar öncelik verilmiş olarak bulmak, bu konudaki fikirlerini değiştirdi. Güvenlik, anlayış ve temel ihtiyaçlarının karşılanması, insanların beğenisini kazanmak için uzun bir yol kat ediyor.

Bildiğim kadarıyla, hala şikayetleri olan sadece bir avuç Üst Seviye aile var ve ben hala bu insanlarla kendim ilgilenmeye hazırım.

Kuzey de bu noktaya yaklaşmaya başladı.

Bir nefes verdim ve elimin tersiyle alnımdaki teri sildim. "Dışarıda kimin olduğu önemli değil. Sizden ayrı kaldığım için hep böyle hissedeceğim. Özellikle de bu kadar tehlikeli bir şeyle, diğer TacTeam aileleri nasıl başa çıkıyor bilmiyorum."

Gabe, Atlas'a kutuları nereye istifleyeceğini tarif ederken omuz silkiyor. "Gryphon'un ekibindeki birçok TacTeam personeli henüz Bağlanmadı. Çoğu Sawyer'ın kan bankasıyla yaptığı çalışmanın neden henüz Merkezi Bağlarını bulamadıklarını ortaya çıkaracağını umuyor."

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum, mantıklı geliyor. Zihnim hâlâ şu anda Bağlanmışlarımın başına gelebilecek tüm korkunç şeylere sürükleniyor. Bu mantıksız çünkü hiçbirinin benden ağır yaralar ya da çok dramatik bir şey saklamasına imkan yok ama beynim tüm 'ya olursa'ları gözden geçirmeden duramıyor.

North, kardeşiyle aramızdaki bağ çok taze olduğu için geride kalmam konusunda çok kararlıydı ama Nox da kalmayı reddetmişti. Ve sık sık olduğu gibi, North ve Gryphon onunla tartışmaktansa taleplerine boyun eğmeyi tercih ediyorlardı. Onlarla aynı fikirde olmam gerekmiyor ama yine de geride bırakılmış olmam beni üzüyor.

Bana ve gücüme ihtiyaçları olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. Kuzey, Atlas ve ben gelmeden önce Direniş saldırısıyla ilgili durumu çok iyi idare ediyordu ama ona verdiğim güç artışının bir seferde çok daha büyük sayıları yok edebileceği anlamına geldiği inkar edilemez. Oraya mümkün olduğunca çabuk girip çıkmalarını istiyorum. Ve bir güç artışı kesinlikle buna yardımcı olacaktır.

Nox'a da bir tane versem? Oyun değiştirici, eminim o.

Gabe başını sallar ve kutu yığınlarından birinin üzerine oturur,

Bir şişe suyun vidasını açıp yarısını tek seferde içmeden önce bana uzattı. "North'un riskler ve ödüllerle ilgili olduğunu artık biliyor olmalısın. Yaptığı her şey neleri riske atabileceğimizin bir hesabıdır. Bir meclis üyesi olarak yaptığı en büyük işlerden biri bu. Sığınak'a çok erken taşınmanın riskleri çok büyüktü; burada yaşanabilir bazı mülklere sahip olduktan sonra bile Draven'da bu kadar uzun süre kalmamızın nedeni buydu. Gryphon'u almak zorundaydı.

Risk teşkil eden kimseyi getirmediğimizden emin olmak için nüfusun mümkün olduğunca çoğunu taramak. Tıpkı sen ve Nox söz konusu olduğunda olduğu gibi." Bir an Atlas'a bakıyor, bunun herkesten çok onun için hassas bir konu olduğunu biliyor ama söyleyeceklerini duymak istiyorum.

Atlas hemen harekete geçmeyince devam ediyor: "Sürekli olarak ikinizin arasındaki boşluğu nasıl dolduracağını bulmaya çalışıyor ama Nox'u tekrar kızdırma riski şu an için çok büyük."

Atlas alay ediyor ve ayak parmaklarını yerdeki betona vuruyor, ayakkabısının etrafında küçük bir toz bulutu dalgalanıyor. "Yani Oli'yi kurban etmekte bir sakınca görmüyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Hayır, iyi olduğumu ve onunla başa çıkabileceğimi söylediğimde yalan söylemediğime güveniyor... ki öyleyim bu arada."

Gabe omuz silkiyor. "Bence Nox'u farklı bir şekilde idare ediyor olsaydınız, North şimdiye kadar devreye girerdi. Nox'un son kez derin uçtan gönderilişinde hepimiz buradaydık ve dürüst olmak gerekirse, anlamıyorsun Atlas. Anlayamazsın çünkü burada değildin ve görmedin. Oli'yi feda etmeye niyetim yok ama eğer bu meseleyi kendi başına çözmekte sorun görmüyorsa, o zaman bu işi North'a bırakmaktan mutluluk duyarım. Bizi daha önce hiç yoldan çıkarmadı. Herkesin Yeteneği nedeniyle bir canavar olması gerektiğinde ısrar ettiği biri için, toplumuna yardım etmek için elinden gelen her şeyi yapmakta son derece başarılı."

Bağlılarımdan birinin diğerinden bu kadar övgüyle bahsettiğini duymak göğsümde sıcak bir parıltı yaratıyor. Gabe'in hepsiyle harika bir ilişkisi olduğunu zaten biliyor olsam da, bir şekilde birbirlerini kolladıklarını bilmek beni yine de rahatlatıyor.

Atlas'ın da gruptaki yerini bulduğunu bilmek, sürekli soru sormasına ve her şeyi didik didik etmesine rağmen, büyük bir rahatlama. Biliyorum ki çocukluğuna ve ailesine verdiği tepki yüzünden diğerleri için tam bir baş belası. Her şeyi sorgulamak zorunda ve

ikimizin de güvende olduğundan emin olmak için her sorunun kökenine inmek.

Belki bir gün Nox'u, hayatını ele geçirip onu kontrol etmek isteyen kötü, çıkarcı bir Bağlanmış olmadığıma ikna edebilirsem, Atlas'ı da onu rahat bırakması için ikna edebilirim.

Aynı anda iki mucize istemek o kadar da büyük bir olay değil, değil mi?

Öyle mi?

Bir saat kadar sonra, tüm kutuları açtık.

Gabe ve ben de fayans döşeme işine geçtik. Gabe kendi işimi yapmama izin verme konusunda iyi davranıyor ve Atlas başka bir odaya alçıpan döşemeye geçmeden önce odada yapacak bir şey kalmadığından emin olana kadar bir süre ikimizi de izliyor. Bu işte fayans döşemenin zahmetli işlerinden çok daha iyi ve ben de fayans döşemenin tekrarlayan hareketiyle kendimi rahatlamış buluyorum.

Gabe sessizlik içinde çalışmaktan memnun, ikimiz de odanın içinde birlikte hareket ederken kendi kafalarımızda ve işimizde kayboluyoruz. Neredeyse kapıya varmıştık ki omzumda tek bir anlama gelebilecek keskin bir acı hissettim.

Bonded'larımdan biri yaralandı.

"En son beni küçük bir maceraya atılman için ikna etmene izin verdiğimde Fallows, neredeyse işimi, tüm arkadaşlarımı ve hayatımı kaybediyordum, bu yüzden hayır, seni bir yere götüreceğimi sanmıyorum."

Bu durumu çözebileceğime ve bizi Bonded'ımıza ulaştırabileceğime ikna etmek için irademin her santimetresiyle bağımı fiziksel olarak göğsümün içinde tutmak zorundayım.

Her iki Bağlanmışım da bu savaşı içten içe hissedebiliyor ve Gabe Kieran'a bir bakış atıyor. "Birazdan

Eğer istediğini yapmazsan ruhun emilecek, çünkü bağı şu anda senden memnun değil."

Sage gergin bir şekilde aralarında bakışıyor, kaşları gözlerinin üzerine düşüyor ve Kieran'a bakıyor. "Yani, bu sefer en azından onu North ve Gryphon'a götürüyorsun. Bu konuda o kadar kızgın olamazlar, değil mi?"

Ona çok aşağılayıcı bir şekilde, "Gerçekten mi? Gerçekten de bu konuda Bonded'in yerine Oli'nin tarafını mı tutacaksın?"

O da ona mahcup bir sırıtışla karşılık veriyor. "Biraz zorundayım.
Bu da kanka olmanın bir parçası."

Şakalaşmalarıyla alay ediyorum ama bağım bu kadar kötü hissederken etrafımda konuşulanlara konsantre olmak zor. Omzumdaki ağrı hâlâ devam ediyor ve bu, yaralanan her kimse henüz iyileşmediğinin bir kanıtı.

Bond'um kızgın.

"Peki, ne yapacaksın? Oraya gidip onu iyileştirdikten sonra doğruca eve mi geleceksin? Bu sefer planına uyacaksam planının ne olduğunu bilmem gerek Fallows. Ayrıca buna sadık kalacağını ve eline geçen ilk fırsatta ortadan kaybolmayacağını da bilmem gerekiyor."

Derin bir nefes alıyorum, Bonded'ımın omzumdaki acısının hayaletini görmezden gelmeye çalışıyorum ve olabildiğince sakin bir şekilde, "Gidip hangisi yaralıysa onu bulacağım ve iyileştireceğim. Sonra da işi bitirmek için bulabildiğim tüm Direniş pisliklerini öldüreceğim. Daha sonra Unser'in iyileşmesi için ne gerekiyorsa yardım edeceğim ve sonra hepimiz bir grup olarak buraya geri döneceğiz. Bağlarımın onları orada bırakmama izin vermeyeceğini biliyorum, yani bu bir girip çıkma olayı olmayacak. Bu benim göreve katılışım... ve hepinizin de."

Gabe benimle birlikte başını sallıyor ve sonra göğsünü ve Atlas'ınkini işaret ediyor. "Ve biz de onunla birlikte gideceğiz çünkü Bağlı'm Direniş'le yüzleşmeye giderken benim yine geride kalmamın imkanı yok. Atlas'ın

Güçlerini Bağlanmış Grubumuzdaki diğerlerine nasıl aktaracağını buldu ve ben de aklıma gelen en büyük dişli şeye dönüşüp üzerime düşeni yapacağım. İkimiz de biliyoruz ki bu görevlerde kendi yükümü taşıyacak kadar bulundum."

Kieran gözlerini devirir. "Bu konuda endişeli değilim, Gabe. Ben Shore ve Dravens'ın Bağlılarını kendi istekleri dışında Çorak Topraklara götürmekten ve işler tamamen yolunda gitse ve Fallows'un dikkatle düşünülmüş tüm planlarına uyulsa bile bunun sonuçlarından endişeleniyorum."

Omuz silkiyorum. "Arkadaşım olmanın bir parçası da her zaman fevri davranacağımı ve çatışma neredeyse oraya koşacağımı bilmektir, özellikle de Bonded Grubumu veya arkadaşlarımı ilgilendiriyorsa."

Sage başıyla onaylıyor. "Bunun için ona kızamazsın, Kieran. Kendimi içinde bulduğum her yeni krizden beni kurtarmak için her zaman peşimden koşuyor. Sırf benim hayatım sürekli bir karmaşaya dönüştüğü için kaç farklı boktan duruma girdiğine bir bak."

Tamam, bu konuşmanın bu noktaya gelmesini planlamıyordum ama herhangi birimizin söylediği ve Kieran'a herhangi bir şekilde ulaşan ilk şey bu oldu.

Dişlerini sıkar ve tuttuğu nefesi dışarı verir. "Tamam. Oraya gidiyoruz. Birlikte hareket edeceğiz. Kimse kovboy gibi davranmayacak. Ve Shore'u bulana kadar, yetki bende. Bana bak Bassinger. Yetki bende."

Atlas ona boş boş bakıyor ve sonra dudaklarında yavaş bir gülümseme beliriyor. "Elbette öylesin. Oli'nin bağının ortaya çıkıp oynamak istediğine karar vermesi için gereken süre boyunca yetki sende olacak. O zaman hepimiz onun yetkili olduğunu biliriz, çünkü savaş alanında güveneceğim ve her emrini yerine getireceğim biri varsa, o da Bonded'ımın bağı olacaktır."

Kieran'ın gözleri benimkilere kayıyor ve sonra beni şok ederek, "Anlaştık. Tac teçhizatını giy."

Bu bir mucize.

On dakikadan kısa bir süre içinde giyinip yola çıkmaya hazır hale geldik, herkes bizi yola çıkarmak için hızlı ve verimli bir şekilde hareket ediyor. Sage vedalaşmak için hepimizle birlikte North'un ofisine geliyor ve tam ayrılmak üzereyken Felix geliyor.

Kieran'a bakıp başıyla onaylıyor, ikisi de aynı Bağlanmış Grupta olduklarını keşfettiklerinden beri kendi dostluklarını kurdular ve sonra Felix bana bakıyor. "Eğer bağın onların yaralarını tamamen iyileştiremiyorsa, o zaman bandajlar almalısın ve yaralanma her neyse etrafına baskı uygulamalısın. Her şeyden önce kan kaybını düşünmelisin. Enfeksiyon ve hareketlilik sorunlarını sonra düşünürüz, tamam mı? Yapamadığınız her şeyi ben düzelteceğim."

İşte bu yüzden Felix, Bond olmayanlar arasında en sevdiğim ilk beşte yer alıyor.

Ona minnettar bir gülümsemeyle bakıyorum. "Ne olursa olsun onları sana geri getireceğim. Bağım onları tamamen iyileştirse bile, yine de gelip sizi kontrol etmelerini sağlayacağım, ama yine de teşekkür ederim. TacTeam'in hiçbir şey yapamadığım diğer üyeleri için bunu bilmek güzel."

Biraz yüzünü buruşturuyor, gözleri tekrar Kieran'a kayıyor. "Her ihtimale karşı beni de götürmeli misin? Direniş'ten biri Draven Bond Grubu'ndan birini yaralamayı başardıysa, bu diğer herkes için iyiye işaret değildir."

Felix daha konuşmasını bitirmeden Kieran başını sallıyor. "Sen Sage ile kalıyorsun ve onun güvende olduğundan emin oluyorsun. Biz yokken mümkün olduğunca çok insanımızın burada olmasına ihtiyacımız var. Büyük olasılıkla Oli'nin Tahvilleri Direniş için bir numaralı hedef haline geldi ya da Nox kendini pervasızca bir şeyin önüne attı. Oraya vardığımızda kuvvetlerimizin çoğunu zarar görmemiş halde bulacağımızı umuyorum."

Midem bulanıyor.

Bu hüsnükuruntu gibi görünüyor. Omzumdaki zonklama da hala devam ediyor ve herhangi birinin bunu kendine bilerek yaptığı düşüncesi bir yana, yaralanmanın nasıl meydana geldiğini düşünmek bile istemiyorum.

Yine de Kieran haklı, bir şeye balıklama atlamak tipik bir Nox tepkisi olacaktır. Her zaman hem Yeteneğinden çok emin hem de en iyi zamanlarda kendi iyiliği konusunda biraz umursamaz olmuştur.

Sonra ayrılma vakti geliyor, her şey ya çoktan söylenmiş ya da aramızda havada asılı kalmış, konuşulmamış çünkü endişelerimizi yüksek sesle dile getirmek çok korkutucu. Sage'e güven verici olduğunu umduğum bir gülümseme veriyorum ve sonra Bağlanmış'a geri dönüyorum.

"Cehenneme hazır olun," diyor Kieran ve hepimiz onun kolunu tutarken sakin bir nefes alıyoruz, Çorak Topraklar'a doğru uzaya fırlatılırken ışınlanmamızın patlama sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Ortalık kan gölüne döndü.

Ayağımız tekrar yere değdiği anda midem her zamanki gibi isyan ediyor ama etrafımızdaki ceset ve enkaz alanına baktığım anda yemeğimi kaybediyorum.

Neyse ki ayakkabılarımızdan kaçınıyorum.

Kieran bağırsaklarımı her yere boşaltmamı tamamen görmezden gelerek, "Burada açıktayız; gitmemiz gerek," diyor ve bu konuda garip bir şekilde minnettarım.

Gabe ve Atlas tepkilerinde her zaman olduğundan daha ölçülü davranıyorlar ama belimi büktüğüm anda ikisi de ellerini üzerime atıyor. Atlas destek olarak bir kolunu belime doluyor ve Gabe de bir tutam saçımı yüzümden uzaklaştırıyor.

Elimin tersiyle ağzımı sildim ve "İyiyim, gidelim" diye mırıldandım.

Şu anda ülkenin neresinde olduğumuzdan emin değilim, kimse bu Çorak Topraklar'ın nerede olduğundan bahsetmemişti ama kömürleşmiş meşe ağaçlarından oluşan bir yığın var.

biraz siper. Kieran pusuya düşürülmek üzere olduğumuzdan eminmiş gibi etrafına bakınıyor ve benim gözlerim de ceset yığınlarına takılıyor.

Çok sayıda var, bazıları Tac teçhizatı içinde, ama neyse ki çoğu Direnişçi gibi görünüyor.

"Böyle görünmemesi gerekiyordu," diyor Kieran bizi ağaçların arkasına güvenli bir şekilde sakladıktan sonra sessizce. "Burası yeni bir Çorak Toprak. Henüz böyle görünmemesi gerekiyordu."

Sertçe yutkunuyorum ve omuz silkmeden önce başımı sallıyorum. "Dediğin gibi, North, Nox ve Gryphon geldikten sonra muhtemelen taktiklerini değiştirdiler ve daha fazla insan getirdiler. Eğer saldırıya geçtilerse yapılacak en akıllıca şey bu olurdu."

Başını sallayıp etrafa bakarken ağzı sert bir çizgi halini alıyor ve sonra nefesinin altından küfrediyor. "Kendimizi büyük bir riske atmadan onları bulamayacağız ve bu konuda ne hissettiğimden emin değilim Fallows. Gabe ve ben deneyimliyiz ve Atlas kurşun geçirmez... senin bağının ortaya çıkması yardımcı olabilir ama bu da başlı başına bir risk. Ayrılmayı düşünmemiz gerekebilir."

Lanet olsun.

Bir an düşünüyorum, sonra bu sorunun cevabı kulağımın arkasından küçük bir hava üflüyor.

O kadar açık ki kendimi aptal gibi hissediyorum.

Uzanıp Brutus'u tutuyorum, onu yere indiriyorum ve sivri kulağının arkasını hızlıca kaşımadan önce tam boyuna gelmesini bekliyorum.

"Benim için Nox'u bulmanı istiyorum. North ve Gryphon da öyle ama Nox'la olan bağlantınızın sizi ona çok daha hızlı ulaştıracağını biliyorum. Kimin yaralı olduğunu bilmemiz ve onlara mümkün olduğunca çabuk ulaşmamız gerekiyor. Bunu benim için yapabilir misin bebeğim?"

Bir dakika boyunca boş gözleriyle bana bakıyor, sanki düşünüyormuş gibi başını eğiyor ve sonra gözümün takip edebileceğinden daha hızlı hareket ederek uzaklaşıyor.

O bir duman bulutuna dönüşürken ben de doğruluyorum. Atlas elini benimkinin içine sokuyor, gözleri etraflarında beyaz bir halkayla parlıyor. Bunu onda görmeye alışık değilim çünkü gücü genellikle çok içseldir, ama gücünü başkalarına aktarma becerisi üzerinde çalıştığını biliyorum ve şu anda kurşun geçirmez olma şansım oldukça yüksek.

Gabe her zamanki gülümseyen halinden daha ciddi ve vakur, etrafımızdaki hasara çok eleştirel bir gözle bakıyor. Daha önce sahada bulunmuş, Yeteneği yeterince güçlü ve Bağlanmış Grup içindeki bağlantıları ona erken geçiş izni sağlamış ve kendimi orada benim göremediğim neleri görüp değerlendirdiğini yoğun bir şekilde merak ederken buluyorum.

"Gölge yaratık onları bize getirene kadar bekleyecek miyiz? Beni yanlış anlamayın, bu ayrılmaktan daha iyi bir plan ama burada değerli zamanımızı harcıyoruz," diyor Atlas, Kieran'ı dikkatle izleyerek. Şu ana kadar planla ilgili hiçbir şeyi sorgulamaya kalkışmadı ve umarım hepimiz plana sadık kalırız.

Gabe omuz silkiyor. "Uzun sürmez. Brutus muhtemelen onları çoktan burada olduğumuz konusunda uyarmış ve geri getiriyordur. Gölge yaratıklar senin onlara verdiğin değerden çok daha faydalı."

Hepsine ulaşıp durumlarını kontrol etmek için yanıp tutuşuyorum.

Ama yapamam. Henüz zihin bağlantımızla onlarla konuşarak dikkatlerini dağıtmak ya da onları ürkütmek istemiyorum. En ufak bir dikkat dağınıklığının herhangi birinin ölümüne neden olabileceğinin çok farkındayım ve bu riske değmez.

Bağım göğsümde ısınmaya başlıyor, uzuvlarımdan aşağı akıyor ve yaklaşan ayak seslerini duyduğum anda tehlikenin yakın olduğunu hissederek kontrolü ele almaya hazırlanıyor.

Kieran hepimize sessiz olmamızı işaret ediyor ve bir silahı avucuna alarak etrafımızda dolaşıyor, geri kalanımızı vücudu ile ağaç arasına sıkıştırana kadar etrafımızda dolaşıyor ve beni tehlikeden etkili bir şekilde koruyor.

En az otuz kişilik büyük bir Direniş grubu önümüzde Kalkan sınırından geçerek ön hatlara taze bir şekilde geldi ve bizimle aynı zayıf noktadan geçmeyi başardı.

Bizi hemen fark ettiler.

"Lanet olası çocuklar gibi sinerek, koyunlara karşı savaşı işte bu yüzden kazanacağız çocuklar!" diye sesleniyor içlerinden biri ve bağlarım dışarı çıkmak için zihnimi zorluyor.

Derin bir nefes alıyorum, bugün için kontrol bendeyken son nefesim olacağını varsayıyorum, hırıltılı bir ses duyulmadan ve ardından karanlık çökmeden önce. Nefes kesici.

Grubun parçalanmasını izlerken gerçekten nefes alamıyorum.

Hepsi onunla savaşmaya çalışıyor ama bir insan dumanla ve karanlığın kendisiyle nasıl savaşabilir ki? Yaratıkların keskin dişleri onları parçalara ayırırken bile kolları çırpınıyor, hepsinin kesinlikle hak ettiği kanlı bir ölüm.

Karanlığın içinden Nox sanki yoktan var olmuş gibi beliriyor, Brutus da yanında itaatkâr bir şekilde ilerliyor. Her tarafına kan sıçramış, ölümün vücut bulmuş hali gibi görünüyor ama tek parça olduğunu ve hissettiğim yaranın ona ait olmadığını anlamak için kısa bir bakış yetiyor.

İçimdeki rahatlama ve korku asitli bir kokteyl gibi birbirine karışıyor.

Gergin bir şekilde kıkırdıyorum. "Tam zamanında, bunun için teşekkürler. Bununla kendim ilgilenmek için Kieran'ı yolumdan çekmem gerekecek sandım."

Yüzünde saf bir dehşetle orada duran son adam, elinde bir bıçakla bize doğru hamle yapıyor, kana bulanmış bir ölüme bakan bir adamın son umutsuz hareketi. Nox hemen harekete geçerek ikimizin arasına girdi ve silahının kabzasını kullanarak adamı fazla çaba harcamadan yere serdi. Zaten bir kemik torbasından başka bir şey değildi, ama gölge yaratıklar onu tüketmek için işe koyulurken aldırmıyor gibi görünüyorlar.

Kieran yüzünü buruşturur ve arkasını döner.

"Burada ölmeye mi çalışıyorsun, Zehir? Bağını çıkar ve bir işe yara."

Bu noktada bağıma kafayı takmış gibi hissediyorum. "Sadece teşekkürü kabul et ve yoluna devam et. O kadar da zor değil."

"İşe yarar bir şeyler yapmaya ve sanki bu sizin eğlenmeniz için yapılmış bir geziymiş gibi etrafta dolaşmayı bırakmaya ne dersiniz? Burada insanlar ölüyor."

Bağlarım hala onun darbelerine tepki vermiyor ama öfkem çok büyük. Direniş'ten gelen bir sonraki asker grubunu hissettiğimde, hepsini birden öldürmek için Yeteneğimi serbest bıraktım. On beş adam, küçük grubumuzu fark etmeye bile fırsat bulamadan göz açıp kapayıncaya kadar gittiler.

Atlas'ın eli benim elimde geriliyor, ama kendini bundan sonra olacaklara hazırlarken omuzları biraz geriye kayıyor.

"Böyle mi? Şimdi gerçekten Direnişçi olup olmadıklarına bakmaksızın herkesi öldürmeli miyim? Bölgeyi temizlemek ve buna bir zafer demek için bağımı tekrar serbest bırakmalı mıyım?"

Öne doğru eğiliyor ve gözleri kararıyor ama konuştuğu kendi sesi. "Evet. Kendilerinden olanları öldürmeye başladıklarında onları kurtarmanın bir yolu yok. Sadece hepsini öldürün."

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Oli

Kieran, yanımızda Nox varken Çorak Topraklar'da ilerlerken kendine çok daha fazla güveniyor.

Birkaç saat önce geldiklerinde neler olduğunu, burada onları bekleyen pusuyu ve Direniş'in Bağlanmışlarımdan birini yakalamak için feda etmeye hazır olduğu muazzam miktardaki kaynağı hızlı ve kirli bir şekilde anlattı. Planın bu olup olmadığı konusunda kimsenin aklında şüphe yok. Silas Davies'in Bağlı Grubumu istediğini açıkça belirtmişlerdi.

Gerçekten de hepimizi yakalayıp elinde tutacak kadar güçlü olduğunu düşünüyor.

Aptal, aptal adam.

Nox'u dinlemek için gereken süre boyunca sakin kalmayı başardım ve işi bittiği anda gitmeyi talep ettim, gözlerim hala mavi ama bağlılığım sesime biraz yansıyor, bu noktada olduğum kadar sabırsızım.

Bonded'ımı bulmam gerek.

Nox'un bizi Kuzey'i en son gördüğü yere götürmesini izleyerek dışarı çıktığımızda, her yerde onlardan izler buluyoruz. Parçalanmış cesetler ve yeşilimsi

Gölge yaratıkların bazen arkalarında bıraktıkları asidik yapışkan şeyler.

Bölge eğim ve çukurlarla dolu, bu da burayı bir pusu kâbusu haline getiriyor. Ne zaman bir yokuşa çıksak, önümüzde, hatta yanımızdaki vadilerde kimin saklanıyor olabileceğini göremediğimiz ve bizi dev bir hareketli hedef haline getiren bir an oluyor.

Nox'un gölge yaratıklarını keşif için etrafımıza göndermesi dışında, düşmanımızı pusuya yatmış halde bulduklarında çığlıklar ve silah sesleri etrafımızda çınlıyor. Bağım göğsümde ve uzuvlarımda hâlâ sıcak, sınırda duruyor ve sonunda bırakacağım an için hazır, ama henüz bırakmaya hazır değilim. Bağlılarımı görmeyi ve iyileştiklerini bilmeyi kaçırmaya hazır değilim.

Bacaklarım yeniden hızlanıyor.

Atlas benimle birlikte hareket ediyor, hâlâ bana yakın durmaya ve Yeteneğini beni tamamen korumak için kullanmaya niyetli. Gabe, Kieran'la birlikte arkayı kolluyor; bir gözü bende, diğeri gölge yaratıkların birini kaçırma ihtimaline karşı etrafı kolaçan ediyor.

Kimseyi kaçıracağımızı sanmıyorum.

Nox aniden durur ve dönmeden konuşur, "Asıl savaş şu tepenin üzerinde gerçekleşiyor. Orada başka bir Kalkan var, bu yüzden hiçbir şey duyamıyorsun. Onu geçtiğin anda sanki bir geçitten geçmişsin gibi hissedeceksin. Kuzey orada. Ben de oradaydım. Gryphon, Unser'e ulaşmak için ön hatları ileri itiyordu ve biz de onun bize gönderdiği her şeyi temizliyorduk. Yanında küçük bir ekip vardı. Sanırım yaralanan o, ama yine de ilerlemeye devam edecek. Unser'i yakalayana kadar geri çekilmeme kararı aldık."

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor.

Henüz hiçbirine söylemedim ama planım sadece yaralanan kişiyi bulup iyileştirmek değil. Diğerlerine de güç aktarmaya başlayacağım. Hepimiz güvende olana kadar düşmanlarımızın ölümlerini Direniş'in geri kalanına karşı kullanmak için bir silaha dönüştürme yeteneğimi kullanacağım.

Bunun beni bir canavar yapması umurumda değil.

"Bassinger, ne olursa olsun Fallows'un yanında kal. Artık hepiniz zihin bağlantısı aracılığıyla birbirinizle konuşabiliyorsunuz, değil mi? Bunu kullanın," diyor Kieran ve sonra birlikte son yokuştan aşağı inip Çorak Topraklar'daki cehennemin bir sonraki aşamasına geçiyoruz.

Hemen bir Alev tarafından ikiye bölünüyoruz, üzerimize doğru gelen bir ateş duvarı hepimizin dalıp siper almasını gerektiriyor. Atlas beni devrilmiş bir kamyonun arkasına itiyor, bir tür yola girdiğimizde ayaklarımız beklenmedik bir şekilde altımızda kalan asfaltın üzerinde tökezliyor. Görüş mesafesi korkunç derecede kötü ve saçlarımın tutuşmasını engellemek için başımı eğmek zorunda kalıyorum.

Brutus alevlerin sıcaklığından rahatsız olmadan kamyonun yan tarafına doğru koşuyor ve beni görür görmez itaatkâr bir şekilde oturuyor.

Nox beni hâlâ zehir olarak görse bile, bağı güvende olmamı istiyor.

Atlas beni daha da çömelmeye itiyor, vücudu beni daha iyi sarıyor. Etrafımızdan çığlık sesleri ve tarif edilemeyecek kadar dehşet verici yanık et kokusu geliyor.

Atlas kusmamaya çalışıyormuş gibi bir ses çıkarıyor ve ben de midemin bağırsaklarımda ne kaldıysa kusacakmışım gibi taklalar atması konusunda biraz daha iyi hissediyorum.

Bir tarafımızda hareket edebileceğimiz ve daha rahat bir pozisyon bulabileceğimiz küçük bir alan bulana kadar etrafa bakıyorum. Tamamen çömeliyorum ve kamyonun yan tarafını takip ederek oradaki boşluktan geçene kadar ilerliyorum. Atlas da benimle birlikte hareket ediyor. Durduğumda, onun da aynı boşluktan geçip geçemeyeceği konusunda endişeleniyorum, çünkü geçemeyeceği çok açık, sadece bir elini iki yana koyuyor ve metalin onun gücü altında ıslak kağıt gibi buruşmasını izliyorum.

Mangalda pişmiş pirzolaya dönüşmek üzereyken olması gerekenden çok daha sıcak bir hareket.

Kontrol et, Gabe. Lütfen bana kaşlarının hala yerinde olduğunu söyle.

Durumu hafife almaya çalışıyorum ama artık tekrar nefes alabildiğime göre onun nerede olduğu konusunda çok endişeliyim.

Yeni bir yüze ihtiyaç duymadan önce Kieran'ı oradan çıkardım. Nox bizimle birlikte. Alev'i dışarı çıkarmak için gölge yaratıklarını gönderiyor. Sadece sıkı dur, Bonded.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Gözümün ucuyla, bizden birkaç adım öteye sığınmış bir Direniş üyesi görüyorum. Brutus bizi bu küçük, büzülmüş formdan haberdar etmemişti ve bağım da ona tepki vermiyor, ama göğsüne sarılı bir silahı ve üzerinde düşmanımız olduğunu açıkça gösteren bir yeleği var.

Bu riski göze alamam.

Başını kaldırdığı anda onu dışarı çıkarmaya karar verdim. Genç, benim yaşlarımda ama korkmuş görünmüyor. Ölmeye hazır görünüyor.

Bu rahatlatıcı mı?

O mutsuzsa bunu yaptığım için daha az suçluluk mu duymalıyım?

Sanki onun ruhunu da alacakmışım gibi elimi kaldırıyorum, ama sonra gözlerimiz kana bulanmış yolda buluşuyor ve… yapamıyorum.

Onun ruhunu alamam.

Yani, yapabilirim. Gücüm orada duruyor ve tüketmem için onun ruhunu söküp çıkarmayı bekliyor, ama bağım bile duraklıyor, tereddüt ediyor.

Ona canlı ihtiyacım var.

Elimi bırakıyorum ve yutkunuyorum, bağımın beni yanlış yönlendirmemesi için dua ediyorum. Olamaz, gerçekten olamaz, çünkü Bağlanmış Grubumuzun dışındaki herkesi öldürmeye her zaman çok hazırdır, bu yüzden bir anlamı olmalı.

Değil
mi?

Sikeyi
m.

Neden bu kadar zor?!

Atlas onu fark ediyor ve bana bakıyor ama ben başımı sallıyorum, henüz diğerlerinin onu öğrenmesine hazır değilim. Nox onu öldürecek, bunu biliyorum ve... neden aynısını yapmak istemediğimi anlayamıyorum.

Alev duvarı nihayet sönene kadar bekliyorum, daha fazla çığlık havayı yırtıyor ve sonra harekete geçiyorum. Hâlâ çömelerek ona doğru koşuyorum ve Brutus'e beni takip etmesini söylüyorum. Yoldaki iki cesedin üzerinden beceriksizce atlarken, isyancı bir Taşıyıcı kızın yanında gerçeğe dönüşüyor ve göğsüme nişan alarak silahını kaldırıyor.

Bağım onunla ilgilenmeye fırsat bulamadan, kız elini kaldırıyor ve adamın gözleri başının arkasına kayıyor, baygınlık geçirerek yere düşüyor. Ardından silahını adamın kafasına doğrultuyor ve tetiği çekerken gözlerini kapatarak onu anında öldürüyor.

Atlas sonunda bana yetişiyor ve beni bedeninin arkasına iterken nefesinin altından küfrediyor ama o bunu yaparken ben kızla konuşmaya başlamıştım bile. "Az önce kötü bir adamı öldürdün ama sen de kötü bir adamsın."

Yutkunuyor ve etrafına bakıyor. "Aslında ben yakalanmış bir kızım. Bana inanabilecek birini gördüm ve şansımı deniyorum. Bana yardım edin. Lütfen yardım edin. Sana yalvarıyorum, beni oraya geri götürmelerine izin verme. Tac adamlarıyla birliktesin, değil mi? Kıyafetlerin seni ele veriyor."

Atlas etrafından dolaşmamı engelliyor ve tersliyor, "Biz taksi servisi değiliz ve senin elinde Direniş'e ait bir silah var. Sempatizan olmadığını mı söylüyorsun?"

Kaşlarını çatıyor ve kendini içinde bulduğu gerçeklikten açıkça kopmuş bir halde silaha bakıyor. "Onu alabilirsin. Benden ne istersen alabilirsin. Hatırladığım her şeyi sana anlatacağım. Sadece, lütfen, beni de yanında götür... ya da öldür. Oraya geri dönmektense ölmeyi tercih ederim."

Atlas bunu söylediğinde irkiliyor ve ben de onu üzen her neyse onu yatıştırmak için zihin bağlantımızla ona ulaşıyorum.

Kız kardeşim de aynı şeyi söyledi. Geri dönmektense ölmeyi tercih edeceğini söyledi.

Bir elimi sırtına bastırıyorum, ona verebileceğim küçük bir güvence ve sonra Nox'un gölge yaratıklarından üçünün kamyondaki sıkıştığımız boşluktan çıktığını görüyorum. Diğerleri bizi buldu.

Önce Kieran geliyor, hemen silahını kaldırıyor ve kızı vurmasını engellemek için bir kolumu uzatmak zorunda kalıyorum. "Hey! Onu tutuyoruz, bu yüzden cinayet planlarını bırak, Black!"

Gabe küçük alanda ilerlerken Kieran'ın kaşları alnına fırlıyor, Nox da hemen arkasından geliyor. Biz burada her ne halt oluyorsa açıklamaya fırsat bulamadan kızı dışarı çıkarmasından gerçekten endişelendiğim kişi o.

"Senin adın ne?" Atlas soruyor ve ben de ona zihnimde brownie puanı veriyorum. Ona sormak aklıma bile gelmemişti. "Aro. Aro Han. Austin'den bir öğrenciyim ve belki üç ay önce Direniş tarafından alındı?"

Kieran ona kaşlarını çatıyor ama ben onu konuşturmaya devam ediyorum. "Üç ay mı? Ve bu kadar süre sonra sana burada silahla mı güveniyorlar?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır, bir bakıcım vardı ama... köpekler onu yedi. Silahı aldım ve o zamandan beri buradan çıkmaya çalışıyorum."

Atlas omzunun üzerinden bakarak Kieran'ın gözlerini yakalıyor. "Bir idareci, saklamaya değer bir Yeteneği olduğu anlamına gelir. O bir Neuro, güçlü olmalı."

Kieran bu konuda mutlu görünmüyor. Sonra, şaşırtıcı bir şekilde, Nox onun yerine karar veren kişi olur.

Bir saniye boyunca ona bakıyor, sonra gözleri kararıyor. "Onu Sığınak'a geri götür ve kilit altına al. Benim bağım da onu canlı istiyor. Muhtemelen laf olsun diye söylüyorum, ama şimdi boş boş konuşmanın sırası değil."

Kieran soru sorma zahmetine girmez, sadece Aro'nun kolunu tutar ve sonra ikisi de ortadan kaybolur

alamet-i farikası pop sesi.

Bir an sessizlik içinde duruyoruz ve sonra hissediyorum. Bağlım burada.

Bir pervanenin ateşe çekilmesi gibi ona çekiliyorum, ayaklarım beni fazla düşündürmeden hareket ediyor. Atlas'ın bana yetişmek için koşarken nefesinin altından küfrettiğini duyuyorum. Brutus yanımda kalıyor ve August'un ikimize doğru ilerlediğini gördüğümde, onu görünce neredeyse gözyaşlarına boğuluyorum.

"İşte benim güzel bebeğim! İyi misin? Bizim için tüm kötü kadın ve erkekleri yiyor musun? Tabii ki yedin, seni mükemmel çocuk!" Onu sevmek için dizlerimin üzerine çökerek fışkırıyorum.

Muhtemelen normalden biraz daha dramatiğim ama onu burada görmek ve gölge yaratıklarının bu şekilde mutlu bir şekilde etrafta dolaşabilmesi için Kuzey'in hayatta ve iyi olması gerektiğini bilmek rahatlatıcı.

Yüzümü August'un dumanlı kürküne gömüyorum ve Kuzey'in sonunda bana ulaştığını hissediyorum, aynı anda "Burada ne yapıyorsun?" diyor.

Derin bir nefes almak ve yüzümü August'un boynuna gömmek zorundayım. Bana bunu sorduğu için bile ne kadar kızgın olduğum yüzümden okunuyor. "Birinizin incindiğini hissettim. Eğer sen değilsen, o zaman Gryphon şu anda dışarıda yaralı. Bağımın ortaya çıkmasını ve bu konuda tam bir öfke nöbeti geçirmesini önlemek için kitaptaki her beceriyi ve hileyi kullanmak zorunda kaldım. Sonra da etrafımdaki herkesi gelmeme izin vermeleri için ikna etmek zorunda kaldım ki bağım Sığınak'tan çıkıp seni bulmasın."

Ona baktığımda yüzünü buruşturduğunu, alnındaki teri sildiğini ve elindeki kan izini geride bıraktığını görüyorum. Yüzünde o sofistike meclis üyesinden eser kalmamıştı. Burada o bir Ölüm Taciri, etrafımızdaki adamların en büyük kâbusu olduğuna emin olduğum biri.

Diğerlerine bir göz attıktan sonra ayağa kalkmama yardım etmek için uzandı ve beni gölgeden uzaklaştırdı

Yavrular. "Bu konuda mantıksız konuşuyorsam özür dilerim Oleander, ama burada olman bizim için büyük bir dikkat dağıtıcı. İşler plana göre gitmiyor."

Omuz silkiyorum. "Gryphon'un omzundaki bir kurşun deliği kadar dikkat dağıtıcı değil. En azından umarım sadece bir kurşun deliğidir ve daha kötü bir şey değildir."

Gevezelik etmek istemem ama Gryphon'u ve çektiği acıyı hissetmekten sinirlerim tamamen bozuldu.

Nox ikimizin arasına bakıyor ve sonra arkamızda, August'a doğru koşarken fark etmediğim bir bölgeyi işaret ediyor. Buradaki Kalkanın bir şekilde farklı olduğu havada bir parıltı var.

"Hazır buradayken, bizim için bu işi de halledebilirsin."

Kaşlarımı çatıyorum, ama sonra görüyorum.

Parıltı, Direniş'in Taşıyıcıların gelmesi için kullandığı nokta, daha fazla Direniş'i getirmek için korumasız tuttukları küçük bir alan.

Hepimiz orada dururken, bir düzine taze ve savaşmaya hazır görünen adam birdenbire ortaya çıkıyor.

Aro'yu bulduğum için insanları yok etme konusunda biraz temkinliyim ama kılımı bile kıpırdatmadan orada duran herkesi yok ediyorum. Bedenlerinin çimlere çarparken çıkardığı toplu ses, tüylerimi diken diken edecek kadar yüksek.

Suçlu hissetmiyorum.

Kuzey'in gözleri bu konuda zorlanmamı izlerken bana sert bakıyor ama ben omuz silkip ikimizi de ikna etmeye çalışıyorum. "Suçlu hissetmiyorum çünkü hepsi Direniş'in bir parçası. Hepsi. Aro bir istisnaydı."

"Aro da kim?" Kuzey tersliyor ve ben biraz çekiniyorum.

Kaşları alnına doğru kayıyor ve o çıldırmadan önce konuşmamı bitirmek için acele ediyorum. "Burada kendi isteğiyle bulunmayan bir Direniş üyesi buldum ve bağım onu öldürmek istemiyor. Hepiniz bunu söylediniz.

bağıma güvenmeliyiz çünkü o hepimizden daha çok şey biliyor. Kız bizimle birlikte eve geliyor, bizimle birlikte eve geldi. Kieran onu çoktan hücrelere götürdü."

Kuzey sanki beni daha önce hiç görmemiş gibi gözlerini kırpıştırıyor. Sanırım gelişim onu biraz kırmış olabilir ve benim burada olmamın yanı sıra Gryphon'un yaralanmasını ve ondan ayrılmamızı duymakla başa çıkamıyor.

Hâlâ soruları var, çünkü elbette var. "Bunun senin bağından geldiğine emin misin? Sadece küçük bir kız görmediğinden emin misin?"

"O küçük bir kız değil. En az benim yaşımda ve ben kendi yaşımdaki insanları daha önce milyonlarca kez öldürdüm. Tamam, bu biraz abartı oldu." Birileri ölüm sayım hakkında çıldırmadan önce bunu belirtme ihtiyacı hissediyorum.

Nox ikimize de gözlerini deviriyor. "Bağım kabul etti. İkisi de onun hayatta ve bizimle olmasını istiyordu.

Bu North'un dikkatini çeker.

Ona doğru bir bakış fırlattı ama Nox bunu fark etmeden devam etti: "Tüm araştırmalar içimizde yaşayan şeyleri dinleme konusunda daha iyi olmamız gerektiğini söylüyor. Ben kendiminkini dinliyorum. Fallows da onunkini dinliyor. Bu bağın senin bir parçan olduğunu kabul etmeli ve onu da dinlemelisin kardeşim."

Oof.

Bu, içine girmek istemediğim bir kavga.

Gabe'e bakıyorum ve o da benimle aynı şekilde hissediyor. Atlas hepimizin yanına geliyor ve North'a kibarca başını sallayarak nakil işleminin durduğunu işaret ediyor. Sanırım sonunda benim bağımın geldiğini ve göndereceksleri diğer herkesin top yemi olacağını anladılar.

Hepimiz nefes almak için bir saniye duruyoruz, bir sonraki büyük hatamız. Diğer tarafta bir patlama daha oldu.

Çorak Topraklar.

Acı ve dehşet çığlıkları havayı dolduruyor ve bacaklarımda yakıcı yanıklar hissediyorum. Gryphon patlamaya yakındı.

Yüzümdeki dehşet ifadesi buradaki tüm Bağlanmışlarıma bilmeleri gereken her şeyi anlatıyor. Acı bacaklarımda dalgalanırken kendi güvenliğimi tamamen hiçe sayarak koşmaya başlıyorum. Ben katliamın üzerinden patlamanın olduğu yere doğru koşarken, gölge yaratıklar önümde sıçrayarak ilerliyor.

Zihnimde ona ulaşıyorum, ama orada bir duvar var, aşamadığım bir boşluk ve panik göğsümde kabarcıklar oluşturuyor.

Gryphon'un acısını hissedebiliyorum ama aynı zamanda onu hâlâ göğsümde hissedebiliyorum, yani bilincinin yerinde ve hayatta olduğunu biliyorum. Beni zihin bağlantımızın dışında tuttuğu için kızgınım ama aynı zamanda muhtemelen şu anda çok acı çektiğini ve benimle konuşacak kadar odaklanamadığını da anlıyorum.

Umarım patlayan Unser değildir, çünkü daha birkaç gün önce tanıştığım TacTeam profesyonelinin kendi adamlarına karşı böyle bir şekilde kullanıldığını öğrendiğinde çok öfkeleneceğini düşünüyorum.

Çorak Topraklar'da birlikte ilerlerken gözlerim kararıyor, görünürlük zaten bir sorun ve birkaç kez tökezlediğimde Brutus ya da August beni yakalamak zorunda kalıyor ama yavaşlamayı reddediyorum.

Direniş burayı savaş alanına çevirmeden önce burada ne vardı bilmiyorum ama yerde çok fazla enkaz, moloz ve yanmış odun var, tüm bu kaos ve ölüm gelmeden önce burada kesinlikle insanların yaşadığı açık.

Dumanın yükseldiği bölgeye ulaşmak için tırmanmamız gereken küçük bir tepe var. Tepeden aşağıya doğru akan insan kalabalığı var, çoğu Tac kıyafeti giymiş ve çok açık bir şekilde bizimkiler, ancak aşağıda olanlardan korkarak yanlarında koşan bazı Direnişçiler de var.

Gryphon's TacTeam'den tanıdığım birini görürüm diye hepsinin yüzünü tarıyorum ama kimseyi göremiyorum

Ya da işimize yarayacak başka bir şey. Kalabalık bize yaklaştıkça biraz yavaşlıyoruz.

Bu şekilde hareket ettiklerinde daha zor oluyor ve kendimi dengelemek için elimi kaldırmak zorunda kalıyorum, ama yokuştan aşağı inen sadece TacTeam personeli kalana kadar onları teker teker indiriyorum. Kuzey'den gelen hayal kırıklığı dalgasını hissedebiliyorum çünkü onları dışarı çıkaran bendim. Bu konunun daha sonra gündeme geleceğini biliyorum ama üzülmektense tedbirli olmanın daha iyi olduğunu da düşünüyorum. Özellikle de bu durumda üzgün olmak sırtından bıçaklanmak anlamına geliyorsa.

North adamlarını yönlendirmek için bizden ayrılıyor ve biz geldiğimize göre geri çekilme emri veriyor. Nox yokuşu tırmanmaya devam ediyor ve ben de Gryphon'u bulmak için çaresizce onu takip ediyorum. Bu küçük tepenin diğer tarafında göreceklerim beni dehşete düşürüyor. Diğer Bağlılarımdan herhangi biriyle birlikte olsaydım, biraz rahatlamak için şu anda elini tutmak için uzanıyor olurdum. Bunun yerine, uzanıp bir elimi Brutus'un başına koyuyorum, kendimi sonsuza dek bağladığım adamla küçük bir bağ kuruyorum. Eminim bu sevgiyi kabul etmektense ölmeyi tercih ederdi.

Tepeyi aştığımızda, altımızda oluşan hasarı kristal berraklığında gördüğümde gözlerimi kaydırdığıma pişman oluyorum. Her yere saçılmış cesetler var, ancak içlerinden sökülen bir ruhun temiz ölümü ya da bir gölge yaratığın kana bulanmış ölümü yerine, bunlar tanınmaz halde, etrafımızda parçalara ayrılmış durumda.

Lütfen, lütfen bana nerede olduğunuzu söyleyin. Buradayız. Senin için geldik. Lütfen, sadece nerede olduğunu söyle.

Gryphon'dan haber almak için yanıp tutuşuyorum ama ondan hâlâ ses seda yok, sözlerim zihnindeki bariyerden sekip gidiyor. Sadece hala nefes aldığına, kalbinin hala bir yerlerde attığına dair küçük bir güvence var

Nox hasarı incelerken sesi ciddi bir tonda, "Bağınızı serbest bırakın," diyor.

Eğer biri onu bulacaksa, bu bağ olacaktır. Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve sonra içimdeki karanlık tanrıya teslim oluyorum.

Mutlu değil.

Oleander'ın bağı

Hasarlı Karanlık Olan ve ben Bağlanmış Olan'ı aramak için bir saatten fazla zaman harcadık.

Diğer Bonded'larımın hepsi patlamadan kurtulanların bu bölgeyi terk etmelerine yardım etmek ve bunu yaparken gelen yeni düşmanları ortadan kaldırmak için harekete geçiyor. Bağlı'mın hayatta olduğunu ve acı çektiğini hissedebiliyorum, ancak Tetikleyici'nin geride bıraktığı karmaşa ve molozların içinde tam olarak nerede olduğunu tespit etmek hâlâ zor.

Bilinci kapalı olmalı.

Karanlık Bağlanmış Kişi'mden, Bağlanmış Kişi'mi biraz daha hızlı bulabilmek için güç patlaması elde etmek amacıyla atıştırmak üzere bana biraz Direnç getirmesini istemek geliyor içimden ama bu arayışta tek kararlı hale geliyorum.

Kız içimde dehşete düşmüş durumda, Bağlımız hakkında endişeleniyor. Ne kadar zorlarsam zorlayayım uyumuyor, çalışırken aklımın bir köşesinde hep o var. Hayatta kalan birkaç kişi var. Hasarlı Karanlık Olan'ım çoğunlukla onları öldürmem için beni yönlendiriyor, bizden olsunlar ya da olmasınlar.

"Çok uzaktalar," diyor sessizce, sıkışıp kaldığımız bu Allah'ın belası arazide tüten merkez üssüne bakarak. "Yanımızda hiç Şifacı yok ve onları nakletmek için... atlayıştan sağ çıkamazlar."

Başımı sallıyorum ve onun dediğini yapıyorum, insanlığının bu durumda doğru olanı yönlendirmesinden dolayı mutluyum.

Neredeyse Hediyemi dışarı atmaya ve herkesi parçalara ayırmaya hazırdım ki sonunda onu yakınımda hissettim. Kızın rahatlaması ve diğerlerinin onu bulduğumuzu fark etmelerinin yankısı hissediliyor, ben çalışırken hepsi kızı kontrol ediyor.

Yanında diz çöküp hasara bakıyorum ve on mil yarıçapındaki her canlıyı yok etme dürtüsüyle savaşıyorum.

Berbat durumda.

Omzunda bir kurşun yarası, boynunda ve yüzünde yanıklar var. Tetik patladığında kaçmaya çalışıyormuş gibi görünüyor. Düştüğü pozisyona bakılırsa oldukça yaklaşmış ama vücudunun alt yarısının üzerine devrilmiş bir ağaç var, patlamada devrilmiş ve onu yere sabitlemiş. Nefes alıp verirken göğsünün hâlâ aşağı yukarı hareket ediyor olması bile başlı başına bir mucize.

"Yüce Tanrım," diye mırıldanıyor Hasarlı Karanlık Olan, onun yanında diz çöküp boynundan nabzını tutarken.

Herhangi bir tıbbi yardım sağlamaya çalışmanıza gerek yok. Ben onun Bağlanmışıyım ve bunu düzelteceğim. Onları iyileştirdiğimi daha önce sadece kriz anlarında kontrolsüz bir güç patlamasıyla benden çıkıp onlara girerken görmüşlerdi ama bu farklı. Onu bulmak ve iyileştirmek için avlanıyordum. Tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Öne doğru eğilip alınlarımızı birbirine bastırıyorum, acı çekiyor olması gerektiğinin bilincindeyim, özellikle de hasarlı derisine uyguladığım en ufak bir baskıda homurdanmaya başladığında. Onu bulma yolunda tükettiğim birkaç ruh bana gereğinden fazla güç vermişti ama bu enerjiyi ona nasıl yavaşça aktardığıma dikkat ediyorum. Kendimden birine daha fazla zarar vermek istemediğimden, bunun mümkün olan en az acı verici yol olduğundan emin olmak için dikkatli olmam gerekiyor. Tenim parlamaya başlıyor ve sonra alnımızdaki bağlantıdan başlayarak

aşağıya doğru inerken, teni aynı ışıkla parlamaya başlar.

Yavaşça, nazikçe, kurşun deliğinin tekrar birleşmesini izliyoruz. Gücüm yabancı nesneyi ait olmadığı yerden dışarı iterken kurşun yavaşça dışarı çıkıyor. Kırmızı ve hasarlı deri yavaş yavaş değişmeye ve iyileşmeye başlıyor, şişlik iniyor ve deri kırmızı parlak yanıklardan yavaşça iyileşiyor, ta ki bir kez daha Bonded'ımın mükemmel bronzlaşmış derisi olana kadar.

İki gölge yaratık yaklaşıp birlikte çalışarak ağaç gövdesini Bağlı'mın bacaklarından çıkarıyor ve o da bunun acısıyla inliyor. Hasarlı Karanlık Olan'ıma vahşi bir bakış gönderiyorum ve o da mırıldanıyor,

"Ellerinden geldiğince nazik davranıyorlar ama bacakları ezilmiş."

Gözlerimin kapanmasına izin veriyorum ve sonra aynı iyileştirici ışığı nazikçe parçalanmış kemiklere akıtıyorum. Yavaşça, dikkatlice, nazikçe, onu tekrar bir araya getiriyoruz, ben ve tam da bu amaç için tükettiğim ruhlar, Bağlılarımı tam olarak hak ettikleri gibi koruyabileceğimden, sevebileceğimden ve onlara ihtiyaç duyabilecekleri her şeyi verebileceğimden emin oluyoruz.

Vücudunda bulabildiğim her şeyi iyileştiriyorum. İlk geldiklerinde çamurda iz sürdükleri için ayaklarında oluşan su toplamalarını iyileştiriyorum. Ellerindeki kıymıkları iyileştiriyorum. Ona sorun çıkarabilecek her şeyi iyileştiriyorum, ta ki onlar giderken veda ettiğim, sadece gözünün üstündeki yara izi kalmış olan o mükemmel sağlıklı Bağlı'ya geri dönene kadar...

İyileştirici ışık yavaşça ikimizden uzaklaştığında, gözlerini açana kadar olduğum yerde kalıyorum. Kızın bedenini kontrol ettiğimi görünce irkilmiş görünmüyor ve ona bu kadar yakın olduğum için endişelenmiş de görünmüyor. Ellerinden biri yanağımı okşuyor ve mırıldanıyor: "Bütün bunlar patladığında beni aramaya geleceğini nereden bilebilirdim?"

Onu nazikçe öpmek için birkaç santim öne doğru bastırıyorum ve sonra mırıldanıyorum, "Sen benimsin. Benden kaçış yok, bu yüzden benim olduğum canavardan kaçmak için kendini bu tehlikeli durumlara atarak ölümü bulmaya çalışmayı bırak."

Kaşlarını çatıyor ve beni bir öpücük daha için kendine çekiyor. "Sen lanet bir canavar değilsin. Oli'nin kafasının içindeyken, tanrı olmak ve insanların kalplerini sökmek gibi çılgınca şeyler düşünürken bile bu seni bir canavar yapmaz."

"Hayır, bu onu haklı kılıyor," diyor Hasarlı Karanlık Olan'ım ve Bağlanmış'ım ona bakıyor.

Hasar Karanlık Olan'ım bunu söylediği için açıkça şok olmuş gibi görünmüyor, ama ona bir kez daha bakıyor. "Tetikçi daha ölmedi mi? Bu Unser değildi. Bu diğeriydi."

Hasarlı Karanlık Olan'ım nefesinin altından k ü f r e d i p ayağa kalkıyor, kulaklığa basıp mırıldanıyor: "Bomba hâlâ canlı. Beni duyuyor musun kardeşim? Bomba hâlâ canlı."

Bağlanmış Olan'ıma dönüp bakıyorum. Kendini koltuğunun üzerinde DİRSEKLER Yavaşça, başlangıç için hareket et olarak Yine de yeni iyileşen kaslarının gerçekten onun ağırlığının altında.

"Unser günde en fazla bir ya da iki kez patlayabilir. Eğer o olsaydı şimdiye kadar güvende olurduk, çünkü bir daha patlayamazdı. Bu diğeri. Çok güçlü birini ortadan kaldırıp bize haber vermediyseniz, Çorak Topraklar'da bir yerlerde hâlâ bir bomba var demektir."

Başımı iki yana sallayıp Hasarlı Karanlık Olan'ıma bakıyorum, o da artık aradığı tehlikeyi bildiği i ç i n etrafımızdaki alanı daha dikkatli bir şekilde tarıyor. "O güçte birini tüketmedim ama tüketmek isterim."

İkisi de birbirlerine bakıyor ve sonra Bağlanmış Olan'ım ayağa kalkıp uzanıyor. Ayağa kalkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Tüm sıkı çalışmamın görüntüsünün tadını çıkarıyorum. Yeniden iyileşen yüzünün pürüzsüz derisi muhteşem bir manzara.

"Muhteşem, ha?" diyor sırıtarak.

Kabul ediyorum ve sonra hatırlıyorum, göğsünü biraz itiyorum ve onu gafil avladığım için eğleniyorum ve o da topuklarının üzerinde sallanıyor. "Beni bir daha asla görmezden gelme, Bonded. Eğer seni çağırırsam, bana cevap vereceksin."

Sırıtıyor ve tüm vücuduyla silahlarını kontrol ediyor. Yarısından fazlası kayıp ve ne kadar az cephanesi kaldığından dolayı cesaretinin kırıldığını söyleyebilirim.

Hasarlı Karanlık Olan ona birkaç klips uzatıyor ve o da hemen göğsüne sabitliyor. "Bilincin yerinde değilken birine cevap vermek zor Bağlanmışım ama not alacağım ve gelecekte daha iyisini yapmaya çalışacağım."

Dalga geçiyor gibi görünüyor ama başımı sallıyorum çünkü şaka yapsa da yapmasa da doğru cevap bu.

Ayaklarının üzerinde durabildiğinden emin olduktan sonra, Bağlı Grubumuzun geri kalanını bıraktığımız yere doğru birlikte hareket ediyoruz. Arazi, istediğim kadar verimli hareket etmemizi engelleyen tek şey. Gölge yaratıklar etrafımızda dolaşıyor, artık Tetikçi'den bir iz aradığımıza göre cesetleri ararken daha titiz davranıyorlar.

Hiçbir yerde görünmüyor.

Önce Şekil Değiştiren Bağlı'mı buluyoruz, elinde bir silahla patlama alanının kenarında duruyor, Direniş bizi bulmaya gelmeden önceki son savunma hattı.

Bağlıma çok rahatlamış bir şekilde bakıyor ve bize katıldığında onu sırtından alkışlıyor. "North ve Atlas son TacTeam'e Taşıyıcı bölgesine kadar eşlik etmeye gittiler. Kieran bizim için geri geldi ama insanları çıkarmak için fazla mesai yapıyor. Elimizdeki en güçlü ışınlayıcı o."

Son kısmı bana yöneltiyor ve ben de başımı sallıyorum çünkü bu zaten bildiğim bir bilgi.

Bir sonraki patlamadan önce birkaç yüz metre gidebildik.

Ses, Çorak Toprakların ilerisinden, North ve Atlas'ın TacTeam personeline eşlik ettiği yerden geliyor ve Tetikleyiciye rastladıkları hepimiz için açık.

Bundan hemen acı hissetmesem de, bir dakika sonra midemde Kuzey'in orada yaralandığını söyleyen yakıcı bir sıcaklık var. Bu sefer kendimi doğrudan o yöne gitmekten alıkoyamıyorum. Şekil Değiştiren Bağlı'm bana bakıyor ve başını sallayarak tişörtünü başına geçiriyor. "Vites değiştirip onlara daha hızlı ulaşacağım. Desteğe ihtiyaçları olacak."

Kemikleri ve derisi şekil değiştirerek dev bir kedi avcısına dönüşür.

Ona başımı salladım. "Daha büyük düşün."

Bağlandığım kişi kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "O bir leopar, şimdiye kadar gördüğüm en büyük Şekil Değiştiren. Bundan daha büyük ne olabilir ki?"

Göğsüne uzanıyorum, benden daha küçük ve sessiz ama yine de orada ve canlı olan ve Bağlı Grubumuz dışındaki herkesten daha fazla olan bağına bağlanıyorum. Eğilip leoparın mükemmel, bal rengi gözlerine bakarken, "Düşün. Daha büyük düşün."

Değişim başladığında gözleri önce beyaza, sonra da insana hiç benzemeyen altın sarısı bir renge dönüşüyor ve diğer Bağlanmışlarım durup vücudunun kıvranarak büyümesini, gittikçe daha da büyümesini, kürkünün yavaşça kayarak parlak siyah pulları ortaya çıkarmasını izliyor. Tüm uzuvları deforme oluyor ve uzuyor, el ve ayak parmakları pençelere dönüşüyor ve sırtından fazladan bir dizi uzuv fırlıyor, kürek kemiklerinden yavaşça bir dizi kanat çıkana kadar değişiyor ve şekil değiştiriyor. Daha büyük, daha büyük, daha büyük, ta ki aniden korkunç derecede büyük bir yaratığa bakana kadar. Daha önce yeryüzünde hiç yürümemiş bir yaratık.

Bonded'ım "Bu da ne lan?" diye mırıldanıyor ve Hasar Bonded'ım yavaşça başını sallıyor.

"Lanet bir ejderha."

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gabe

Lanet bir ejderha.

En çılgın hayallerimde bile lanet bir ejderhaya dönüşebileceğimi düşünmemiştim. Herhangi bir canlıya dönüşebildiğimi ilk fark ettiğimde, büyük ikramiyeyi kazandığımı düşünmüştüm. Olasılıklar sonsuz görünüyordu ve hangilerinin benim için en yararlı olduğunu bulmak için aylarca farklı hayvanları araştırdım. En çok kurt ve panteri sevmiştim, ikisinin de yırtıcı doğası beni çağırmıştı.

Bir ejderhanın derisini giymek farklıdır.

Bunu başka türlü tarif edemem. Başka bir yırtıcıya dönüştüğümde, sanki kendi zihnim canavarla karışmış gibi oluyor. Kontrol hala bende ama kendi düşüncelerim, arzularım ve dürtülerim vahşileşiyor.

Ejderha başka bir şey.

Ejderha her şeyi kendisi için istiyor. Ejderha benim talimatlarımı ve dürtülerimi dinlemek istemiyor. Ejderha hepsini canlı canlı yakmak istiyor.

Benim olana dokunmaya nasıl cüret ederler?

Ejderha kontrolü ele alıp havalanırken ve bir ses çıkarırken zihnimin gerisinde oturmaktan başka seçeneğim yok.

Gökyüzüne doğru yükseldikçe ortaçağ kükremesi yükseliyor, ta ki Bonded'ımı ve az önce geride bıraktığım diğerlerini zar zor görebilene kadar. Daha önce de kuşlara dönüşmüş, Draven'ın etrafında sırf eğlence olsun diye uçmuştum ama bu tamamen başka bir şey.

Avlanıyoruz.

Hepsini yakacağız.

Buradan, içinde bulunduğumuz durumun büyüklüğünü görebiliyorum. Çorak Topraklar North'un bize ilk söylediğinin en az beş katı büyüklüğünde ve hâlâ hayatta olan ve Bağlılarıma doğru ilerleyen Direnişçilerin sayısını görebiliyorum. Belli ki Davies ve üst düzey Direniş liderleri tarafından güçlerimizi ve ne yapmaya istekli olduğumuzu test etmek için kullanılıyorlar ama bunların hiçbiri benim ya da ejderha için önemli değil.

Hepsini yak.

Kafamın içinde o sesi duyduğumda hissettiğim panik kayboluyor, çünkü bu doğru. Bağlanmış Grubum hedef alınıyor, Bağlanmış'ıma doğru gelen ve onu incitmek, onu benden almak ve başkalarına zarar vermek için kullanmak isteyen bir kötülük var.

Hepsi yanmalı.

Ateş püskürtmemin mümkün olup olmadığı hakkında bile hiçbir fikrim yok. Bir saat önce lanet bir ejderhaya dönüşebileceğimi bilmiyordum ama ejderhaya tamamen teslim oluyorum. Kontrol için onunla savaşmayı bıraktım. İçimdeki ölüm ve yıkım arzusunu bastırmaya çalışmayı bırakıyorum ve nihai yırtıcının tüm kontrolü ele almasına izin veriyorum.

Bir kükreme sesi çıkarıyor, gökyüzünü fiziksel bir şey gibi çatlatan gümbür gümbür bir ses ve sonra aşağı dalıyor, yerdeki adamlara yaklaştıkça devasa çeneleri açılıyor. Tekrar kükrüyor, ama bu sefer boğazımdan asit akıyor. Asit hedefine ulaştığı anda alevler içinde patlıyor, ilk grubu tek seferde yok ederken çığlık sesleri havayı yırtıyor.

Ejderha öldürmekten memnun ama biz daha fazlasını istiyoruz.

Hepsi yanmak zorunda.

Gökyüzüne geri yükseliyorum, yarattığım yıkımı izlerken daireler çiziyorum ve hepsinin öldüğünden emin olduğumda bir sonraki gruba geçiyorum.

Teker teker hepsini yok ediyorum.

Teker teker, Bonded'larımı güvende ve yanımda tutuyorum.

North ve Atlas'ı Taşıyıcı bölgesinde buluyorum, ikisi de gökyüzüne bakıyor. Bu mesafeden onları net olarak göremesem de, ikisinin de ne hissettiğini kolayca tahmin edebiliyorum. Gryphon'un yüzündeki şok ve inançsızlık ifadesi hâlâ zihnimde yankılanıyor. Daha sonra bu yüzden onunla alay etmek için harika zaman geçireceğim.

Nox bunu şaşırtıcı derecede iyi karşıladı ama buna şaşırmadım. İçinde yaşayan bir varlık ve her an bedeninden çıkabilecek kendi kişilikleri olan yaratıklar var.

Eminim gerçekliğiniz bu olduğunda bazı şeylere şaşırmak zor oluyordur.

Taşıyıcı bölgesine doğru ilerleyen son Direnişçi grubuna doğru süzülüyorum. Tetikleyicinin kesin bir işareti olarak derisi parlayan kişi hakkında içimde huzursuz bir his var. Unser'in daha önce kontrollü bir ortamda bir kez patladığını görmüştüm ve o da aynı şeyi yapmıştı.

Yine de ölmesini istemiyorum. Yani, ölmesini istiyorum, ama şimdi değil.

Ejderha, yanan asidi dikkatlice hedeflemesi için verdiğim talimatlara dikkat ediyor ve Tetikleyici patlamaya fırsat bulamadan, alevler pullarıma değecek ama bana hiçbir şekilde zarar vermeyecek şekilde aşağı süzülüyorum ve Tetikleyici'yi pençelerimin arasına alıyorum.

Riskli ama uzun pençelerden birini boynuna geçiriyorum ve bayılana kadar solunum yolunu kesiyorum. Hareket ettiğini ve mücadele ettiğini hissedebiliyorum ama sanki avuçlarımın içinde bir kedi yavrusu varmış gibi hissediyorum, mücadelesinde kesinlikle işe yaramaz.

Kanatlarım rüzgâra karşı hızla çırpınarak beni tekrar gökyüzüne çıkarıyor ve uçarken daha da gerilmelerine izin veriyorum. Pençelerimdeki yük oturup bekleyemeyeceğim kadar önemli. Bağlandığım kişiyi tekrar görmem sadece birkaç dakika sürüyor.

Hepsi Bağlanmış Grubun geri kalanına doğru olabildiğince hızlı ilerliyor, ancak yaya olarak hala uzun bir yol kat etmeleri gerekiyor.

Alçaktan süzülüyorum ve hepsinin bana bakmasını izliyorum, Bağlı'm bir elini sanki beni çağırıyormuş gibi yukarı kaldırıyor ve bir kez daha yere inene kadar yavaşça dönüyorum. Düşmanımızı kavrarken bir pençemi yerden uzak tutuyorum.

Doğruca geri dönmek istiyorum ama Ejderha tekrar tutmama izin vermiyor. Bunun yerine, Tetikleyiciyi adamı Bağlımızın ayaklarının dibine bırakana kadar hareket ettiriyor, bize ait olan küçük kadın parçasından derin bir nefes alırken dev burun deliklerinden hava çekiyor.

Bu düşünce tarzı biraz ürkütücüdür.

Gryphon öne çıkar ve başını sallar. "Bağların sesine benziyor. Oli ve Dravens'in bağları gibi. Ejderhanın sesi de aynı."

Lanet olsun.

"Bana hediye mi getirdin? Bayıldım. Çok lezzetli. Güçlü ruhlar benim favorimdir" diyor ve yüzündeki sırıtış yalan söylemediğini açıkça ortaya koyuyor.

Her iki elini de baygın bedenin üzerine kaldırıyor ve çalışırken gözleri o uhrevi parıltıya bürünüyor. Son nefesini verirken bedenin biraz sarsılmasından başka ruhu çıkarırken görebileceğiniz bir şey yok, ancak bu güç seviyesini alırken yüzündeki coşku çok güzel bir şey.

Ejderham ava gitmek istiyor.

Aşkımıza bir kurban olarak ayaklarına getirmek için bu varlıklardan daha fazlasını bulmak, ona isteyebileceği her şeyi getirmek istiyor.

Her şeyi.

Gryphon nefesinin altında inliyor. "Yüce Tanrım. Eğer bunlardan daha fazlasını kontrol altına almamız gerekecekse, sıçtık demektir."

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Oli

Sığınak'a dönüş yolculuğumuzla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum, sadece bağım mutlu bir şekilde içimdeki ruhu kemiriyor. Tetikçi'nin icabına baktıktan sonra artık çok daha güvende olduğumuzu biliyorum. Tek kötü şey, korkunç derecede korkunç olan şey, en başta dışarı çıkmalarının ana nedeni olan Unser'i kurtaramamış olmamız.

Herkes yenilmiş hissediyor.

Güneş doğmak üzereyken eve vardık ve bütün gece sıkı çalışmanın ve özellikle uzun bir günün ardından gelen o kemik yorgunluğunu hissediyorum. Uzun bir banyoya ve en az üç gün uykuya ihtiyacım var. Bağlarımın kopması, aç olduğumdan emin olmama rağmen şu anda midemin yemek yemeye elverişli olmadığı anlamına geliyor.

Bleh.

Kuzey ve Atlas'ın yanına vardığımızda, Kuzey'in üzerinde bazı yanıklar vardı ama Atlas'ın Hediyesi onu koruduğu için çoğunlukla zarar görmemişti. Bağım onu kolayca iyileştirdi ve ruhlardan gelen ekstra gücün bir kısmını iyi bir önlem için ona aktardı.

Atlas'ın onu henüz tam olarak koruyamadığı için kendisine kızgın olduğunu söyleyebilirim, özellikle de Gabe'in tam olarak koruyamadığını gördükten sonra.

ejderha oluşturdu. Bu ikisi aynı zamanda birbirleriyle biraz fazla rekabetçi olan türden arkadaşlar haline geldi. Elini sıktım, zihin bağlantımızı kullanarak ona Kuzey'in hayatta olduğunu ve önemli olanın da bu olduğunu hatırlattım.

North, onun için çok alışılmadık bir şekilde hemen bir bilgilendirme yapmayı reddetmiş ve bunun yerine beni birlikte eve geri götürmek için bir ATV bulmuştu, böylece mesafeyi yürümek zorunda kalmayacaktım. İtiraf etmeliyim ki, bu hareketinden dolayı adamı biraz daha fazla seviyorum.

Bacaklarımın her santimi ağrıyor, bu da dün gece kaç kilometre yol kat ettiğimi hatırlatıyor.

Yarı bitmiş garaja girdiğimizde yorgun ve biraz huysuzdum, temizlenmeye ve sızmaya hazırdım. Araçtan iner inmez North beni kollarına alıyor.

"Sen de şu anda çok yorgun değil misin? Odama kadar yürümeyi başarabilirim, beni oraya götürmek için kendini öldürmene gerek yok."

Kıçımı biraz daha yukarı kaldırıyor ve mırıldanıyor, "Beni iyileştirdin ve şimdi hayatımın en iyi dinlenmesinden yeni uyanmış gibi hissediyorum. İzin ver seninle ilgileneyim, Bonded."

Öyle.

Üç dakikadan kısa bir süre içinde beni içeri sokup küvete sokuyor, su mükemmel buhar sıcaklığına ayarlanmış ve kabarcıklar yavaşça etrafımda yükseliyor. Arkama yaslanıp kendimi içine bırakırken inliyorum. Kollarım ve bacaklarım oldukça iğrenç, çamura bulanmış ve Tanrı bilir başka ne var, ama North soyunup içeri tırmanırken bunu umursamıyor.

Arkamdan banyoya giriyor, vücudu alanın yarısından fazlasını kaplıyor ve su tehlikeli bir şekilde taşmaya yaklaşıyor. Her zamanki mükemmeliyetçiliğiyle bu konuda yaygara koparmasını bekliyorum ama o sadece tek bir şeye odaklanmış durumda, o da benim.

North Draven'ın ve onun saplantılı yöntemlerinin tamamen odağında olmak özel bir keyif.

Banyoyla ilgili hiçbir şey bedenimi iyileştirmedi ya da beni gençleştirmedi ama Kuzey'in teninin benimkine sürtündüğünü hissettiğimde, bağlarım göğsümde canlanıyor. Ruhumun geri kalanını terk ediyor, geri dönmeye hazır olana kadar böbreklerimin etrafında bir yere güvenli bir şekilde sıkışmış halde bırakıyor ve ben tekrar ele geçirmesine izin verene kadar beni sular altında bırakıyor, sahip olduğu arzu dalgalarına teslim oluyor. Kafamın içindeki alanı paylaşıyoruz, ancak bağ hareketlerimizi ve söylediklerimizi ele geçiriyor. Onunla birlikte her şeyi hissedebiliyor ve deneyimleyebiliyorum.

"Neye ihtiyacın var, Bonded?" North diyor ve bağım kollarında dönüp ona bakıyor.

Artık boş gözlerle ilgili endişeli görünmüyor, bağımın onunla yaptıklarından incinip incinmeyeceğimi düşünmüyor. Dürüst olmak gerekirse, ben de onunla aynı şeyleri istiyorum.

Daha fazlasını istiyorum.

North başını sallıyor, belki bağımı duydu, belki de bu onun bildiklerinin bir parçası, ama bir eliyle boynumun kenarını kavrıyor ve beni sahiplenici bir öpücüğün içine çekiyor. Kime ait olduğuma, beni kimin öptüğüne ya da kimin bana tanrı gibi tapacağına şüphe bırakmayan türden bir öpücük.

Serbest eli vücudumda yavaşça aşağı kayıyor, duymak istediği nefesleri ve inlemeleri çıkarırken okşuyor ve çimdikliyor. Amıma ulaştığında, daha fazla sürtünme için çaresizce ona karşı sallanıyorum.

Aleti bacaklarımın arasında sert ve ağır, amımı ona doğru kaydırırken biraz sürtünme için mükemmel uzunlukta. Eli kıçımı avuçlamak için uzanıyor ve kalçalarımı yönlendiriyor, beni tam olarak istediği şekilde hareket ettiriyor.

Ben dalgalar oluştururken küvetin kenarından su sıçrıyor, bağım North'u tekrar öperken en ufak bir umursama göstermiyor. Kan gelene kadar dudağını ısırıyor, sabırsız ve talepkâr.

Bana istediğimi ver.

"O zaman bana ne istediğini söyle, Bonded. Söylemek zorundasın."

Bağın hayal kırıklığını, kendi yoluna gitmek için bağını nasıl çektiğini hissedebiliyorum, ama North güçlü duruyor ve onun talepkar yollarına teslim olmayı reddediyor.

"Söyle bana, Bonded."

Kullandığı karanlık, emredici ses tonuyla sızlanmak istiyorum. Ona boyun eğmek ve kendimi evin bir yerinde sert bir yüzeye karşı kabaca becerilirken bulmak istiyorum, bu sırada ikimize de gerçekte ne kadar kontrollü olduğunu gösteriyor.

Bağım güç oyununu sever.

Dudaklarım dudaklarına değene kadar öne eğiliyor ve fısıldıyor: "Beni şimdi becer, yoksa onun yerine bana sahip olması için diğer Bağlanmışlarımdan birini bulurum."

Beni kaldırıyor, tek bir yumuşak hareketle ayağa kalkıyor ve her yere damladığımızı umursamadan sudan çıkıyor. Kollarında güvende olmak için bacaklarımı ona doluyorum ve bu hareket amımı onun sıcak, zonklayan siki tarafından kazığa oturtulmaya daha da yaklaştırıyor.

Banyodaki sert ışık altında gözleri titriyor, önce mavi, sonra siyah, sonra tekrar maviye dönüyor ve bağları yüzeye çıkmaya çalışıyor. Ona bırakmasını, bağlarımızın bir arada olmasına izin vermesini söylemek istiyorum çünkü sonsuza dek birlikte olup sonra ayrılmışlar, ama bağlarım konuşmama izin vermiyor.

North'un aletine kaymaya çalışmakla meşgul.

Raftan bir havlu çekip bizi yatak odasına götürüyor, bacaklarının hareketi beni biraz daha aşağıya düşürüyor, ta ki aletinin ucu amıma girene kadar, rahatlamaktan çok alay ediyor.

Havluyu yatağın üzerine atıyor, beni bir koluyla tutuyor ve aletinin ucunda dengede dururken gölgelerden bir dal yapıyor ve sonra beni aptalca tıkınmayı planladığı bir açık büfe gibi ortaya seriyor, elleriyle kalçalarımı iyice açıyor. Kendini kabaca yumrukluyor ve

Onun için sergilenen ıslak amcığıma bakarken elini yukarı ve aşağı doğru uzatıyor.

Şimdi vermezse ölebilirim. Koridorun ilerisinde bir ses mırıltısı var,

Diğerleri mutfakta birlikte yemek yiyor ve North'la bana yer açıyorlar ama ben bunu istemiyorum. Bağım bunu istemiyor.

Hepsini istiyorum.

Hepsini odama çağırmak, Bağlanmışlarının hepsinden bir şey istediğine dair bir siren çağrısı göndermek nefes almak kadar kolay. Beni bulmak için hep birlikte hareket ediyorlar.

Pekala.

Hepsi değil.

İçlerinden biri bana direniyor ama şu anda diğerlerine o kadar odaklanmış durumdayım ki bu konuda çok fazla mücadele edemiyorum. Bir gün, ona ihtiyacım olduğunda bana gelecek. Bir gün, çağrıma direnmeyecek.

Kapıdan ilk giren Atlas oluyor, seslendiğimde gözbebekleri büyüyor ve Kuzey'le beni burada hâlâ çıplak görünce şaşırmış görünüyor ama yanıma gelirken ayakları durmuyor. Sırada Gryphon var ve o hiç şaşırmadı, sadece banyoya adım attı ve bize katılmadan önce kendini temizlemek için hareket ederken suyun açıldığını duyuyorum.

Gabe bizi gördüğü anda duruyor ve North sonunda kalçalarını ileri iterek beni ağzına kadar dolduruyor ve göğsümün en derinlerinden alçak bir inilti çıkarıyor.

Atlas'a elimi uzatıp mırıldanıyorum, sesim bağ yüzünden lekelenmiş, "Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Gabe eşikte duraksıyor, bir ayağı hâlâ kapının dışında ve North'a bakıyor. "Konuşan Oli değil."

Beni uzun vuruşlarla sikerken bile hiç duraksamadan cevap veriyor. "Bu Oli'nin kendisinin istemeyeceği bir şey istemek değil. Biz i k i s i n e d e bağlıyız. Eğer yapmazsan

bunu istiyorsan, git. Gittiğin için kimse seni yargılamaz. Özellikle de Oli için endişeleniyorsanız."

Ona burada olduğumu ve bunu istediğimi söylemek istiyorum. Bağımın istediği her şeyi ve belki de daha fazlasını istiyorum ama bağımın ağzım için başka planları var, Atlas'ın pantolonunu tutup çıkarmasına yardım etmek için uzanıyor. O da gömleğini çıkarmak için başının üzerinden uzanıyor ve yenilmez ve dokunulmaz bir Üstün Yetenekli olduğu için bu gece üzerinde yaptığımız çalışmadan neredeyse hiç iz kalmıyor.

Hiçbir hasar yok, sadece ağzım onun için sulanırken başka bir horoz bana doğru geriliyor. Onun ağırlığını dilimin üzerinde hissetmek istiyorum, homurtuları ve inlemeleri bana Bağlanmış'ımın hak ettiği tüm zevki ona verdiğimi söylüyor. Ve onun da tüm bunları bana geri vermeye hevesli olduğunu bilmek istiyorum.

Kapüşonlu gözlerle bana bakıyor, dilimin ona doğru uzanışının, ucunu yalayışımın ve boğazımın en arkasını zorlayana kadar yavaşça aşağı inişimin tadını çıkarıyor. Meme ucumu çimdiklemek için uzanıyor, etrafında inlediğimde inliyor ve North'un gölge dalları klitorisimle oynamaya başladığında ikimiz de bittik.

Bir fahişe gibi inleyip sızlanıyorum ve Atlas gerçekten boğazımı sikmeye başlıyor, kalçaları North'unkilerden daha hızlı hareket ediyor ve neredeyse boşalmak için yüzüme biniyor. Bunu çok istiyorum. Bana vermek istediği her damlayı yutmak istiyorum. Meme ucumu son bir kez kıstırdığında, bir nefesle boşalıyorum, boğazım biraz daha açılıyor ve o da gelirken halka kemiğine kadar kayıyor, boğazımdan aşağı doğru ateş ederken homurdanıyor.

Son damlasına kadar yutuyorum, orgazmdan inmem için gereken süre boyunca bağlarım tatmin oluyor. Atlas bir eliyle çenemi kavramak için benden uzaklaştığında, ona gülümsüyorum, biraz sersemlemiş bir halde.

O da sırıtıyor ve beni öpmek için eğiliyor, dudaklarımda kendi tadının peşine düşüyor ve ben de onu kucaklamasına izin veriyorum,

Diğer Bonded'larımla dolu bir odada bile sahiplenici.

Uzaklaşıp banyoya giriyor ve beni bir kez daha bana sanki gördüğü en harika manzaraymışım gibi bakan North'a odaklanmaya bırakıyor. Ona uzanırken sırtımı biraz kamburlaştırıyorum, kollarımın etrafını saran dalları beni tekrar aşağı çekerken kıkırdıyorum.

"Bana istediğimi ver, Bonded," diye fısıldıyorum ve beni bedeniyle daha iyi sarmak için eğiliyor, beni daha yükseğe çıkarırken kendi karanlık varlığıyla öpüyor, gölgeleri bacaklarımı daha geniş çekiştiriyor ve mükemmel bir ritimle klitorisimin üzerinde geziniyor. Tam boşalırken, içime son bir kez çarparken, gözlerinin boşluklara kaydığını görüyorum, tıpkı benim kendi orgazmımda gözlerimin kapanması gibi.

Bu onun bağının bana verdiği küçük bir işaret, böylece onun da beni Kuzey kadar umutsuzca istediğini biliyorum.

North'un kalkıp beni terk etmesinin, diğer bağlılarımın ihtiyaç duyduğum şekilde yanımda olmalarına izin vermesinin zor olduğunu biliyorum ve Gabe'e uzanmadan önce bağlılarımın dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum.

Vites Değiştiricim hala bu konuda biraz kararsız görünüyor.

Grup seksle mücadele ettiğini ya da bana yaklaştığı anda olacağı gibi teşhir edildiğini sanmıyorum. Hayır, kesinlikle benim boş gözlerim ve bağımın hepsinden bir şeyler talep etme şekli.

Bana sonuna kadar sadık.

Kendimi tekrar kontrol altına almak, ona güven vermek ve ihtiyacım olanı bana vermesi için onu ikna etmek istiyorum ama bağım beni bırakmıyor.

Hepsi için yeterince uzun süre bekledi.

Onun yerine, içine uzanıyor ve içindeki şekil değiştirene, ejderha şeklini alan bağına sesleniyor ve bizimle oynaması için onu çağırıyor. Gözleri daha parlak yanmaya başlıyor, ejderhanın kehribar-altın rengine dönüşüyor ve o bana doğru ilerlerken ben de yatağa doğru ilerliyorum.

Ejderha beni yemek ister gibi öpüyor, geride kalan adamın oyunbaz eğlencesinin hiçbiri yok ve ejderhayı beni becermeye ikna etmek zor değil.

Hayır, sadece pantolonu ve gömleği yırtmak için gereken süre kadar benden uzaklaşıyor ve hala kan ve kir içinde olan vücudu ortaya çıkarıyor.

Hepsini istiyorum.

Beni sert ve derin sikiyor, sanki beni ikiye ayırmak istiyor. Hepsini alıyorum, tırnaklarım sırtına kan çekecek kadar sert girerken vücudum daha fazlası için yalvarıyor. Ağzı omzuma indiğinde, dişleri oradaki yumuşak ete bastırıyor, bir an için gerçekten benden bir parça koparacağını düşünüyorum Ama morartacak kadar sert ısırdığında, onun için gelirken amım onun etrafında sıkılıyor, paramparça olabileceğimi düşünene kadar zevk ve acı arasındaki çizgide ilerliyorum.

Boşalırken kükrüyor, Bağlanmamızdan kendi zevkini alırken kalçalarının belirlediği şiddetli tempoyu hiç bozmuyor. İşi bittiğinde gözleri tekrar insana kayıyor, sanki ışığa gelmiş ve neler olup bittiğinden tam olarak emin değilmiş gibi gözlerini kırpıştırıyor.

Ona güneşmiş gibi gülümsüyorum ve çok daha sakin bir öpücük için bana sarılmasına izin veriyorum.

Gabe nihayet uzaklaştığında, gözleri amıma kayarken yanakları hâlâ kızarıyor, beni pompaladıkları yerden döller sızmaya başlamış bile. Dışarı kaydığını hissedebiliyorum ve North'un bağının onu toplayıp içime geri ittiği anısı aklıma geliyor.

Şu anda kızarabilecek durumda olsaydım, kızarırdım.

Gryphon sonunda yanıma geliyor, havluyu bırakıp vücuduma tırmanıyor ve beni tam da ihtiyacım olan şekilde becermeye hazır. İçimde hâlâ ona karşı bir sızı var, hepsine sahip olana kadar asla tatmin olmayacağını bildiğim bir sızı. Yeteneğimin kullanımı beni boş ve muhtaç hissettirdi, dengemi yeniden sağlamama yardım etmeleri için çaresizim.

Gryphon zaman kaybetmiyor, tek bir vuruşta istismar edilmiş amıma çarpıyor ve içime girerken şiddetli bir tempo belirliyor.

Altında kıvranıyorum, meme uçlarım o kadar hassas ki göğsüne değen en hafif fırça bile ağlama isteği uyandırıyor ve eğilip kulağıma fısıldıyor. "Bu açgözlü Bonded amcığı benim için de boşalacak mı Bonded? Benim için fışkırırken beni çok sıkı sıkacak mısın, mükemmel bir Bonded gibi bu çarşafları döllerinle lekeleyecek misin?"

Başımı sallıyorum, kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çekiyorum ve tam da onun pis ağzının istediği şeyi yapıyorum, titriyorum ve hıçkırarak ağlıyorum.

Kendisi de boşalırken bana, "İşte benim iyi kızım," diye mırıldanıyor, kendi zevk dalgalarını sürerken kalçaları biraz kekeliyor.

Mutlu ölebilirim.

Sanırım yapabilirim.

Gryphon üzerimden yuvarlanıyor ve göğsüne kıvrılabilmem için beni de yanına çekiyor ama North bayılmaya ne kadar yakın olduğumu görmekte gecikmiyor ve önce temizlenmem için beni zorluyor.

Ben içeri girdiğimde Gabe yatağın diğer ucunda horlamaya başlamıştı bile, yer değiştirmesi enerjisini tüketiyordu. Atlas da aynı şeyi yapmasına dakikalar kalmış gibi görünüyor. Ortaya doğru tırmanıyorum ve beni kollarına çekmesine izin veriyorum, böylece birbirimize sarılmış bir şekilde uykuya dalabiliyoruz.

Çok uzun zaman oldu.

North yatağa en son geliyor, banyo ışığını açık bırakarak ilerliyor ve hepimiz yerleştikten sonra nihayet biraz dinlenmeme izin veriyorum.

Kız zihnimizde uyumaya gidiyor, geçirdiğimiz uzun gün ve geceden doymuş ve bitkin, ama derimin altında henüz tedavi edilmemiş bir kaşıntı var.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Uyuyan Bağlanmışlarımdan hiçbirini rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan çıkıyorum ve üzerimde sadece Karanlık Bağlanmışımın benim için buraya getirdiği, yakaları göğsümü zar zor örten cübbelerden biriyle yatak odasından çıkıyorum. Hasarlı Bağlanmış Olan'ımı elinde bir kitapla odasından çıkarken buluyorum.

Koridorda birbirimize bakıyoruz. Onu istiyorum.

Bağının odama gelmesini ve beni yatağımda becermesini, kokusunu benim için geride bırakmasını, adamın ruhundaki bazı çatlakları onarana kadar beni kendi zevki için kullanmasını istiyorum. Hepsini istiyorum, her bir Bağlımın son parçasını.

Bana bakarken gözleri kararıyor, ama adam bununla savaşıyor, şimdi bu şekilde birlikte olmaya çalıştığımız için öfkeli.

Arkasını dönüp koridorda yürürken gözleri tekrar maviye dönüyor ve sonra bizi tamamen terk ederken ön kapının arkasından çarparak kapandığını duyuyorum.

Nedenini anlıyorum. Ben sevmiyorum.

Karanlık Bağlı'm yatak odasından çıkıyor ve boynumu öperken bir kolunu belime doluyor. "Bırak onu, Bağlanmış. Her ihtiyacını karşılamak için yanıp tutuşan dört tane daha Bağlı varken, seni hak ettiğin gibi sevemeyen birinin peşinden koşmana gerek yok."

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Oli

Ertesi sabah, sevişme sonrasının verdiği mutluluk hissinden çok daha fazlasıyla uyanıyorum. Vücudumdaki her kas gergin ve kalçalarımda o kadar sert, tekrar tekrar ve tekrar sıkmaktan kaynaklanan bir ağrı var ki, sanırım artık her zaman böyle olacaksa seksten sonra gerinmeye başlamam gerekecek.

Etrafımda sessiz horultular ve derin nefes alış verişler var, çünkü dün gece burada uyuyan dört Bağlı'mın hepsi uykuda, erken kalkan Gryphon'un bile hala burada olduğu kadar yorgun.

Kimseyi rahatsız etmeden dışarı çıkana kadar dikkatlice yatağın ucuna doğru kıpırdanıyorum, sessizce banyoya gidip hızlı bir duş alıyorum. North beni yatırmadan önce temizlemişti ama yine de gecemizin terini ve kalıntılarını yıkamanın verdiği bir rahatlama hissi var.

Bir çift eski tayt ve Nox'un süveterlerinden birini giyiyorum, Bağlanmışlarımdan seks festivaline katılmayı tercih eden tek kişi. Hiç şaşırmadım ama yine de onun için göğsümde bir sızı var. Bağlılığımın da ona sahip olamadığı için kızgın olduğunu biliyorum.

Benimle daha fazla zaman geçirmek istemediği takdirde bana düzenli olarak kıyafet tedarik etmesi için North'la yaptığı anlaşmanın bir parçası olarak benim için geride bıraktığı bir kazak ve bu bir hakaret olsa da, yine de bunu biraz sevimli buluyorum. Onunla daha fazla zaman geçirdikçe, yaptığı şeylerin iç yüzünü daha iyi anlıyorum. Birine karşı sebepsiz yere zalim ve kaba olmak bir şeydir, ancak travma nedeniyle saldırmak başka bir şeydir ve kendi deneyimlerim, bu konuda çoğu insandan çok daha fazla anlayışa sahip olduğum anlamına geliyor. Kâbus her neyse, bağım hâlâ özellikle kana susamış hissediyor ve bir gün Bağlım için bir canavarın peşine düşme ihtimalimizin yüksek olduğunu biliyorum.

Bağlılığım ve ben bu konuda tamamen hemfikiriz. Kimse Bonded'ıma ve hayatıma zarar veremez.

Banyodan sürünerek çıkıyorum ve mutfağa giden yolu aydınlatmak için telefonumu alıyorum. Bağım Tetikçi'nin ruhunu yemeyi bitirdiği için midem hem boş hem de rahatlamış durumda ve biraz yemek için yanıp tutuşuyorum. North'un beni besleyebilmek için onu uyandırmadığım için bana çok kızacağını biliyorum. Bağlandığı kişiyi beslemek ve mutlu etmekle ilgili sorusu benim için hoş bir sürpriz oldu.

Ama hepsi o kadar mışıl mışıl uyuyor ki onları uyandırmaya kıyamıyorum, o yüzden bunu aşması gerekecek.

Mutfağa gidip omlet ve tost yapmak için gereken her şeyi bulana kadar buzdolabını karıştırıyorum. Önce tostu yapıyorum, böylece omleti kızartırken yiyebiliyorum ve o kadar açım ki sonrasında meyve salatası yapmayı da ciddi ciddi düşünüyorum.

Yemek yemeye o kadar odaklanıyorum ki mutfakta artık yalnız olmadığımı fark etmem bir saniyemi alıyor.

Bonded'ım hakkında beni daha fazla uyarmadığı için bond'uma lanet ediyorum ve sonra Nox'un şu anda yemek masasında oturduğunu, bir elinde kahve ve diğerinde Hail Mary'den eski metinlerden biri olduğunu fark ettiğimde tekrar lanet ediyorum.

Huzurlu bir kahvaltı için çok fazla.

Bana tek kelime etmiyor, sadece orada oturuyor ve önündeki kelimeleri inceliyor, daha önce defalarca birlikte yaşadığımız hayatlardan bahseden kelimeleri.

"Kahvaltı ister misin?" Tereddütle söylüyorum ve o başını sallıyor.

"Kahve yeterli."

Daha önce de benimle medeni ve hatta nazik bir şekilde konuştuğunu biliyorum ama sanırım ilk kez bana karşı asit içermeyen sözler sarf etti.

Yine de şansımı zorlamıyorum. Omleti bir tabağa çevirip çatalla mideye indiriyorum, hâlâ mutfak tezgâhının başında duruyorum çünkü meyve salatası olmadan mutfaktan çıkmamın imkânı yok.

Biraz daha tost bile yapabilirim.

"Orada bir şey buldun mu? Şu ana kadar gönderdiğin metinleri okudum ve senin zaten altını çizmediğin bir şey göremedim." Sözcükler ağzımdan çıkar çıkmaz yüzümü buruşturuyorum ve ondan gelecek yanıtı bekliyorum.

Ama o sadece kahve fincanından bir yudum alıyor ve masaya geri koyuyor, sakin bir profesörün resmi. "Bağınız kendine tanrı dediği için deli değil. Onlar tanrı. Nereden geldiklerini ya da haklarında başka bir şey bilmiyorum ama yapabildikleri şeyler ve genetik yapıları... Onlar başka hiçbir yerde bulunamayacak kadar yüksek varlıklar."

Yüce İsa.

Yumurtalardan biraz daha ağzıma atıyorum ve ona cevap vermek için rahatsız edici olmayan bir şeyler düşünmeye çalışırken karışımı mutlulukla çiğniyorum.

Ben konuşmadan o konuşuyor. "Unser işkence görüyor. Onu Davies'e geri götürdüler. Dün gece Adella aradı, onunla konuştum. Ona ne yaptıklarını hissedebiliyor, her ne kadar onu engellemeye çalışsa da."

Midem bulanıyor ve onunla birlikte yemek masasına oturmak için yumurta tabağını elime alıyorum. Konuşma bu şekilde devam edecekse daha fazla yemeği midemin kaldırabileceğini sanmıyorum ve meyve salatasının yasını çok fazla tutmamaya çalışıyorum.

"Onu hangi kampa götürdüklerine dair herhangi bir belirti var mı?

Peşinden gitmemiz gerekecek."

Nox sayfayı çeviriyor, gözleri hâlâ kelimelerin üzerinde gezinirken bir yandan okuyor bir yandan da sohbet ediyor. Bu benim de sahip olmayı çok istediğim bir beceri. Bu şekilde ders çalışmanın çok daha kolay olacağını hayal ediyorum.

"Kuzey dün gece dönmeden önce tüm TacTeam'leri çağırdı. Bugün tüm liderlerle bir toplantı yapılacak ve gidip gitmeyeceğimize ve ekiplerde kimlerin olacağına karar vereceğiz."

Başımı sallıyorum ve yumurtaları tabağımda biraz kaydırıyorum, midem hala açlıktan gurulduyor ama böyle şeyleri düşünürken yemek yemek zor. "Yine de gitmeliyiz, değil mi? Bu iş için en iyileri biziz. Özellikle de Gabe bir anda ejderhaya dönüşecekse. Bunu kendi avantajımıza kullanmalıyız."

Gölge yaratıklar, bir ejderha, tam zihin kontrolü, aynı zamanda bizi koruyup hayatta tutabilen süper güç ve benim bağım.

Şu anda tam bir cephaneliğimiz var.

Dramatik bir şekilde iç çektim. "Kuzey'in hepimizin aynı anda gitmesini istemediğini biliyorum-"

Nox sözümü keserek başını bana doğru sallıyor. "Sığınak'ın korumasız kalmasından hoşlanmıyor. Burada yeteri kadar TacTeam bırakacağız. Sonra, bir şey olursa, Kieran da bizimle olduğu sürece doğrudan geri dönebiliriz. Unser'i Direnişçilerle birlikte bırakamayız, tıpkı kendi Bağlı Grubumuzdan birini geride bırakamayacağımız gibi."

Bağlı Grubumuzu bana ilk kez tanıtırken yanaklarım biraz kızarıyor.

Umutsuzca onu zorlamak ve ona milyonlarca soru sormak, yaptığı her şey için onu ve gerekçelerini araştırmak istiyorum, ama aynı zamanda şu anda benimle sadece iş konuştuğumuz için medeni bir şekilde konuştuğunu da biliyorum. O bana kişisel anlamda güvenmiyor olabilir ama ben kendimi ona operasyonel anlamda kanıtlamış olabilirim ki bunun için kendimle inanılmaz gurur duyuyorum.

Hiçbirinin sırf onların Bağlısı olduğum için beni rahat bırakmasını istemedim. Kendi ağırlığımı taşıyabilmek ve onlar için bir değer olmak, bir hevesle insanları öldürme yeteneğinden daha fazlası olmak istiyorum ve belki, sadece belki, bunu yaptım.

"Unser işkenceyi atlatacak."

Gözleri nihayet benimkilere kayıyor, masmavi gözleri Kuzey'inkilere çok benziyor ama kardeşininkilerden çok daha soğuk.

Onu kızdırmış olma ihtimalime karşı yutkunuyorum ama yine de devam ediyorum. "Bu tür şeylerden sağ çıkmak zordur ama eğer bir TacTeam'de yer alacak ve insanlara liderlik edecek kadar güçlüyse, bir Tetikçi olacak ve bir seferde bu kadar can almanın üstesinden gelebilecek kadar güçlüyse, o zaman acıyı bastıracak ve üstesinden gelecek kadar güçlüdür. Eğer ben bunu yapabiliyorsam, herkes yapabilir."

Nox kahve fincanını tekrar eline aldı ve içindeki son siyah sıvıyı da boşalttı. "Bu kadar acıya dayanabilecek on dört yaşında pek fazla çocuk olduğunu sanmıyorum. Bunun bir kısmı senin bağındı, evet, ama aynı zamanda içinde belli bir güç de vardı."

Vay anasını.

Bu bir iltifat mıydı?

Bu bir iltifat gibi geldi.

Başımı sallayıp eğiyorum, ona aptalca bir şey söylemeden önce ağzıma bir kaşık omlet tıkıştırıyorum ve o da önündeki kitaba geri dönüp sayfaları yavaşça çeviriyor.

Yatak odamın kapısının açıldığını ve aceleyle bize doğru gelen ayak seslerini duyuyorum, ta ki yarı çıplak North Draven'ın orada durup sanki bizi yasadışı bir şey yaparken yakalamış gibi vahşi gözlerle ikimize baktığını görene kadar.

Ağzımdaki lokmayı yutmadan önce yavaşça çiğniyorum, bir şey söylemesini bekliyorum ama o kardeşine ters ters bakmakla meşgul.

Sana ne söyledi? Doğrudan zihin bağlantımız aracılığıyla gönderiyor ve ben bu konuda garip bir şekilde savunmaya geçiyorum.

Hiçbir şey. Unser hakkında konuşuyorduk. Kötü bir şey yok. Kendi Bonded'ime güvenebilirim.

Gözleri sonunda bana doğru kayıyor ve biraz gevşiyor. Bu sana güvenip güvenmememle ilgili değil, Bonded. Uslu durduğundan emin olmaya çalışıyordum.

O bir çocuk değil ve sana daha önce onunla başa çıkabileceğimi söylemiştim. Bu konuda bana ya güvenirsin ya da güvenmezsin.

Nox bir sayfa daha çeviriyor ve sonra yüksek sesle ama sessizce şöyle diyor: "Bana güvenmiyor. Seninleyken bana asla güvenmeyecek ve bu onu suçlayabileceğin bir şey değil Bonded."

Gryphon, North ve Nox, Nox ile yaptığım şaşırtıcı konuşmadan kısa bir süre sonra TacTeams ile toplantıya gitmek üzere ayrıldılar. Biraz daha yemek yiyebileceğime karar verip kendime meyve salatası yapıyorum ve kaseyi yatağa taşıyıp Atlas ile Gabe'in arasına tırmanıyorum.

İkisinin de kalkmak için herhangi bir motivasyonu yok ve ben de onları suçlamıyorum.

Sage ve Sawyer'dan birkaç mesaj aldım, ikisi de Gabe'in ejderhaya dönüştüğünü duymuşlar ve daha fazla ayrıntı için yanıp tutuşuyorlar. Sage'in yorumuna kıkırdıyorum ve Sawyer'ın söz konusu ejderhanın anatomisi hakkında ne kadar çok şey bilmek istediğini kıskanmamaya ya da

savunmaya geçmemeye çalışıyorum.

O çocuğun Bonded'larımın sikleri hakkında ne kadar çok ayrıntı istediği konusunda asla rahat olamayacağım.

Ben yemeğimi bitirene kadar Atlas kalkıp duş alıyor, daha önce onda görmediğim bir şekilde ayaklarını sürüyerek yatağa dönmeden önce kendine bir protein shake hazırlıyor. Halının üzerine düşmüş bir yastığı yerden alıyor ve onu hareketlendirmek için Gabe'e fırlatıyor.

"Eğer Unser'i aramak için tekrar dışarı sürükleneceksek, duş almadığına pişman olacaksın."

Gabe sanki öldürülüyormuş gibi inliyor. "Değişmek, uçmak ve ateş püskürtmek zor, tamam mı? Sen anlayamazsın."

İçimden biraz alay ediyorum ama o bana ihanet edercesine bakınca yüz hatlarımı çok daha pişmanlık dolu bir hale getiriyorum. "Elbette, kulağa çok zor geliyor. İnsanların ruhlarını sağdan, soldan ve ortadan söküp almaktan çok daha zor."

Gabe bana ters ters bakıyor ve sonra kendini yukarı çekiyor, sırtı yaklaşık dört farklı yerden çatlarken inliyor. "Neden?! Neden sadece bir gün yatakta kalamıyoruz? Bu çok aptalca."

Dudağımı ısırıyorum ve bir kurtarma görevine gittiğimizi, çünkü şu anda birinin gerçekten işkence gördüğünü söylememek için kendimi zor tutuyorum. Burada sadece üçümüz olduğumuz için mutluyum, çünkü Atlas da çenesini kapalı tutma ve Gabe'in bu konuda yakınmasına izin verme konusunda iyi.

O banyoya gidiyor, ben de kasemdeki karpuz parçalarına bakıp içimden mutlu bir şekilde mırıldanıyorum, önce en güzel görünenleri seçiyorum.

"İlk etapta en az birkaç saat boyunca toplantıda olacaklar ve bu süre zarfında bir şeyler kararlaştıracaklar. Bu toplantının akıllıca olup olmadığına dair pek çok konuşma olacak.

Draven Bond Grubu'na hep birlikte gidiyoruz," diye mırıldanıyor Atlas duşun açılmasını dinlerken.

Başımı sallayıp ona bir parça meyve uzatıyorum, eli benimkini kavrayıp dudaklarına götürdüğünde mutlu oluyorum ve doğrudan parmaklarımdan elma parçasını ısırıyor. Bu çok flörtöz bir hareket, ama içimde bu sabah seksin kesinlikle masada olmadığını söyleyen ağrılar ve sızılar var. Kahretsin, yine de baştan çıkarıcı.

Zihnimi elimdeki konuya geri döndürmeye çalışıyorum. "Gidip Aro'yu görmek istiyorum. Onun önemli olduğu hissinden kurtulamıyorum ve Nox'un da bunu hissetmiş olması beni onun hakkında meraklandırıyor."

Atlas yavaşça başını sallıyor. "Bunu hissetmiş olması kesinlikle bir şeyler söylüyor, Bonded. İstersen Gabe'in duştaki işi biter bitmez doğruca oraya gidebiliriz."

Başımı sallıyorum ve son birkaç parçayı bitirip ona daha fazlasını teklif ediyorum, ama o başını sallıyor ve protein karışımının sonunu da içiyor.

Ağrı ve sızılarımdan dolayı biraz irkilerek ayağa kalkıyorum ve Atlas'ın kaşları alnından yukarı fırlıyor. "Bir şifacıya görünmen gerekiyor mu?"

Yanaklarım kıpkırmızı oldu. "Bu konuda Felix'le konuşmamın hiçbir yolu yok."

Atlas sırıtmadan önce bir an kaşlarını çatıyor. "Yani... dün geceden kalma yaralar yok o zaman? Ya da dün gecenin benim düşündüğüm kısmından değil."

Bir yastık kapıp yüzüne doğru itiyorum, benim yüzümden gülmesine aldırmadan, giyecek bir çift ayakkabı bulmak için etrafı karıştırıyorum.

Kasabanın mümkün olduğunca çoğunu atlayarak doğruca Tac Eğitim merkezine gidiyorum. Gabe'in ejderhasıyla ilgili söylentiler arkadaşlarımızın ötesinde de yayılmış durumda ve yanından geçtiğimiz birkaç kişi ona hayranlık ve güvensizlik karışımı bir bakışla bakıyor ve bu da kendimi biraz... vahşi hissetmeme neden oluyor.

Bir kolunu omuzlarıma doladı ve başımın üstüne bir öpücük kondurdu, tam bir yürek hoplatan hareketti.

Gerçi bunların hepsi toplumumuzdaki Üstün Yetenekliler için tamamen kabul edilebilir davranışlardır.

Bu konuda pek iyi hissetmiyorum.

Atlas bizi içeri sokmak için Tac Eğitim Merkezi'nde bir kart okutuyor ve biz doğruca hücrelere inerken Gabe orada bulunan TacTeam personelinden birkaçıyla selamlaşıyor. Kimse bizi durdurmaya ya da bize eşlik etmeye çalışmıyor ve asansörde Gabe'e kaşımı kaldırdığımda sırıtıyor.

"İznim var. Sen ve Atlas'ın henüz yok ama benim var."

Geçmişte Gryphon'la birlikte görevlere gitmesi mantıklı, ama bu beni daha az hakarete uğramış yapmıyor.

"North'un konsey toplantılarını dinliyorum. Sır saklama konusunda harikayımdır! Yetki almak için ne yapmam gerekiyor? Belli ki uyuyarak yükselmek işe yaramıyor!"

Gabe kıkırdıyor ve tekrar başımın üstünü öpüyor, şu anda içinde bulunduğumuz durum için hala biraz fazla sakin ve sevecen davranıyor. Kafasında kıyamet ve dehşet duygusu olan bir tek ben miyim?

Olabilir.

Atlas da sakin, asansör kapıları açıldığında ve kendimizi yeniden hücre bloğuna girerken bulduğumuzda tamamen rahat. Bu sefer tüm arkadaşlarımız burada değilken çok daha güzel, en azından damarlarımda çok daha az suçluluk duygusu ve dehşet dolaşıyor ve en iyi arkadaşımın sızlanmalarını duymamak güzel.

Kız en sondaki yatakta oturuyor, elinde bir kitap ve yanında bir yığın atıştırmalık var, mutlu bir şekilde mısır cipsi yiyor. Biz içeri girerken başını kaldırıyor, kitabı bir kenara bırakıyor ve her iki Bonded'ıma da güvensizce bakıyor.

O bakışı bilirim.

Onu görünce midem bulanıyor ve dikkatini tekrar bana çekmek için öne doğru bir adım atıyorum.

Tehditkâr olmadığını ve iki Bonded'ımın da ona kesinlikle zarar vermeyeceğini...

Şu Direniş kamplarından nefret ediyorum.

"Hey! Seni görmeye gelmemiz bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Görüyorum ki sana yemek getirmişler. Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Bağlım Gryphon, seni sorgulamak için yakında burada olacak. Tüm bunları geçersen seni nasıl Sığınak'a götürebileceğimizi bulabiliriz. Sana bir ev falan bulabiliriz. Bir sürü kadın oda arkadaşı."

Sonunda bir güvence olarak bunu araya sıkıştırıyorum ama o yine de başını sallıyor. "Yetkili biriyle konuşmam gerekiyor. Hemen şimdi. Kardeşim hakkında biriyle konuşmam gerek."

Doğru.

Bir kardeş.

"Elbette, işleri biraz hızlandırabilirim. Kardeşinizin adı nedir ve onun hakkında biriyle konuşmanız neden bu kadar önemli?"

"Lahn. Şu anda elimde kalan tek şey o. Kampa geri döndü ve... oraya gitme şansın olup olmadığını bilmem gerekiyor. O sadece beş yaşında."

Oh, Tanrım.

Her şeyle başa çıkabilirim ama lanet olası bir çocuğu rehin almalarıyla başa çıkamam. Bağlarım göğsümde kıpırdanıyor, konuşmaya ilgi duyuyor, ki bu biraz garip.

Çocuğu bul.

Ahh, pardon? Ne zamandan beri çocuklar için kurtarma görevlerini önemsiyorsun?

Hepsini koruruz, sadece Bağlanmışları değil. Geveze olanı bile.

Geveze olan mı? Sawyer mı? Bağımı biraz daha dürtüyorum ama o yine uykuya dalıyor, hâlâ ruhun etkilerini inceliyor.

Sawyer.

Vay

anasını.

Telefonumu elime alıyorum, çırpınışlarımın herkesten aldığı bakışları görmezden gelerek Sawyer'a ve sonra da Gray'e bir mesaj gönderiyorum. "Yanılıyorsam kimse beni burada yargılamasın. Bağım... bir şey söyledi ve ben bunu test etmek istiyorum."

Gabe mutlulukla başını sallıyor ve biz beklerken Aro'ya biraz daha soru soruyor, çoğunlukla kardeşi ve Direniş onu yakalamadan önce nereden geldiği hakkında. Aslında yirmi bir yaşında, göründüğünden daha yaşlı ve hepsi yakalandığında ailesini kaybetmiş.

Asansörün kapıları tekrar açılıyor ve Gray dışarı çıkıyor, sanki bu çok tuhafmış gibi kaşlarını çatarak hepimize bakıyor. Yani, kesinlikle öyle, ama şu anda ödünç zamanımız var.

Toplantı her an sona erebilir ve biz de Unser'i bulup eve getirmeye gideriz.

Hiç de kurnaz değilim. "Gray! Hey! Bir saniye buraya gel. Tanışmanı istediğim biri var. Bu Aro, Direniş tarafından kaçırıldı ve kardeşi esir tutuluyor. Bir şeyler hissediyor olma ihtimalin var mı? Onun hakkında?"

Gray bana delirmişim gibi bakıyor ama karşımızdaki minik kıza baktığında, dünyanın hala kendi ekseni etrafında nasıl döndüğünden o kadar emin değil gibi görünüyor ki, önsezimin kesinlikle doğru olduğunu anlıyorum.

Aro, Gray ve Sawyer'ın bağıdır.

Ana bağları.

On dakika sonra Sawyer nihayet geliyor ve sanki evlenme teklif edecekmiş gibi Aro'ya bakıyor, Gray'e de kendini çimdiklememeye çalışıyormuş gibi bir bakış atıyor. İkisi de onunla konuşurken biraz bocalıyor ve ben daha sonra Sawyer'a bu konuda kesinlikle bok atacağım.

Aro, yine Direniş kampları sayesinde eminim ki tereddütlüdür, ancak onların kendisine karşı hissettiği çekimin aynısını Aro'nun da onlara karşı hissettiği açıkça görülüyor.

Direniş'in Bağlanmış Gruplar hakkında nasıl yalan söylediğini ve onları gördüğünüz anda göğsünüzün derinliklerinde neler hissettirdiklerini merak ediyorum. Ama sanırım daha önce hiç hissetmediyseniz, bunu birine nasıl açıklarsınız?

Gabe'e bakıp mırıldanıyorum: "En Güçlü Bağ Grupları, değil mi? Biz ailemize bakarız, bizi onlardan farklı kılan da bu. Beş yaşındaki bir çocuğu arkamızda bırakamayız. Ne şimdi ne de başka zaman."

BÖLÜM YIRMI YEDI

Nox

Geri dönen TacTeams ile yapılan toplantı, North'un konsey toplantılarından birine katılmaktan daha az sinir bozucu, ancak yine de bir kısıtlama egzersizi.

Buradaki herkes saygımı hak ediyor.

Her biri, toplumumuzun üyeleri için hayatlarını tekrar tekrar riske atmalarını gerektiren bir kariyer seçti ve hepsi buna saygı duymuyor ve takdir etmiyor. Sorun şu ki, hepsi önce silahları, sonra beyinleri düşünüyor; North, Gryphon ve Vivian'ın liderlik rollerinde bu kadar yüksekte olmalarının tek nedeni de bu.

Asker gibi homurdanmak yerine taktisyen gibi düşünüyorlar.

"Sadece içeri gir, Bonded'ını harekete geçir, her ne yapıyorsa onu yapmasını sağla, bir tür şey gibi tüm erkeklerin ruhlarını em-"

Vivian, "Bir gölge yaratığın kafanı omuzlarından koparmasına neden olacak bir şey söylemeden önce seni orada durduracağım," diyerek araya giriyor.

Marcus gözlerini Kuzey ve Gryphon'a çevirmeden önce ona bakıyor ve sonunda saygısızca bir ifade kullanmış olabileceğini fark ediyor

yan. Sıkılmış göründüğümden eminim ama yine de gözleri bana takıldığında yutkunuyor.

North ve benimle daha önce tanışmış olan herkes için bir Draven'a bakmak kadar korkutucu bir şey yoktur. Babamızın geride bıraktığı yararlı bir şey, kuduz gölge yaratık canavarlarının mirasıydı ve durum böyle olmasa da, öyle oldukları algısı bu tür toplantılarda kesinlikle işe yarıyor.

"Bağlanmış Grubumuz yeni tamamlandı. Bu da güçlerimizin henüz yerleşmeye fırsat bulamadığı anlamına geliyor. Gabriel Ardern güç artışının kendisi için ne anlama geldiğini ancak dün Çorak Topraklar'da keşfetti. Bağlanmışlarımın gitmesi hala bir risk."

Marcus elini çenesine götürüyor ve her zamanki gibi pervasızca tekrar konuşuyor. "Başka bir şeye dönüştüğüne dair söylentiler duydum. Çocuğun bize daha fazla sürpriz yapabileceğini düşünmemiştim."

Çocuk.

Önümdeki su şişesini almak için öne uzanıyorum, içimdeki sivri uçları biraz olsun yok etmek için umutsuzca viski olmasını diliyorum. Bu adamda, kendisinden aşağıda gördüğü herhangi biri söz konusu olduğunda her zaman bir üstünlük seviyesi olacak ve bu benim son sinirimi bozuyor.

Yeteneği bizim seviyemizde olmasa da, TacTeams'de yılların deneyimine sahip ve bu da etrafındaki herkese hükmetmekte hızlı olduğu anlamına geliyor. Gryphon'un onu çağırıp kendi ağırlığını ortaya koymamış olması küçük bir mucize, özellikle de Marcus'un amcası olduğu düşünüldüğünde.

Aile toplantıları hiç hoş olmaz.

Kuzey bir an için dişlerini sıkıyor ve tekrar konuşmadan önce gözle görülür bir şekilde kendini sakinleştiriyor. "İçeri girmeyeceğimizi söylemiyorum. Sadece girmeden önce bir plan yapmamız gerektiğini söylüyorum."

Vivian bir elini kısa kesilmiş saçlarına götürüyor, bir hafta öncesine göre on yıl daha yaşlı görünüyor. Onu izlerken

Bonded, Unser'in işkencesinin acısının bir gecede onun için çetin bir sınav olduğunu hissediyor ve bizimle birlikte savaşmaya hazır gibi görünüyor. North'un Sığınak'ta kalıp buradaki olaylara göz kulak olmasını tercih edeceğini biliyorum ama bu sefer ısrar edeceğini hissediyorum.

Vivian Wentley'e sadece hayır denmez.

"O kadar da zor değil. Çorak Topraklardan herhangi birine girmek için sadece bir Taşıyıcı noktası var-"

North, "Kamplar farklı ama," diyerek Marcus'un sözünü kesti. "Üzerlerinde aynı şekilde Kalkanlar yok ve eminim Unser'ı tuttukları yerde daha fazla güvenlik olsa da, başka bir yerde saldırı halindeyken o kadar çok insanı harcamayacaklardır."

"Onu hangi kampta tuttuklarını biliyor muyuz?"

Sorum üzerine North'un gözleri bana kayıyor ve keskin bir şekilde başını sallıyor ama benim yerime cevap veren Vivian oluyor. "Senin Bağlanmış'ını tuttukları yer orası. Davies'in tercih ettiği, tüm 'özel' ve 'önemli' misafirlerini tuttuğu yer orası."

Bağım bundan hoşlanmıyor. Odadaki gölgeleri ve karanlığı hissedebiliyorum ve bir anlığına bağımı kontrol edip ona sakinleşmesini söylüyorum.

Onunla mantık yürütme konusunda uzmanlaştım.

Bu kampa gideceğiz, yaratıkları herkesin üzerine salacağız. Bu şeylerden sorumlu olan adama işkence edeceğiz. Yapmak istediği her şeyi yapacağız ama buna burada başlayamayız.

Masanın ilerisindeki adamlardan birinden duyulabilir bir yutkunma sesi geliyor ve North ile Gryphon bir saniyeliğine bana bakıyorlar, başka kimsenin ikisinin de beni şok olmuş bir şekilde kontrol ettiklerini anlayamayacağı kadar ince bir şekilde.

Sürpriz, benim bağım kıza ve onun içinde yaşayan tanrıya takıntılı.

Bond Grubumuzun Unser'i geri almak ve Direniş kampını ortadan kaldırmak için daha küçük bir TacTeam ile gitmesine karar verilir verilmez işler hızla ilerledi. Wastelands'de otuzdan fazla ajanımızı kaybetmiştik, bu sayı zaten ne kadar sınırlı olduğumuz için çok fazlaydı ve daha küçük ama daha güçlü bir grup göndermeye karar verildi.

Tahmin ettiğim gibi, Vivian bu kez geride kalmayı reddediyor. Hiçbirimiz Marcus'u sorumlu bırakmak istemiyoruz ama sonuçta Bağlanmış Grup'un Bunun olmasını engellemek ya da herkesi bir araya getirmek.

Hangisini tercih edeceğimi biliyorum ve kampa vardığımızda Fallows'u kaçırıp işkence etmekten sorumlu olan Silas Davies'le yüz yüze geldiğimizde, onunla yüzleşenin North ya da ben olmayacağına dair şüpheli bir his var içimde.

Tahvillerimiz devralmak için ısrar edecek.

Bu kadar küçük bir grupla koordinasyonu sağlamak ve harekete geçmek çok kolay. Herkes gelmeden önce North'un ofisinde Tac kıyafetlerimi giyiyorum ve tüm silahlarımın temiz, doğru şekilde bağlanmış ve tam dolu olduğunu üç kez kontrol ediyorum. Sonra tüm gölge yaratıklarımı gözden geçiriyorum, her birini kontrol ediyorum ve onlarda herhangi bir tehlike veya yorgunluk belirtisi olmadığından emin oluyorum. Bu bir gereklilik, özellikle de eve varışımla TacTeam toplantısına gidişim arasında North'un ofisindeki kanepede sadece birkaç saat uyuyabildiğim için.

Fallows'un bağının o bornozun içinde durduğunu ve beni kendisine doğru çağırdığını görmeden gözlerimi kapatamıyorum. Sanki ben hariç tüm bağları tarafından iyice sikilmiş gibi görünüyor ve kokuyordu. Bu, ona geri dönmek için içimde savaşan bağlarımla uyumaya çalışmanın bir kabus olduğu anlamına geliyordu.

Ama yapamadım.

O odaya adım attığım andan itibaren ona geri dönemezdim.

Azrael bana geri dönmekte olduklarını haber veriyor, Fallows ise Çorak Topraklar'dan getirdiğimiz kız konusunda haklı çıkmanın zaferini kutlarken Gabe ve Bassinger arasında mutlu bir şekilde zıplıyor.

Sezgileriyle yeniden bir araya gelen bir başka Bağlanmış Grup.

Ona verdiğim değerden çok daha zeki. Bağları olmasa bile, diğer insanların göremediği şeyleri bir araya getiriyor.

Her bir Bonded'ı için mükemmel bir eştir. Kuzey'in sevme, koruma ve imrenme arzuları için, ama aynı zamanda onunla başa çıkabilecek birine ihtiyaç duyması için. Gryphon'un kendisine ayak uydurabilecek ve Bağlı Grubu tehdit edebilecek her şeye karşı yanında durabilecek birine sahip olma arzusu için. Gabe'in bir sevgili kadar bir arkadaşa ve yoldaşlığa duyduğu ihtiyaç için. Ve Bassinger'ın ihtiyaç duyduğu şey her neyse, o bu kalıba mükemmel bir şekilde uyuyor.

Bir yanım da, hayatımda işler biraz daha farklı ilerleseydi, onun da benim için mükemmel olabileceğini düşünüyor. Ancak, göğsümde onun mükemmel bir şekilde sığması gereken delik yok edildi, parçalandı, bu dünyada orada yer kaplayabilecek kimse kalmayana kadar bir makasla alındı. O aptal kelime yüzünden onu defalarca suçlamış olsam da, Bonded, bunun için kimin suçlanması gerektiğini zaten biliyorum ve bu küçük beyaz saçlı kız değil.

Bu yüzden ona gölge yaratığımı, ona hak ettiği şekilde davranabilecek tek parçamı bırakacağım ve ondan ve Bağlı Grup'tan olabildiğince uzak duracağım. Beni anlayan, seven ve kabul eden insanlardan olabildiğince uzak duracağım çünkü kabul etmese de kardeşimin sabrının tükenmekte olduğunu biliyorum.

Önce Gryphon geliyor, her zaman bir an önce hazırlanıp yola çıkmaya heveslidir. Eşyalarını almak için soyunma odasına girdi ve sonra benimle birlikte durmak için geri geldi.

Üniformasını çıkarırken omzunun üzerinden bana bakıyor. "Geri getirdiğimiz kızı duydun mu? O Sawyer ve Gray'in Merkez Bağ'ı. Onu bulup ne olduğunu tespit ederek iyi iş çıkardınız."

Omuz silkip bir elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Bağlınız onu buldu, benim bağım sadece ona destek oldu. Bildiğim kadarıyla, ihtiyacımız olan bilgileri saklıyor olabilirdi ve hepsi bu kadardı."

Gryphon yavaşça başını sallıyor ve yalnız olduğumuzdan ve bunu söyleyecek zamanı olduğundan emin olmak için hızla kapıdan dışarı bakıyor. "O kamplarda bir erkek kardeşi var. Onu da bulup geri getirmeliyiz."

Komplikasyonları sevmiyorum ve kesinlikle Sığınak'a daha fazla potansiyel risk getirmek istemiyorum.

Ben itiraz edemeden Gryphon mırıldanıyor: "O daha beş yaşında Nox. Beş yaşındaki bir çocuğa orada ne yaptıklarını sanıyorsun?"

Beş yaşındaki bir çocuğa ne yaptıklarını düşünmek istemiyorum. Muhtemelen beş yaşındaki bir çocuğa ne yaptıklarını bildiğimi kabul etmek istemiyorum ve bugün o beş yaşındaki çocuk olmadan geri dönmeyeceğimden eminim.

Oli, Gabe ve Atlas birlikte odaya girdiklerinde bir gürültü patlaması oluyor ve üçü de birbirlerinin enerjilerini zıplatarak odaya giriyorlar.

Gabe sırıtarak ikimize de el sallıyor ve içinde sadece bizim için ayrılmış dolapların bulunduğu soyunma odasına giriyor; Fallows gülümseyerek aramızda gezinip onun peşinden koşarken biraz garip görünüyor.

Bassinger cinayetimi tam olarak nasıl örtbas edeceğini düşünüyormuş gibi bana bakıyor, ama bu onun için sıradan bir şey, bu yüzden ona umutsuzca peşinde olduğundan emin olduğum herhangi bir tepki vermiyorum.

Soyunma odasının kapısı kapanıp arkalarından kilitlendiğinde Gryphon'a dönüyorum. "Yani hedefler Unser ve çocuk... Orada başka çocuk olup olmadığını biliyor muyuz? Başka öncelikler var mı?"

Gryphon kurşun geçirmez yeleğini giyerken bana dönüyor. Bu sefer omuzlarını biraz daha fazla örten farklı bir tipi var ve eminim ki bu, Bağlanmış'ını ne kadar paniklettiğini bilmesinden kaynaklanıyor, Kieran'ı bulup herkesi peşimizden Çorak Topraklar'a sürükleyecek kadar kötü.

İyi ki de öyle yapmış, çünkü aksi takdirde o ölmüş olacaktı, belki Kuzey ve ben de.

"Aro başka çocuk olup olmadığını bilmiyordu. Kamplara götürülür götürülmez ayrılmışlardı ama Aro birkaç kez kızın işlem gördüğü yere getirilmiş ve kızın itaat etmesi için bir tehdit unsuru olarak kullanılmıştı. Onu Çorak Topraklar'a götürmelerinin tek nedeni onu kullanmalarıydı."

Bunu sorgulamam gerekmediğini biliyorum ama yine de sorguluyorum. "Hiçbir konuda yalan söylemediğinden emin misin? Üzerinde hiç aldatma kokusu yok muydu? Merkezi bir Bond olması, bize yanlış bilgi vermek için gönderilmiş bir sempatizan olmadığı anlamına gelmez."

Gryphon tekrar etrafına bakınıyor, bu da ilgimi çekiyor. "Onun üzerinde sadece yalan tespitimi kullanmadım. Anılarına da baktım. Son altı ay boyunca hayatının her küçük parçasını süzdüm ve yalan söylemesine imkan yok. Davies'in kendisinin bile onun beynine bu tür bir karmaşıklık yerleştirebileceğini sanmıyorum."

Başımı sallıyorum ve sonra dudaklarıma yavaşça bir sırıtma yayılıyor. "Ama yapabilirsin."

Bana şaşkınlıkla bakıyor ve ben omuz silkiyorum. "Yeteneğinin bu kadar gelişmesine rağmen sınırlarını zorlamanı fark etmediğimi düşündüğünü biliyorum. Ama bazı şeyleri kesinlikle fark ettim."

Sırıtışını bastırmaya çalışır gibi yanağını ısırıyor ama başaramıyor. "Silas Davies'i parçalara ayıracağım, zihninin en iç kısmından başlayacağım ve sonra uzuvlarına doğru ilerleyeceğim."

Kulağa mükemmel bir plan gibi geliyor, ama...

Elimi uzatıyorum ve avucumun yavaşça siyaha dönüşmesini, parmak uçlarıma yayılmasını ve boynuma doğru yavaşça ilerleyene kadar tenimi lekelemesini izliyor.

"Ancak önce sen ona ulaşırsan."

YIRMI SEKIZINCI BÖLÜM

Oli

North, bugünkü görevin ne gerektireceği ve benim rolümün ne olacağı konusunda çok net.

North, Nox ve Gryphon kampın mümkün olduğunca büyük bir kısmıyla ilgilenmek için ilerlerken ben bir kez daha Atlas ve Gabe ile kalacağım. Başlangıçta benim görevim tüm Kalkanları ve bağlarımın büyük bir oyuncu olabileceğini hissettiği herkesi ortadan kaldırmak, ancak North gerçekten oradaysa Silas Davies ile ne yapacağım konusunda çok net.

Kesinlikle hiçbir şey.

"Bağımın onu ortadan kaldıracak kadar güçlü olup olmadığını görmem gerekmez mi? En azından test etmem gerekmez mi? Yani, güçlü olacağımı sanmıyorum ama denemeye değmez mi?"

North yeleğinin son tokalarını takarken başını sertçe sallıyor. Diğer tüm TacTeam'lerden ve Vivian'ın kendisinden sonra bile, üstünü değiştirip hazırlanmak için ofisine en son gelen kişi olmuştu.

Buraya gelirken diğer konsey üyelerinden biri tarafından durdurulmuş ve hararetli bir tartışmaya girmişti. Diğer konsey üyelerinden zaten hiç hoşlanmıyorum ve Kuzey'in gelirken yüzündeki vahşi ifade beni biraz daha kana susamış hissettirdi.

"Nox ve ben gölge yaratıklarımızı onun üzerine salacağız. Atlas'tan duyduklarımıza göre, bu bizim en iyi şansımız. Bize çok yaklaşırsa Nöro yeteneklerini kullanabilir ve bu riske girmeye değmez. Bana güven, Bonded."

Yüzümü buruşturuyorum ve Bağlanmış Grubumuzun geri kalanının bir arada durduğu yere bakıyorum. Nox garip bir şekilde sakin görünüyor, son birkaç gündür olduğu gibi ve bu beni endişelendiriyor. Bir parçam bunun nedeninin artık Bağlanmış olmamız ve yavaş ilerlese de bundan bir tür iyileştirici huzur bulması olduğuna inanmak istiyor.

Ama kötü hislerden kurtulamıyorum.

North görüş alanımı takip etmek için omzunun üzerinden bakıyor ve "Onun için endişelenme, Bonded. Seni rahatsız etmeyecek."

Başımı salladım. "Beni rahatsız etmiyor, North. Bana inanmadığını biliyorum ama onun için endişeleniyorum."

Yüzünü buruşturarak bana dönüyor ve bir elini boynumun yan tarafına bastırıyor, başparmağıyla çenemi geriye doğru iterek ona bakmamı sağlıyor. "Ne yazık ki Nox'u tanımak ve istemeden de olsa ona yakın biri olmak, onun için sürekli endişeleneceğin anlamına geliyor. Bunun için üzgünüm ve biliyorum ki o da bunu yapabilecek durumda olsaydı, bunun için üzülürdü."

Etrafımızda bu kadar çok insan olmasına ve onun genellikle PDA'mızı minimumda tutmaya çalışmasına aldırmadan, dudaklarımı dudaklarına bastırmak için ayak parmaklarımın ucuna kadar uzanıyorum. "Bu sefer bir patlamaya yakalanma. Hâlâ Atlas'ın sizinle gelmesi için ısrar etmek istiyorum. Gabe'in ejderhası ve ben tek başımıza fazlasıyla iyi olacağız."

North alaycılığıma sırıtıyor ve Gryphon'un kurşun yarasından sonra hepsinin değiştirdiği biraz daha büyük olan yeleğinin tokalarını çekiştiriyor. "Tetikçi'nin icabına baktın, unuttun mu? Artık endişelenmemi gerektirecek bir şey yok."

Hâlâ içimde bunun tamamen doğru olmadığına dair bir his var.

Gryphon bize yaklaşıyor, ağır tabanlı botları karo zeminde ses çıkarıyor ve bir kolunu belime doluyor, genellikle bu kadar açık olmadıkları bir başka sevgi gösterisi.

"Buradan gitmeli ve bu işi bitirmeliyiz."

Kuzey başını sallıyor ve gözleri tekrar benimkilere kayıyor. "Üç grup halinde gidiyoruz. Önce hepimiz içeri gireceğiz ve siz Yeteneğinizi çıkarıp işe koyulmadan önce diğer iki grubun gelmesini bekleyeceğiz. Kieran da sana yakın duracak ve Aro'nun kardeşini ve tahliye etmemiz gerekebilecek diğer herkesi eve getirmekle görevli iki Taşıyıcı daha var."

Sertçe yutkunuyorum. "Başka çocuklar varsa, onları buraya geri getireceğiz, değil mi? Yetişkinler işlem alanına götürülebilir ama çocuklar buraya gelebilir... değil mi?"

Kuzey yüzünü buruşturuyor ve başını sallayarak benden uzaklaşıyor. "Çocukları her zaman yanımızda tutmaya çalışırız. Aksi takdirde işlerin ters gitme ihtimali çok fazla."

Bağlarım midemde sanki bu sesten hoşlanmıyormuş gibi kıvrılıyor ve bunu tamamen anlıyorum. Bir çocukla ilgili herhangi bir şeyin ters gitmesi düşüncesi hem çok fazla soru sormak istememe hem de asla cevap alamamama neden oluyor.

"Oleander, acil bir durum olmadığı sürece bağının seni tamamen ele geçirmesine izin vermemek için elinden geleni yap. Bunu çok dikkatli bir şekilde yapmamız gerekiyor ve senin bağın bazen işleri zorlaştırabilir."

Alay ediyorum. "Yani Gabe'e daha büyük düşünmesi gerektiğini söylediği ve onun da ejderhayı kıçından çıkardığı zamanki gibi mi?"

İçinden kıkırdıyor ve yanaklarıma son bir öpücük konduruyor.

Gryphon, "Bu doğru gibi görünüyor," diye mırıldanıyor ve hepimiz Bağlanmış Grubumuza ve onlarla birlikte orada bekleyen Taşıyıcıya geri dönüyoruz.

Riley ve Giovanna'nın beni göl evine götürmek için çok direnen adama kaşlarımı çatarak bakıyorum.

Kieran kilitli ve görevde değilken saklanmışlardı.

Gryphon onu hemen başka bir gruba gönderir. "Siyah buralarda bir yerde. Sadece kendi Bağlanmışlarına veda ediyor."

Başımı eğip başımı sallıyorum. Bu mantıklı.

Sage'i arayıp Wastelands'de olanları anlatma fırsatım olmuştu ve sanırım bu görevlerin ne kadar tehlikeli olduğu gerçeği ikimizi de oldukça etkilemişti. Ben de Bağlı'mı düzgün bir veda etmeden bırakmak istemezdim.

North, Gabe ve Atlas'a bakıyor ve ikisine de sertçe başını sallıyor. "Onsuz hiçbir yere gitmeyin. İşler ters giderse onu kurtarmak için ihtiyacınız olan her türlü silahı ya da hediyeyi kullanın."

Her ikisi de ciddiyetle ona bakarken Atlas da aynı kararlılıkla, "Elbette," diye cevap veriyor.

Sonra North dönüp Nox'a bakıyor ve ona da aynı şekilde başını sallıyor. "Unser, çocuk ve Silas Davies'i dışarı çıkarmak."

Nox yine başını sallıyor, hâlâ garip bir şekilde sessiz ve sonra Kieran bize yaklaşıyor.

Kuzey hepimize bir kez daha bakıyor. "Yola çıkmaya hazırız."

Derin nefes al. İşte başlıyoruz.

Güneş arkamızda batarken Sığınak'tan ayrılıyoruz, ancak kabuslarımda yankılanan o küçük patlama sesiyle vardığımızda, bulunduğumuz yer zaten tamamen karanlık.

Gece çöktü.

Gryphon hastalığımı benim için ortadan kaldırdığında minnettar oluyorum, ancak işi bittiğinde bile paniğin göğsümde yükselmesini ve bağımı tetiklemesini önlemek için birkaç yavaş ve eşit nefes alıyorum.

Bu yerle ilgili her şey tanıdık.

Eve dönmek gibi değil, size çok içkin bir şeye geri dönme hissi, bunun yerine yıllardır yaşadığınız aynı kabusun içine yuvarlanmak gibi. Büyümüş olsanız bile sizi asla geride bırakmayan ve yeniden başladığı anda kendinizi soğuk terler içinde bulduğunuz bir kabus.

Korkunç.

Hava hâlâ aynı kokuyor. Sıcak ve yapışkan gece hâlâ aynı şekilde tenime yapışıyor ve kendimi sakin tutmak için yıllardır kendime öğrettiğim kontrolün her santimini kullanmam gerekiyor. İyi ki aylar önce Kyrie'yi buraya geri getirmemişler, çünkü burada Kieran'ın işine yaramazdım.

TacTeam'in ikinci seti geldiğinde yanımızdan aynı küçük patlama sesi geliyor ve kendimi sakinleştirme zamanımın sona erdiğini anlıyorum. Bir derin nefes daha ve sonra bir tane daha. Atlas'ın eli benimkine kayıyor ve ona bakmadan önce kendime bir saniye vermem gerekiyor.

Başka kimsenin onu duymadığından emin olarak dikkatlice zihnime ulaşıyor. İyi misin? Eğer bunu yapamayacaksan, hemen eve gidebiliriz. Kimsenin nedenini bilmesine gerek yok. Ona **cevap** vermek yerine başımı sallıyorum,

Şu anda muhtemelen sadece onunla konuşup diğerlerinin duymamasını sağlayacak kontrole sahip olmadığımı bilerek. Şu anda hepsinin bunu yapabilme yeteneğimi sorgulamasına ihtiyacım yok.

Kafamı toparlayabilirim.

Son insan grubu geldiğinde üçüncü ve son patlama sesi duyuluyor ve Hediyemi dikkatlice atmadan önce Kuzey'in gözlerimle buluşup bana başını sallamasını bekliyorum.

Bu gece burada yapacağım her şey dikkatli olmak zorunda.

Gryphon'un da etrafı değerlendirmeye başladığında gözlerinin beyaza döndüğünü görüyorum ve bölgeyi haritalandırırken dikkatimin dağılmaması için kendi gözlerimin kapanmasına izin veriyorum.

Unser'i çok çabuk buluyorum, onu tam olarak nerede arayacağımı biliyorum. Çocukları bulmak biraz daha zor çünkü

Ben burada tutulduğumdan beri mahkûmların tutulduğu yeri değiştirmişler ama kampın doğusunda kafeslerde tutulan daha büyük bir yetişkin grubunun arasında on beş çocuk buluyorum.

Yemek yiyen insanlarla dolu bir yemek salonu ve Kalkanlarla dolu küçük bir çadır var. Yine de onları hemen dışarı çıkarmıyorum, öldürmeye başlamadan önce neyle karşı karşıya olduğumuzu tam olarak görmek istiyorum.

Davies'in güvenlik kameraları ya da benzeri bir şey aracılığıyla fark etme ihtimali var ve ben de önce burada olup olmadığını ve nerede olduğunu bilmek istiyorum. Yine de bu tehlikeli çünkü bağımı hissedeceğini biliyorum. Elbette, keşfettiğim son çadırda, çok yakından tanıdığım işkence çadırında, Silas Davies'i ve ona bağlı Lydia'yı buluyorum.

Sikeyim.

Gözlerimi açıyorum ve North'un bakışlarıyla buluşuyorum, zihnimi diğerlerine açarak onlara elimden geldiğince çok harita gönderiyorum. Bu konuda hâlâ çok iyi değilim ama Gryphon'un Yeteneği'nin içime aktığını hissediyorum, o da diğer herkesin görmesi için aydınlatmaya yardımcı oluyor.

Kahretsin, diye düşünüyor Atlas zihin bağlantısında ve herkes dönüp ona bakıyor.

Lydia burada.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bildiğim için onunla aynı bakışı paylaşıyorum ama Gryphon ve North bize kaşlarını çatıyor.

Lydia kim? Gabe soruyor.

Atlas şöyle yanıtlıyor: Lydia Silas'a bağlı ve bu gece uğraşmak isteyeceğimiz biri değil. Seçeneğimiz olsaydı hepimiz eve gidelim derdim ama Unser'i geri almak tartışmaya açık değil.

Gryphon bize kaşlarını çatıyor. Lydia'nın düşük seviye bir gücü var.

Atlas başını sallıyor. Hayır, yok. Lydia gücünü herkes tarafından keşfedilmesine neden olacak alanlarda kullanmayı reddediyor ama kesinlikle gücü var ve bu bizim uğraşmak isteyeceğimiz türden bir güç değil.

North Gryphon'a bakar ve sonra zihin kontrolünü kapatır, Onun gücü nedir? Burada fark edilmeden önce zamanımız tükeniyor Bassinger.

Onun adına cevap veriyorum. Kompülsiyon. Başka ne dendiğini bilmiyorum, sadece onun bir Nöro olduğunu ve uzmanlık alanının zorlama olduğunu biliyorum. Eğer size yeterince yaklaşırsa, size her şeyi yaptırabilir. Sadece onun önerisiyle erkekleri ve kadınları kendilerini ya da kendi aile üyelerini öldürmeye zorladığını gördüm. Sizden istediği her şeyi size yaptıracaktır. Benim bağım için yeterince güçlü değil. Davies gücünü onunla paylaşarak ona güç katmadıkça olmaz. Bunu daha önce yaptığını gördüm ve tekrar yapma ihtimali var, özellikle de onu alt edecek kadar yaklaşırsan.

North hepimize şöyle bir bakıyor ve sonra Atlas'a şöyle diyor: "Menzili ne kadar uzakta? Davies'inkiyle aynı mı? Bu planımızı o kadar da değiştirmiyor. Sadece uzak durmamız gereken iki hareketli hedef olacak ama gölge yaratıkları onlarla ilgilenmeleri için göndereceğiz.

Atlas omuz silkiyor. Tam olarak bilmiyorum ama en azından Davies ile aynı mesafede olduğunu söyleyebilirim.

North başıyla yoğun bir şekilde bana karşılık veriyor. Yap şunu Bonded. Kalkanları ve tehdit oluşturabilecek herkesi etkisiz hale getirin. İçeri giriyoruz.

Her şey gayet iyi başlıyor.

Kalkanları ve buradaki çoğu kişiden daha güçlü olan diğer dört Yetenekliyi saf dışı bırakıyorum. Geri kalan herkes TacTeam'lerin kendi başlarının çaresine bakabileceği bir seviyede. Kalkanların bariyerlerinin düştüğünü hissettiğimizde, Kuzey herkesin içeri girmesi için işaret veriyor ve kampa doğru gecenin karanlığında kayboluyorlar.

Tüylerim diken diken oluyor ve umutsuzca peşlerinden gitmek istiyorum.

Ama yapamam. Gabe ve Atlas'la birlikte geride kalıyorum, kendi Yeteneğim hâlâ dışarıda ve neler olup bittiğini izliyor, Davies'in nerede olduğunu yakından takip ediyorum. Zihin bağlantımı Bağlılarıma açık tutuyorum ama kendimi onların kafalarından uzak tutmaya dikkat ediyorum. Hiçbirinin ölümüne neden olacak bir dikkat dağıtıcı olmak istemiyorum.

Atlas elini benimkinin içinde tutuyor ve olanları benim gözlerimden izlerken elini sıkıca kavrıyor. Gabe ise etrafımızı izlemekle meşgul. Gözleri ejderhanın kehribar rengine dönüştü ve onları kullanarak neler görebildiğini öğrenmek için inanılmaz derecede meraklıyım ama bunu daha sonraya bırakmak zorundayım.

Etrafımızda silah sesleri ve çığlıklar var ve kamptaki çocuklar yüzünden olup bitenlerden dehşete düşüyorum. Burada yaşadıklarımın travması şu anda kafamda çok taze, onu içinde tuttuğum kutu parçalanmış ve yüzeye sürüklenmiş durumda. Derimdeki her kesik, kırılan ve ağrı kesici olmadan tekrar örülen her kemik, binlerce kesik ve yanıkla saatlerce süren her sorgulama seansı zihnimin tam önünde.

Duş bloklarından gelen çığlıklar.

Taşıyıcılar mahkûmların tutulduğu çadırlara varıp onları dışarı çıkarmaya başlayana kadar doğru dürüst derin bir nefes alamıyorum. Kieran çocukları tek seferde on beşini birden götürüyor. Atlas bile onların zihnimdeki haritadan kaybolduğunu görünce derin bir iç çekiyor.

Gryphon, North ve Nox'u Davies'in çevresine sokmak için kendi Nöro yeteneklerini kullanıyor ve ancak çadırın birkaç yüz metre yakınına geldiklerinde Davies nihayet destek çağırıyor. Ya hemen ortadan kaybolacağını ya da onlarla yüzleşmek için dışarı çıkacağını tahmin etmiştim.

Duraklama kafa karıştırıcı.

Çadırda bir Taşıyıcı beliriyor ve bağım içimde canlanıyor.

Dur, onlara sesleniyorum ve şükürler olsun ki üçü de beni dinliyor.

Tüm gölge yaratıkların nerede olduğunu tam olarak belirleyemiyorum, sadece dışarıda olduklarını ve avlandıklarını biliyorum ama çadırlara vardıklarından emin olamayacak kadar hızlı hareket ediyorlar. Davies'i öldürebilecek durumda olmayacaklar. Şimdi değil.

Sorun şu ki, Taşıyıcı sadece Davies ve Lydia'yı güvenli bir yere götürmek için orada değil.

Başka birini getirdi, tanımadığım birini. O kişi hakkında hiçbir şey hissedemiyorum.

Sanki yanlarında benim boş gözlerim, hiçliğim, boşluğum kadar belirsiz biri varmış gibi. Hediyem bir Kalkanla karşılaştığında bile ne olduklarını anlayabiliyorum ama bu kişi hiçbir şey değil.

Tüm vücudum korkuyla doluyor.

Geri gel. Çadıra gitme, geri dönmelisin, diyorum ve bir an sessizlik oluyor. Kuzey cevap veriyor, Bu bizim en iyi şansımız. Önce gölge yaratıkları göndereceğiz ve eğer bir şey yapamazlarsa, o zaman gideceğiz.

Kieran'ın Unser'a ulaştığını, Vivian'ın yardımıyla onu tahliye ettiğini ve Davies'in ona verdiği büyük hasarı değerlendirdiklerini hissediyorum.

Kaybolduğu anda North'a tekrar yalvarıyorum. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz. Davies'i şimdi öldürmek zorunda değiliz, sonra da öldürebiliriz. Geri gel!

Zihin bağlantısında sessizlik var ve sonra acı.

Hissedebildiğim tek şey acı, düşünebildiğim tek şey acı, herkes ve her şey acıdır.

Varlığımın her zerresini ele geçiriyor ve benim olmamasına rağmen görebildiğim, düşünebildiğim ve hissedebildiğim tek şey onun acısı, acısı, acısı.

Herhangi birinin yarasını bile tam olarak tespit edemiyorum. Havada bir patlama, yangın ya da silah sesi olduğunu gösteren hiçbir şey yok. Sadece acı var.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, bağlarım göğsümde titreyerek beni ele geçirmeye çalışıyor ama zihnim şu anda ters giden her şeyle dolup taşıyor ve Gabe yanımda dizlerinin üzerine çökerek bir çığlık atıyor, umutsuzca neyim olduğunu öğrenmeye çalışıyor.

Atlas gücünü bana aktarmak için Yeteneğini kullanıyor, ancak bu benim başıma gelen bir yaralanma değil, bu yüzden yardımcı olmak için hiçbir şey yapmıyor. Bu benim korunmam gereken bir şey değil, bu benim anlamadığım ama bağımın anladığı şekillerde işkence gören üç bağım.

Bağım her zaman bilir.

Bedenimi ele geçiriyor, zihnimi parçalıyor ve gözlerim değişirken beni sular altında bırakıyor, etrafımızdaki düşmanımız olan herkesin ruhları bir anda bedenlerinden kopuyor, bağlarım onlardan alıyor ve yapabildiği her şeyi Bağlanmışlarıma aktarıyor, onlara her ne oluyorsa hayatta kalmaları için bizden gelen gücü veriyor.

Bir anlığına rahatladım.

Nox'un gücü reddetmesi dışında.

Kafamın içinde sıkışıp kaldığım yerde çığlık atmak istiyorum ama o gücü reddediyor, kendi zihninin içinde bir duvar örerek gücü kardeşine aktarıyor ve şu anda onlara her ne oluyorsa hayatta kalmasını sağlamak için Kuzey'e sahip olduğu her şeyi veriyor.

Uzuvlarımın kontrolü için bağlarımla s a v a ş ı y o r u m, ayağa kalkıp koşuyorum, onlara doğru koşuyorum, acıya ve başlarına gelenlerin dehşetine doğru koşuyorum, az önce öldürdüğüm adamların cesetlerinin üzerinden atlıyorum, gecenin karanlığında zar zor görüyorum. Brutus kulağımın arkasından çıkıp benimle birlikte koşuyor, ikimiz de ona ulaşmak için çaresizce çabalıyoruz.

Her şeyini Kuzey'e veren Nox'un hayatının yavaş yavaş tükendiğini hissederken onlara doğru koşuyorum. Bağım hâlâ Gryphon ve North'a olabildiğince hızlı bir şekilde enerji aktarıyor ve Nox'un aramıza ördüğü duvarı umutsuzca dövüyor. Ama faydası yok. Bunu kabul etmeyecek.

Her ne oluyorsa olsun, kardeşinin hayatta kalmasını istiyor.

Alın! Gücü al. Geliyorum, ama sadece al! Zihnindeki duvara bağırıyorum ama faydası yok. Ruhunun kayıp gittiğini hissediyorum.

Sesi kafamın içinde yankılanıyor, etrafımda kaos hüküm sürerken duyduğum son şey ve bağlantımız aracılığıyla benimle konuştuğu tek zaman.

Bir sonraki hayatta görüşürüz, Bonded. Belki seni orada sevebilirim.

Cansız bedeninin yere çarpışını hissediyorum, bağlantımız koptuğunda kemiklerimdeki yankıyı ve peşimde koşan köpek yavrusunun ılık bir rüzgârda kayboluşunu, sanki gerçekten dumandan başka bir şey değilmiş gibi.

Bonded'ım öldü.

J BREE TARAFINDAN DA

Mounts Bay Destanı

Mounts Bay Destanı

Körfez Kasabı: Bölüm I Körfez

Kasabı: Bölüm II

Hannaford Hazırlık

Sadece Bırak: Hannaford Hazırlık Birinci Sınıf

Hamleni Yap: Hannaford Hazırlık İkinci Sınıf

Oyunu Oyna: Hannaford Hazırlık Üçüncü Sınıf

Sona Doğru: Hannaford Prep Dördüncü Yıl

Hannaford Prep: Serinin Tamamı

Hamlemi Yap: İkinci Yılın Alternatif Bakış Açısı

Kraliçe Karga Üçlemesi

Selam olsun

Acımasız Kraliçe

Karga

Babalarımızın Günahları

Vanth Falling Cilt I

Görünmeyen MC

Görünmeyen Melek

Bağlayan Bağlar

Kırık Bağlar
Vahşi Bağlar
Zorla Bağlar

YAZAR HAKKINDA

J Bree bir hayalperest, yazar, anne, çiftçi ve kedi bakıcısıdır. Önceliklerinin sırası her gün değişir.

Avustralya'da kimsenin adını bile duymadığı küçük bir kırsal kasabada küçük bir çiftlikte yaşıyor. Günlerini kitaplarındaki erkek arkadaşlarının hayalini kurarak, eşinin şaraplık üzümlerin nasıl yetiştiğine dair sızlanmalarını dinleyerek ve iki çocuğuna atıştırmalık bir sürtük gibi davranarak geçiriyor.

Gelecek kitaplarla ilgili güncellemeler için lütfen http://www. jbreeauthor.com adresindeki web sitesini ziyaret edin ve haber bültenine kaydolun veya Facebook'ta #mountygirlforlife adresindeki grubuna katılın: Bir J Bree Okuma Grubu

'DAN BIR ALINTI IÇIN OKUMAYA DEVAM EDIN

Sadece bırak:
Hannaford Hazırlık Birinci Yıl

Kindle Unlimited'ta şimdi mevcut

PROLOGUE

Kaliforniya'nın Mounts Bay kenti sınırlarındaki orman perili olmasıyla tanınır.

Yerel lisedeki çocuklar nesiller boyunca sığ mezarlara gömülmüş cesetler hakkında fısıldaşarak kurtların onları koklayıp yemek için çıkarmasını beklemişlerdir. Yükselen kızılağaçların arasında yürüyen ruhlar hakkında daha da fazla efsane var. Sessizdir, sessiz değildir, ancak trafiğin ve insan deneyiminin her zaman var olan sesleriyle karşılaştırıldığında, ürkütücüdür ve perili hissi arttırır.

Hayaletlere inanmasam da, burada yaşayan ruhları hissedebiliyorum.

Rakibimin cesedine bakarken muhtemelen sadece suçlu bilincim beni ürpertiyor. Kanı ellerimde hâlâ taze, soğuk ve pıhtılaşmış; ellerimi işe yaramaz bir şekilde kot pantolonuma siliyorum. Kıyafetlerim de ellerim kadar lekeli, hatta yüzüm bile onun hayatının sona ermesinin kırmızı lekeleriyle kaplı. Korku filmlerinden fırlamış gibiyim, ki az önce bir adamın kafatasını bir taşla ezdiğimi ve bu sırada bir kalabalığın bana hastalıklı bir hayranlıkla baktığını düşünürsek bu doğru. İzleyenler arasında ses çıkarmaya cesaret eden tek bir kişi bile yoktu. Kulübün mengene gibi tutuşu dillerini tutuyor.

Yakalanmaktan korkmuyorum.

Yaşıma göre küçüğüm. Yıllarca süren gıda güvensizliği beni olumsuz etkiledi ve bu sezon Oyun'daki en genç yarışmacı bendim. Yine de bunların hiçbir önemi yok; ben kazandım. Zaferi ve bu savaşın ganimetlerini almak için otuz adamı ve genç oğlanları yendim.

Dövüş ringinin çevresindeki adamlara doğru tökezliyorum. Hepsi siyahlara bürünmüş, yüzlerinde sert bakışlar ve yanaklarına kazınmış siyah mürekkep var. Aynı işaretleri taşıdığımı düşününce ellerim titriyor. Onikiler'in işaretleri. Ama ben onları hak ettim. Onlarla birlikte durma ve onlardan biri olma hakkını kazandım.

Özgür olmak için.

"Tebrikler, Oyunu kazandınız," diye konuşuyor Çakal ve bana her zaman gösterdiği sıcaklığın aksine, sesinin soğuk tonu karşısında ürperiyorum.

Başımı salladım. Bu işin bitmesini istiyorum. Sıcak bir yemek ve daha da sıcak bir duş istiyorum.

"On İki'ye hoş geldiniz. Hawk'ın yerine geçiyorsun.
Kim olmayı seçiyorsun?"

Özgür. Sanırım bir şahin özgürlüğün iyi bir simgesi, ama ölü bir adamın ismini almak garip hissettiriyor, çarşaflar hala sıcakken onun yatağına tırmanmak gibi. Etrafımda On İki'yi oluşturan diğer adamlara bakıyorum. Onların isimleri sokaklarda bilindikleri, çetelerinin kendilerini koruduklarını ve uyardıkları isimler. Ben de buna sahip olabilirdim. Kendimi kendi imparatorluğumun kraliçesi yapabilirdim. Sokaklara hükmedebilir ve bir daha asla aç kalmayabilirdim.

Annemin beni içinde bıraktığı yoksulluk döngüsünden kurtulabilirdim.

Gözlerim tekrar Çakal'a takılıyor ve artık ona bakıyormuşum gibi hissetmeyene kadar çenemi kaldırıyorum.

"Ben Kurt'um."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.